

Trên Màn Sống

Tang Giới
Sam edit

truyenfull.vn

"I have you.
That's all I need."

Mục lục

Chương 1: (18+)

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7: (18+)

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33: Ngoại Truyện 1

Chương 33+2

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42: Ngoại Truyện 2: Bí Mật Khuê Phòng

Chương 42+2: (18+)

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50: Kết Cục

Chương 51: Ngoại Truyện 3: Duyên Phận

Chương 52: Ngoại Truyện 4: Thái Tử

Chương 53: Ngoại Truyện 5: Nút Thắt Hạnh Phúc

Chương 54: Ngoại Truyện 6: Chung Tình

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 1: (18+)

Thời tiết tại thành phố S có vẻ bớt nóng nực hơn Hồng Kông một chút, tia nắng giữa trưa tràn đầy ấm áp đúng là hợp ý người.

Ở trong cửa hàng đã thử gần bốn bộ lễ phục rườm rà, Dung Tư Hàm mới nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trên sofa nhẹ nhàng gặt đầu.

“Doãn Bích Giới.” Cô lắc đầu, có phần không thể nhìn được nữa, “Cậu có biết bộ dạng bây giờ của cậu giống như thời tiểu học hay không, hai hàng lông mày dính lại một chỗ.”

Doãn Bích Giới phản đối cười nhạo một tiếng: “Xem giọng điệu của cậu kia, có nhà thiết kế Phong nổi tiếng bên cạnh thì ghét bỏ ánh mắt thẩm mỹ của tớ.”

Dung Tư Hàm đứng trước gương thong thả điều chỉnh vạt váy ở phía dưới, không thèm nhìn cô bạn của mình.

“Tớ vốn cho rằng tiểu thư thỏ xù lông của Đan Cảnh Xuyên không đáng tin cậy.” Cơ thể Doãn Bích Giới dựa vào lưng ghế, nói chậm chậm, “Nhưng lần trước một câu tổng kết về vị kia của cậu dưới ngòi bút vàng của cô ấy quả thực khiến người ta nhìn bằng một đôi mắt khác.”

Thấy cô có hứng thú nghe, nụ cười của Doãn Bích Giới dần dần rộng mở: “Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ*...”

“Cúc hoa khai?” Dung Tư Hàm đột nhiên ngắt ngang, gương mặt nhìn không tỏ rõ ý kiến.

(*) câu gốc là “hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai” – dường như qua một đêm gió xuân thổi về, ngàn cây vạn cây hoa lê rộ nở.

Doãn Bích Giới búng ngón tay: “Thật không hổ là người bên gối.”

Cô nhân viên cửa hàng đứng cạnh các cô cách đó không xa luôn lắng nghe họ nói chuyện, lúc này dường như theo phản xạ mà nhìn thoáng qua phòng thay đồ ở phía bên trái cuối cùng tại hành lang, cô ta bỗng nhiên ho khan một tiếng.

Dung Tự Hàm đứng trước gương không còn sức để cầm mấy bộ lễ phục, cô dùng sức vẩy tay về phía Doãn Bích Giới: “Chị hai à, cậu mau qua đây đi.”

Lúc này Doãn Bích Giới khoác áo choàng ngắn hơi mỏng, giờ lên di động về phía cô: “Nghe chị nói này, đàn ông và di động đều giống nhau, chức năng nên có thì phải có, quan trọng nhất là dễ sử dụng, mã ngoài đẹp để bán chạy đều là mây bay.”

“Ừm.” Cô trầm ngâm một lát không trì hoãn mà tiếp lời, “Tớ biết Kha Khinh Đằng từ trong ra ngoài đều dùng tốt lắm.”

Khuôn mặt Doãn Bích Giới tối sầm, âm thanh đờ thấp mấy phần nói với cô: “Trong mấy anh em bọn họ, anh ta và Kha Khinh Đằng là thân nhau nhất, nhưng thật ra Kha Khinh Đằng cũng không hiểu anh ta cho lắm, cậu nghĩ kỹ lại xem, hai người rất cuộc cần phải làm gì, đừng có lần nào cũng làm phù dâu.”

“Có thể thế nào chứ?” Cô nghe thấy nửa câu sau liền mím môi, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cậu thay quần áo đi rồi xuống dưới.” Doãn Bích Giới thờ dãi, dường như lơ đãng cầm lấy túi xách, “Tớ xuống dưới lầu trước đợi cậu, Kha Khinh Đằng chắc là đến rồi.”

...

Doãn Bích Giới đi rồi, cô liền để cho nhân viên cửa hàng tính tiền, nhân viên lễ phép nhận lấy thẻ tín dụng rồi dẫn cô đến một gian phòng chỉ vào trong đó nói: “Quần áo của cô Dung để trong gian này, cô có thể từ từ thay đồ, lát nữa tôi sẽ đưa thẻ lại cho cô.”

Cô gật đầu, vừa đi vào trong vừa cúi đầu tháo sợi dây trên lễ phục, tay còn chưa đụng tới tấm rèm thì đột nhiên bị một lực mạnh mẽ dùng sức kéo vào.

“... Sao anh lại ở đây?”

Dần dần nhìn rõ dung mạo của đối phương, từng lớp của tấm rèm nhanh chóng thả xuống, cô bị cánh tay kia giữ chặt, trong lúc thân mật đành phải bị động thừa nhận sự tấn công hết sức triền miên của đối phương.

Trong phòng thay đồ của cửa hàng lễ phục này trang trí cực kỳ xa hoa, trong gian phòng to lớn lễ phục được sắp xếp gọn gàng, đèn chùm thủy tinh treo ở phía trên lay động chiếu xuống những bóng mờ.

Trong lúc cạo xát giày cao gót trên chân Dung Tư Hàm đã bị cởi ra một chiếc rơi xuống đất, bên tai chỉ nghe được tiếng thở dốc nặng nề của hai bên, cảm giác kia như ùn ùn kéo đến khiến cả người cô run rẩy.

Nhân vật chính của đề tài ban nãy, lúc này ôm cô xoay lưng ra sau, một bàn tay ung dung bắt đầu cởi nút áo trước ngực mình.

Hành động đơn giản của anh luôn có phong cách khác thường, lần này Dung Tư Hàm đã gần một tháng chưa gặp anh, giờ đây cô đang dựa trên giá quần áo lạnh lẽo, nhìn người đàn ông trước mắt đang mặc áo sơ mi đen kèm theo măng sét màu vàng, cô dần dần cảm thấy miệng lưỡi khô nóng.

“... Nhân viên cửa hàng lát nữa sẽ qua đây ngay.” Phong Trác Luân là người luôn làm theo ý mình, do sự dạy bảo của anh mà da

mặt cô đã dày hơn trước kia mấy phần, đương nhiên cô biết anh muốn làm cái gì, cô nhịn không được mà vội vàng dùng sức đẩy hai cánh tay của anh ra, “Lễ phục nhàu nát sẽ không mặc được.”

“Không sao.” Lời nói của anh ngắn gọn mà có ý sâu xa, anh quăng áo sơ mi của mình lên giá áo, một tay nâng mông cô lên rồi bồng trên tay, tay kia chuẩn xác tìm được khóa kéo ở sau cổ cô, “Xoẹt” một tiếng kéo xuống, anh cúi đầu hôn lên làn da trắng mịn của cô.

Phía sau là giá áo lạnh lẽo, trước người là môi lưỡi nóng bỏng của anh, Dung Tư Hàm chỉ có thể cảm giác được tay kia của anh đang nâng mông mình đã chậm rãi thăm dò vào trong quần lót của cô.

Gò má cô ửng hồng xinh đẹp, buồn bực trừng mắt nhìn anh:
“Anh...”

“Anh cái gì?” Một tay anh nhanh nhẹn cởi váy cô vứt xuống dưới đất, để hai đùi cô kẹp chặt vòng eo của mình, rồi anh cắn môi cô, âm thanh khàn khàn khẽ cười, “Ngay cả hoa cúc cũng bị em lấy ra thảo luận với người đã có chồng, em không phải nên trực tiếp cùng anh thảo luận về chức năng của anh, xem thử rốt cuộc có bền chắc hay không?”

Khó trách vẻ mặt kỳ lạ của Doãn Bích Giới trước khi xuống lầu, thảo nào nhân viên cửa hàng dẫn cô đến gian phòng thay đồ này, cô có thể lấy bản thân ra thề những người ở cửa hàng này đã thông đồng với anh từ trước rồi!

Phong Trác Luân đợi một hồi không nghe thấy cô trả lời, anh vừa cởi quần tây vừa tăng thêm vài phần sức lực, vừa nặng vừa nhẹ xoa nắn nơi ẩm ướt phía dưới: “Hửm?”

Dung Tư Hàm rõ ràng cảm giác được nơi đó của anh đã nóng bỏng dính sát, cô dùng sức xoay mặt qua không nhìn anh.

Miệng anh nhếch lên, lúc này đã rút ngón tay ra, đưa vật cực nóng đang nhô lên ở phía dưới mà tiến thẳng vào.

“Ah...” Cảm giác dạt dào đã lâu không cảm nhận, giờ đây lan tràn toàn thân trong nháy mắt, mang máng đưa đến cảm giác đau đớn nóng bỏng phình trướng, cổ họng cô phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ, hai tay không tự chủ mà ôm chặt cổ anh.

Bàn tay Phong Trác Luân xoa bóp bờ mông trắng mịn của cô, vừa không quên vũng vàng đâm vào bên trong, vừa nâng cô lên đi về phía sofa.

Phía dưới bị căng ra đến phát đau, cô cố hết sức chứa đựng anh, bây giờ anh còn vừa đi vừa làm chuyện xấu đâm vào thật sâu mấy lần, cô làm sao có thể chịu nổi, Dung Tư Hàm nức nở cắn một cái trên vai anh, ở dưới không tự chủ được mà co rút nhanh.

Đau đớn trên vai gần như không có cảm giác, vết cắn đó chỉ làm cho anh thêm hưng phấn, anh sáng khoái thở dài một tiếng, bước chân dừng lại trước sofa, ôm cô chậm chậm thao túng một hồi.

Chất lỏng trong suốt nhỏ giọt xuống dưới, bên tai là tiếng dính nhầy mơ hồ, anh tiến vào, cọ xát mạnh mẽ bên trong khiến toàn thân cô phát run, khoái cảm từ ngón chân mà đi thẳng lên trên.

Cô luôn biết rằng anh là người đưa dự vọng đến mức tận cùng, gần như nguy hiểm, gần như trí mạng.

“A...” Cô vừa mới đến một lần, miệng mở to thở hổn hển, ai ngờ lúc này tay anh đột nhiên buông lỏng, ngay lập tức cả người cô từ trên người anh trượt xuống ghế sofa.

Cơ thể trần trụi ở trong không khí lạnh lẽo, nơi vừa rồi kết hợp tiết ra lớp dịch mỏng trên đùi, đầu óc cô trống rỗng, bàn tay run rẩy với lấy quần áo bên cạnh.

Anh cúi người theo cô, vươn tay tách hai chân cô ra, hai bên mở ra biến thành một đường thẳng tắp, ánh mắt nhìn từ khuôn mặt xinh đẹp của cô thẳng đến nơi còn chưa khép lại do bị chiếm giữ trong thời gian dài.

Lối vào trắng mịn nho nhỏ theo hô hấp của cô mà mở rộng, mặt hoa trong suốt tiết ra, dục vọng kích động thâm sâu như vậy, cô nhận thấy ánh mắt anh ngày càng đỏ tươi.

Thần sắc của anh khiến cho Dung Tư Hàm không thể nén được bình tĩnh, cô vươn tay trêu chọc thân thể anh, Phong Trác Luân bất động, tùy ý để tay cô vuốt ve cảm mình, anh từ trên cao nhìn xuống rồi đẩy vào một lần nữa.

Trước mắt là khuôn mặt anh tuấn nhỏ giọt mồ hôi, vừa gọi cảm lại khiến người ta hận không thể ngắt hoa, đời này của cô chưa từng trải qua thời khắc như vậy, trong hoàn cảnh lạ lẫm, hai chân mở rộng dưới ngọn đèn sáng loáng làm chuyện như vậy, nhưng anh dường như rất hưng phấn, rút ra rồi tiến vào lần nữa.

“Bảo bối, muốn đủ chưa?” Anh biếng nhác nói, cúi đầu nhìn dáng vẻ buồn bực nhưng không còn sức phản kháng của cô.

Tiếng động vang vọng trong phòng, may mà bên ngoài phòng không có ai đặt chân tới, khoá cảm chông chát dăng cao, nhưng cô lại không tình nguyện rên rỉ ra tiếng theo ý muốn của anh.

Sau cùng, Phong Trác Luân thấy cô nhắm nhẹn đến vành mắt đỏ ngầu, hơi thở hỗn hển, anh mới nắm lấy chân cô khiến nửa người trên sofa bị đẩy lên, anh gia tăng tốc độ, vô cùng nhuần nhuyễn đưa cả hai cùng đến cực điểm.

“Đủ chưa?” Anh rút mình ra ngồi xuống sofa, ôm cô trong lòng cúi đầu ngậm lấy vành tai mịn màng của cô, rồi lại hỏi.

Giọng nói của anh luôn khàn khàn, lúc này càng trầm thấp hơn sau cuộc ân ái, Dung Tư Hàm im lặng một lúc, cô dùng sức lực còn

sốt lại cuối cùng mà nắm lấy thứ gì đó là chủ mưu mới vừa gây chuyện.

“Thì ra em nhớ ‘nó’ như vậy.” Vàng trán Phong Trác Luân giật giật, tầm mắt rơi xuống chỗ cô đang nắm, “Nhớ hơn cả anh, hửm?”

Cô nghe được sắc mặt liền tái nhợt, không quá vài giây giống như bị bỏng mà thả lỏng tay, đối diện với ánh mắt chứa ý cười thản nhiên của anh, khoe môi cô bắt giác cong lên.

...

Lúc thu dọn hiện trường trên lầu xong xuôi rồi đi xuống, Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng đã chờ đến mức có phần mất kiên nhẫn, điều này khiến cho hai giới hắc đạo của Mỹ và Đông Nam Á ai ai nghe tiếng của hai vợ chồng này đều sợ mất mật đứng ngòai không yên, ngay cả biểu cảm trên mặt gần như nhất trí.

“Gần đây cậu tập thể hình à?” Doãn Bích Giới thấy bọn họ đi tới, cô dùng ánh mắt vô cùng hạ lưu mà đánh giá Dung Tư Hàm từ trên xuống dưới, “Xem ra rất bền.”

Dung Tư Hàm hơi đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng rồi đi ra cửa trước, Kha Khinh Đằng ở bên cạnh lúc này ném qua ánh mắt tán thưởng về phía vợ mình rồi đứng dậy theo, khuôn mặt như băng đá không có biểu cảm nào dư thừa, anh chỉ giơ lên ngón cái về phía Phong Trác Luân.

Người nào đó xa cách đã lâu nay được ăn một bữa no nê, nơi nào đó vừa mới bị ngược đã phục hồi năng lực như cũ còn bền hơn con gián, dùng vẻ mặt thản nhiên “Đừng khâm phục tôi” nhíu mày.

...

Khi từ cửa hàng lễ phục về đến nhà Doãn Bích Giới thì dì giúp việc trong nhà đang chiên bò bít tết, mùi hương nồng nặc cả phòng.

Trước khi bữa tối được dọn ra, Phong Trác Luân và Kha Khinh Đằng ở quán bar trong phòng khách khui rượu uống một tí, Doãn Bích Giới bật tivi, ngồi xuống sofa hỏi Dung Tư Hàm: “Kỳ nghỉ lần này của cậu dài hơn mọi khi, cậu định lúc nào trở về?”

Cô thoáng nhìn qua người đàn ông bên kia, nghĩ nghĩ nói: “Chờ sau khi hôn lễ kết thúc thì ở thêm hai ngày nữa, tớ muốn ở cùng ba mẹ.”

“Đoán chừng hai ngày đó cậu sẽ bận rộn cho coi, hiếm khi cậu trở về một chuyến, mẹ cậu chắc sẽ giới thiệu tất cả học trò dòng dõi thế gia của dì ấy cho cậu quen biết một lần.” Doãn Bích Giới cười đùa, nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Cậu và anh ta không cùng nhau trở về ư?”

“Tớ không biết anh ấy có sắp đặt gì.” Cô thản nhiên trả lời, ánh mắt chột dừng lại trên màn hình tivi.

Hai người đàn ông bên kia vốn đang nói chuyện giờ đây cũng ngừng lại, Kha Khinh Đằng ngắm nghía ly rượu trong tay, ánh mắt từ tivi chuyển qua người bên cạnh, biểu cảm dần dần trở nên cười như không cười.

“Nghe nói cô bé này mới mười sáu tuổi.” Trên tivi đang phát sóng chương trình phỏng vấn của nữ minh tinh Milk, nổi tiếng với tốc độ nhanh nhất trong hai năm gần đây, Doãn Bích Giới vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Phong Trác Luân, “Người thật thực sự có 34D không?”

“Chưa đo qua.” Anh đặt ly rượu xuống, ánh mắt nhìn lên tivi, “Nếu tôi không phải giúp cô ấy thiết kế đồ trang sức mà là áo ngực, thì đương nhiên tôi sẽ biết.”

Câu trả lời này quả thật là phong cách của anh, vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn sang Dung Tư Hàm không có chút biểu cảm, sắc mặt hai người kia có chút hẫ hẫ.

...

Phong Trác Luân không có bất động sản cố định tại thành phố S, ngày hôm qua sau khi tới nơi thì ở lại phòng khách của nhà hai vợ chồng Kha Doãn, ăn bữa tối xong hai vợ chồng Doãn Bích Giới cùng nhau lên lầu chat qua video với đứa con trai ở Mỹ. Phong Trác Luân tắm rửa xong đi ra thì thấy Dung Tư Hàm thu xếp hành lý trong phòng khách, anh vừa lau tóc vừa hỏi, “Em muốn đi ư?”

“Ba mẹ gọi điện giục em trở về.” Cô cất điện thoại vào.

Khi nói chuyện thì người kia đã tới gần, lúc này anh vươn tay kéo cô đến trước người mình: “Muộn quá rồi, ngày mai hãy đi.”

“Xe tới rồi.” Cô dùng chút sức gỡ tay anh ra.

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô một lúc, thờ ơ nói: “Thế nào? Em hy vọng ban nãy anh nói là đã từng đo ngực của cô ta sao?”

Giọng bản địa của anh rất tốt, ngay cả một chút giọng Quảng Đông cũng không có, cô vừa nghe liền cười lạnh một tiếng: “Anh đã từng đo chắc cũng không ít đâu nhỉ.”

“Ví dụ như em?” Anh nhếch môi, ánh mắt thoáng nhìn nơi dưới cổ áo cô, “Khẳng định không phải 34D.”

Trong lòng Dung Tư Hàm vốn không thoải mái, cô hất tay đi ra ngoài, anh đi lên một bước nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cổ tay cô, không dây dưa nói: “Không mang anh đi gặp ba mẹ vợ à?”

“Anh nghĩ hay nhỉ.” Cô nhắm mắt, cười lạnh, “Cả đời cũng đừng nghĩ đến.”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 2

Anh nghe được lời nói của cô ngược lại không giận, ngón tay chậm rãi mơn trớn làn da mịn màng của cô: “Buổi chiều anh nên làm thêm ba lần.”

Cô nhìn anh cười nhạo một tiếng: “Ngựa đực.”

“Ăn sạch sẽ rồi thì không thừa nhận người ta à?” Khuôn mặt kia của anh ngay cả nhướn mày cũng là tai họa, “Ngựa đực mới có bản lĩnh khiến em cả buổi chiều vừa khóc vừa thở gấp, lại muốn ngừng mà không được.”

“Anh cấp tốc từ văn phòng tại Pháp chạy tới đây chỉ là vì việc hỏi chiều thôi ư?” Cô cắn răng đánh trả.

“Có thể nói vậy.” Anh vươn tay kéo cô đến trước ngực mình, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai, giọng điệu anh chột dẹt dằng, chậm chậm cất tiếng, “Còn nữa, là có người mời anh đến làm nghề cũ.”

“Nghề cũ gì?” Cô lắng nghe nhất thời không phản ứng lại.

Ánh mắt Phong Trác Luân tối sầm, mím môi nhưng không lên tiếng.

Dung Tư Hàm suy nghĩ một lúc mới đoán được anh nói nghề cũ là cái gì, ánh mắt cô thay đổi: “Anh làm phù rể của ai?”

Cô đứng trước mặt anh, chiều cao vừa tới ngực anh, mà anh thì nhìn từ trên cao xuống, từ lúc bắt đầu ánh mắt đã khóa chặt trên khuôn mặt cô.

“Em gái và em rể của em.”

Anh vừa dứt lời, trong phòng khách nhất thời tĩnh lặng, đến nỗi chút tiếng động cũng không có.

Dung Tư Hàm cảm thấy toàn thân hơi lạnh lẽo, lòng bàn tay cô khẽ run nhìn anh không nói được lời nào.

“Không chào đón sao.” Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn dán sát vào khuôn mặt cô, lúc này anh ung dung nói tiếp, “Phù dâu.”

“Em không cần cảm thấy hoảng hốt và bối rối, là em gái em lén nhờ anh, bọn Kha Khinh Đằng vẫn chưa biết.” Anh buông lỏng cái khăn trong tay, nở nụ cười thản nhiên, “Yên tâm, anh tuyệt đối giữ bí mật, cô ấy sẽ không biết chuyện em yêu thầm chồng cô ấy nhiều năm nhưng không có kết quả.”

“...Thế thì phải cảm ơn sự khoan hồng độ lượng của anh.” Đáy lòng cô dâng lên nỗi chua chát đã lâu không chạm vào, giọng nói ảm đạm lại lạnh lùng.

“Như vậy thì không cần, cũng chẳng có liên quan gì đến anh.” Anh tùy ý nhếch môi, giọng điệu có vẻ hơi ngạo mạn, “Nếu rảnh thì em hãy kể câu chuyện vụn vặt này cho anh nghe, để anh cảm nhận được một chút luân lý trong vở kịch chị vợ em rể, để xem mối tình năm đó có bao nhiêu chua xót và nước mắt là được rồi.”

Cô cười lạnh lần nữa, không thèm nói thêm với anh câu nào, cô vươn tay xách túi, đóng sầm cửa chính bước đi ra ngoài.

Bên ngoài căn nhà là đêm tối khô hanh, sau khi bình tĩnh đứng lại Dung Tư Hàm mở mắt ra nhìn ánh đèn rực rỡ trước mắt, trong lòng không rõ có mùi vị gì.

Nhiều ngày không gặp, anh đưa cô vào cuộc triển miên quán quýt vô cùng nhàn nhuyên, mỗi một động tác tỉ mỉ đều lộ ra sự nhớ nhung và dịu dàng.

Nhưng khi tất cả chấm dứt, anh dễ dàng nói ra những câu này giống như nước lạnh đổ xuống đầu khiến cô tỉnh táo lại.

Cô vốn tưởng rằng anh có nói trước với vợ chồng Doãn Bích Giới, đặc biệt từ Pháp chạy về đây chỉ là vì cho cô một sự bất ngờ.

Quả thật là bất ngờ, hiện tại anh còn dùng thân phận phù rể để ở bên cạnh nhìn cô đối mặt với sự thật mà cô đã trốn tránh nhiều năm.

Dung Tư Hàm không khỏi cười nhạo bản thân trong lòng.

Rốt cuộc cô vẫn non nớt hơn anh, vậy mà nhất thời bị anh dẫn dắt mà nhập vai quá mức.

...

Dung Tư Hàm chờ dưới lầu không bao lâu, trước mặt nhanh chóng có một chiếc xe thương nghiệp màu bạc rất quen mắt dừng lại.

“Chú Tiểu Khổng.” Cô nhanh nhẹn đi đến bên cạnh người đàn ông đang đứng chờ tại cửa xe, cười mím chi gọi, “Khuya thế này còn làm phiền chú, cháu ngại quá.”

“Người trong nhà cả mà.” Tiểu Khổng đóng cửa bên kia của cô rồi quay về ngồi trên xe, “Cháu tới ngày hôm qua à?”

“Chuyến bay trễ giờ, cháu tới lúc rạng sáng ạ.” Cô mang dây an toàn, lễ phép trả lời.

Cuối tuần đường phố không kẹt xe, Tiểu Khổng lái xe trên con đường quen thuộc chạy về phía nhà họ Dung, ông ta cười nói với cô đang ngồi ở ghế phó lái: “Từ khi cháu đi Hồng Kông học đại học rồi làm việc, cuối tuần chú đều nhàn rỗi đến buồn chán.”

Tiểu Khổng làm tài xế của ba cô mười mấy năm, trước đây khi cô còn ở thành phố S, mỗi khi đi đâu cũng đều do ông ta đưa đón, vào

dịp tết trước khi về quê ông ta sẽ ở nhà họ Dung cùng bọn họ ăn bữa cơm tất niên, đối với cô mà nói ông ta gần gũi như người trong nhà.

“Lúc cháu không ở đây, có vài con đường đã đổi mới.” Tiểu Khổng vươn tay chỉ ngoài cửa sổ, “Đây là mấy nhà hàng mới mở gần nhà cháu, mùi vị đều rất ngon.”

Ban đêm cuối hè tựa như bừng tỉnh trong mộng, Dung Tư Hàm vừa nghe Tiểu Khổng nói chuyện, vừa nhìn hai bên đường kỹ càng.

Ngô đồng xanh tươi, bóng cây ẩn hiện, cho dù là mỗi đèn đường tại góc đường đều lộ ra cảm giác rất thân quen.

Thành phố S là nơi cô sinh trưởng, nó ăn sâu bén rễ trong cô, là nơi mà ký ức không thể thay thế được, cho dù cuộc sống tại Hồng Kông ngợp trong vàng son, có khả năng cho cô năm tháng tuổi trẻ đầu tiên tốt nhất đi chăng nữa.

Thời gian tám năm lướt qua, lúc đó cô dứt khoát từ bỏ cuộc sống được nâng niu trong lòng bàn tay ba mẹ, không hề phức tạp, bình thản yên ả, chung quy là vì phân cao thấp với bản thân, cuối cùng chỉ đổi lấy sự hoàn toàn khác hẳn của hiện nay.

“Kỳ nghỉ lần này của cháu là trở về làm phù dâu cho Lục Lục phải không?” Tiểu Khổng xoay tay lái chậm rãi chạy vào tiểu khu, một tay vẫy tấm thiệp cưới đặt ở bên cạnh, “Không ngờ nha đầu Lục Lục kia từ bé đã hấp tấp giống như một cậu nhóc, lại gả cho một người tốt như vậy.”

Ánh mắt Dung Tư Hàm dừng ngoài cửa sổ, lúc này cô phục hồi tinh thần, cười cười nhẹ nhàng nói “Vâng”.

“Thằng bé kia rất tuấn tú lịch sự.” Tiểu Khổng kéo thắng tay, vẫn khen không dứt miệng, “Xem chú quên mất rồi, Hàm Hàm chắc cháu biết cậu ta rõ hơn, nghe nói ở trong quân đội cậu ta trẻ tuổi thế mà được thăng làm trung úy, tên gì đấy...haiz, nhất thời chú quên rồi.”

“Cù Giản.”

Dung Tư Hàm thản nhiên tiếp lời, cô cúi đầu cời dây an toàn.

...

Dung Thành và Lý Lị đã chờ trong nhà từ sớm, Dung Thành ngồi trên sofa đang pha trà, Lý Lị trông thấy cô tiến vào liền vui vẻ đến mức lông mày muốn nháy lên, bà vừa kêu “bảo bối” vừa vội vàng đi qua đón.

“Mẹ.” Dung Tư Hàm mặc mẹ nắm tay mình đi vào phòng khách, có chút bất đắc dĩ nói, “Con đã lớn thế này, mẹ có thể đừng kêu con như vậy được không?”

“Lát nữa ra ngoài đi thử quần áo, mau để mẹ nhìn kỹ xem.” Lý Lị tươi cười kéo cô ngồi xuống sofa, quan sát tỉ mỉ, “Sao lại gầy rồi? Cả người chỉ còn xương thôi, con xem cánh tay con này, không cần bẻ cũng có thể gãy.”

“Con gầy rồi.” Dung Thành ở bên cạnh gật đầu, “Có phải công việc vất vả quá không?”

Cô lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt yêu thương ân cần của ba mẹ, trong lòng cô vừa ấm áp lại chua chát.

Người một nhà đã lâu không gặp ngồi trên sofa trò chuyện tự nhiên thoải mái, cho tới sau đó mấy vấn đề linh tinh của Lý Lị được ném ra, trong lòng Dung Tư Hàm cảnh giác, sao có thể không biết bà muốn hỏi cái gì nhất, bắt đầu từ từ chui ra rồi kìa.

Lý Lị đánh vòng một hồi lúc này rốt cuộc ngồi không yên nữa, bà nhìn cô hỏi sâu xa: “Hàm Hàm, hiện tại con có bạn trai chưa?”

Không đợi Dung Tư Hàm trả lời, bà nói tiếp ngay: “Lần trước mẹ đã nói với con, con muốn định cư tại đó mẹ cũng không phản đối, đi

đi lại lại giữa thành phố S và Hồng Kông cũng không xa, ba mẹ đi qua thăm con cũng tiện.”

Dung Thành ở bên cạnh gật đầu: “Quan trọng là con người thẳng bé đó nhất định phải ngay thẳng thật thà, có trách nhiệm với bản thân và với gia đình của hai đứa sau này.”

Hai vị này, một người là phó trưởng phòng của viện kiểm sát thành phố, một người là chủ tịch hội y tế quân đội, khi còn trẻ hai người cũng được học cao, nói câu nào cũng mang theo ý sâu xa, Dung Tư Hàm mưa dầm thấm đất từ bé, vừa nghe xong cô nói tiếp ngay: “Dạ...chủ tịch Mao nói không lấy yêu đương làm mục đích kết hôn thì đều là trò đùa.”

“Tự con biết là tốt rồi.” Lý Lệ thở dài một hơi, “Mẹ không phản đối con quen biết bạn bè làm việc trong những lĩnh vực khác nhau ở đó, nhưng mà con đừng giống bọn họ, tùy tâm trạng mà làm ầu, coi tình cảm là trò đùa, chỉ theo đuổi khoái cảm nhất thời.”

Dung Tư Hàm nghe được, trong lòng hơi chột dạ, cô thầm thở dài một hơi. Lúc này Lý Lệ đưa canh cho cô, lại bổ sung một câu: “Con xem, Lục Lục thường ngày tùy tiện, thời khắc quan trọng lại bắt trúng người tốt, hai đứa là chị em, con bé lại đi trước con một bước. Hàm Hàm, nửa đời sau của người con gái có khổ hay không, quan trọng nhất là bạn đời trong tương lai, cái này chỉ có thể do con nắm bắt và lựa chọn.”

“Được rồi được rồi, hiếm khi con bé trở về một lần bà đừng lải nhải với nó nữa.” Thừa dịp hai mẹ con nói chuyện Dung Thành mới vừa nhận điện thoại, lúc này trở về liền nói với cô, “Hàm Hàm, chú hai con nói hôm nay Lục Lục gọi điện cho con mấy lần mà không được, lát nữa ăn xong con đừng quên gọi lại cho nó, nó mong con trở về lâu rồi.”

...

Chờ sau khi Dung Thành và Lý Lệ đã ngủ, Dung Tư Hàm mới lên lầu, di động hết pin, cô liền dùng điện thoại bàn gọi qua.

Người nhận máy là Cù Giản, người đàn ông lịch sự “A lô” một tiếng, thấy bên cô không nói chuyện, hồi lâu sau anh ta hỏi dò một câu: “Hàm Hàm?”

Dung Tư Hàm ngẩn ra, cô “ừ” một tiếng mới phát hiện giọng mình hơn khàn: “Là em, Lục Lục có ở đó không?”

“Cô ấy vừa vào phòng bếp lấy nước, lập tức qua đây ngay.” Giọng nói của anh ta vẫn trầm ấm như trước, dừng một chút anh ta hơi vui đùa nói, “Thật làm phiền em xa giá trở về một lần, chi phí phù dâu lên sân khấu lần này xem ra phải trả đủ, bao lương bao cơm bao luôn phù rể.”

Cô cười nhạt, nhẹ nhàng trả lời: “Vậy em vui lòng chấp nhận.”

Hai người trò chuyện vài câu thì nghe được tiếng đi dép lẹp xẹp của Dung Tiễn ở bên kia, không bao lâu sau điện thoại đổi người: “Em ngóng trắng ngóng sao cuối cùng cũng mong ngóng chị về rồi!”

Cô cầm điện thoại từ sofa đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lắng nghe giọng nói trong trẻo của Dung Tiễn, khóe môi cô bất giác cong lên: “Chị thấy em muốn tiền mừng thì có.”

“Chị của em là ai chứ, tiền mừng tính là cái gì, có đóng gói xe tặng em cũng không ngại.” Âm thanh của Dung Tiễn nghe ra rất vui sướng, “Nếu không phải hai ngày nay em bận đến chóng vớ thì hôm nay em đã sớm đến chen chúc trên giường nhà chị, cùng chị lăn sàng rồi.”

Dung Tiễn líu ríu một hồi, phần lớn thời gian cô chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, vừa mới gọi thám thoát đã trò chuyện hơn nửa tiếng, cuối cùng Dung Tiễn mới ý được cô ngồi máy bay mới trở về rạng sáng hôm nay, giờ vẫn còn mệt, lúc này Dung Tiễn mới nhớ tới chuyện chính: “Hôm nay em bận đặt mua bãi

cỏ tại nơi tổ chức hôn lễ nên không đi ra được, chị đã thử bộ váy phù dâu chưa?”

Cô nắm chặt ống nghe trong tay: “Ừm, Bích Giới trở về mấy hôm trước, hôm nay cậu ấy đã đi cùng chị.”

Dung Tiến thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó ra về gian xảo nói: “Thế thì em yên tâm rồi, chị nghỉ ngơi thật tốt nhé, ngày mốt em và Cù Giản cộng với một phù rể tuyệt vời sẽ khao chị!”

Bên ngoài cửa sổ sát đất không phải ánh đèn rực rỡ của ban đêm tại Hồng Kông, những tòa cao ốc của thành phố S đứng sừng sững trang nghiêm trầm tĩnh, bóng đêm ngông cuồng, ngắt máy rồi toàn thân Dung Tư Hàm mới bình tĩnh lại, sau đó cô phát hiện lòng bàn tay nắm ống nghe đã hơi ẩm ướt.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 3

Nơi tổ chức hôn lễ của Dung Tiễn và Cù Giản thật khiến người ta chấn động.

Nhìn ra bãi cỏ ở phía sau giáo đường là những khóm hoa hồng trắng, tất cả đều được bày biện rất thanh nhã, khi Dung Tư Hàm đi đến cửa trông thấy cảnh tượng này trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc không nói nên lời.

Nhiều năm qua, nhà họ Dung luôn là vọng tộc của thành phố S, hiện tại hai vị gia trưởng đều là nhân vật lớn của thành phố S, con trưởng Dung Thành theo chính trị, mà con thứ cũng chính là ba của Dung Tiễn thì theo thương nghiệp, hai anh em đều chỉ có một cô con gái, hiện tại Dung Tiễn lấy Cù Giản, lại là người thuộc dòng họ cách mạng đứng nhất nhì tại thành phố, theo góc độ của thương nhân mà nói tổ chức đương nhiên phải lớn, cho dù hôn lễ có phô trương cỡ nào quả thật cũng nằm trong dự kiến.

Dung Tiễn biết Dung Tư Hàm thân với Doãn Bích Giới nhất, vì thế cũng mời hai vợ chồng Kha Doãn, ban đầu Doãn Bích Giới không muốn, nhưng bởi vì hiếm khi trở về một lần, Kha Khinh Đăng được gặp lại mấy người anh em, thế nên cô miễn cưỡng trình diện.

“Tớ không vào đâu.” Trên đường đến phòng nghỉ của cô dâu, đứng ngoài cửa có thể nghe được tiếng vui cười bên trong, Doãn Bích Giới dừng bước, cô cau mày nói với Dung Tư Hàm, “Tớ vào trong giáo đường trước.”

Nữ vương là điển hình không vì quen thân mà bỏ đạo lý, hồi trước Dung Tư Hàm đã giải thích rõ ràng chuyện năm đó Dung Tiễn

không có lỗi, nhưng Doãn Bích Giới vẫn kiên trì không thay đổi lập trường.

Dung Tư Hàm thấy thế cũng không miễn cưỡng cô, chờ cô đi rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa phòng nghỉ của cô dâu, chưa đến một lúc thì có một cô gái dáng người nhỏ nhắn chạy ra mở cửa.

“Chị Hàm!” Cô gái mày dài mắt to này là Cố Linh Nhan, phu nhân loli của Đan Cảnh Xuyên phó cục trưởng cục cảnh sát thành phố S, Đan Cảnh Xuyên là một trong những người anh em của Phong Trác Luân, Cố Linh Nhan và Dung Tiễn lại thân thiết, Dung Tư Hàm đương nhiên cũng quen biết.

“Chị!” Dung Tiễn vén mái tóc ngắn ra sau tai, khuôn mặt trái xoan xinh xắn cười tươi lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, mấy người vây quanh cô không ngừng tấm tắc khen ngợi, “Lát nữa không biết có kết hôn được không, cả đám người sẽ quỳ dưới váy chị, chị làm phù dâu mà còn nổi bật hơn em thì làm sao đây!”

“Chỉ cần Cù Giản lập trường kiên định không phải là được rồi sao?” Cô cười ảm đạm, “Em khẩn trương không?”

“Vẫn ổn ạ.” Dung Tiễn kéo cô ngồi xuống sofa, liếc mắt chế nhạo Cố Linh Nhan ở bên cạnh, “Dù sao cũng không giống vị tiểu thư này, hôm kết hôn đã lập kỷ lục vào toilet ba mươi lần.”

Bị giẫm trúng chỗ đau, trong chớp mắt Cố Linh Nhan xù lông, lập tức bổ nhào vào người Dung Tiễn, Dung Tư Hàm trông thấy cô gái này tràn đầy sức sống cũng không thể nhịn cười, lúc này Dung Tiễn chợt nhớ tới gì đó, cười bí hiểm mà huých cánh tay Dung Tư Hàm nói: “Chị đã nhìn thấy anh chàng phù rể mà em đặc biệt mời tới cho chị chưa?”

Cố Linh Nhan vội vàng nói xen vào: “Tớ quen tớ quen! Chính là anh chàng đẹp trai nhất trong mấy người bạn của Oa Tử.”

Trong lòng Dung Tư Hàm run lên, khuôn mặt không biểu cảm, chỉ hơi gật đầu.

“Thế nào?” Dung Tiễn đắc ý nhíu mày, “Chị xem xem, đầu năm nay có người đàn ông nào còn chưa kết hôn? Ngay cả gã Phó Chính kia cũng cưới được Bội Bội của nhà em, cuối cùng vẫn là Oa Tử đề cử Phong Trác Luân, anh ấy nói anh ta độc thân vạn năm, là phù rể chuyên nghiệp, hôn lễ của mấy anh em bọn họ đều do anh ta làm phù rể.”

Dung Tư Hàm cười gượng không nói, Dung Tiễn không để ý tới sắc mặt của cô, lúc này khoát tay lên vai cô nói tiếp: “Nhưng em không có can đảm giới thiệu anh ta cho chị với mục đích làm anh rể của em, ba mẹ chị sẽ đánh em chết mất.”

“Đừng nói đến bên ngoài, ngay cả đặt ở trong nhà cũng không bớt lo được.” Cố Linh Nhan tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý, ngay sau đó còn thêm một câu, “Một anh chàng như hoa như ngọc thế này, mấy cô gái đều muốn trèo tường vào ngủ với anh ta.”

Dung Tiễn nghe xong liền ôm bụng cười lăn lộn trên sofa, Dung Tư Hàm muốn cười nhưng cảm xúc dâng lên trong lòng khó thể nói ra, bàn tay cô nắm chặt váy càng ngày càng chặt hơn.

...

Từ phòng nghỉ của Dung Tiễn đi thẳng vào trong giáo đường, từ đằng xa Dung Tư Hàm đã trông thấy hai người đàn ông đứng cạnh cửa.

Phong Trác Luân dáng người thon dài, chiều cao một mét tám lăm, bộ âu phục màu đen trên người tôn lên phong cách biếng nhác lại sang trọng, Cù Giản đứng bên cạnh anh cao gần bằng nhau, bộ âu phục màu trắng tôn lên vẻ khí khái như khi mặc quân trang.

Thấy các cô đi đến trước mặt, Cù Giản tươi cười gật đầu với cô, sau đó lập tức nghiêng đầu về phía Dung Tiễn: “Em có mệt không?”

Dung Tiễn lắc đầu, nắm tay anh ta, nụ cười thật tươi đến nỗi sắp lan đến ra sau tai.

“Gần đến giờ rồi.” Phong Trác Luân đứng bên cạnh Cù Giản lúc này nhìn đồng hồ đeo tay rồi đi đến bên cạnh Dung Tư Hàm, nhìn hai vị tân nhân trước mặt nói, “Bên ngoài đã chuẩn bị xong.”

“Được.” Cù Giản mở cửa ra, chậm chậm vươn tay về phía Dung Tiễn ở bên cạnh, “Lục Lục, đến đây.”

Dung Tư Hàm vẫn trầm lặng đứng phía sau bọn họ, khoảnh khắc Dung Tiễn nắm lòng bàn tay của Cù Giản, đáy mắt cô hơn ươn ướt.

Trên đường từ cửa đi về phía trước, mỗi một hàng ghế trong giáo đường đều đầy người ngồi, dàn nhạc diễn tấu khúc nhạc hôn lễ trang nghiêm và du dương, hai đứa bé cầm hoa thích thú tung hoa từ trong rổ ra phía trước.

Cô đi theo sau Dung Tiễn cảm làn váy cưới thật dài đi lên bục, ánh mắt lướt nhìn từng vật trang hoàng trong giáo đường, về mặt của mỗi người ngồi dưới, hai người đứng trước trao đổi ánh mắt với nhau... trong lòng cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Hóa ra trường công chúa của nhà họ Dung làm được tất cả cũng có chuyện làm không thành.” Phong Trác Luân đứng bên cạnh cô, nhìn cô dâu chú rể lúc này đang đứng trên bục cao đứng trước trao đổi lời thề, “Thật đáng tiếc, hôm nay người đứng bên cạnh anh ta không phải là em, mà là em gái em.”

Ngữ khí anh bình thản, khóe môi nhếch lên nụ cười thờ ơ trước sau như một, tựa như đang tự thuật một câu chuyện vụn vặt, trong mắt cô đó là về mặt tiểu nhân đặc chí nắm được nhược điểm mà uy hiếp người khác.

Dung Tư Hàm nhắm mắt lại: “Cũng đáng tiếc, nhiều giường tốt như vậy, cuối cùng em lại ngủ trên tấm vải bố rách nát của anh.”

“Thẹn quá hóa giận ư?” Anh vỗ tay theo mọi người tại giáo đường, trên vẻ mặt thanh thản lộ ra một chút lạnh lẽo, “Quả nhiên mối tình đầu khó quên, cũng có thể khiến em quên mất bản thân đang nằm trên tấm vải bố rách nát, mà nửa câu thốt ra cũng không lộ ra chút yếu đuối.”

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, như là không nghe thấy.

...

Sau khi buổi lễ kết thúc, Dung Tư Hàm và Dung Tiễn đi thay bộ váy khác để làm tiếp nghi thức trên bãi cỏ.

Thay xong quần áo, hai người trò chuyện từ phòng nghỉ đi tới, cạnh căn nhà gỗ nhỏ trước mặt trông thấy vài người đang đứng, trong đó có một người phụ nữ còn trẻ tướng mạo dịu dàng, bông một bé gái trên tay trông như búp bê, Cố Linh Nhan đang ở bên cạnh người phụ nữ kia, ngồi xổm xuống chơi đùa với một cậu bé tuấn tú, còn chồng của Cố Linh Nhan là Đan Cảnh Xuyên thì đang trò chuyện với Phong Trác Luân.

“Bội Bội!” Dung Tiễn hô to gọi nhỏ chạy đến bên người phụ nữ, đoạt lấy cô bé trong lòng rồi hôn mạnh một cái, “Ôi, cuối cùng đem cháu gái của tớ đến rồi.”

“Buổi sáng Vần Vần khóc mãi, ba con bé suýt nữa là lấy tay bịt mũi nó rồi, vất vả lắm mới dỗ xong rồi đưa ra ngoài.” Người phụ nữ lắc đầu, khi nhìn thấy Dung Tư Hàm cô liền cười nói, “Đã lâu không gặp, Hàm Hàm.”

Người phụ nữ này là Thiệu Tây Bội, bạn thân nhất của Dung Tiễn, cũng là em họ của Đan Cảnh Xuyên, mấy năm trước lấy Phó Chính là Bí thư Thành ủy của thành phố S, Dung Tư Hàm đã thấy giới chính trị của nhà họ Dung, vì vậy đã biết từ lâu.

“Nam Nam, gọi dì đi.” Bé gái còn nhỏ, Thiệu Tây Bội liền khom lưng xoa đầu cậu bé, “Là phù dâu của dì Lục Lục đó, ban nãy không phải con đã bảo dì rất đẹp sao?”

Vẻ mặt của cậu bé khác với bạn bè cùng lứa, nghe lời mẹ nói xong cậu hơi ngại ngùng, mặt đỏ mới miễn cưỡng gọi một tiếng “Dì”.

Lần đầu gặp mặt, Dung Tư Hàm rất thích hai anh em này, cô nắm tay cậu bé cười dịu dàng.

“Phó Căng Nam thẳng nhóc thôi này! Sao chưa từng thấy cháu ôn hòa gọi một tiếng mẹ hả!” Cố Linh Nhan rút tay về, bắm chặt cánh tay của Đan Cảnh Xuyên đứng bên cạnh nói, “Oa Tử, nó giống y chang ba nó, là một tên vô lại từ đầu đến đuôi!”

Cục trưởng Đan có thể anh dũng chế ngự không tặc đạo tặc, nhưng lại hết cách đối với vợ mình, anh ta chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ.

“Nếu không phải Cù Giản đủ tuần tú, xem chừng người ta còn tưởng rằng hai người họ là cô dâu chú rể.” Thiệu Tây Bội nhìn Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân, cười nhạo Dung Tiễn, “Sớm biết thế, hôn lễ của tớ cũng nên dùng một khoản lớn mời bọn họ đến để làm vẻ vang.”

Dung Tiễn hừ một tiếng: “Hiện tại Phó Chính làm ăn ở bên ngoài, cậu bảo anh ta khi nào có thời gian rảnh thì để ý đàn ông tốt giới thiệu cho chị tớ, gả chị ấy ra ngoài sớm một tí, đỡ phải để chị ấy nổi bật hơn cô dâu khác.”

“Công khai kỳ thị à?” Hai tay Phong Trác Luân đút vào túi quần, lúc này ở bên cạnh nhướn mày, “Phí lên sân khấu của tôi đâu?”

“Anh đứng đây tùy tiện gọi một tiếng,” Dung Tiễn khoát tay, “Trên tay anh chắc chắn nhét một đồng giấy có số điện thoại.”

“Cũng có lý.” Anh cười nhạt.

Dung Tư Hàm lắng nghe từ đầu đến cuối, sắc mặt càng lạnh lùng hơn, bàn tay cô nắm tay cậu bé bắt giắc nắm chặt hơn, bỗng nhiên cô nghe thấy cậu bé ngẩng đầu gọi “Ba”.

Lúc này Cù Giản đang đi cùng một người đàn ông mang sắc mặt lạnh lùng tới đây, người đàn ông đó chính là Phó Chính mà năm ấy khiến các viên chức nghe tin đã sợ mất mật, lúc này anh ta không nói gì ung dung bồng lấy bé gái trong tay vợ mình, lạnh lùng nói: “Tôi nên giúp Cù Giản để ý đối tượng...ngoại tình.”

Dung Tiễn tức giận giậm chân, chỉ vào anh ta nói “Anh” hồi lâu mà chẳng nói được một câu trọn vẹn, Cù Giản buồn cười xoa vai cô, rất nghiêm chỉnh mà an ủi cô: “Yên tâm, bây giờ chỉ mới là tiệc tân hôn của em, em nhất định ngồi vững ghế vợ cả, đàn ông bốn mươi là hoa, anh không vội.”

Tất cả mọi người bật cười, Thiệu Tây Bội đứng gần Dung Tư Hàm nhất, lúc này nhìn cô nhẹ giọng dịu dàng nói: “Chị đừng nghe bọn họ nói đùa, loại chuyện này không thể gấp gáp, đến lúc thì tự nhiên gặp đúng người.”

Trước đây Dung Tiễn đã từng nhắc đến chuyện của vợ chồng Phó Chính với cô, lúc ấy cô chỉ cảm thấy tình yêu và hôn nhân như vậy gần như không thể tưởng tượng nổi, cũng cảm thấy đáng tiếc và không đáng thay cho Thiệu Tây Bội.

Một cô gái tốt đẹp như vậy lại trao cả thanh xuân và lãng phí thời gian của mình trên người đàn ông bạc tình như thế, tám năm trời sống trong những vết sẹo chồng chất lên nhau không đẹp như mơ tưởng, cho dù thế nào cô cũng cảm thấy hoang đường.

Nhưng thời gian xoay vòng, hiện giờ đôi vợ chồng này đã có con cái, toàn thân lộ ra vẻ như ý từ trong ra ngoài.

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, người đàn ông đứng đối diện cô từ đầu đến cuối vẫn cười nói như mọi khi, vẻ mặt thanh thản, không có một chút băn khoăn phức tạp.

Dường như hôm nay cô và anh dùng thân phận phù dâu phù rể gặp nhau lần đầu tiên.

Giống như cô đã thỏa thuận với anh từ trước, tất cả những gì giữa bọn họ, chỉ để lại trong căn hộ tại Hồng Kông thôi.

...

Nghi thức trên bãi cỏ kết thúc, một mình Dung Tiển chạy đi tiếp đón mấy cô bạn nữ binh trong quân đội năm đó, Dung Tư Hàm tựa vào lan can nhắm mắt nghỉ ngơi, mở mắt ra bên cạnh có thêm một người.

“Ở bên kia công việc vất vả không?” Cù Giản đứng bên cạnh cô, ôn hòa hỏi.

“Cũng ổn.” Cô nắm chặt lòng bàn tay, nghiêng đầu nhìn anh ta, “Anh thì sao?”

Anh ta không có chút thay đổi so với trong ký ức của cô.

Khéo léo, tuấn lãng, kiên cường chính trực, ôn hòa... Mỗi tình đầu của mỗi cô gái chắc đều là một người như vậy, mặc áo sơ mi gọn gàng, cười dịu dàng với mình.

“Làm sao không tốt chứ?” Anh ta cười nói, “Chỉ là danh chính ngôn thuận tiếp nhận cô em gái ngây thơ của em, cảm thấy áp lực hơi lớn.”

Cô cũng cười, đành chịu nhưng chân thành nói: “Hy vọng lần sau trở về gặp anh, anh vẫn còn sống tốt.”

Cho dù thế nào, cũng đã tới lúc thật sự từ bỏ rồi.

Bởi vì lúc bắt đầu là do cô hiểu sai ý, anh ta chưa bao giờ thuộc sở hữu của riêng mình.

Thật ra Phong Trác Luân nói cũng không sai, là cô ngạo mạn lại mềm yếu, tưởng rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, cuối cùng khi biết được sự thật lại không dám đi nói rõ, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

“Cho dù ở đâu, cũng đừng bị hoàn cảnh ảnh hưởng.” Cù Giản gật đầu, lúc này nhìn cô với vẻ ân cần, “Hàm Hàm, em hãy bảo vệ tốt bản thân mình.”

...

Cạnh đài phun nước, Doãn Bích Giới thu hồi tầm mắt nhìn về phía kia, cô nhìn qua Phong Trác Luân ở bên cạnh đang cầm ly rượu biếng nhác tựa vào, mày cô nhướn lên: “Cho nên nói, không chế được mặt sinh lý nhưng không có nghĩa là không chế được mặt tâm lý.”

Phong Trác Luân cười nhạt nhẽo: “Nếu có thể không chế được tâm lý, cuối cùng chẳng phải là lột lớp da cho cô sao?”

“Tôi chỉ muốn cậu ấy được tốt.” Doãn Bích Giới nghiêm túc nhìn anh ta, “Hoa Luân, kết quả sau cùng của việc đùa giỡn chỉ có hai cái, một là làm giả hóa thật, hai là cả hai cùng chịu thiệt.”

“Cái trước và cái sau không thể xảy ra.” Anh nhếch môi, “Tôi có thể làm được điều ở giữa, chính cô ấy đã chọn, thế thì cô ấy cũng nên làm được.”

Ánh mắt Doãn Bích Giới đầy phức tạp nhìn anh ta, cô vừa muốn nói gì đó, Kha Khinh Đăng luôn ở bên cạnh chẳng nói gì đột nhiên phát ra giọng nói như máy móc, “Ly.”

Tay Phong Trác Luân khựng một chút, anh đang tươi cười rạng rỡ với một cô gái ở phía bên kia liền cúi đầu nhìn, ly rượu trong tay bị nghiêng, làm ướt một mảng lớn chiếc áo trên bộ âu phục.

Trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Doãn Bích Giới hiếm khi lộ ra một nụ cười, cô ho khan một tiếng hơi nghiêng đầu.

Đối với cặp vợ chồng Smith luôn có thể chuyển tiếp một cách tinh xảo, lúc này trên khuôn mặt tuấn tú của một yêu nghiệt nào đó hiện lên một chút điểm đen khó có thể nhận ra, anh đặt ly rượu xuống thản nhiên đi vào toilet.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 4

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn Thành Đông, Dung Tiễn sợ Dung Tư Hàm uống nhiều rượu sẽ làm hại dạ dày, vì thế đặc biệt đổ ra hai phần ba rượu vang trong chai, thay bằng nước ngọt.

Khi đến bàn của Dung Thành và Lý Lệ để kính rượu, còn có những người đàn ông trung niên nhìn qua là biết người trong chính phủ, lúc này Lý Lệ đặt ly xuống rồi kéo Dung Tư Hàm đến bên cạnh, nói với cô: “Hàm Hàm qua chào hỏi đi, các chú này đều là bạn của ba mẹ, đặt biệt từ Bắc Kinh tới đây.”

Dung Tư Hàm nghe lời chào hỏi, một người đàn ông trong đó vỗ vai Dung Thành cười nói: “Ai cũng biết lão Dung thương yêu con gái bảo bồi nung niu trong lòng bàn tay, một cô gái ưu tú như vậy, làm thế nào cũng không chịu gả cho người khác phải không?”

“Hơn nữa, hiện tại con bé có công việc tốt tại Hồng Kông, nơi đó lại là chốn phồn hoa, ở đó rồi khẳng định không muốn trở về.” Một người đàn ông đầu hói nói ngay sau đó, “Thằng con của chúng tôi chắc cũng không lọt được vào mắt con bé.”

“Chuyện này không nhất định.” Lúc này Lý Lệ cười nói, “Con trai anh chẳng phải lần này cũng cùng anh đến thành phố S sao, vừa lúc con bé ở lại mấy ngày rồi mới quay về Hồng Kông, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

“Tôi cũng đang có ý này!” Người đàn ông đầu hói cười hơn hở, cứ nhìn Dung Tư Hàm mãi.

Thỏa thuận xong bữa cơm kết thân, khi xoay người đi sang bàn tiếp theo, Dung Tiễn nhin không được mà than với cô: “Chị, nhất

thiết đừng tìm một người đầu hói làm anh rể của em, coi như em xin chị đấy!”

“Đây không phải chuyện để em lo nghĩ tới.” Cù Giản bóp nhẹ vòng eo Dung Tiễn, “Cô ấy biết lựa chọn.”

“Từ từ chọn, từ từ chọn.” Dung Tiễn ra vẻ rùng mình, lúc này đột nhiên vươn tay chỉ vào Phong Trác Luân ở bên cạnh, “Đừng chọn loại không biết đường về như anh ta.”

“Thế thì nhất định có khó khăn rồi.” Phong Trác Luân nhướn mày tiếp lời, nhìn sang Dung Tư Hàm cười, “Nhưng tôi tin đối với phù dâu của tôi mà nói, chắc là nhanh thôi.”

“Có vàng sáng người tình thiên hạ của nhà thiết kế Phong nổi tiếng chiếu rọi đương nhiên là nhanh rồi.” Cô không chịu thua nói.

Đối thoại này nhìn qua tôn trọng lẫn nhau, thật ra là nổi sóng bốn phía, dây thần kinh lơ đãng của Dung Tiễn đương nhiên không phát hiện ra, lúc Cù Giản đi lấy rượu thì nhìn họ vài lần.

Trên đường đi kính rượu “bình an vô sự”, chưa tới một lúc thì ra tới đầu hành lang, cả bàn kia đều là những người có quan hệ tốt với Cù Giản trong quân đội năm đó, quân lính thẳng thắn không lòng vòng, vài người trong đó từ khi hôn lễ bắt đầu đã để ý đến Dung Tư Hàm, những người này có tửu lượng rất mạnh, họ nâng ly lên cười tủm tỉm nói với Dung Tiễn: “Chị dâu, hôm nay bọn tôi mang theo một chai rượu ngon vốn muốn uống cùng anh Cù, nhưng vì hôm nay là một đêm ngàn vàng của hai người, bọn tôi quyết định đổi qua phù dâu phía sau chị.”

Dung Tiễn sao không biết bọn họ nghĩ gì, lúc này cô nhìn Dung Tư Hàm một cái, rồi lắc đầu với đám người kia: “Tửu lượng của chị tôi không tốt, mọi người hãy giơ cao đánh khẽ, đổi thành phù rể được không?”

“Đâu có được đâu có được, hôm nay chị có nói gì cũng vô dụng.” Người cầm đầu kia mày rậm mắt to, bộ dạng đầy khí khái anh hùng, có lẽ uống nhiều rồi nên thái độ rất cương quyết, anh ta lắc đầu, “Cả đoàn người từ nãy đến giờ đều muốn kính phù dâu một ly! Xong rồi còn muốn mời cô ấy đi ăn khuya nữa đấy!”

Ý tứ của lời này đã rất rõ ràng, cố tình phơi bày ra.

Dung Tư Hàm trông thấy ánh mắt nóng cháy của người đàn ông kia, cô theo bản năng nhú mày, vừa định mở miệng nói thì đối phương đột nhiên đi lên phía trước một bước, cơ thể hơi ngã nghiêng muốn đến trước mặt cô.

Lúc này, Phong Trác Luân luôn ở bên cạnh cô đột nhiên ôn hòa cất lời với người đàn ông đối diện: “Anh coi cô ấy là nữ tiếp viên à, anh đã kêu thì phải tiếp?”

Ngữ khí của anh lười nhác lại có phần đột ngột, nghe kỹ ra còn mang theo mấy phần thờ ơ và khinh thường, sắc mặt Dung Tư Hàm căng thẳng, cô thấy khuôn mặt người đàn ông kia đỏ lên vì rượu, anh ta đột nhiên tiến lên một bước túm lấy áo Phong Trác Luân: “Mẹ mày không dạy mày ăn nói thế nào sao?”

Phong Trác Luân tỏ vẻ hờ hững, không ai thấy rõ anh ra tay như thế nào, người đàn ông túm áo anh chợt lùi về sau một bước, chỉnh lại áo sơ mi trong chớp mắt đã bị rượu đỏ thấm ướt.

Lần này bầu không khí của cả bàn lập tức thay đổi, mấy người đàn ông bên cạnh lúc này đồng loạt vỗ bàn, kéo ghế ra định bao vây xung quanh Phong Trác Luân, Cù Giản không nói lời nào mà kéo Dung Tiển ra phía sau, rồi đi về phía trước vươn tay ngăn cản bọn họ.

“Cản bọn họ làm gì?” Phong Trác Luân có chút bực bội, anh nói lỏng cà vạt, đứng tại chỗ chẳng nhúc nhích mà nói với Cù Giản, “Bọn họ dám ra tay tại hôn lễ của anh à?”

Lời này vừa nói ra, từng câu từng chữ mang theo một chút ý khiêu khích, mọi người ở mấy bàn bên cạnh đã nhìn về phía này.

Thường ngày con người anh lười nhác lại ghét phiền hà nhất, tại nơi công cộng bớt đi một câu là tốt, Dung Tư Hàm nhìn anh với vẻ phức tạp, cô định tiến lên một bước muốn kéo ống tay áo của anh thì đã thấy Cù Giản xoay người nâng ly với những người kia, ngữ khí khá thông thả nói: “Phù rề phù đầu hôm nay hợp tác làm cộng sự cả ngày khẳng định rất nhập vai diễn, yếu điệu thực nữ quân tử đều hảo cầu, một ly này tôi uống thay phù rề.”

Ngữ khí của anh ta vững vàng lại mạch lạc, bầu không khí vừa nãy còn hống hách nay đã dịu xuống, mấy người kia đoán chừng đã tỉnh rượu nửa phần, nếu không muốn thì vẫn phải giữ thể diện cho Cù Giản, người đàn ông bị ướt áo đã đi vào phòng toilet.

Bầu không khí “giương cung bạt kiếm” lập tức xóa tan, Dung Tiễn thở ra một hơi, vội vàng xoay người gọi người đổi ly rượu khác cho Phong Trác Luân.

Lúc này Cù Giản vỗ nhẹ bờ vai Dung Tư Hàm, thấp giọng nói câu xin lỗi, cô lắc đầu, cười ôn hòa với anh ta, hoàn toàn không để ý sắc mặt lạnh lùng của người phía sau.

...

Rốt cuộc kính rượu xong, bốn người đi đến một góc đặt ly rượu xuống, Dung Tiễn mang theo vẻ mặt xin lỗi, nhìn Dung Tư Hàm có phần do dự nói, “Chị...”

“Chị đã công đức viên mãn rồi, về trước nhé.” Dung Tư Hàm vén sợi tóc rối trên trán, “Lát nữa hai người động phòng chị sẽ không náo loạn, nương tay tha cho hai người đấy.”

Thấy sắc mặt cô cũng không để ý chuyện vừa rồi, Dung Tiễn cũng không biết nói thêm gì nữa: “Hôm nay bên phía bác cả đều là

những nhân vật lớn, bọn họ có lẽ uống rất muộn, sẽ có chú Tiểu Khổng đưa về, em bảo người khác đưa chị về nhà trước.”

Cô gật đầu, theo bản năng nhìn thoáng qua Phong Trác Luân đứng bên cạnh, anh uống rất nhiều ở mấy bàn cuối cùng, lúc này nhìn cả người như là say khướt, Dung Tiễn cũng phát hiện, thấy vậy liền lập tức vẫy tay gọi người.

Đêm mùa hè tại thành phố S rất oi bức, Dung Tư Hàm tìm dây cột tóc trong túi xách buộc lại mái tóc dài xoăn của mình, mới cảm thấy không nóng nực khó chịu, còn Phong Trác Luân ở bên cạnh cô thì cũng chẳng tốt gì hơn, anh cởi áo vét đặt trên cánh tay, còn cởi mấy cúc áo của áo sơ mi trắng.

Hôn lễ cả ngày, tức giận kiềm nén trong lòng cả ngày, đương nhiên cô chẳng muốn nói câu nào với anh, tâm tư đang không yên, lúc này cô đột nhiên nghe tiếng “phịch” ở bên cạnh.

Cô quay đầu qua nhìn cơ thể cao gầy của anh hơi ngã nghiêng, vai trái đập vào cây cột bên cạnh, bước chân chỉ cần dèi qua bên cạnh một bước thì chính là vũng nước, cô hết cách đành phải tiến lên mấy bước kéo cánh tay anh để anh đứng vững.

Ai ngờ tay cô vừa chạm vào cánh tay anh thì đã bị tay kia của anh kéo vào trong lòng.

Lòng ngực của Phong Trác Luân lộ ra bên ngoài một nửa, khuôn mặt cô chạm thẳng vào làn da trước ngực của anh, hơi thở nam giới lành lạnh vương vấn xung quanh, anh nửa kéo nửa ôm cô đi sang bên cạnh vài bước qua một góc tối rồi tựa vào cây cột.

Cô ngẩng đầu định trợn mắt nhìn anh, anh lại cười trêu chọc, hôn xuống đôi môi cô.

Nụ hôn của anh sâu hơn ngày thường vài phần, anh ngậm lấy môi cô vừa mút lại cắn, môi lưỡi giao nhau đều là mùi rượu. Cơ thể hai người dính chặt, ngay cả chút khe hở cũng không chừa lại, chiếc

mũi thẳng tắp của anh ép thẳng vào chiếc mũi xinh xắn của cô, khiến cô hơi đau, Dung Tư Hàm gắng sức đẩy cánh tay anh ra không muốn phối hợp.

Ai ngờ lúc này một chiếc răng của anh dùng sức một tí, cắn xuống môi cô, vị máu nhanh chóng lan tràn, Dung Tư Hàm đau đến nỗi kêu rên một tiếng, nhưng bị miệng anh chặn lại sự phản kháng “ừm a” trong miệng, cô lấy tay dùng sức bóp mạnh vòng eo gầy gò của anh.

“Chim khôn chọn cây mà đậu.” Phong Trác Luân rút cuộc thả cô ra, dùng đầu ngón tay xoa tơ máu dưới môi cô, hai tay anh chống trên cột giam giữ cô chặt chẽ ở bên trong, anh cúi đầu nhìn cô nói chậm chậm, “Chọn người tốt mà theo, đó là lẽ thường tình của con người.”

“Nếu tìm được người đàn ông tốt thích hợp với em thì hãy ở lại thành phố S, đồ đạc của em ở căn hộ bên Hồng Kông anh sẽ gửi về cho em.” Ánh trăng chiếu vào đầu vai anh, một bên mặt anh ẩn trong bóng tối, chỉ có ánh mắt kia vừa đen vừa sáng phản chiếu khuôn mặt cô, sắc mặt anh dửng như rất nghiêm túc, lại giống như là đang nói đùa, “Sau này tìm anh thiết kế nhẫn cưới theo yêu cầu, anh giảm giá cho em.”

Từng câu từng chữ lọt vào tai, kèm theo đau đớn của đôi môi, cô dần dần thoát khỏi sự mê hoặc trong nụ hôn lúc nãy của anh, cô bình tĩnh đáp lại: “Em hoàn toàn không phải của anh, anh đừng dùng thái độ người chủ tỏ vẻ khiêm nhường.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh buông tay thả cô ra, khoe miệng xinh đẹp vênh lên, “Trưởng công chúa của nhà họ Dung, lá cờ thứ nhất của dòng dõi thế gia tại thành phố S, làm sao đến phiên anh khiêm nhường?”

“Anh đang ghen hả?” Cô cau mày giơ tay lau môi, đi vài bước ra khỏi góc tối của cây cột.

“Đối tượng là em rể anh mình thân võ của em, người muốn em uống rượu cùng, hay là học trò kinh đô muốn kết thân với em?” Anh lạnh nhạt, vươn tay cài lại cúc áo sơ mi.

Lúc này xe đã dừng lại trước cửa khách sạn, Dung Tư Hàm không nói gì, cô hờ hững xách túi đi ngang qua người anh rồi ngồi vào ghế sau của chiếc xe đậu đằng trước.

“Đi thông thả.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn một bên mặt tinh xảo của cô, anh đứng ngoài xe duỗi tay đóng cửa xe, cười nhạt.

Cửa xe vang lên một tiếng, cô giơ tay ấn nút cửa sổ ra hiệu tài xế lái xe, không hề nhìn lại anh một cái.

...

Mấy ngày sau hôn lễ, Lý Lệ quả thật dùng mọi bản lĩnh của mình để nói dây tơ hồng cho Dung Tư Hàm, buổi chiều khi Doãn Bích Giới gọi điện đến, cô hiếm khi rảnh rỗi nằm ở ban công trong nhà đắp mặt nạ, khi tiếp máy nói một tiếng “tự do” không rõ ràng lắm.

“Hai buổi gặp mặt hôm qua thế nào?” Doãn Bích Giới bên kia có chút hả hê.

Cô vừa nghe những lời này liền vươn tay kéo mặt nạ lên một tí, bất đắc dĩ nói: “Người hồi trưa thì bụng còn to hơn cả ba tở, người buổi tối thì...hình như rụng mất một cái răng.”

“Mẹ cậu đã lao lực khổ tâm, là cậu không biết thưởng thức cái đẹp của người ta.” Doãn Bích Giới nhẫn nhịn sự thô thúc muốn cười, ra vẻ đầy tiếc nuối, do dự một giây cô nói thêm, “Hôm qua Phong Trác Luân đi rồi.”

Bàn tay cầm điện thoại của cô chột khựng lại, từ trên ghế nằm đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Cũng không nói là về Hồng Kông hay đi đâu.” Doãn Bích Giới than nhẹ một hơi, “Tớ thấy tớ và Kha Khinh Đăng hoàn toàn không cần thiết giúp hai người lừa trên gạt dưới, dựa theo tình hình hiện tại của hai cậu có ai nhìn ra được cái gì mờ ám chứ? Ngay cả chút sơ hở cũng không có.”

Dung Tư Hàm “Ừ” một tiếng, cô ngồi trước gương trang điểm gỡ mặt nạ: “Chờ sau khi trở về tớ sẽ dọn về chỗ của mình, dù sao đồ đạc để lại chỗ anh ấy cũng không nhiều.”

Bên kia Doãn Bích Giới im lặng vài giây, vẫn không nhìn được nói: “Chuyện của hai người tớ không nhúng tay vào, nhưng ít ra tớ muốn nhắc nhở cậu, vứt bỏ sạch sẽ tất cả những gì trong lòng cậu đối với người chồng của em gái cậu đi.”

Dung Tư Hàm định nói cô lo lắng nhiều quá rồi, đột nhiên nghe được tiếng Lý Lị gọi cô dưới lầu, cô liền nói qua loa mấy câu vào phòng tắm rửa mặt rồi xuống lầu.

Khi từ cầu thang đi xuống, từ xa cô đã thấy một người ngồi trên sofa, Lý Lị từ phòng bếp bưng trà ra, lúc nhìn thấy vẻ mặt của bà có thể dùng “mặt mày hớn hở” để hình dung: “Hàm Hàm mau lên, cấp trên của con có việc riêng tìm con đấy.”

Nghe được hai chữ cấp trên Dung Tư Hàm theo bản năng toàn thân trở nên căng thẳng, lúc này đến gần nhìn thì trông thấy khuôn mặt bằng đồng quen thuộc.

Thẩm Chấn Thiên mặc áo sơ mi đơn giản chỉnh tề, trên tay cầm một xấp tư liệu, khuôn mặt trông lạnh lùng nghiêm trang hơn mọi khi: “Em hãy chuẩn bị hành lý ngay bây giờ, vé máy bay đã đặt xong rồi.”

Tác phong của anh ta vốn mạnh mẽ, chỉ cần ngồi thôi sự hiện diện không thể lung lay, từ trước đến giờ Dung Tư Hàm luôn có phần sợ anh ta, lúc này cô đứng tại chỗ, trong lòng khẽ trầm xuống: “Trước đó em đã nói vụ kiện lần này em không muốn ra tòa.”

“Vụ án được xét xử trước thời hạn, bởi vì số tiền liên quan quá lớn, mấy hôm trước chính phủ trực tiếp phái người tìm cục trưởng bàn bạc.” Thẩm Chấn Thiên như là hoàn toàn không nghe thấy lời nói của cô.

Trong lòng Dung Tư Hàm nhất thời rối loạn, nghĩ đến đối tượng thẩm tra cùng với người có liên quan, cô mím môi đứng tại chỗ không nói gì.

Lý Lệ khoanh tay đứng một bên, đầy hứng thú nhìn hai người họ tiếp xúc với nhau, đuôi lông mày của bà dần dần hiện lên chút vui sướng.

“Chuyên viên bộ phận hình sự không được thiếu ai cả, đã báo danh sách lên rồi.” Âm thanh của anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, “Không phải dựa vào tính khí làm càn có muốn làm hay không.”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 5

Thẩm Chấn Thiên ở một đêm tại một khách sạn nhỏ trong thành phố S, sáng hôm sau anh ta cùng Dung Tư Hàm bay trở về văn phòng Sở Tư Pháp, hai người vừa đến ngoài cửa phòng thì nghe được bên trong đang thảo luận bưng bưng khí thế.

“Các người có biết không, lần này anh Thiên đích thân đến thành phố S đón Tư Hàm về đây.” Dung Tư Hàm lắng tai nghe, một chàng trai bình thường rất ngại ngùng đang cao giọng cười nói bên trong, “Ngày hôm qua, người của bộ phận dân sự đánh cuộc trước cuối năm anh Thiên và Tư Hàm sẽ chính thức ở bên nhau, tôi đặt hai ngàn, đủ để năm mới xài rồi.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu hơi xấu hổ nhìn sang Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh, anh ta vẫn tiếp tục duy trì khuôn mặt như mặt than kia, không dừng bước mà trực tiếp mở cửa ra.

Thấy bọn họ trở về, người bên trong sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, một cô gái trong đó phản ứng nhanh nhất, lúc này vội vàng nịnh nọt đi đến trước mặt Thẩm Chấn Thiên: “Anh Thiên, anh về rồi, bọn em định gọi đồ bên ngoài, anh muốn uống gì?”

“Cà phê, không đường.” Thẩm Chấn Thiên đặt chiếc cặp xuống, lời ít ý nhiều, “Cám ơn.”

Quan Công tha mạng, đám người thở phào tản ra, cô gái kia nhìn sang Dung Tư Hàm: “Hàm Hàm, chị cũng vậy đúng không?”

“Đương nhiên rồi!” Thẩm Hạnh mới từ toilet trở về giành nói, không để ý tới Dung Tư Hàm mà tiến đến trước mặt cô gái kia, thần bí hạ giọng nói, “Chị ấy nhất định phu xướng phụ tùy với anh tôi...”

Đúng rồi, việc hỏi này các người thảo luận, có thể cho tôi đặt năm trăm không?”

“Em nên đặt cả thẻ tiền lương của em đi.” Dung Tư Hàm ở bên cạnh đang thu xếp đồ đạc, liếc xéo Thẩm Hạnh, “Thế thì chờ đến cuối năm em có tiền trả tiền thuê nhà cho hai năm trước, đỡ phải chủ nhà của em mỗi ngày gặp em đều như là gặp sát thủ giết cha không bằng.”

“Shit, sao em không nghĩ tới!” Thẩm Hạnh đầy hào hứng, vươn tay vỗ vai cô gái kia, “Để bộ phận chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng hơn nữa!”

“Thẩm Hạnh.” Thẩm Chấn Thiên đưa lưng về phía bọn họ đang xem tài liệu, lúc này lạnh giọng mở miệng, “Em đến phòng hồ sơ, mang hai thùng tài liệu ra đây.”

Hai thùng tài liệu kia đoán chừng còn to hơn cả người Thẩm Hạnh, trong phòng nhẩn nhịn tiếng cười, Dung Tư Hàm trông thấy sắc mặt cực kỳ bi thảm của Thẩm Hạnh bị chính anh trai ruột của mình gây khó dễ, tâm trạng lo lắng trước đó của cô đã mất đi một nửa, cũng cười theo mọi người.

...

Thẩm Chấn Thiên là chủ nhiệm bộ phận hình sự của Sở Tư Pháp, cũng là luật sư lớn tiếng tăm lừng lẫy trong giới, từ khi Dung Tư Hàm vào Sở Tư Pháp đến nay, cô đã cùng Thẩm Hạnh đi theo Thẩm Chấn Thiên trải qua rất nhiều vụ kiện lớn nhỏ, gần như là tướng quân toàn thắng.

Tuy nhiên vụ án lần này gặp phải nan giải rất hiếm thấy, một giờ trưa Dung Tư Hàm và hai anh em họ Thẩm liên tục chỉnh lý tài liệu kiện tụng, gần như ngay cả thời gian uống một ngụm trà cũng không có, cho đến khi quá giờ tan tầm một tiếng thì Thẩm Chấn Thiên mới ngừng tiến độ.

“Em đi trước đây.” Lúc này Thẩm Hạnh mặt tươi như hoa vẩy tay với Dung Tư Hàm và Thẩm Chấn Thiên, “Bạn em hẹn em ăn cơm, Hàm Hàm mang theo va ly lớn vậy, anh à, anh phải phụ trách đưa chị ấy về nhà đó!”

Dung Tư Hàm đương nhiên biết Thẩm Hạnh có ý gì, cô hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Hạnh một cái, nhưng cô em kia lại cười sung sướng, bỏ chạy nhanh như chớp.

...

Trên đường không nói chuyện, Thẩm Chấn Thiên đậu xe dưới lầu căn hộ, Dung Tư Hàm cởi dây an toàn, cô nghiêng đầu nói “Cám ơn” với anh ta.

Anh ta theo thường lệ không có biểu cảm gì, vươn tay mở cửa xuống xe, đến cốp xe giúp cô xách hành lý ra, xoay người lại còn cầm một túi giấy.

“Gì thế?” Anh ta đưa túi giấy cho cô, cô hơi khó hiểu giương mắt hỏi.

“Bánh ngọt.” Anh ta luôn lời ít ý nhiều, xoay người trở về ghế lái, “Em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dung Tư Hàm mở túi ra, bên trong đúng là có thứ rất khó mua, bánh ngọt của cửa hàng kia mỗi ngày đầu bếp chỉ làm có mấy phần, lần trước cô và Thẩm Hạnh trong lúc vô ý nhắc đến đó là món cô thích ăn.

Lúc muốn nói lời cảm ơn thì chiếc xe đã chạy rồi, cùng nhau làm việc nhiều năm như vậy, số lần nói cười với Thẩm Chấn Thiên đều rất hiếm, thật ra cô không biết làm thế nào để giao tiếp với anh ta, đành phải bắt đắc dĩ xách hành lý đi vào tòa nhà.

Ai ngờ vừa bước vào bên trong, điện thoại của Lý Lị gọi đến, cô vươn tay ấn nút thang máy, sau đó nhận máy “A lô” một tiếng.

“Hàm Hàm.” Phó trưởng phòng Lý nói thẳng, “Cái cậu cấp trên kia của con, đừng do dự nữa.”

Âm thanh của mẹ tràn đầy khí khái, cô nghe thấy như là lọt vào trong sương mù, hồi lâu mới đáp lại: “Dạ?”

Lý Lệ ở bên kia đi tới đi lui trong phòng khách, hứng thú dòi dào: “Sao từ trước tới giờ con chưa từng nhắc đến cậu ta với mẹ, cậu ta tên gì? Tuổi? Người ở đâu? Ba mẹ làm việc chỗ nào? Có ly dị không? Có con không?”

“Mẹ.” Cô đi vào thang máy, nhất thời cảm thấy đầu căng ra, “Mẹ đang vặn hỏi tội phạm sao?”

“Mẹ thấy cậu ta tốt hơn mấy đứa con trai của lão Lý lần trước nhiều, ngoại hình ổn, trông đứng đắn thật thà.” Lý Lệ nói thành khẩn, “Quả thật rất giống ba con hồi trẻ! Hàm Hàm, mẹ rất thích thằng bé này, mẹ thấy nó rất đáng tin cậy.”

Bên kia Lý Lệ lải nhải cô chẳng thèm nghe từ tế, vừa mở cửa ra liền thấy trong phòng khách có một người đàn ông xa lạ cởi trần đang đứng đưa lưng về phía cô.

Dung Tư Hàm hết hồn bởi cảnh tượng này, cô thét một tiếng rồi che miệng lại, còn người bên trong khi nghe tiếng mở cửa lúc này thuận thế xoay người, khuôn mặt búp bê thối cho cô một cái hôn gió.

Trong điện thoại Lý Lệ cũng nghe được tiếng hét của cô, bà lập tức nghi ngờ hỏi: “Sao vậy Hàm Hàm?”

“...Không có gì ạ.” Cô thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa lại rồi hung hăng trừng mắt nhìn người kia, cô che di động nói, “Mẹ, con về nhà rồi, con đi tắm trước, tối nay sẽ gọi lại cho mẹ.”

Lý Lệ không nghi ngờ gì liền tắt máy, Dung Tư Hàm đặt di động ở huyệt quan, tỏ vẻ khó hiểu khoanh tay nhìn người đàn ông mà chẳng nói lời nào.

Anh chàng kia lúc này nhìn thấy ý sâu xa trong mắt cô rút cuộc cầm lấy áo mặc vào, cười mỉm nói: “Đã lâu không gặp, Hàm Bảo thân ái!”

“...Đường Thốc, rút cuộc anh vào đây bằng cách nào?” Trán cô nổi vạch đen.

“Hoa Luân cho tôi một chìa mà.” Đường Thốc cười lảng lơ, “Cô yên tâm, tôi chỉ là tới đây giúp anh ta sắp xếp lại vài bản vẽ phác thảo và mang quần áo để thay đổi qua bên đó, cái tên cuồng sạch sẽ kia nhất định muốn ngủ lại phòng làm việc, nhưng lại ngủ không ngon, dì dọn vệ sinh vẫn phòng bị anh ta giày vò đến sắp chết rồi.”

Hóa ra mấy hôm nay anh đều ở lại phòng làm việc.

Dung Tư Hàm sụp mắt, nhưng chợt nhớ tới gì đó: “...Vậy tại sao anh phải cởi áo ra?”

“Thu dọn đồ đạc nóng muốn chết, máy điều hòa của nhà hai người vậy mà hỏng rồi!” Đường Thốc tỏ vẻ nén giận, trên khuôn mặt còn xinh đẹp hơn con gái lộ ra biểu tình “Tôi rất tủi thân xin hãy cương nựng”, “Theo tôi thấy hai người nên đổi nhà đi.”

“Nhà của anh ấy, anh đi mà nói với anh ấy.” Lúc này Dung Tư Hàm đặt túi xách xuống, đến phòng tắm rửa tay, “Cuối tuần tôi sẽ dọn đồ về.”

“Ngạo kiêu*!” Đường Thốc bám theo qua, một tay chống trên khung cửa phòng tắm nhìn cô, “Giữa nam nữ có chuyện gì mà không thể giải quyết trên giường hả? Anh ta có tiêu chuẩn như thế, cô lại còn muốn ngủ với đàn ông khác, cô ngủ có được không đấy?”

(*) chỉ người bề ngoài rất mạnh mẽ nhưng thật ra rất e lệ và yếu đuối, tính cách ngoài lạnh trong nóng.

Cô nghe được, đầu óc như là thiếu dưỡng khí, nghiêng đầu lờm anh ta: “Sao anh biết anh ấy có tiêu chuẩn gì?”

Lúc này trên mặt Đường Thốc lại lộ ra vẻ lẳng lơ, anh ta búng ngón tay: “Tôi đi theo anh ta làm trợ lý riêng nhiều năm như vậy, cô cho rằng tôi chưa từng ‘ném thử món ngon’ sao?”

Dung Tự Hàm đóng vòi nước tự động nghĩ ra cảnh tượng kia, sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Đùa với cô chút thôi, đừng tưởng thật mà.” Anh ta đi theo cô trở về phòng khách, lúc này xách một túi đồ đặt ở sofa, “Chính là vì anh ta bảo tôi thuận tiện mua một vài thứ đem qua đây, trong phương diện này bao gồm cả bao cao su có thể sử dụng trong vòng một năm.”

Cô nghe được, suýt nữa là ngã xuống đất, ánh mắt nhìn vào cái túi to mà anh ta xách trong tay, cô cười lạnh nói: “Anh ấy còn định trở về sao?”

Anh ta nhún vai tỏ vẻ dĩ nhiên.

Dung Tự Hàm không nói gì, cô đến phòng bếp rót nước.

“Hàm Bảo.” Đường Thốc đứng trong phòng khách nhìn bóng lưng của cô, rất nghiêm chỉnh nói, “Cô cũng biết Hoa Luân là một nhà thiết kế nổi tiếng, thật ra anh ta bảo vệ việc sinh hoạt cá nhân của mình rất kỹ, bên giới truyền thông đừng hòng có được tin tức của anh ta, trước cô, tôi chưa từng thấy anh ta đối với bất cứ người phụ nữ nào ít nhất là giống như đối với cô vậy.”

Không ổn định, tùy tiện, không thích ràng buộc, lúc trước từ chỗ Doãn Bích Giới cô lần đầu tiên nghe nói đến anh, lúc cô em gái ruột của người anh em của anh lão đại hắc bang Trần Uyên Sam, vì anh nửa thật nửa giả mà biến thành chết đi sống lại.

“Tôi thấy một năm nay hai người tốt lắm, tranh cãi hục hặc to nhỏ không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua hai ba câu là ổn thôi, chuyện lớn một chút thì có thể chiến tranh lạnh, hai người một khi đã điên

lên, Hoa Luân sẽ ở lại phòng làm việc, anh ta một khi ở lại phòng làm việc thì sẽ giày vò tôi và dì dọn vệ sinh, tôi một...”

“Dừng dừng dừng.” Cô thật sự không chịu được khả năng nói nhiều của tên bà tám gốc ghêch này.

“Dù sao chí ít là vì khoản tiền tôi mua bao cao su cả năm nay mà hãy dùng cho đủ, hai người đừng giận dữ nữa.” Thấy cô từ phòng bếp đi tới, trò đùa của Đường Thốc rất cuộc thắng lại.

Cô lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt lại hơi chua chát: “Anh không hiểu đâu.”

Đường Thốc thấy mình tận tình khuyên bảo cũng không làm nên sự, anh ta đành phải tiếp tục thu dọn đồ đạc trong tay.

...

Máy điều hòa trong nhà hư rồi, tối hôm qua Đường Thốc đi không bao lâu thì cô đã ngủ, cũng quên kéo màn lại, nắng sớm dễ dàng chiếu vào, cô mơ mơ màng màng mở mắt từ sớm.

Nằm trên giường thật sự nóng đến khó chịu, cô muốn ngồi dậy rót nước, ai ngờ vừa mới nhồm người lên, cánh tay vòng quanh eo cô từ phía sau liền buộc chặt vài phần.

Dung Tư Hàm quả thật hết hồn, cô quay đầu trông thấy bóng lưng của Phong Trác Luân xoay người xuống giường.

Vóc dáng của anh rất tốt, lúc này nửa thân trên ở trần, anh lười biếng dựa vào một bên mà rót nước, từ phía bên cô nhìn qua có thể nhìn thấy mỗi một phần trên cơ thể anh, dáng người rắn rỏi lại cao to.

“Thế nào, không nhận ra anh ư?” Anh rót nước xong ngồi lại trên giường, đưa ly nước cho cô, “Mắt nhìn mãi thế.”

Nắng sớm từ cửa sổ tiến vào chiếu trên sống mũi thẳng tắp của anh, đường nét đôi môi anh hình cung xinh đẹp, từng bộ phận trên khuôn mặt đều khắc sâu, hơi thở quyến rũ kia gần kề, khiến trong lòng cô dần ứ đọng.

Lúc này Phong Trác Luân cầm ly nước của cô đặt trên tủ đầu giường, rồi nằm trên người cô, anh cúi đầu từ cái mũi của cô nhẹ nhàng cắn xuống môi cô, vừa mút vừa hôn chằm chằm, một tay thành thực luồn vào tấm chăn mỏng, chơi đùa với bộ ngực trắng muốt được váy ngủ bao lấy, tay kia thì từ eo cô dịch xuống dưới, nhẹ nhàng cởi ra quần lót của cô.

Cô mở to mắt, một tay tìm được tay anh trong chăn rồi hất ra ngoài.

“Đắc ý sao?” Cô đối diện anh, “Đến thì lên giường, xong rồi thì phải mộng bỏ đi.”

Tay anh chống hai bên gối đầu của cô, lười nhác nói: “Anh thủ thân như ngọc, cũng chỉ ngủ với em, em đâu có thiệt thòi.”

“Lần đầu tiên của anh cũng là ngủ với em à?” Cô im lặng vài giây, gương mặt khóe miệng chằm chọc.

Anh cười cợt nhả: “Nếu là thế thì em cảm thấy hôm ở trên du thuyền, em có thể có lần đầu tiên mất hồn như vậy sao?”

“Quả thật khắc sâu vào ký ức.” Cô bình tĩnh, “Ai có thể không cho anh chứ? Du thuyền, pháo hoa, bữa tối thấp nền, đàn violin, trang sức... Miễn cưỡng tính lại những người đã từng lên giường với anh, có người phụ nữ nào chịu đựng nổi mà không dâng lần đầu tiên cho anh chứ?”

Cho dù không nhắc tới những chuyện khác giữa bọn họ, nhưng mỗi một cuộc tình ngắn ngủi của anh đều hiện rõ trong mắt cô.

Phụ nữ trời sinh là sinh vật hoàn toàn không nói lý, cho dù là người phụ nữ mạnh mẽ cỡ nào, cũng vẫn có nhịp tim, động lòng, khó nhẫn nại, đam mê... Mà những điều này chứng kiến rõ ràng quá trình một người rơi vào tay giặc, có tránh cũng không thoát.

Không thể phủ nhận, hai mươi mấy năm nay, chỉ có anh đem tất cả đắm chìm vào vực sâu, thậm chí phóng đại gấp bội cho cô.

“Quả thật không chịu đựng được.” Lúc này anh xoay người nằm lại bên cạnh cô, cánh tay gối sau đầu, “Những người đàn ông trước kia của em đau khổ làm Liễu Hạ Huệ chắc đều gặp trở ngại.”

Dung Tư Hàm trở mình đưa lưng về phía anh, nhắm mắt lại.

“Nhưng mà anh chưa từng dùng những thứ đó đối với người khác, là Đường Thốc gốc ghéech kia xem mấy chục bộ phim thần tượng mà tổng kết ra biện pháp.” Căn phòng yên tĩnh, tiếng nói khàn khàn của anh đặc biệt rõ ràng.

“Em muốn dọn về chỗ em?” Anh gập lại đôi chân dài, sau đó lười biếng nói, “Đã nói hợp tan vui vẻ, lúc em muốn chia tay vậy mà ngay cả chào một tiếng cũng không nói.”

Trong lòng cô phức tạp, vẫn không nói gì.

Lúc này Phong Trác Luân nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt nhấp nháy rồi rút tay ra, anh xoay người nghiêng qua, dùng một chút sức ôm cả cô và chặn đặt trên đùi mình.

Dung Tư Hàm muốn chống lại anh, nhưng cơ thể cô nhỏ bé, bị hai tay anh giữ chặt toàn thân trên đùi anh, hoàn toàn không thể động đậy.

“Hàm Bảo.” Sau một lúc lâu trầm lặng, anh cúi đầu xuống hôn lên khóe mi cô, còn mút khóe mắt cô một cái, thấp giọng gọi cô, “Hàm Bảo...”

Giọng nói của anh vốn đã quyến rũ, tiếng gọi này của anh thân thiết hơn bất cứ ai, cô nghe thấy trái tim đều run rẩy, theo bản năng giương mắt nhìn anh.

Trong ánh mắt xinh đẹp kia chỉ có bóng dáng của một mình cô.

Cô không nhìn ra những cảm xúc khác của anh, nhưng cô biết giờ phút này anh có một vài tâm tư giống cô.

Khóe môi Dung Tư Hàm hơi giật giật.

Những người khác làm sao hiểu được chứ?

Cũng chỉ có thời điểm như vậy, khi ở trong căn hộ này, anh không phải là nhà thiết kế bận rộn đáp ứng yêu cầu của những minh tinh nổi tiếng, cô không phải là trưởng công chúa của dòng họ thế gia thực hiện sứ mệnh của Sở Tư Pháp.

Bọn họ không cần chăm biếm đối phương để khiến trái tim mình kiên vững, không cần lo lắng sau này họ sẽ đi đến bước nào.

Cô có thể cảm nhận anh một cách chân thành, cảm nhận được trong tính tình lười nhác thường ngày của anh, chỉ để lại một phần nghiêm túc và quan tâm cho cô.

“Anh...”

Đôi mắt Dung Tư Hàm giật giật, nhưng lại ma xui quỷ khiến mở miệng ra.

Phong Trác Luân dường như biết cô muốn hỏi gì, ánh mắt anh hơi thay đổi, cánh tay ôm cô siết chặt, như là không muốn để cô mở miệng anh lập tức cúi đầu dùng sức hôn xuống.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 6

Chuẩn bị vài ngày, rốt cuộc tới lúc ra tòa án.

Vách tường sơn nước sơn màu vàng sẫm, từng hàng ghế ngay ngắn gọn gàng, viên chức có mặt trong tòa án đều nghiêm trang, đám người dự thính lặng ngắt như tờ.

Ngoài cửa sổ là nắng hạ chói chang oi bức tại Hồng Kông, bên trong là sự yên tĩnh trang nghiêm mà Dung Tư Hàm đã quá quen thuộc.

Cơ thể cao lớn thẳng tắp của Thẩm Chấn Thiên được bao bọc trong bộ quần áo trang trọng màu đen, một bên mặt nhìn qua như là nước đá sắc bén: “Thưa quan tòa, tôi đại diện chính phủ đặc khu Hồng Kông khởi tố nghi phạm giám đốc Chung Bình trước chính phủ đặc khu Hồng Kông tội tham nhũng hơn một trăm triệu kinh phí, yêu cầu quan tòa tiến hành xét xử bị cáo Chung Bình theo pháp luật.”

Đang ngồi trên ghế bị cáo của vụ xét xử lần này là một người đàn ông trung niên già nua mà tiều tụy.

Không ai ngờ tới một vị lãnh đạo Hồng Kông có ảnh hưởng lớn chính là nhân vật hiện giờ trong nháy mắt xé chiều phai mờ, cũng là danh tính phạm tội tham nhũng trở thành đầu đề tin tức gần đây.

Ra tòa bên phía Sở Tư Pháp chính là Thẩm Hạnh, Dung Tư Hàm ngồi bên cạnh mở sẵn tư liệu đưa qua cho Thẩm Hạnh, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ ngồi dự thính.

Chung Hân Dực ngồi giữa mấy người cận vệ, khuôn mặt tinh xảo kia giống như là xay ra từ da hình nộm, không thay đổi chút nào.

Bằng chứng đưa ra liên tục từ ban ngày cho đến gần tối, luật sư của bị cáo là Hoa kiều được đối phương mời từ nước ngoài đến, cũng là tên tuổi lớn trong ngành, lời nói sắc bén, rất biết bắt lầy sơ hở. Thẩm Hạnh tranh luận đến miệng lưỡi khô khan, Dung Tư Hàm ngồi một bên mày càng nhíu chặt, nhưng cho đến cuối cùng, quan tòa vẫn tuyên bố kéo dài vụ án sang tuần sau mới tiếp tục xét xử.

Các viên chức lần lượt ra khỏi tòa án, Chung Hân Dực từ chỗ ngồi dự thính đi đến chỗ gần quan tòa ở giữa, cô ta dịu dàng cười với quan tòa, Thẩm Hạnh lấy tay kéo bộ tóc giả xuống, bực tức nói, “Mẹ nó, cái quái gì đây!”

Thẩm Hạnh từ trước đến nay là người cởi mở phóng khoáng, Dung Tư Hàm biết Thẩm Hạnh tức giận, cô thở dài nhẹ giọng nói: “Lập luận của em không thua kém đối phương đâu.”

“Hai tháng nay em thức suốt đêm để chuẩn bị tư liệu cho vụ án lần này, chị xem túi mắt của em còn to hơn đôi mắt!” Thẩm Hạnh đưa tay chỉ vào hai mắt mình, “Hàm Hàm, em biết lão Chung là nhân vật tai to mặt lớn, trên người quán lấy lợi ích gia tộc nặng nề, nhưng nếu cấp trên đã thúc giục chúng ta ra tay thẳng thừng, thế quan tòa và bồi thẩm đoàn tại sao vẫn đi theo sau mộng nhà họ Chung?! Coi chúng ta là khỉ để trêu đùa sao?!”

“Chỉ cần kết quả, có đánh bao nhiêu trận cũng không sao.” Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, anh ta cầm chìa khóa xe xoay người đi ra ngoài trước.

Tác phong của anh ta vốn mạnh mẽ, nói chuyện lại không tỏ ra giận dữ nhưng vẫn có vẻ uy nghiêm, lúc này Thẩm Hạnh cố sức lấy lại tinh thần, cầm túi xách hung dữ nói với Dung Tư Hàm: “Hai ngày cuối tuần bà đây sẽ đi xả để hạ hỏa, tuần sau tiếp tục chuẩn bị tư liệu, em không thể hấp tấp mà đánh sập được gia đình giả dối này.”

Dung Tư Hàm bật cười, bình tĩnh hỏi: “Xả thế nào?”

“Nên xả thế nào thì xả thế đó! Xả cho đến khi cả người thông suốt mới thôi!” Thẩm Hạnh nóng nảy hét đầu, nói tạm biệt với cô rồi mau chóng xoay người đi thay quần áo.

...

Dung Tư Hàm thu dọn tài liệu xong, cô day day huyết thái dương từ tòa án đi ra ngoài, khi tới chỗ rẽ quả nhiên có người chặn lại.

Mấy người đàn ông cường tráng mặc đồ đen chặn đường, Chung Hân Dực mang giày cao gót, cao hơn cô mấy phần, lúc này cô ta mặt đối mặt với cô nói năng êm dịu: “Đồng nghiệp của cô quả thật đều rất lợi hại, không hổ là luật sư lớn tiếng tầm lưng lầy trong giới, có thể nhìn ra lần này làm bài tập đầy đủ.”

Lời nói cực đoan kia, ngay cả Dung Tư Hàm cũng lười mở miệng, cô ôm tài liệu chẳng nói gì.

Thấy cô không nói gì, ngữ khí của Chung Hân Dực càng thêm mấy phần hờ hững: “Nhưng tôi có lòng tốt nhắc cô một câu, đừng tiếp tục làm chuyện vô ích nữa —— cho dù các người có bao nhiêu đơn kiện và chuẩn bị, bác cả của tôi tuyệt đối sẽ không ngồi tù, hiện tại cô có thể nói lại những lời này của tôi cho đồng nghiệp của cô. Mau chóng dừng tay, đối với ai cũng tốt cả.”

Chung Hân Dực nói tiếng Quảng Đông, bắt giác mang theo vẻ vênh vác ngạo mạn, kết hợp với mùi nước hoa trên người nồng nặc, Dung Tư Hàm thật sự không chịu nổi, cô gần từng tiếng đáp lại: “Tôi thấy bác cả của cô đã quen với cuộc sống cao cấp, hiện tại ở phòng tạm giam khí sắc cũng không tệ, coi như chuẩn bị tốt cho cuộc sống lao tù sau này.”

“Đừng để hối hận không kịp.” Chung Hân Dực cười nhạt, trong ánh mắt không có nửa phần ý cười, “Nếu cô đã biết người đó không xuất hiện để tránh khơi dậy sự nghi ngờ, thế thì người đứng đằng

sau nhà họ Chung là ai chắc cô cũng rõ ràng, cô làm khó tôi, chính là làm khó anh ấy.”

“Hơn nữa, dù sao nơi này cũng là Hồng Kông.” Chung Hân Dực nói xong thì vẫy tay ra hiệu mấy người cận vệ đi ra trước, khi đi ngang qua người cô, cô ta thấp giọng nói, “Hiện tại đã không phải là lúc trước, chỗ dựa của cô đã thuộc về tôi, cô muốn lấy gì để đấu với tôi chứ?”

Con đường yên tĩnh, Dung Tư Hàm đứng tại chỗ, trên mặt không có sự thay đổi quá lớn, chỉ là đồng tử thu lại.

...

Từ chỗ bảo vệ dưới lầu lấy bưu kiện, Dung Tư Hàm nhìn tên người gửi, cô vừa tháo ra vừa đi về phía thang máy.

Còn chưa bước vào căn hộ thì đã nghe tiếng la lối um xùm của Đường Thốc, Dung Tư Hàm khép cửa lại từ huyền quan đi vào trong, mùi hương nồng nặc từ phòng bếp bay ra tiến vào trong mũi.

Cô đặt bưu kiện xuống đi vào phòng tắm rửa tay, cô nhìn thoáng qua trông thấy Phong Trác Luân đang xắn tay áo làm gì đó, Đường Thốc ở bên cạnh vừa la lối um xùm “Thơm quá rất muốn ăn” vừa trợ giúp anh.

Bình thường thời gian anh ở lại căn hộ không nhiều lắm, nhưng từ lần trước sau khi từ phòng làm việc trở về, chiều nào tan làm cô cũng thấy anh ở đây.

Rửa tay xong đi ra, âm thanh của Đường Thốc từ la lối um xùm biến thành kêu rên thảm thiết, cô đi vào phòng bếp nhìn xem, cảnh tượng trước mắt quả thật khiến người ta dở khóc dở cười.

“Anh Luân tôi sai rồi!” Cả người Đường Thốc nằm sấp thành hình chữ đại (大) trên sàn nhà phòng bếp, ríu rít giã nảy trên mặt đất,

“Tha tôi đi! Cầm tôi đã trật khớp rồi! Nửa người dưới cũng tê liệt luôn!”

Cả người Phong Trác Luân tựa trên vách tường phòng bếp, bắt chéo chân, một tay sờ cầm, rồi đập một cước trên mông người nằm trên mặt đất: “Tôi thật cảm thấy cậu vẫn còn sức để đến quán GAY mà.”

“Sao thế?” Cô nhìn Đường ngọc nghếch nằm trên mặt đất càng diễn càng hăng say, khi nhìn qua Phong Trác Luân về mặt cô trở nên kinh ngạc, “Cầm anh sao lại thế này?”

Trên khuôn mặt vốn xinh đẹp rạng rỡ ngay cả chút tỳ vết cũng không có kia, nhưng lúc này trên cầm lại hiện lên vết máu không ngắn không dài, nhìn thấy mà đau lòng.

“Hòm thuốc đặt ở đâu?” Anh vừa hỏi cô, vừa lười nhác nói với Đường Thốc trên mặt đất, “Đứng lên, tắt bếp ga rồi cắt móng tay đi.”

Dung Tư Hàm có thể đoán được ban nãy Đường Thốc đã khoa tay múa chân quá mức, bàn tay sưng qua cầm anh, cô ra khỏi phòng bếp đi lấy hòm thuốc, không biết nên khóc hay cười.

Đường Thốc đứng lên tắt bếp ga, rồi lấy kiềm móng tay ra vẽ như chó Bắc Kinh đáng thương mà cắt móng tay ngón út làm đốm đã để thật dài, Phong Trác Luân ngồi xuống sofa, ánh mắt thản nhiên dừng lại trên người đang đưa lưng về phía anh lấy thuốc.

Lúc này cô lấy nước thuốc khử trùng và băng cá nhân qua, thấy anh không có ý định tự làm, cô lờm anh một cái nhưng vẫn vươn tay nâng cầm anh lên, lấy bông thấm nước thuốc giúp anh sát trùng vết thương.

“Chặc chặc.” Ai ngờ anh thừa lúc cô đang thoa thuốc, cầm bưu kiện đã tháo ra nằm ở bên cạnh, anh lấy một tấm ảnh rồi giơ lên về phía cô, “Nhìn kỹ xem, so với anh thì mối tình đầu của em cũng chỉ cỡ này.”

Bưu kiện do Dung Tiển gửi tới, là một vài tấm ảnh được chụp tại hôn lễ, trên tay anh cầm tấm ảnh anh chụp chung với Cù Giản.

Cô thấy thế trầm lặng một lát, bàn tay dùng sức đè lên vết thương của anh.

Phong Trác Luân đau đến lông mày nhướn lên, đá nhẹ vào phía sau bắp chân cô, trọng tâm cô không vững, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ gối giữa hai chân anh.

Đường Thốc ở một bên ngược mắt lên thấy vậy liền nhanh nhẹn bỏ kiếm móng tay xuống, giống như phía sau lưng có người muốn chặt chém anh ta mà chạy nhanh ra khỏi cửa còn lạ hơn con chuột chạy trốn.

Trong tư thế này cô cao hơn anh một tí, Dung Tư Hàm nhìn gương mặt anh từ trên cao xuống, lúc này cô vươn tay bình tĩnh xé băng cá nhân, dán lên bờ môi anh, rồi đứng dậy muốn chạy đi.

Khuôn mặt tuấn tú của người nào đó tái xanh, sao có thể để cô đạt được ý muốn, anh túm lấy cô, xoay người một cái vững vàng đặt cô nằm trên sofa.

Cô bị anh đè nhưng không hề tránh, cứ thế mà nhìn chằm chằm anh bị thương, bờ môi bị dán lại, khóe môi cô cong lên lại híp mắt cười.

“Buồn cười bao nhiêu hả?” Phong Trác Luân xé băng cá nhân, thờ ơ nói, “Nhìn bọn họ cười nhau ván đã đóng thuyền em còn cười được sao?”

Dung Tư Hàm thật muốn dán kín mồm anh, cô chỉ cười không nói gì.

Anh nhìn cô không chớp mắt một hồi, ngữ khí dường như thấp hơn bình thường mấy lần: “Nếu lúc trước anh ta không ở bên em gái em, hiện tại anh ta không kết hôn, em có thể sẽ...”

“Sẽ không.”

Chẳng đợi anh nói xong, cô đột nhiên nhìn mắt anh nói: “Cho dù người anh ấy thích không phải Lục Lục mà là người khác, cho dù hiện tại anh ấy vẫn độc thân, em có cơ hội ở bên anh ấy, em cũng sẽ không chấp nhận.”

Trong phòng chỉ mở đèn tường, bóng đêm dần dần kéo tới, người dưới thân đầm tñnh thoải mái thốt ra như vậy, không giống như ngày thường đối chọi gay gắt với anh.

Phong Trác Luân cứ thế mặt đối mặt nhìn cô, anh cảm thấy hơi bối rối, lòng bàn tay dần dần nóng lên.

Hai người nhất thời không nói chuyện, anh lúi ra sau ngòì dậy, cánh tay dài kéo cô qua theo, anh vươn tay chậm chậm vuốt mái tóc dài vừa mềm lại mảnh của cô.

“Tại sao?” Ánh mắt dừng ở nơi khác, anh thản nhiên lên tiếng.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Chờ đợi quá lâu rồi, có lẽ đó là thứ không nên thuộc về chính mình, nhưng phần nhiều là vì không còn mong muốn như hồi trước, chỉ có thể biến nó thành quá khứ.”

Cô không hối hận khi còn trẻ cố chấp chôn giấu người mình thích ở đáy lòng, chỉ là lúc ấy cô cảm thấy đối với cô cái gì cũng dễ dàng như trở bàn tay, luôn nắm chắc kết quả thắng lợi, tự cho rằng đối phương sẽ nhất định bằng lòng.

Cô là người kiêu ngạo, cũng dùng sự chân thành và kiên trì của tuổi trẻ để đi đổi lấy, nếu đổi không được thì cho dù khổ sở đến nơi xa xứ cô cũng không bằng lòng miễn cưỡng bỏ đi.

Hiện giờ tất cả đều là quá khứ, ai cũng bình yên, nhưng chỉ đáng tiếc lần kiên trì cuối cùng kia cô đã nguyện làm vì tình cảm.

Trong phòng khách chỉ nghe được tiếng đồng hồ đang chạy, bàn tay anh ôm vai cô siết chặt một chút: “Anh ngược lại phải cảm ơn anh ta lúc ấy đã làm tan vỡ trái tim thiếu nữ của em.”

Người này khi nói chuyện chưa từng có lúc lộn tai, cô nghe xong ý tứ của anh liền nghiêng đầu nhìn anh, anh ho nhẹ một tiếng rồi đứng dậy vào phòng bếp nấu bữa tối.

...

Buổi tối anh tắm xong đi ra, thấy cô đang ngồi xếp bằng trên ghế nằm cạnh cửa sổ sát đất xem ảnh chụp, cô cũng vừa tắm xong, mái tóc còn hơi ướt, sợi tóc lòa xòa trên bờ vai trắng nõn mịn màng.

Anh đứng ở phía sau nhìn cô một hồi, đôi mắt khẽ chuyển động.

“À.” Dung Tư Hàm khẽ mỉm cười, một cốc nước đá đưa tới trước mặt, cô vươn tay nhận lấy uống một ngụm, rồi đặt sang một bên tiếp tục vui cười.

“Ảnh gì thế?” Lúc này anh ngồi xuống bên cạnh cô, một tay đặt trên chỗ tựa lưng phía sau cô, cúi đầu nhìn lướt qua.

“Tiểu thư thả xù lông của người anh em Oa Tử của anh đấy.” Bình thường cô không hay cười như vậy, ánh mắt đều híp lại, “Lúc ấy em không nhìn thấy, cô ấy xù lông với người khác suýt nữa là ngã vào bể bơi rồi.”

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn, nhưng hoàn toàn không nhìn đến tấm ảnh trong tay cô, mà là bầu ngực gồ lên ẩn hiện trong váy ngủ của cô.

Anh không bình luận, cô cũng tùy anh, tiếp tục lật xem, ai ngờ lúc này anh đột nhiên nhìn ra phía cửa sổ cất tiếng, âm lượng cao hơn bình thường một tí, “Đó là cái gì?”

Ngữ khí vô cùng đứng đắn, cô theo bản năng đặt ảnh xuống rồi ngẩng đầu lên.

Anh đã chờ đợi từ lâu, đầu hơi nghiêng qua nhanh chóng há miệng cắn môi cô.

“...‘Bà dì’ đi rồi phải không?” Phong Trác Luân âm ờ hỏi, bàn tay không thành thật mà vén váy ngủ của cô, nâng cô lên ép trên cửa sổ sát đất, “Chúng ta không nên lãng phí dịch vụ của Đường ngọc nghéch, hửm?”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 7: (18+)

Trước đây Phong Trác Luân đều ở nước Pháp, sau khi quay trở về Hồng Kông năm ngoái anh mới mua căn hộ này, nó vốn nằm trên tầng cao nhất tại một tòa nhà cao cấp, nhất là trong phòng khách có một loạt cửa sổ sát đất, cả bầu trời đêm và thành phố rõ ràng ngay trước mắt, vô cùng rung động, lại khiến người ta mê say trong dục vọng.

“Cái tên Đường Thốc ngu xuẩn kia đôi khi cũng có đất dụng võ.”

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm Hồng Kông vô cùng tinh tế, Dung Tư Hàm dựa lưng vào mặt kính lạnh lẽo, ánh mắt hơi mờ lung nhìn người trước mắt, một tay anh nâng mông cô lên, tách hai đùi cô ra để chúng quấn trên eo anh, khi anh nói chuyện hơi nóng phả trên cổ cô, khiến cô bất giác phát run.

“Một loạt cửa sổ sát đất này lúc ấy chính là cậu ta cực lực đề cử nhất định phải lắp đặt.” Anh thấp giọng cười cười, nhẹ nhàng mút da thịt sau tai cô.

Dung Tư Hàm gắng gượng dùng sức trừng mắt nhìn anh, trong lòng suy nghĩ người do một tay anh đào tạo làm sao không biết anh sẽ làm ra loại chuyện gì.

Người nào đó hôm nay dường như đặc biệt hứng thú, màn dạo đầu kéo dài dây dưa, váy ngủ của cô đã bị anh tuột xuống một nửa, thuận tiện để anh ngậm lấy đỉnh anh đào trên bầu ngực trắng nõn của cô, còn tay kia của anh thì thoải mái đẩy ra quần lót của cô, cứ thế linh hoạt quyến luyến phía dưới của cô, khẽ khàng ve vãn xoa nắn cánh hoa đã hơi ẩm ướt.

Dần dần miệng anh ngậm lấy bầu ngực của cô thậm chí phát ra âm thanh mút mát khe khẽ, phía dưới một ngón tay vẫn dò xét đi vào, bắt chước tiết tấu vào ra, tiếng thở hổn hển của cô càng ngày càng nặng nề, có thể cảm nhận được vật đàn ông cứng nóng đang nhô lên nằm giữa mông mình, nhưng trông vẻ mặt của anh hình như vẫn không vội.

“Em có biết Dorian Solot đã từng nói gì không?” Ngón tay anh từ chỗ cô vào ra, anh nhìn mắt cô chậm rãi mở miệng.

Đầu óc Dung Tư Hàm trống rỗng, hoàn toàn không còn nghe thấy anh đang nói gì, cô nhếch môi một cười nhạt.

Khóe miệng anh hơi cong lên, đột nhiên hai ngón tay dùng sức xoa bóp tâm hoa, đột nhiên rút ra ngón tay bên trong.

“Anh...” Cô vốn đã tới bờ vực, nhưng lúc này anh hoàn toàn khiến cô trống rỗng trong nháy mắt, cảm giác phình trương đầy áp không thể nào tới, cô bực bội vươn tay véo mạnh anh một cái, nhìn anh muốn nói lại thôi.

“Thời gian kích thích càng dài, khoái cảm bùng phát càng mãnh liệt hơn.” Phong Trác Luân cởi quần ra, rút cuộc thay đổi vật đàn ông của mình đối diện với nơi ẩm ướt của cô, “Cho nên nói, lát nữa em đừng ngắt đi, hửm?”

Âm cuối lười nhác của anh dừng lại, kèm theo vật đàn ông nóng bỏng trong chớp mắt đã đẩy mạnh vào sâu trong cô.

“Ừm...” Chỉ trong thời gian một giây đồng hồ, cô nhẹn không được rên rỉ một tiếng tới cực hạn.

Cô bị anh đặt trên cửa kính, toàn thân vẫn còn run rẩy, anh hoàn toàn không cho cô thời gian nghỉ ngơi, ôm mông cô dùng sức ra vào, tốc độ của anh không nhanh, nhưng rất bền vững, mỗi một lần đẩy toàn bộ vào nơi sâu nhất rồi rút ra ngoài, sau đó lại dùng sức đẩy vào nữa.

Phương thức như vậy căn bản là tra tấn và khó chịu nhất, lúc anh đi vào ban đầu càng vào càng sâu, đẩy đến độ bụng cô phát đau mới bằng lòng rút ra, dịch hoa theo sự va chạm mà chảy nhỏ giọt xuống dưới, tiếng cơ thể tiếp xúc nhau nghe rất rõ ràng rành mạch.

“Quá chậm ư?” Thấy cô ửng đỏ nghiêm mặt muốn nói gì đó, anh có ý xấu ngăn chặn môi cô không cho cô nói chuyện, lúc này anh rút ra chính mình, thả cô xuống, để cô xoay lưng về phía mình dính sát trên cửa sổ sát đất.

Đàn ông thông thường thích tiến vào phía sau hơn, bởi vì đây là cách thức cho dù trên mặt tình cảm hay sinh lý đều dường như có thể khống chế đến điểm cao nhất. Thường ngày Dung Tư Hàm có thể lạnh nhạt hờ hững đối chọi gay gắt với anh, không cho phép bản thân rơi vào thế yếu, nhưng tại phương diện làm tình, hình như cô không có chút năng lực chống cự lại anh.

“Rất đẹp.” Cơ thể mướt mồ hôi của Phong Trác Luân dán sát vào bờ lưng trơn tru của cô, hai tay anh đặt tại hai bên eo cô, một lần nữa từ phía sau tiến vào trong, âm thanh khàn khàn mà mê hoặc, “Cả thành phố làm chứng cho em.”

Làm chứng em thân không một vật, bằng bộ dáng mềm yếu mà nguyên thủy nhất chỉ vì anh mà run rẩy không ngừng.

Nếu thật sự có người có thể chú ý tới cảnh tượng khiến người ta huyết mạch phun trào cạnh cửa sổ sát đất trong suốt của tòa cao ốc nhỏ, thì sẽ nhìn thấy một cô gái khỏa thân xinh xắn bị ép tới mức bầu ngực bị biến dạng, đang mệt mỏi chịu đựng sự va chạm của người đàn ông cao lớn ở đằng sau.

“Ừm...” Cô có thể cảm nhận được tốc độ của anh vừa nhanh vừa mạnh, cho tất cả vào trong cơ thể cô, giác quan chấn động như sóng thần cuộn cuộn, khoái cảm khiến cho trước mắt cô đều là màu xám.

Lúc này anh lùi ra sau, cúi đầu có thể nhìn thấy nơi đó của cô đã ẩm ướt thế nào, dịch hoa từ bắp đùi cô uốn lượn thành dấu vết mập mờ.

“Kêu ra đi.” Anh đang ôm chiếc mông vừa vểnh vừa mềm của cô mà làm theo ý mình, lúc đâm vào anh dùng sức đi vào nơi đó, tấn công mạnh mẽ, “Dorian còn nói, khi làm tình người đàn ông cần chỉ đạo, em nên dùng cách rên rỉ để bày tỏ.”

Dung Tư Hàm cắn chặt răng, bị anh tấn công nằm bò trên cửa kính, chịu đựng thế nào chết cũng không hé răng.

“Anh muốn bày tỏ rằng.” Anh hôn lên một bên mặt cô, phía dưới càng vào sâu hơn, “Vừa nhỏ lại chặt...”

Ồ khốn!

Vào thời điểm thế này anh xấu xa hơn bình thường gấp trăm lần, cô tức tối ghê gớm, hung tợn dùng sức thít chặt chính mình.

Lần này thít chặt suýt nữa là anh thất thủ, anh lập tức nheo mắt lại không hề khiêu khích cô, xoay cơ thể cô trở lại rồi ôm trên người, đâm vào từ dưới lên, cho đến khi hai cánh tay cô bám lấy anh, h�n h�n đến mức nước mắt chảy ra anh mới đâm vào lần cuối cùng, sau đó anh rút ra bắn trên mông cô.

Sau khi làm xong toàn thân hai người đều thấm mồ hôi, cô yếu ớt ngay cả nửa ngón tay cũng không thể nhúc nhích, bị anh ôm lần nữa ngồi trở lại trên ghế nằm.

Anh uể oải vuốt ve bờ lưng trơn tru của cô, cúi đầu hôn lên vành tai cô, chợt nghe được tiếng nói hậm hực ở đầu vai anh, “...Cái người anh vừa nói tên ấy, rốt cuộc là ai thế?”

“Ồ, người đó à.” Cả người Phong Trác Luân dễ chịu, trên khuôn mặt dần dần hiện lên một tí biểu cảm vô cùng hèn hạ, “Chuyên gia giáo dục nổi tiếng nước Mỹ.”

Chuyên gia giáo dục? Coi cô ngốc như Đường Thốc sao? Có chuyên gia giáo dục lại đi dạy người khác kêu rên trên giường ư?

Anh từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị sau khi làm xong, anh cảm nhận được cô ở trên vai anh hung hăng cắn anh một cái.

“Anh quên nói một từ.” Người bị cắn tâm tình lại rất tốt, lúc này bỗng cô đi vào phòng tắm, “Tình dục.”

...

Sáng hôm sau khi Dung Tư Hàm còn nửa tỉnh nửa mê thì đã mở mắt, cô ngủ không sâu, bên cạnh có chút tiếng động cô có thể cảm nhận được.

Bên người không có ai, Phong Trác Luân đang đứng trước gương thay quần áo, lúc này vừa cài xong khuy áo, anh nhướn mày đi tới mép giường, “Đánh thức em à?”

Cô lắc đầu, đôi mắt hơi sụp xuống còn muốn ngủ tiếp.

Anh đứng tại mép giường nhìn cô một hồi, lúc này cúi người xuống cắn như là hôn trên mặt cô.

Dung Tư Hàm ngẩn ra, cô vươn tay lấy chăn che lại, âm thanh hậm hực thản nhiên nói một câu, “Buồn nôn.”

Thời gian hai người ở bên nhau đã hơn một năm, bình thường anh hay ở bên ngoài làm thiết kế, cơ hội gặp mặt vốn đã ít, phần lớn thời gian đều dồn tâm trí đối chọi lẫn nhau, khiến đối phương tâm tức.

Mà một buổi sáng vừa tỉnh dậy yên tĩnh như bây giờ, anh chuyên chú nhìn cô, cho dù đáy mắt lạnh nhạt thế nào cô cũng thấy rõ một chút dịu dàng.

Dù sao hiện tại nơi này là một phía khác của thế giới, không có bất cứ ai, bọn họ ở bên cạnh nhau, thuộc về nhau.

“Đã không có thịt, lại không tê dại, buồn nôn chỗ nào?” Cách tám chẵn Phong Trác Luân xoa nắn bầu ngực và bên hông cô, giọng điệu bắt đầu không đứng đắn, “Nếu em muốn, bây giờ anh có thể liều mình ngay để em tê dại một chút.”

“...Vị chuyên gia giáo dục kia có dạy anh cái này không, phải xây dựng hoàn cảnh tốt cho đối phương nghỉ ngơi để lần sau tốt hơn.” Cô hơi buồn ngủ vẫy tay về phía anh, ra hiệu anh có thể đi rồi.

“Quả thật từng nói qua.” Anh nghe xong thì cười, vuốt mái tóc cô gật đầu khen ngợi nói, “Cái này cũng đoán được, không hổ là người phụ nữ của anh.”

Cô nghe anh nói trong lòng khẽ động, hơn nửa khuôn mặt chôn trong chăn dần dần hiện lên ý cười dịu dàng.

“Anh ra ngoài một chuyến.” Anh giúp cô tắt đèn đầu giường, vươn tay đắp chăn cho cô, “Cơm nấu hôm qua ở trong lò vi sóng, em hâm nóng lên là được rồi.”

...

Khi Phong Trác Luân đến câu lạc bộ cao cấp kia, người phục vụ tại cửa hỏi tên anh, rồi đưa anh đến thẳng ngoài cửa một căn phòng rất to ở bên trong câu lạc bộ.

“Cô Chung ở bên trong.” Người phục vụ nói xong, cung kính giúp anh mở cửa.

Khuôn mặt anh không có biểu cảm gì, đẩy cửa ra bước vào trong.

Căn phòng rất lớn, một người phụ nữ ngồi tại sofa đang cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, phía sau cô ta đứng rất nhiều người đàn ông

mặc âu phục màu đen, vẽ mặt dữ tợn, thần sắc hung ác.

Anh đi vào phòng ngồi xuống chiếc sofa ở bên cạnh cô ta, điều chỉnh tư thế ngồi một chút rồi lười nhác nói: “Bác cả của chị không phải đã sắp ngồi tù rồi sao, chị lại có thời gian nhàn hạ thoải mái.”

Chung Hân Dực đặt xuống tài liệu trong tay cười nhạt, lúc này cô ta cầm xấp giấy bên cạnh đặt lên bàn trà trước mặt anh.

Mí mắt Phong Trác Luân hơi nâng lên, vươn tay lấy thứ kia lật xem, đôi mắt anh trầm xuống, gõ gõ ngón tay không vội vàng nói: “Ngay cả sinh hoạt cá nhân của tôi cũng điều tra rõ ràng như vậy, quả nhiên là làm tròn phận sự, coi chính mình là chủ mẫu nhập môn.”

“Việc nên làm thôi.” Tia sáng buổi trưa chiếu vào khuôn mặt hoàn mỹ của cô ta, cô ta nghiêng đầu nhìn anh, “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, cho dù cậu giấu kỹ thế nào, cũng sẽ có một ngày giấy không gói được lửa, huống chi cậu đã giấu rất lâu rồi.”

“Chuyện của tôi, rốt cuộc có quan hệ gì đến chị?” Lúc này anh buông xuống thứ trong tay, vẽ mặt hồ hững hờ từ sofa đứng lên.

“Cậu có biết cô ta làm gì không?” Chung Hân Dực mở miệng nói.

“Luật sư Sở Tư Pháp.” Anh đưa lưng về phía cô ta đi đến cửa vào, lúc này dừng bước chân, “Thế nào, chẳng lẽ người tiếp nhận vụ án của bác cả chị là cô ấy sao?”

Biểu cảm trên mặt Chung Hân Dực rốt cuộc trầm xuống mấy phần, cô ta mím môi không nói gì.

“Vậy tôi trở về nhất định nói với cô ấy, vụ án lần này phải đánh cho tốt.” Phong Trác Luân không nghe người phía sau đáp lại, trong giọng nói anh tăng thêm chút cân nhắc, “Nếu hôm nay chị tìm tôi là

muốn cầu xin hay lợi dụng tôi, thế thì tính toán của chị lại thất bại rồi.”

Khuôn mặt Chung Hân Dực xuất hiện một chút méo mó khó mà nhận ra, cô ta cười lạnh: “Tôi khuyên cậu đừng quá đặt nặng người phụ nữ kia, đừng chờ đến lúc không có cách nào kết thúc.”

Anh không còn kiên nhẫn nghe cô ta nói chuyện, mở cửa đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Lúc này cô ta đột nhiên dùng tay ra hiệu với người đàn ông mặc đồ đen phía sau, “Đưa nó qua đây.”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 8

Đêm qua giáo dục nghiên cứu cao thâm quá vất vả, khi vừa tỉnh lại Dung Tư Hàm cảm thấy trời bên ngoài đã sắp tối sầm.

Phong Trác Luân còn chưa trở về, căn hộ im ắng, nhưng bụng cô lại không cảm thấy đói, cô cuộn chăn ngồi dậy ngơ ngẩn một hồi, trong lòng suy nghĩ muốn gọi điện thoại cho anh, điện thoại của Thẩm Hạnh đúng lúc gọi vào.

“Mười giờ tại Lan Quế Phường, chị tới không?” Giọng nói của Thẩm Hạnh nghe như kẻ trộm, “Người của cả bộ môn được em gọi tới rồi, mọi người cùng nhau hạ hỏa.”

Nghĩ đến âm thanh DJ đình tai nhức óc trong Lan Quế Phường cùng những người trẻ tuổi sôi nổi, cô vừa định từ chối thì nghe được âm thanh Thẩm Hạnh ở bên kia không cho giải thích, “Chị đừng nghĩ tới từ chối, anh em cũng bị em kéo đến đây rồi, tất cả mọi người đang chờ đây, em cúp máy đây.”

Cô gái này tính tình hấp tấp lại độc đoán, trong di động lập tức truyền đến tiếng máy bận, cô bật đèn đầu giường, suy nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho Phong Trác Luân, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong đi ra cũng không thấy anh trả lời tin nhắn, cô mím môi, lau khô tóc rồi đi qua tủ quần áo lấy đồ thay.

...

Con đường hành lang thật dài trong Lan Quế Phường có từng ngọn đèn vàng chiếu xuống đất khúc xạ ánh sáng lạnh lẽo phù hoa,

đi qua chỗ rẽ đưa mắt nhìn cả đại sảnh có đủ loại thanh niên thiếu nữ đang cười nói cụng ly, hoặc là buông thả nhảy nhót sôi nổi.

Khi Dung Tư Hàm đến, trong sàn nhảy đang vào giai đoạn cao trào, tiếng người ồn ào, cảnh tượng càng phóng túng hơn, xa xa trông thấy có mấy người phụ nữ trên người chỉ mặc áo hai dây hơi mỏng, nửa che nửa đẩy duỗi chân ve vãn người nam ngồi cùng bàn.

“Ở đây!” Cách đó không xa, Thẩm Hạnh rất tinh mắt, ở bên cạnh hàng ghế dài ra hiệu ý bảo cô sang đây.

Ngồi trên hàng ghế đều là đồng nghiệp trong bộ môn, thấy cô đến, mọi người lập tức tự giác đứng dậy, chừa chỗ trống bên cạnh Thẩm Chấn Thiên cho cô.

“Tư Hàm, đến đây, tôi kính em một ly!” Lúc này một đồng nghiệp nam mặt mày hớn hở, ôm ngực mình nói, “Lúc em vừa đến Sở Tư Pháp, mỗi một chàng trai như tôi đều muốn theo đuổi em, nhưng sau đó mọi người đều hiểu được...không thể không lượng sức mình, nhất là khi có đối thủ cạnh tranh mạnh hơn.”

“Gần cuối năm rồi, Tư Hàm, em hãy làm gương xung hỉ cho bộ môn của chúng ta nhé!” Anh ta nói rất nghiêm túc, mọi người bên cạnh đều mỉm cười, bọn họ nhờ rượu mà tăng thêm can đảm, ánh mắt giống như đèn pha cùng hướng về Thẩm Chấn Thiên, còn có người đã bắt đầu đùa bỡn.

Thẩm Chấn Thiên ngồi một bên cầm ly rượu mặc bọn họ àm ỉ, anh ta không nói gì, hôm nay dường như anh ta cũng uống chút rượu, khuôn mặt nhìn qua không lạnh lùng như mọi khi, ngược lại có thêm mấy phần dịu dàng.

Trong đầu của mọi người ở đây đều muốn nổi dây tơ hồng, Dung Tư Hàm bắt đắ dĩ cầm một ly rượu trên bàn định uống theo, ai ngờ lúc này Thẩm Chấn Thiên ngăn lại động tác của cô, anh ta vươn tay lấy một ly đồ uống khác đổi ly rượu trong tay cô.

“Con gái buổi tối đừng uống rượu.” Sắc mặt anh ta bình thản, ngữ khí vẫn có hơi hướng khi làm việc công, ánh mắt khóa trên người cô.

“Anh, em cũng là con gái vậy! Sao anh không cản em, không cho em uống?” Thẩm Hạnh ngồi xuống bên cạnh anh ta, lập tức cười gian xảo.

“A Hạnh, em đừng có gây rối nữa, em chính là đàn ông, sao có thể so sánh với Tư Hàm.” Đồng nghiệp khác cao giọng ngắt lời, “Anh Thiên đang đau lòng đấy!”

Trong Lan Quế Phường vốn đã âm ỉ, những người này lại ồn ào điên cuồng, Dung Tư Hàm thật sự không thể đối phó với bọn họ, chỉ sợ hôm nay bọn họ bỏ thuốc ép cô ngủ với Thẩm Chân Thiên, cô uống mấy hớp đồ uống, rồi đi toilet để tránh xa rắc rối.

...

Từ toilet đi ra, cửa chính của gian phòng bên cạnh được mở ra, đứng trước cửa là mấy người đàn ông thân hình cao to, ánh mắt Dung Tư Hàm vừa nhìn qua, bước chân liền ngừng lại, sắc mặt cô hơi thay đổi, lập tức xoay người đi về hướng khác.

Bước chân có nhanh thế nào nữa thì trước khi đi tới chỗ đèn tường gần đó tại hành lang, cô vẫn bị chặn lại, mấy tên vệ sĩ trông quen mặt kia xúm lại đây ngay tức khắc, thái độ kiên quyết nhưng không mất đi lễ độ, nhìn thẳng cô gật đầu nói, “Cô Dung.”

Huyết thái dương của cô giật bần bật, ánh mắt khựng lại trên người bọn họ.

Trên mặt tên vệ sĩ dẫn đầu có một vết sẹo không nông không sâu, lúc này hắn ta nhếch khóe miệng, làm động tác “mời” với cô.

“Có chuyện gì?” Dung Tư Hàm lạnh nhạt cất tiếng.

“Thái tử đang ở bên trong.” Thái độ của tên vệ sĩ rất đúng mực, dừng một chút rồi nói, “Anh ấy biết cô ở đây.”

Đèn tường chiếu rọi lúc sáng lúc tối, Dung Tư Hàm thật sự không ngờ hẳn cũng đến, lúc này trong lòng cô hận thối ruột khi đã tới đây, sắc mặt cô càng thờ ơ hơn, “Có gặp anh ta hay không, đó là quyền của tôi.”

Tên vệ sĩ không nhắc lại nữa, nhưng người thì vẫn chặn tại đó không cho cô đi, trong lòng cô dần dần phản cảm, vừa định nói với bọn họ thì trông thấy từ trong gian phòng có một người đi ra.

Người đàn ông kia đi đến trước mặt bọn họ, chỉ hơi nhướn lông mày, mấy tên vệ sĩ lập tức cung kính lùi ra sau vài bước, tản ra đi về phía cửa phòng.

“Xem ra trị an tại Hồng Kông mấy năm nay chắc là rất thái bình.” Người đàn ông kia trông hòa nhã, cong khoe miệng mỉm cười nhìn cô, “Hiện tại em lại chịu đến một nơi như vậy.”

Ngữ khí tuy là ôn hòa, nhưng mang máng khiến người ta cảm thấy lo sợ.

“Sao lại không nói lời nào?”

Diện mạo của hắn rất tốt, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, đứng trước mặt cô nhìn cô từ trên cao xuống: “Tôi còn nhớ lúc trước em luôn thích nơi thanh tĩnh, vào cuối tuần em sẽ tình nguyện ngủ nướng trong phòng cả ngày, chưa kể đánh squash bơi lội, ngay cả tennis cũng không chịu đi ra chơi, buổi tối cũng chưa bao giờ đi quán bar, có đến thì cũng về trước.”

“La Khúc Hách.” Cô giơ tay lên ngắt lời hắn, ngược mắt lên bình tĩnh nói, “Bắt đầu từ khi nào anh đã thích hoài niệm chuyện xưa.”

Ánh trăng như nước, gió đêm xuyên qua cánh cửa sổ đang mở ra, thổi nhẹ bay cổ áo của cô, hắn cúi đầu nhìn thấy cần cổ trắng

nõn của cô lộ ra một nửa mà không hề lên tiếng, đôi mắt u tối mấy phần khó mà nhận ra.

“Phần lớn đàn ông thích phụ nữ như thế này.” Bấy giờ La Khúc Hách hơi khom người xuống, hơi thở nhẹ nhẹ phả vào trán cô, “Không đặt nặng đối phương, nhìn qua rất tuyệt tình, cảm được thì buông cũng được, thực ra nội tâm mềm mại, yêu ghét rõ ràng.”

Không đợi cô nói chuyện, hắn bỗng nhiên vươn tay chạm vào tóc mái trên trán cô.

Lòng bàn tay hắn nóng hổi, móng tay lướt qua làn da mịn màng của cô, bên trong hành lang lạnh ngắt như tờ, cô và hắn cách rất gần, trong hơi thở rõ ràng còn mùi tình dục nồng nặc vẫn chưa tan biến trên người hắn, hiển nhiên chắc là vừa rồi mới thỏa thích một trận.

“Buông ra.” Dung Tư Hàm rít ra từng chữ từ trong kẽ răng, “Anh còn chưa rửa tay.”

Khóe miệng tươi cười của La Khúc Hách lại sâu thêm vài phần, lúc này hắn rút cuộc thả cô ra, chỉnh lại cổ áo, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô.

“Xem đủ chưa?” Cô nghiêng người chuẩn bị đi ra ngoài.

Hắn không động đậy, đột nhiên cất tiếng: “Tôi không quên được.”

Bốn chữ ngắn ngủn, giọng nói kiên định lại rõ ràng mà nhắc nhở cô.

Đây là giọng nói hoặc là tiếng cười không cao không thấp mà đã rất lâu rất lâu trước kia có một khoảng thời gian cô đều lắng nghe bên tai.

Thế nhưng sau này cô không hao phí nhiều thời gian mà dần dần lãng quên âm thanh ấy.

“Em có thể quên, còn tôi thì không có cách nào quên được.” Hấn vẫn cười, “Tôi không làm phiền em cũng biết hiện tại em sống rất tốt, tôi cũng hiểu được, từ đầu đến cuối cho dù tôi có tham dự vào cuộc sống của em hay không, em cũng có thể sống tốt.”

Cô không muốn lắng nghe nữa.

“Hàm Hàm, bất luận là ai, cho dù ngoại hình tương tự giọng nói giống nhau cũng không thể thay thế được, không phải là em.” Hấn nói liền ngay tức khắc.

“Chung Hân Dực giống tôi sao?” Cô nghe hấn nói xong, dừng bước đưa lưng về phía hấn, trong âm thanh khó tránh khỏi một chút chầm chọc.

La Khúc Hách không trả lời câu này của cô, ngược lại âm thanh trầm hơn mấy phần: “Vụ án của Chung Thành em đừng tiếp tục tham dự nữa.”

“Phu nhân tương lai của anh đã từng nhắc nhở tôi, làm khó cô ta chính là làm khó anh.” Dung Tư Hàm không dừng lại, đi thẳng về phía bên ngoài, “Nhưng tôi không phải đang làm khó anh hay là cô ta, đây là công việc của tôi, mà các người không đáng để tôi cần thiết phải làm khó.”

La Khúc Hách đứng tại chỗ đằng sau, nhìn bóng lưng của cô biến mất tại đầu hành lang, thật lâu không di chuyển bước nào, khuôn mặt hòa nhã dần dần ẩn vào trong bóng tối.

...

Khi ra khỏi hành lang, Dung Tư Hàm hít một hơi thật sâu, cố gắng không nhớ lại người mình vừa gặp hồi nãy, cô bước nhanh về phía hàng ghế dài.

Đồng nghiệp ở bên kia hình như đã tản ra bốn phía, chỉ có Thẩm Chấn Thiên ngồi một mình, bên cạnh anh ta liên tục có mấy người

phụ nữ sấp qua, nhưng đều bị khí thế trầm lặng hờ hững của anh ta mà đành phải hậm hực bỏ đi.

“A Hạnh đâu rồi?” Cô đi đến hàng ghế, nhìn quanh một chút, hơi khó hiểu hỏi.

Thẩm Chấn Thiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng lên, anh ta vừa muốn nói thì bỗng nhiên nghe được hàng ghế bên cạnh cách sàn nhảy gần nhất đang âm ỉ lên, trong hỗn loạn tiếng nói cao giọng của một cô gái vang lên, rất giống với Thẩm Hạnh.

Bóng đêm tại đây, càng sâu càng loạn, súng ống ma túy đều có, không tránh khỏi sẽ có người sử dụng thủ đoạn bỏ thuốc, Dung Tư Hàm có phần lo lắng, lúc này Thẩm Chấn Thiên cũng đứng dậy, đi theo cô cùng hướng về phía kia.

Cách đó không xa liền trông thấy Thẩm Hạnh mang giày cao gót, thân hình cao một mét bảy mấy đang nắm áo của một người đàn ông, sắc mặt kích động nói gì đó, nhìn xem tư thế kia chắc là sắp đánh nhau.

Dung Tư Hàm sải bước nhanh hơn, càng đi về phía bên kia cô càng cảm thấy kỳ lạ, chờ đến khi tới bên cạnh Thẩm Hạnh, cô thấy rõ người đàn ông bị Thẩm Hạnh nắm áo, cô không khỏi hết hồn.

“Đường Thốc?” Khuôn mặt búp bê kia đang ríu rít cầu xin tha thứ, trên người anh ta mặc chiếc áo sơ mi hồng nhạt đẫm máu, không phải Đường Thốc ngốc nghếch thì còn là ai?

“Hàm Bảo!” Đường Thốc bị túm chặt sắp sửa hết hơi, lúc này nhìn thấy cô, anh ta kích động như là thấy được tia sáng của sinh mệnh, ở trong tay Thẩm Hạnh, anh ta ra sức vẫy tay về phía cô, “Mau cứu tôi!”

“A Hạnh, sao vậy?” Cô vội vàng đến bên cạnh bọn họ, vỗ tay Thẩm Hạnh ý bảo buông tay ra, “Anh ta là bạn chị.”

“Cái tên rùa rụt cổ này!” Thẩm Hạnh tức giận gằn chết, chỉ vào khuôn mặt Đường Thốc có vẻ chột dạ lại...dường như có chút còn chưa thỏa thích nói, “Cái tên rùa rụt cổ này!”

Đầu Dung Tư Hàm vì tiếng gào của Thẩm Hạnh mà kêu ong ong, cô nghiêng đầu nhìn Đường Thốc đang kéo quần áo của mình, vẻ mặt càng nghi ngờ hơn, “Anh ta không phải gay sao?”

Lúc này đến phiên Đường Thốc muốn bóp miệng của Dung Tư Hàm, anh ta còn chưa kịp nói thì ly rượu trên tay Thẩm Hạnh đã quăng xuống đất, “...Hàm Hàm, chị vừa nói gì thế?”

“Anh ta là gay mà.” Dung Tư Hàm nói chính xác.

“...Tháng trước hắn còn ngủ với em.” Biểu cảm trên mặt Thẩm Hạnh lập tức dữ dần hơn, cô níu chặt Đường Thốc giống như nhìn thấy con quỷ đang muốn xoay người chạy trốn, phẫn nộ quát to, “Anh, con, mẹ, nó!”

Thẩm Chân Thiên đứng bên cạnh, lông mày càng nhíu càng sâu, anh ta nghiêm mặt tiến lên giữ Thẩm Hạnh rồi giật tay cô em gái ra, Dung Tư Hàm hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, lúc này ánh mắt cô hướng về phía gần đó, trông thấy trên băng ghế dài là khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp của Phong Trác Luân, đang nhàn nhã ngồi xem kịch vui.

Bên cạnh anh lúc này còn có một người đang ngồi, đó là một cô gái nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng hiện tại gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ta trên chương trình tivi, là nữ minh tinh loli Milk 34D đang nổi tiếng như cồn.

Cô ta vô cùng thân thiết ôm cánh tay Phong Trác Luân, trò chuyện với anh.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 9

“Đồ rùa rụt cổ! Tôi nhất định phải tố cáo anh! Tố cáo anh tội cưỡng hiếp! Bà đây sẽ đích thân lên tòa án, tiễn anh vào trong tù mười năm!” Thẩm Hạnh xông trận, bàn tay đã túm chặt tóc của Đường Thốc, mắt cô đỏ ngầu hung dữ mắng chửi, sau vụ phong lưu Đường Thốc nhất định chết thảm, bị Thẩm Hạnh túm chặt anh ta chỉ biết ríu rít cầu xin, Thẩm Chấn Thiên cau mày nhìn hai người họ, sắc mặt tái mét lại sứt đầu mẻ trán.

Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn đầy hứng thú nhìn Thẩm Hạnh và Đường Thốc, cho đến lúc này anh mới trông thấy Dung Tư Hàm ở cách đó không xa.

Cô lặng lẽ đứng giữa đám người ồn ào, vẻ mặt hờ hững nhìn anh.

Nói gần không gần, nói xa cũng không xa.

Sắc mặt anh thay đổi, bờ lưng vốn dựa vào ghế nay đã thẳng lên, nhưng hình như dáng vẻ vẫn không hoàn toàn sửng sốt.

Tình hình chiến đấu bên cạnh vẫn kịch liệt như trước, Dung Tư Hàm đứng tại chỗ vài giây, sau đó xoay người lập tức đi ra ngoài.

“Chú sao thế?” Cánh tay Milk đang khoát lên tay Phong Trác Luân cảm giác được cơ thể anh hơi cứng ngắc, cô ta nghi hoặc theo ánh mắt anh nhìn qua bóng lưng đã biến mất ngoài cửa, “Cô gái kia là ai thế?”

Miệng anh hơi mím lại, đôi mắt chợt lóe hắt tay Milk ra rồi đứng dậy.

Ngay lúc này, Thẩm Chấn Thiên vốn còn đang khuyên can đã lạnh mặt giáo huấn Thẩm Hạnh vài câu, rốt cuộc Thẩm Hạnh hiểu được mình không thể thất thố như vậy ngay từ đầu, cô hùng hổ kéo Đường Thốc đi về phía cửa sập bên cạnh, Thẩm Chấn Thiên thanh toán xong rồi lập tức đi ra ngoài.

“Chú quen cô ta?” Trong con người của Milk lộ ra vẻ tinh ranh, ngửa đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh dần dần có chút cười như không cười, “Cô ta là bạn gái của chú ư?”

Phong Trác Luân thấy Thẩm Chấn Thiên đuổi theo Dung Tư Hàm, lúc này anh trở về ghế ngồi xuống, ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, rồi nhếch khóe miệng với Milk, sau đó ánh mắt dần trầm xuống.

...

Dung Tư Hàm không hề quay đầu lại nhanh chóng bước ra khỏi Lan Quế Phường, đi ra được một đoạn đường dài cô mới dừng bước chân, nghiêm mặt hít một hơi thật sâu.

Gió hè trong lành phả vào mặt, bầu trời đêm Hồng Kông sạch bóng, ngay cả trong không khí cũng lộ ra vẻ nhộn nhịp của đường phố vào ban đêm.

Bản thân cô cảm thấy biểu hiện của mình rất tốt.

Nếu là người phụ nữ khác, ban nãy sẽ làm thế nào nhỉ? Đi lên chất vấn anh vì sao không nhận điện thoại, châm chọc anh sáng sớm có việc ra ngoài chính là để một tiểu yêu tinh khoát tay anh sao?

Dung Tư Hàm không khỏi lắc đầu, khóe miệng giương lên nụ cười lạnh.

Cô cần gì đi làm chuyện không đáng chú? Hôm nay có thể nhìn thấy tất cả chuyện này đều là do lúc trước cô tự chọn lựa.

Một mùa tình nhân, một tiếng tham hoan, đến lúc rồi thì tan, cũng chẳng tính là bạn trai bạn gái, cho nên khi này biểu hiện của cô quả thật thích hợp, không sai chút nào.

Cô đứng một lúc, định đi lên vài bước vẫy tay gọi xe taxi thì đã bị người phía sau đuổi tới gọi lại.

Thẩm Chấn Thiên lịch sự kéo cánh tay cô, xoay người cô đối diện với mình, khuôn mặt cương trực kèm chế sự nghiêm túc, có một loại yên bình khiến lòng người khác thanh thản.

“A Hạnh cô ấy...?” Cô cười với anh ta mang theo sự cảm kích, cùng anh ta sóng bước đi về phía trước.

“Tôi cũng không biết con bé và người đàn ông kia có quan hệ gì.” Giọng nói của anh ta lạnh lùng, “Tối nay nó tự biết trở về, không sao đâu.”

Dung Tư Hàm mím môi cười, cô nghĩ thầm người gặp chuyện không may chắc chắn là Đường Thốc, đêm nay tên ngốc kia một là thành thái giám nửa đời sau không thể sinh nở, hoặc là đoán chừng sẽ chết luôn.

“Một mình em ở đây đối phó với nơi buông thả phóng túng thế này, em không thấy sợ sao?” Thẩm Chấn Thiên đi lên bờ dốc, đột nhiên cất tiếng hỏi cô.

“Em đến đây đã sắp tám năm rồi.” Ánh mắt cô dừng tại đèn đường trên phố, “Ban đầu làm thế nào cũng không thích ứng được, rất nhớ nhà, nhưng sau đó lại thành thói quen, không có gì đáng sợ cả.”

Ngay từ đầu cô cảm thấy rất nhiều chuyện vượt qua sự tưởng tượng mà mình trông mong khi ở thành phố S lúc trước, cô nghĩ rằng mình không thể chịu đựng, không thể chấp nhận, nhưng sau này lại trở thành thói quen, mà thói quen bị ép buộc cuối cùng trở thành tê dại.

Kỳ thật tình cảm cũng như thế.

“Sau này nếu muốn ở hẳn đây, đối với một cô gái như em mà nói là không dễ dàng.” Thẩm Chân Thiên trầm mặc nhìn cô một hồi, lúc này vươn tay gọi xe, đưa lưng về phía cô nói, “Có chuyện không làm được thì tìm tôi và A Hạnh.”

Anh ta hiếm khi nói nhiều như vậy, cô nghe được mà ngẩn ra, qua một lúc lâu mới vén tóc mái, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

...

Trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ, Phong Trác Luân tựa vào sofa, đang vẽ bản thảo trên tay, cửa phòng lúc này đột nhiên bị mở ra, Đường Thốc thất thểu đem cái mặt bánh chưng đi vào, lê lét vào tới nơi rồi đóng cửa lại.

“Bị cưỡng hiếp?” Phong Trác Luân không ngẩng đầu nói.

Đường Thốc nghe ba chữ này nhất thời dòng lệ tuôn rơi, đôi chân mềm nhũn suýt nữa quỵ xuống đất, anh ta bụm mặt khóc hu hu.

Phong Trác Luân đặt bản thảo xuống, liếc xéo anh ta: “Cậu muốn giả heo ăn thịt hổ, cậu cho rằng đó là con hổ bình thường sao?”

“Không phải con hổ, mà là trùm Godzilla...” Đường Thốc yếu ớt như là chiếc lá khô trong gió, “Nhiều phụ nữ như vậy, sao tôi lại cố tình trêu chọc loại người như thế chứ!”

Phong Trác Luân cười nhạo một tiếng, nói câu “Đáng đời”.

“Nói, tối qua mấy giờ anh về?” Lúc này Đường Thốc sục sục mũi, ngồi xuống bên cạnh anh, “Vị tiểu thư Milk kia rất cuộc bám lấy anh bao lâu, anh không thật sự có quan hệ gì với cô ta chứ...”

Nói đến một nửa, Đường Thốc bỗng nhiên nhớ tới gì đó, trừng to mắt nhìn anh: “Tối qua không phải Hàm Bảo ở đó sao! Anh...?”

Đường Thốc vừa nói ánh mắt vừa nhìn xung quanh anh, quả nhiên thấy trên sofa vẫn còn đặt tấm chăn và gối đầu.

Phong Trác Luân dừng bút trong tay, im lặng một hồi mới nói: “Có người đưa cô ấy trở về.”

Trong phòng yên lặng, sắc mặt anh hồ hững giống như chẳng hề liên can tới mình.

“Tuy rằng tôi không biết anh làm sao có kiên nhẫn tiếp đãi tiểu thư Milk kia, nhưng dù sao hiện tại người ở bên anh chính là Hàm Bảo.” Đường Thốc suy nghĩ một hồi mới mở miệng, vừa nói vừa nhìn sắc mặt của anh, “Thực ra tôi đã muốn nói từ lâu, mỗi lần hai người thật vất vả mới an an ổn ổn, thì anh sẽ làm ra chuyện đẩy cô ấy ra xa, tôi thấy anh không phải không thích...”

“Tôi hoàn toàn không biết hôm qua cô ấy sẽ đến đó.” Đường Thốc còn chưa nói xong, Phong Trác Luân thả bút và bản thảo lên bàn trà rồi nói với anh ta, “Tôi đi mua cốc cà phê.”

...

Khép lại cửa phòng đi ra, sắc mặt Phong Trác Luân ngày càng u ám hơn, khóe mắt khó nén vẻ mệt mỏi.

Thang máy “đình” một tiếng, anh vừa định cất bước đi vào thì thấy Chung Hân Dục đối diện anh từ trong thang máy đi ra.

“Cô Chung, tôi thật sự không có hứng thú với tình yêu cảm đoán đâu.” Anh nhếch khóe miệng, “Cứ vài ngày chạy đến chỗ tôi, thật sự được chứ?”

Chung Hân Dục ung dung: “Thật ra Milk rất thích cậu, cậu trở về một năm nay, mỗi khi được nghỉ con bé gần như quấn lấy cậu.”

“Đi thẳng vào vấn đề chính đi.” Anh không thèm nhìn cô ta, hờ hững nói.

“Ngày hôm qua thái tử cũng ở tại Lan Quế Phường.” Cô ta tao nhã đứng thẳng, “Theo tôi được biết, vị ‘kim ốc tàng kiều’ của cậu cũng ở đó.”

“Giới giải trí không dùng chị làm phóng viên tin đồn, thật sự là một thiếu sót.” Sắc mặt anh không có chút kiên nhẫn, “Chị muốn nói thế thôi sao?”

“Đương nhiên không chỉ vậy.” Khuôn mặt Chung Hân Dực dần dần hiện lên một tia cười lạnh, “Chẳng hạn như, trước kia khi cậu vẫn ở nước Pháp, còn chưa quen biết cô ta...”

“Cô ta đã ở trên giường của thái tử.”

Khóe mắt Phong Trác Luân giật giật, rớt cuộc anh xoay mặt qua nhìn thẳng cô ta.

...

Dung Tư Hàm khom lưng đóng va ly lại, kéo khóa xong rồi dùng chút sức kéo vào góc tường.

Thứ cô muốn mang đi thật ra cũng không nhiều lắm, một số quần áo thường mặc và đồ dùng cá nhân.

Màn đêm dần tối, cô vươn tay tắt đèn phòng khách, đặt chìa khóa trong ngăn tủ ở huyền quan, rồi kéo hành lý mở cửa ra ngoài.

Mùa hè sắp kết thúc, buổi tối phải khoác thêm một cái áo khoác nhỏ mới không thấy quá lạnh, Dung Tư Hàm kéo hành lý, từ trong tòa nhà đi ra phía ngoài của tiểu khu.

Khi ra ngoài phố có đèn đường, cô lơ đãng ngẩng đầu lên, đối diện là một người rất quen thuộc, nhưng giờ phút này người cô

không muốn nhìn thấy nhất đang hướng về phía cô.

Cô nắm chặt va ly, tiếp tục đi về phía trước.

“Rốt cuộc tìm được nhà tiếp theo rồi à?” Khi đi đến trước mặt cô, Phong Trác Luân dừng bước, sắc mặt thanh thoi, “Để anh đoán xem, là người đêm qua đưa em về, hay là... công tử nhà nào?”

“Phong Trác Luân.” Trong lòng Dung Tư Hàm đột nhiên như bị gai đâm, trầm mặc hai giây cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt anh, “Anh thật đê tiện.”

Anh vẫn cười thoải mái như bình thường, thậm chí có chút xúc xược lẫn độc đoán: “Không đê tiện thì làm sao có đàn bà nguyện ý chủ động ôm ấp yêu thương, tìm hoan mua vui chứ?”

“Cũng đúng.” Cô bình tĩnh lạnh nhạt, “Chờ mong tin tức của anh và cô ngôi sao nổi tiếng kia được phát liên tục trên tivi và tạp chí. Về sau ra ngoài tôi có thể nói mình đã từng ngủ với vị người tình thiên hạ này.”

“Ai biết được em đã từng ngủ với bao nhiêu người?” Anh đột nhiên cất tiếng, nụ cười ngày càng lạnh hơn, “Em cũng biết hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, kỹ thuật vá lại lần đầu tiên... mọi chuyện đều có thể.”

Dung Tư Hàm nghe anh nói xong liền sững sờ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh, trong đầu đang suy nghĩ lời nói của anh rốt cuộc có ý gì, ai ngờ lúc này anh đột nhiên hơi cúi người xuống, nâng cằm cô thấp giọng nói: “Tốt xấu gì cũng từng đồng giường cộng chằm, trước khi đi phải hôn tạm biệt một cái chứ.”

Hô hấp của anh nóng hổi hơn mọi khi, thậm chí có phần khó chịu khác thường, cô mang máng cảm giác được ngay cả lòng bàn tay nóng cháy của anh cũng khiến người ta cảm thấy oi bức, đứng gần nhìn anh dường như thấy được đầy mắt anh đầy tơ máu.

Hình như anh đang phát sốt.

Toàn bộ ý nghĩ của Dung Tư Hàm không còn rõ ràng, lúc này cô không kịp đẩy ra, đã bị hai tay anh giữ chặt rồi hôn xuống.

Môi lưỡi quán quýt là phương thức mà cô quen thuộc nhất, giờ phút này lại mang theo đầy thú tính, cô bị mút mạnh đến mức lưỡi phát run đau đớn, trong khoang miệng dần dần lan ra mùi máu.

Trong đôi mắt cô, khuôn mặt anh cực kỳ xa lạ, không có chút âm áp, giống như máy nghiền thành thực mà cắn cô, dường như mượn nụ hôn này để xác nhận chút gì đó.

Phấn nộ, không biết làm sao, đau đớn.

Cô thật sự không còn cách nào chịu đựng nữa, cô dùng sức đẩy anh ra, toàn thân Phong Trác Luân không còn sức lực, bị cô đẩy anh liền thả cô ra, lùi về sau hai bước mới đứng vững.

“Phụ nữ như quần áo.” Anh giơ tay lau môi, ánh mắt nhìn cô chăm chú, “Muốn đổi thì đổi, ai lấy mặc cũng như nhau, không phải sao?”

Từng chữ lọt vào tai, đáy mắt cô cuối cùng hơi cay cay.

Doãn Bích Giới từng hỏi cô, Đường Thốc cũng từng hỏi cô, rốt cuộc cô có thích Phong Trác Luân không?

Một người đàn ông chỉ cần tươi cười đã gây họa, từ trong ra ngoài đều tỏa ra sự lãng mạn, ai sẽ không muốn người đàn ông như vậy?

Cho dù biết rằng kết quả là một giấc mơ dài về người xa lạ, coi như làm tình nhân cũng đã mãn nguyện.

Thời gian ở bên anh là những ngày tháng mệt mỏi nhất mà cô đã trải qua từ khi có ký ức đến nay.

Nhưng thứ có thể nắm bắt rõ ràng trong ký ức cô làm thế nào cũng không tránh khỏi những ngày tháng này.

Rất nóng bỏng, rất oanh liệt, rất tận tình.

Cô không thể nào chịu đựng tình cảm của mình “sống đầu đường xó chợ” như vậy được nữa, không cách nào khoan dung trái tim bất định và thái độ buông thả của anh.

Thế như vậy là thích, hoặc là yêu sao?

Cô chỉ biết rằng hiện giờ là lúc thật sự rời khỏi, cái cô nhận được chính là sự đáp lại thế này của anh.

Những người khác trên đường về nhà đi ngang qua bọn họ, có lẽ là một gia đình vui vẻ ra ngoài dạo chơi cuối tuần.

Thời gian rục rở phồn hoa, nó nên là khế ước của thể xác lẫn tinh thần, lúc ở cùng nhau thì phải ở bên cạnh nhau.

Dung Tư Hàm kéo hành lý qua, cười với anh: “Sao lại không? Hôm nay qua rồi, còn có ngày mai, không có anh, còn có người khác.”

Phong Trác Luân lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn cô đi ngang qua người mình, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

Dung Tư Hàm xách hành lý từ trên xe taxi bước xuống, từ trong túi xách lấy ra chìa khóa của nhà mình.

Trong đầu vẫn còn khuôn mặt của anh và lời nói đanh thép, sắc mặt cô hơi tái nhợt, thầm nghĩ trở về căn hộ ngủ một giấc thật ngon.

Đi qua vườn hoa tiến vào bên trong, cách đó không xa có một chiếc xe thương nghiệp màu đen đậu dưới lầu căn hộ, cô không để ý, đi qua chiếc xe tiến vào cổng chính của khu chung cư.

“Hàm Hàm.”

Một tiếng ầm áp ôn hòa, bàn tay nắm thẻ chìa khóa dừng một chút.

Cửa kính xe bên chỗ ghế phó lái từ từ hạ xuống, trong ánh trăng lành lạnh, là khuôn mặt tuần tú của La Khúc Hách.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 10

Màn đêm như gần như xa, đặc biệt thanh tĩnh, La Khúc Hách mở cửa xe bước xuống, đi mấy bước liền tới trước mặt cô.

“Sắc mặt em không tốt lắm.” Hấn cúi đầu nhìn kỹ cô, âm thanh trầm thấp mà dịu dàng, “Không thoải mái chỗ nào?”

Dung Tư Hàm không biết nên nói gì với hấn, cô cầm va ly im lặng đứng đó.

“Bác sĩ Ninh lúc trước giúp em làm kiểm tra sức khỏe hiểu rõ tình trạng của em, bất cứ lúc nào anh ta cũng ở bệnh viện, tôi đưa em qua đó.” Hấn còn nói thêm.

Thật giỏi, rất hiểu ý người khác, vô cùng thân thiết khăng khít, nhưng giọng nói càng ôn hòa gần gũi của hấn, cô lắng nghe lại càng thấy chói tai hơn.

“Không cần.” Cô liếc hấn một cái, cầm thẻ mở cửa chuẩn bị đi vào trong.

“Hàm Hàm.” Lúc này La Khúc Hách tiến lên một bước giữ lại bàn tay xách hành lý của cô, giọng điệu uể oải mà bất đắc dĩ, “Hôm qua sau khi gặp lại em đến giờ tôi vẫn chưa chớp mắt, em có thể cho tôi một chút thời gian, lắng nghe tôi nói không.”

“Nghe anh nói cái gì.” Cuối cùng cô thực sự không kiềm chế nổi, hất tay hấn ra quay đầu nhìn hấn, “Nghe anh nói anh yêu tôi sâu đậm bao nhiêu, làm thế nào cũng không quên được?”

“Tôi chưa bao giờ phủ nhận điểm này, em đừng nghi ngờ.” Hấn gần từng tiếng, hai mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, “Từ lúc em bắt đầu học đại học năm ba cho tới hai năm trước, chúng ta đã ở bên nhau bốn năm, em hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, trong bốn năm đó tôi đối xử với em thế nào. Hàm Hàm, tôi đã đem tất cả kiên nhẫn và tôn trọng đối với phụ nữ trong cuộc đời này đều cho em hết, tôi không thẹn với lương tâm.”

Ánh mắt xinh đẹp của hấn ngày càng dịu dàng, tựa dòng nước hợp với ánh trăng tiến vào tâm mắt cô: “Mất đi em quả thật là lỗi của tôi, tôi không phủ nhận, đến cuối cùng là tôi tổn thương em, là tôi lừa em, tôi tự cho rằng mình có thể cân bằng giữa em và những việc khác rất tốt, nhưng tôi vẫn đánh mất cái thứ nhất.”

“Hàm Hàm, những lỗi lầm đó không thể sửa lại, không ai có cách để thay đổi, hai năm nay tôi ép chính mình không đi thám thính tin tức của em, nhưng tôi chưa có ngày nào sống được thoải mái, hôm nay tôi đến đây chính là muốn nhìn em một chút, không có ý gì khác.”

Âm cuối thốt ra, bên tai không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, La Khúc Hách đứng trước mặt cô mím môi, trong ánh mắt ẩn nhẫn cảm xúc cuộn cuộn, hấn giơ tay lên muốn kéo cô tới gần mình.

“Tôi biết chuyên ngành phụ của anh là tâm lý học, tôi cũng biết những lời anh nói hôm nay nếu đặt trên những người khác, đối phương nhất định sẽ cảm động ngay cả bản thân muốn gì cũng không biết mà lập tức trở lại bên anh lần nữa.” Dung Tư Hàm bình tĩnh nhìn thẳng hấn, rồi nói, “Nhưng mà La Khúc Hách, lòng tin của một người có cực hạn, anh vắt cạn kiệt rồi thì sẽ không còn thừa.”

“Mỗi người đều nên có một cơ hội được tha thứ.” Hấn nghe xong lời cô thì trầm mặc một lúc, chờ cô xoay người chuẩn bị tiến vào trong thì hấn nhìn bóng lưng cô nói, “Hàm Hàm, tôi chỉ tin những gì tôi cho em thì không có bất luận kẻ nào có thể cho được.”

...

Căn hộ có mượn dì giúp việc đến quét dọn định kỳ, trên cơ bản vẫn rất sạch sẽ, Dung Tư Hàm đặt hành lý xuống, hít sâu một hơi ngồi xuống sofa, từ từ nhắm hai mắt, dụi dụi khóe mắt.

La Khúc Hách không hổ là thương nhân lòng dạ sâu thẳm, nhận thả thả đáng lại thông minh tuyệt đỉnh.

Tuy rằng những lời bùi tai khi nãy của hắn có bao nhiêu thật tình, nhưng hắn quả thật nói đúng một phần, cô biết.

Với thân phận con trời quyền thế cao quý như vậy, hắn theo cô bốn năm trời từ nghiên cứu sinh đến khi làm việc tại Sở Tư Pháp, quả thật cho cô sự tự do nguyên vẹn, cho cô tất cả những gì cô muốn, giống như hồi trước khi cô còn ở với ba mẹ tại thành phố S, chiều chuộng bảo vệ không đành lòng để cô chịu tổn thương, chỉ cần cô nhú mày không muốn, hắn tuyệt đối không bắt buộc tí nào.

Chẳng có cô gái nào không muốn được đàn ông đối xử như vậy.

Hơn nữa cô từng thích Cù Giản nhiều năm không có kết quả, sau đó không dám dấn sâu vào tình cảm, hắn là người bạn trai chân chính đầu tiên của cô, là hắn cẩn thận, là hắn dùng mọi giá, dồn hết tâm sức vì cô.

Không nói đến chuyện hắn lừa gạt cô bao nhiêu trước đó, ít nhất trong bốn năm bên nhau, hắn thậm chí chưa từng ép buộc cô lên giường với hắn, không tính toán so đo cô từng có bao nhiêu người đàn ông.

Cô không khỏi nhớ lại biểu cảm lạnh lẽo khắc nghiệt trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phong Trác Luân ban nãy, cô cắn răng ép nước mắt chảy ngược vào.

Mà cô trao thứ quý giá của người con gái cho người kia thì sao đây?

...

Sau khi ra khỏi thang máy đi vào căn hộ, cơ thể Phong Trác Luân hơi lảo đảo, tay cầm điều hòa từ xa, anh nửa híp mắt chỉnh khí nóng, sau đó nằm trên giường bọc chăn đi vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh lại, không sờ trán cũng biết được toàn thân anh nóng kinh khủng, anh vừa chuẩn bị xuống giường lấy thuốc hạ sốt thì lúc này di động đặt trên đầu giường chợt vang lên.

Tiếng chuông nghe ra quý dị trong đêm hôm khuya khoắt, anh nhắm mắt với lấy di động, nghe được đầu dây bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc giống như cương thi, “Mở cửa.”

Anh cầm di động im lặng hai giây, xoay người xuống giường đến huyền quan mở cửa.

Ba giờ sáng xông vào nhà người ta như là nhà mình, ngoài hai vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Kinh Đằng thì trên thế giới này không còn tồn tại người thứ ba.

Doãn Bích Giới bỗng con trai Kha Ấn Thích vẫn còn ngủ say, cô như là đi vào bắt trộm, đôi mắt sắc bén nhìn xung quanh, cẩn thận đặt con trai bọc trong tấm chăn lên sofa, sau đó cô bật đèn phòng khách.

Phong Trác Luân hoàn toàn không chịu nổi cô, lúc này anh bóp trán dựa vào vách tường, âm thanh khàn khàn nói: “Tội phạm quốc tế chạy trốn tới nhà tôi à?”

“Cậu ấy đâu?” Doãn Bích Giới khoanh tay nhìn anh, lạnh lùng nói.

“Đi rồi.” Anh vò tóc, lấy ly rót nước ấm vào, từ trong hộp thuốc lấy ra thuốc hạ sốt.

Kha Kinh Đằng tắt ánh đèn quá sáng mà vợ mình bật lên trong phòng khách, rồi đổi thành đèn tường dịu đi một chút, nhàn nhạt nói: “Cậu muốn đi bệnh viện không?”

“Đi bệnh viện cái gì, để anh ta chết luôn đi.” Doãn Bích Giới cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Phong Trác Luân, đánh giá anh từ trên xuống dưới, “Tôi nói cho anh biết, nếu không phải lo lắng đến chuyện chặn gổ nửa đời sau của cậu ấy, thì bây giờ tôi sẽ nổ tung ‘của quý’ của anh, anh tin không.”

Phong Trác Luân nhếch miệng, nói với bạn thân đứng ở bên sofa: “Kha Tử, có phải vợ cậu lắp máy theo dõi trên người tôi không?”

“Trước khi tôi xuống máy bay có gọi điện cho cậu ấy, cậu ấy nói ngày mai xin nghỉ không đi làm nên chúng tôi đi thẳng qua đây.” Doãn Bích Giới giơ tay ngắt lời anh, sắc mặt càng hung hăng hơn, “Tôi vốn không muốn lo loại chuyện vặt vãnh này, nhưng anh, mẹ nó, nhỏ nhen như vậy, có biết cậu ấy thân gái một mình xách hành lý ra bên ngoài vào ban đêm là chuyện rất nguy hiểm không?! Anh coi chỗ này là bãi cỏ, bên ngoài chỉ có trâu bò heo dê thôi sao?”

“Đàn ông bám theo cô ấy nhiều như vậy, cô ấy làm sao khiến bản thân lâm vào cảnh khốn cùng chứ.” Anh đặt xuống cái ly nắm chặt trong lòng bàn tay, sắc mặt lạnh nhạt xa cách, “Là cô quá xem thường cô ấy thôi.”

Doãn Bích Giới nhìn anh im lặng hai giây, sau đó đôi chân muốn nhanh chóng bay qua chỗ anh.

Kha Kinh Đằng luôn đứng một bên xem cuộc chiến, lúc này anh mau mắn tiến lên giữ cô lại, kéo cô lùi lại.

“Phong Trác Luân, bây giờ tôi cảm thấy để anh quen biết cậu ấy là việc mà tôi hối hận nhất.” Doãn Bích Giới nhìn anh, sắc mặt lộ vẻ khinh thường, “Anh tự cho là những tổn thương này đều gia tăng trên người cậu ấy, bản thân anh có thể dễ dàng thối lui, cảm thấy trái tim chính mình có thể suy tụt, không chế được, vậy thì anh hoàn toàn sai rồi.”

Kha Khinh Đẳng đứng phía sau nhìn vợ mình và bạn thân đối đầu gay gắt, anh hơi nhíu mày, khó thể nhận ra.

“Tổn thương cậu ấy mấy phần, trong lòng anh khó chịu bao nhiêu chính anh rõ ràng nhất, anh quen Phó Chính mà phải không? Nhìn anh ta đi.” Cô ném ra một câu cuối cùng, sau đó đến sofa bông con trai lên rồi xoay người không hề nhìn lại mà đi về phía cửa, “Tôi chờ đến ngày bản thân anh bị tra tấn đến không còn cách nào giải cứu.”

Đèn tường trong phòng lờ mờ bao phủ sắc mặt của Phong Trác Luân, lúc này Kha Khinh Đẳng vươn tay vỗ vai anh, thấp giọng nói hai câu rồi đi theo sau ra cửa.

...

Sau khi xin nghỉ với Thẩm Chấn Thiên, Dung Tư Hàm ngủ thẳng từ tối đến giữa trưa ngày hôm sau, thức dậy thì đặt mua đồ ăn bên ngoài giao đến nhà, buổi chiều lại ngủ tiếp.

Doãn Bích Giới biết cô muốn nghỉ ngơi, sáng sớm ở trong điện thoại đã nói với cô lần này sẽ ở lại Hồng Kông một thời gian, đợi mấy hôm sau sẽ đến thăm cô.

Không phân chia ngày đêm, chỉ muốn đắm chìm vào trong mộng, không suy nghĩ cũng không làm gì.

Tám giờ tối cô tỉnh lại một lần, tắm rửa sạch sẽ thay đồ xuống lầu đi đến siêu thị gần nhà mua chút đồ.

Bên trong siêu thị rất nhiều người ồn ào nhốn nháo, cô chọn vài thứ cần thiết không có trong nhà, rồi đẩy xe đến khu đồ ăn.

Lấy một số thứ bỏ vào trong xe, cô cụp mắt xuống nhìn, bước chân liền dừng lại.

Trong hai phần đồ trong xe thì có một phần gần như là những món ưa thích của Phong Trác Luân.

Quả thật cô được nuông chiều từ bé, trước khi sống cùng anh, cô gần như chưa bao giờ dính vào phòng bếp, không xuống bếp làm bất cứ thứ gì, không muốn giao đồ ăn tới nhà thì đi đến tiệm ăn, nhìn thấy cá sống và hải sản cô sẽ nhảy ra thật xa.

Nhưng trù nghệ của anh rất tốt, mỗi lần khi anh qua đợt bận rộn trở về thì sẽ xuống bếp, luôn nghĩ cách vừa hôn vừa lừa cô đi vào học làm theo, tay nắm tay dạy cô làm cá nấu cơm, dần dà tay nghề của cô cũng nâng cao, làm ra những món hợp khẩu vị của anh.

Cô trầm lặng một lát rồi đẩy xe đi tính tiền.

...

Từ trong siêu thị đi ra, bóng đêm càng sâu hút, so với lúc mới đi tới thì trên ven đường giờ đây chỉ còn thưa thớt mấy người.

Dung Tư Hàm xách hai túi đồ to lớn, trong đầu còn chưa tỉnh ngủ mà suy nghĩ một chuyện, vừa chậm rãi đi về nhà.

Đằng trước là một nơi rất ít người, cô không để ý có gì lạ thường mà vẫn đi tiếp, ai ngờ cô vừa đi qua chỗ rẽ thì đôi chân khụy xuống, đột nhiên bị một đôi tay từ phía sau bịt miệng lại.

Trong hơi thở là mùi hương xa lạ lại cảm thấy ngạt thở, bàn tay người kia thô lỗ lại dùng sức mạnh, cô mở to mắt vùng vẫy hai cái rồi bị kéo vào góc tối.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 11

Có lẽ có người tình nguyện chết vì súng đạn còn hơn bị dìm trong nước.

Đó là một cảm giác hô hấp bị ép ngừng lại, là một cảm giác lằng trì trờ mắt chờ cái chết.

Vậy thì thời điểm như thế nào mới khiến người ta sợ hãi nhất trong đời, không có hô hấp, không có tiếng động.

Đồ đạc trên tay Dung Tư Hàm đã rớt xuống mặt đất, trước mắt chỉ nhìn thấy bóng đêm vô biên vô hạn, tay người kia bịt chặt mũi và miệng cô, ngay cả chút khe hở cũng không chừa ra.

Miệng cô không thể phát ra tiếng, trong tình thế cấp bách cô dùng hai tay hết sức gỡ bàn tay kia ra, ngay cả khi sự giằng co mạnh mẽ đến nỗi móng tay trắng bệch người kia cũng không buông tay ra.

“Con kia, đây là cảnh cáo mày.” Giọng nam trầm thấp lại dữ tợn tiến vào lỗ tai, “Lần sau thứ bịt mặt mày không phải là tay nữa đâu.”

Âm thanh kia từng câu từng chữ ngấm vào da mặt, cảm giác như con rắn quấn vào người, xương cốt lạnh băng.

Dung Tư Hàm hoàn toàn không có cách nào để suy đoán ý tứ của gã kia là gì, cảm giác ngạt thở sắp không chịu nổi, cô dần dần không còn sức động đậy nữa, dường như khi chỉ còn một tí sức lực cuối cùng, người kia mới đột nhiên thả cô ra đẩy cô ngã xuống đất, rồi gã nhanh chóng biến mất trong góc tối.

Cô ra sức hít thở từng hơi một, hít vào không khí trong lành, toàn thân lạnh lẽo cuộn tròn trên mặt đất, khi ý thức còn thừa lại một tia tỉnh táo cuối cùng, trong đầu cô chỉ hiện lên bóng dáng của một người.

...

Cửa phòng bệnh truyền đến hai tiếng gõ “cốc cốc”, Thẩm Chấn Thiên từ trên ghế đứng dậy nhìn người nằm trên giường bệnh sắc mặt tái mét một cái rồi đi qua mở cửa phòng.

Thẩm Hạnh vội vã đi vào, trong tay dắt theo Đường Thốc giống như dắt ngựa, đi được hai bước rồi mau chóng thả nhẹ bước chân.

Dung Tư Hàm nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, môi hơi thâm đen, toàn thân không còn vẻ sinh khí như bình thường.

“Anh.” Thẩm Hạnh đến trước giường bệnh nhìn cô một hồi, nhíu chặt mày hỏi Thẩm Chấn Thiên, “Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao Hàm Hàm lại như vậy? Chị ấy không khỏe hay là vì nguyên do nào khác?”

Thẩm Chấn Thiên im lặng vài giây, sau đó thấp giọng nói: “Không phải bản thân cô ấy, là có người ra tay, hơn nữa không phải chỉ là qua đường mà là rắp tâm hãm hại, trên người cô ấy không mất tiền, quần áo cũng rất chỉnh tề.”

Anh ta sẽ không bao giờ quên cảnh tượng đó khiến người ta sợ hãi bao nhiêu, một buổi tối yên tĩnh cô cứ thế mà nhắm mắt lại nằm cuộn tròn trên mặt đất, đồ đạc rơi rải rác bên cạnh.

Nếu không phải anh ta vừa mới giải quyết xong một vụ án đúng lúc đi qua chỗ hẻm lách kia mới nhìn thấy cô, trễ thêm chút nữa tình huống có lẽ không thể tưởng tượng được.

Đường Thốc vẫn đứng bên cạnh cúi người lo lắng nhìn Dung Tư Hàm, nghe xong lời này anh ta nhíu mày, trên khuôn mặt luôn luôn vui đùa kia cũng tỏ vẻ khó chịu.

“Có người ra tay?!” Lúc này Thẩm Hạnh cúi đầu nhìn kỹ mới thấy hai vết bầm nhàn nhạt ở trên hai má Dung Tư Hàm, không dám tin nói, “Chị ấy thân gái một mình ở tại nơi xa lạ này làm sao có kẻ thù chứ? Buổi tối thần không biết quỷ không hay chặn gần nhà chị ấy để ra tay ác độc thế này ư?”

Thẩm Chấn Thiên lắc đầu, biểu cảm trên mặt cứng lại.

Lúc này Đường Thốc đem vòng eo thon nhỏ của mình dè dặt thoát khỏi tay của Thẩm Hạnh, anh ta cầm di động nhẹ tay nhẹ chân vừa bấm dãy số vẫn không nói máy được trước đó, vừa bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

...

Sau khi bác sĩ tiến vào kiểm tra lần nữa thì Dung Tư Hàm mới khôi phục chút ý thức, cô từ từ mở mắt ra.

Mũi người được mùi thuốc khử trùng quen thuộc trong bệnh viện, phòng bệnh to như vậy im lặng đến nỗi không có chút tiếng động.

Hô hấp rất cuộc đã trở lại bình thường, nhưng trong đầu còn hơi choáng váng, cô dùng vài phút ổn định lại tâm trạng lo sợ trong đáy lòng, cô hít sâu một hơi, nghiêng đầu liền nhìn thấy Thẩm Chấn Thiên đang lặng lẽ ngồi một bên nhìn cô.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ lờ mờ, anh ta tiếp xúc với ánh mắt của cô, lúc này từ trên ghế đứng dậy, đi đến mép giường nhỏ giọng hỏi: “Em cảm thấy khỏe hơn chút nào không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, môi giật giật, nói câu “Cám ơn”.

“Bây giờ cách trời sáng còn mấy tiếng nữa, em ngủ tiếp đi.” Anh ta thản nhiên nói xong, vươn tay kéo chăn đắp lên người cô, rồi trở về ghế ngồi.

Anh ta chẳng hỏi cô câu nào, cũng không mở miệng bày tỏ nửa phần cảm xúc của bản thân.

Nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng, sự quan tâm thầm lặng mà rất mạnh mẽ của anh ta.

Người đàn ông kia ngồi thẳng lưng gần như nửa đêm chưa chớp mắt, cứ chấp nhất âm thầm chờ đợi lâu như vậy, trông chừng thỏa đáng, nghiêm túc thành khẩn.

Đáy lòng Dung Tư Hàm cảm động, ánh mắt ôn hòa gật đầu với anh ta, rồi cô trở về giấc ngủ một lần nữa, nắm chặt lòng bàn tay rồi từ từ nhắm mắt lại.

...

Nắng sớm rọi vào hành lang bệnh viện, tia nắng loáng thoáng mạ vàng trên nhánh cây, vào lúc tảng sáng bệnh viện không có nhiều người đi lại, tĩnh lặng mà yên bình.

Đường Thốc giống như tú bà lâu xanh vừa chạy vừa gào thét từ trong thang máy lầu ba, anh ta đuổi theo sau một người tuy rằng bước chân không dài nhưng vẫn đi rất nhanh.

Sắc mặt Phong Trác Luân không tốt lắm, nhìn kỹ trên khuôn mặt bình thường biếng nhác và hờ hững sẽ thấy mồ hôi đầy trán, cả khuôn mặt ửng đỏ có phần bất thường.

“Anh chạy tám trăm mét hả, Hàm Bảo đang ở đó đâu có biến mất, anh lại đi nhanh như vậy, muốn cháy thành vệt nướng hử!” Đường Thốc hét cách, đành thấp giọng quát lên.

Người đàn ông này phát sốt tới ba mươi chín độ năm, nằm mê man trên giường tại nhà, nếu không phải Đường Thốc gọi điện thoại suốt đêm nhưng không thông nên mới dùng chìa khóa dự phòng mở cửa đi vào, có lẽ hiện tại anh đã vào bệnh viện cũng nằm trên giường bệnh luôn rồi.

Lúc này Phong Trác Luân dừng bước trước cửa phòng bệnh, anh dừng vài giây, rồi cúi đầu cầm nắm cửa nhẹ nhàng mở ra.

Ngước mắt nhìn thì trông thấy cảnh tượng một người đàn ông xa lạ ngồi cạnh giường bệnh, đang khom lưng đưa ly nước cho người nằm trên giường bệnh.

Nét cười dịu dàng trên khuôn mặt cô gái có vẻ hết sức chói mắt, ánh mắt anh chợt lạnh lẽo, bàn tay nắm thành quyền thật chặt, ngay sau đó anh mau chóng thu lại một chút biểu cảm hoảng hốt mà trước đó còn hiện trên khuôn mặt.

Dung Tư Hàm nghe được tiếng mở cửa, khi quay đầu nhìn thấy anh thì ngẩn ra, bàn tay cô cầm ly nước hơi run run.

“Haiz, sao anh không đi vào trong?” Đường Thốc đuổi tới sau đó nhìn thấy Phong Trác Luân chặn cửa phòng bệnh, anh ta từ phía sau đẩy anh, “Anh đã không khỏe rồi khó khăn lắm mới chạy tới đây, người ngay bên trong anh lại đột nhiên khựng lại là sao?!”

Phong Trác Luân bị Đường Thốc đẩy về phía trước, anh đảo mắt một bước, ánh mắt anh di chuyển giữa Dung Tư Hàm và Thẩm Chấn Thiên, khóe miệng anh cong lên ý cười như có như không: “Xem ra anh tới không đúng lúc, đã vào bệnh viện rồi cũng còn có người chăm sóc tốt đến vậy.”

Thẩm Chấn Thiên không biết anh, lúc này nghe anh nói xong, anh ta lại nhíu mày nhưng khó có thể nhận ra.

“Đường Thốc.” Dung Tư Hàm buông ly nước xuống, không thèm nhìn anh một cái, “Anh bảo anh ấy đi ra ngoài đi.”

“Bảo Đường Thốc đuổi làm gì? Tự anh đi là được rồi.” Môi anh phát ra tiếng, giọng nói rất khàn đặc, nhưng bước chân lại không động đậy.

Hai người kia giằng co, ngay cả ông trời cũng không can nỏi, Đường Thốc sao dám xen vào, anh ta đã bịt miệng đang chuẩn bị chuồn ngay.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến.” Bầu không khí trong phòng bệnh đầy áp lực, hai người kia không nói lời nào nhưng bên trong loáng thoáng giằng co gay gắt, Thẩm Chấn Thiên nhìn Phong Trác Luân vài giây, lúc này anh ta cầm lấy ly nước trong tay Dung Tư Hàm đặt sang một bên, bình tĩnh đứng dậy.

Anh vợ tương lai mạnh mẽ đã định rút lui, Đường Thốc cũng vội vàng theo sau đi ra, Thẩm Chấn Thiên đi đến cạnh cửa thì quay đầu liếc nhìn hai người bên trong lần nữa, sau đó vươn tay đóng cửa lại.

...

Trong phòng bệnh không còn người ngoài, lúc này Phong Trác Luân đặt tay lên miệng ho hai cái, cơ thể cao gầy không khỏi lão đảo ra phía sau.

Đáy lòng Dung Tư Hàm phức tạp, cô vẫn chịu đựng không nhìn anh, cô cắn môi vén chăn lên định xuống giường đi toilet, nhưng cô vừa đặt chân xuống thì mắt cá chân phải liền đau nhói không thể kiềm chế.

Một chân cô bị tẹo, người đứng bên cạnh không xa nhanh tay nhanh mắt, anh tiến lên một bước lập tức giữ lại cánh tay cô.

Cái ôm chặt chẽ quấn quýt từ đầu đến chân, tuy rằng người kia không có sức lực, nhưng mà cánh tay lại ôm rất chặt, cô kè sát lồng ngực của anh đến nỗi khuôn mặt phát đau, bị cơ thể nóng hổi giống như lò nướng của anh bao bọc, ngay cả hơi thở cũng sắp mất đi.

“Buông ra.” Mắt cá chân cô đau nhói, lại bí hơi đến khó chịu, cánh tay đặt bên hông anh dùng sức đẩy anh ra.

“Không buông.” Phong Trác Luân cúi đầu, chiếc cằm ra oai tì lên đầu cô, đôi mắt rớt cuộc hiện lên vài phần dịu dàng, “Em còn đẩy nữa, tay anh thả lỏng một chút là cả người ngã ra đằng sau, tới lúc đó anh sẽ kiện em.”

Sắc mặt Dung Tư Hàm lộ vẻ phức tạp, cô dánh sát lồng ngực của anh, trầm mặc hai giây, giọng nói cô càng thấp hơn mà lặp lại: “Buông ra.”

“Em xác định?” Lúc này anh hơi thả lỏng một tí, gục đầu xuống nhìn mắt cô, hơi nóng phả trên mặt cô, “Em đứng vững được sao?”

Trên khuôn mặt tuần tú kia nhìn thế nào cũng hiện lên vẻ hèn hạ, cô còn chưa lên tiếng, anh đột nhiên vươn tay nâng cằm cô lên, ánh mắt lập tức lạnh lẽo khi trông thấy vết bầm trên hai má cô.

“Vậy mà biến thành thế này.” Đáy mắt anh gợn sóng cuộn cuộn, nhưng ngoài miệng vẫn trấn tĩnh lại biếng nhác nói, “Hủy hoại nhan sắc rồi xem ai còn cần em nữa.”

Cô làm sao có thể nhẫn nhịn, thế là cô nhấc chân lên dùng sức đạp lên giày anh, anh tỉnh rụi như đã lường trước, thừa dịp cô nhấc chân, anh đề cô lên sofa trước mặt.

“...À, có bộ mặt này của anh là đủ rồi, cho nên anh không có yêu cầu gì đối với dung mạo của em.” Anh cứ vậy đặt cô tựa lưng lên sofa, bịt miệng cô rồi chậm rãi nói, “Em xem người ta chẳng có hứng thú cướp sắc của em, còn muốn làm cho em xấu.”

Ai có thể có da mặt dày hơn anh? Lại càng vênh váo hơn anh chứ?

Lời nói tổn thương hôm trước còn rõ ràng trước mắt, nhưng tại sao bây giờ anh lại có khả năng xoay chuyển tình thế thành đúng lý

hợp tình, thoải mái thân mật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phong Trác Luân nhìn cô chăm chú, lúc này từng nụ hôn của anh hạ xuống, bắt đầu từ ánh mắt rồi đi xuống, nụ hôn kia vừa nhẹ nhàng lại nồng nàn, khi đi qua vết bầm ở bên hai má dường như nụ hôn nấn ná lâu hơn.

“Hàm Bảo.” Anh sốt cao nóng đến mức cặp mắt đỏ ngầu giống như con thỏ, nhưng trong đôi mắt ấy rốt cuộc không che dấu được vẻ đau lòng.

Từng hơi thở càng ngày càng nặng nề, môi lưỡi anh nóng rực dán lên môi cô.

“Để anh ôm một lát, được không?” Anh nhìn cô một hồi, đầu tựa vào gáy cô thấp giọng nỉ non, tựa như nói mơ trong lúc ngủ mơ.

Không cần ai nói, anh cũng biết mệt mỏi, biết rằng che dấu sự căng thẳng mệt mỏi bao nhiêu.

Em đừng cử động, không cần nói gì, để anh ôm một lát, được không?

Chỉ cần em đừng dễ dàng ung dung xoay người bỏ đi mà không hề quay đầu lại như vậy.

Lời nói của anh khiến thần chí người khác không thể tỉnh táo lại.

Dung Tư Hàm mặc cho tất cả hơi thở của anh phả vào gáy mình, trong miệng vốn đã chuẩn bị vài câu trả lời mĩa mai đều đã biến mất không còn gì nữa.

Hơi thở vô cùng quen thuộc hoàn toàn bao bọc cả người cô, ánh mắt cô trống rỗng, nhưng lại cảm giác được vành mắt hơi cay cay.

Khi toàn thân chìm ngập trong sự sợ hãi, cô chỉ nhớ bản thân mình từng tồn tại một hy vọng xa vời.

Cho dù là ai cứu thoát cô khỏi cảnh nguy hiểm, trong tiềm thức của mình cô chân thành nguyện ước đó là anh.

Trong phòng bệnh lặng lẽ yên tĩnh, cô vốn tưởng rằng anh thật sự ngủ thiếp đi nên muốn đánh thức anh để anh đi điều trị gấp, ai ngờ lúc này anh đột nhiên từ sofa đứng dậy, bế bổng cả người cô lên, nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh.

“Anh phát điên gì đó?!” Cô hét hồn, hai tay vội vàng ôm lấy cổ anh, “Đi đâu thế?”

“Về nhà.” Phong Trác Luân hít sâu một hơi, vươn tay mở cửa, bước đi hoàn toàn không thấy được vẻ yếu ớt mà đi ra ngoài.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 12

Đường Thốc rầu rĩ nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Thẩm Chấn Thiên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thẩm Chấn Thiên cùng anh ta đi ra khỏi bệnh viện, cách một đoạn đường dài thì bỗng nhiên dừng bước, Thẩm Chấn Thiên quay đầu trầm giọng mở miệng: “Người bạn này, cậu quen biết sao?”

Hai chân của Đường ngọc ghéch mềm nhũn, anh ta ép bản thân đừng rít lên, trầm ngâm một lát rồi mới dè dặt nói: “Tôi...tôi là trợ lý của anh ta.”

“Nghề nghiệp của anh ta là gì?” Sắc mặt Thẩm Chấn Thiên lạnh lùng.

“...Nhà thiết kế trang sức.”

“Anh ta là bạn trai của Dung Tư Hàm?”

Đường Thốc suýt nữa đặt mông xuống đất, mặt trời chói chang rọi vào đầu, chưa đến hai giây toàn thân cộng với quần lót của anh ta đều ướt đẫm.

Ông lớn của tôi à, nếu nói phải, không chừng bây giờ anh ta sẽ bị anh vợ ném ra giữa đường, từ nay về sau không được vào cửa chính của nhà họ Thẩm; nếu nói không phải, trong chớp mắt sẽ nhảy ra thêm một tình địch lớn mạnh, nụ cười của Hoa Luân sẽ vừa hèn hạ vừa khó coi mà hành hạ anh ta, bóp nát thành mẫu vụn rồi ném vào thùng rác.

Thế là, trước khi cỏ dại bị gió mạnh thổi đi, Đường Thốc dừng cảm đón nhận ánh mắt của Thẩm Chấn Thiên, sau đó thốt ra: “Anh ta là bạn trai của tôi!”

Lông mi Thẩm Chấn Thiên giật giật.

Đường Thốc khóc lóc.

...

Cùng lúc đó, Phong Trác Luân bế người trong lòng rất quen đường từ cửa sau bệnh viện đi ra, quẹo bảy tám vòng rồi đến một con đường khác.

Đêm qua Dung Tư Hàm vừa mới trải qua sự đe dọa ngạt thở, hiện tại là ánh mặt trời mới mọc quá sáng chói, cô mặc đồ bệnh nhân bị một người đàn ông bị sốt đến mức thần chí mơ hồ bế ra khỏi bệnh viện, quan trọng là đối phương không cảm thấy có gì bất hợp lý.

“...Anh thả em xuống mau, tự em đi được.” Dù sao da mặt cô cũng không dày bằng anh, lúc này cuộn trong lòng anh, cô ngước mắt nhìn cảm anh mà buồn bực không thôi, “Phong Trác Luân anh có nghe không hả?”

Người kia thật sự đã sốt đến hồ đồ, con người lại trở nên điên cuồng như vậy!

Lúc này bên cạnh có hai ba học sinh trung học, một cô nữ sinh trong đó nhìn thấy cảnh tượng này ánh mắt chớp liên tục, một tay giữ lại người bạn đi cùng, không thể đè nén cảm xúc mà giật mình: “Anh mau xem hai người kia! Đang quay phim thần tượng hả? Anh kia đẹp trai quá, sao em chưa từng thấy nhỉ?”

Người đi cùng cô gái là một nam sinh, dáng vẻ trông rất bình tĩnh, giờ tay gỡ tay cô gái ra: “Tan học em hãy tới nhà anh, anh nói cho em biết.”

Nếp sống thời nay rất cởi mở, cho dù trong lòng đã có chuẩn bị Dung Tư Hàm nghe xong cũng hơi buồn cười, Phong Trác Luân đang bế cô bỗng nhiên dừng bước, anh nghiêng đầu hướng về cậu nam sinh kia biếng nhác chỉ bảo: “Tuổi trẻ không nên quá độ, chú ý hạn chế, ‘ngày tháng’ sau này còn dài.”

Cậu nam sinh lập tức hướng về anh ném qua ánh mắt đã hiểu và hơi tiếc, sau đó cậu ta nắm tay cô gái vẫn còn lưu luyến Phong Trác Luân đi, không hề quay đầu lại mà tiến về phía trường học.

“...Anh rốt cuộc có phẩm hạnh không hả.” Dung Tư Hàm nằm trong vòng tay anh đảo mắt khinh thường, nhàn nhạt nói.

“Không có.” Phong Trác Luân lại đi về trước mấy bước, bởi vì phát sốt và đi bộ mà khuôn mặt đỏ mồ hôi càng tỏ ra vẻ yêu nghiệt có một không hai, anh chìa tay đón một chiếc taxi, cúi đầu cười như không cười nhìn cô, “Anh có phẩm hạnh hay không, cái này em biết mà.”

...

Bên trong căn hộ bừa bãi hỗn độn, giống như vừa mới bị cướp bóc, lúc đi ra ngay cả cửa cũng không khóa, Phong Trác Luân đá cửa mở rộng ra, lập tức đi vào trong phòng đặt cô lên giường.

Tay anh vừa mới thả lỏng, đôi chân lặn lội đường xa mềm nhũn yếu ớt, anh liền ngã xuống nằm sấp trên người cô.

Dù sao một người đàn ông cao một mét tám lăm, cơ thể vừa gầy lại to lớn, về điểm này trọng lượng vẫn nặng, ở bệnh viện Dung Tư Hàm đã bị anh đè trên sofa một lần, hiện tại bị thân thể đầy mồ hôi của anh đè lần nữa, cô thật sự không chịu nổi mà kéo tóc anh, “Đứng lên!”

“Dung đại tiểu thư, em vọng ân phụ nghĩa quá đi.” Anh “cầm lông gà làm cờ lệnh*”, còn rất thích ý mà di chuyển đầu mình dần dần tới gần chỗ dưới cổ, “Vừa mới hưởng thụ cái ôm công chúa lâu như

vậy, còn được học sinh trung học tưởng là đang quay phim thần tượng mà em cũng thấy chưa đủ, những người phụ nữ khác đoán chừng sẽ mừng rỡ đến nỗi không ngậm miệng lại được.”

(*) miêu tả một người dựa hơi thượng cấp để ra lệnh, dùng khẩu khí kiêu ngạo để sai khiến. Ngoài ra, còn có nghĩa là chuyện bé xé ra to, mượn chuyện khác để nói chuyện mình.

Dung Tư Hàm nghe anh nói xong thì trầm ngâm một lát, không mặn không nhạt nói: “Nội dung phim mới của tiểu thư Milk kia rất cuộc xuất phát từ đâu, hiện tại em đã hiểu rồi.”

Phong Trác Luân ung dung tiếp nhận câu nói này, lúc này anh vừa thành thạo lại tự nhiên vùi đầu giữa bầu ngực trắng nõn của cô, nhắm mắt lại nhỏ giọng lầm bầm: “75C là đủ rồi, yêu cầu của anh lại không cao.”

Cổ tử ra đáng yêu, con người thì đê tiện không gì sánh bằng.

Trong đầu cô thoáng hiện lên câu này, tay vừa giơ lên định kéo đầu anh ra thì trên đầu Phong Trác Luân giống như mọc thêm con mắt, anh nhắm mắt bắt lấy tay cô một cách chính xác, kéo đến môi mình rồi dùng sức hôn mạnh.

Hơi thở tại bờ môi anh không nóng như ban nãy, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, bông cô đi trên đường thật sự khiến anh bớt sốt không ít.

Trong phòng tĩnh lặng hồi lâu, lồng ngực anh hơi phập phồng, anh nhòm người lên lật người qua ôm cô nằm trên gối đàn hoàng, rồi kéo chăn bọc cô thật chặt, anh ôm cô từ phía sau, nhắm mắt lại ra vẻ sắp ngủ.

“Phong Trác Luân.” Cô không động đậy, ánh mắt dừng lại góc tường trắng tinh sạch sẽ trong phòng ngủ, đưa lưng về phía anh, cô bình tĩnh nói, “Như bây giờ...rất cuộc có nghĩa gì?”

Sau khi thốt ra lời tổn thương lại dường như ân hận lo lắng khẩn trương, có nghĩa gì đây?

Cô biết khởi đầu của bọn họ là thời điểm mà rất nhiều cô gái trẻ mong mỏi — bởi vì bản thân của mình quen biết đối phương, sau khi gặp nhau thì tách biệt, sau đó lại vào một thời gian và địa điểm đặc biệt mà gặp lại, cảm giác mới mẻ chìm ngập tất cả giác quan của bản thân, có lẽ còn chưa hoàn toàn hiểu biết đối phương, ở chung không bao lâu nhưng đã cảm thấy hợp ý, suy nghĩ rằng dù là thử ở bên nhau cũng không có gì không tốt.

Anh có ngoại hình đẹp trai, nghề nghiệp lại không giống người bình thường, biết nói mấy thứ tiếng, đi qua rất nhiều quốc gia, biết rất nhiều thứ mà cô không biết, biết tán tỉnh, lại càng biết lãng mạn hơn. Cho dù trước khi quen anh cô đã trải qua đủ loại sự việc, đã không còn tuổi trẻ liều lĩnh không lo hậu quả, nhưng cô cũng cảm thấy bỏ qua người như vậy là rất đáng tiếc.

“...Không thể cứ phóng túng suốt đời trong đam mê như lúc đầu mãi.” Cô nhắm mắt trầm lặng thật lâu, “Giữa chúng ta không có lòng tin, càng đừng nói đến kiên trì.”

Không phải anh muốn thế nào thì là thế đó.

Lúc này không phải cô tàn nhẫn, bởi vì nếu thật sự bỏ đi sự đam mê thì giữa bọn họ còn có cái gì?

Ngoại trừ mối quan hệ trước mắt không biết gọi là thế nào, bọn họ chẳng còn gì nữa.

Căn phòng trống trải, âm thanh của cô đặc biệt rõ ràng.

Phong Trác Luân nghe rõ từng chữ một, hai tay anh ôm cô càng siết chặt hơn.

“Em đang hỏi anh muốn cái gì?” Âm thanh của anh nghe ra cũng bình tĩnh, “Cảm giác?...Hay là tình yêu?”

Dung Tư Hàm cười cười, không nói gì nữa.

...

Vừa tỉnh dậy trong lòng ngực đã không còn ai.

Phong Trác Luân dụi mắt, vung chăn ra nhồm dậy ngồi trên giường.

Cô đi rồi.

Anh nhặt lên tấm chăn rơi xuống đất rồi ném lên giường, anh nhúu mày vươn tay sờ trán mình, bởi vì ngủ say, anh ra hết mồ hôi nên nhiệt độ đã giảm xuống.

Mắt cá chân của cô bị trọ thì tự cô làm sao xuống giường, từ trong nhà đi ra, vào thang máy rồi xuống lầu gọi xe chứ?

Hay là có người tới đón cô? Là người đàn ông xa lạ lạnh lùng kia? Hay là...La Khúc Hách?

Trên di động là một loạt dãy số điện thoại, anh nhìn từ đầu đến cuối, rồi ấn nút vào dãy số cuối cùng.

“Cuối cùng anh chịu nhận máy rồi!” Đường Thốc bên kia rít gào với anh như là mắc chứng cuồng loạn, “Phong Trác Luân tôi là ông lớn của anh đấy! Mẹ nó toàn thân tôi từ trên xuống dưới bây giờ chỉ còn một cái quần lót bị Thảm Ultraman ném bỏ dưới lầu rồi! Chỉ bởi vì tôi nói với anh trai cô ấy anh là bạn trai tôi! F*ck!”

Anh cầm di động bên tai đi đến cạnh cửa sổ sát đất, rót ly rượu tại quầy rượu, ngửa đầu uống mấy hớp, cười nhạt: “...Anh trai cô ấy là ai?”

“Thì là cái tên mặt than anh gặp lúc chạy tới cướp người ấy.” Đường Thốc gào thét xong thì thoải mái, lại khôi phục về bản tính

ngốc nghếch, “Đều tại anh không tốt! Người ta mới dùng nhiều cách như vậy, giờ thì làm sao đây!”

Phong Trác Luân ném di động lên quầy rượu mặc Đường Thốc tự do phát tiết, anh ngồi xuống ghế nằm, ánh mắt không tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt không còn phong thái quyền rũ như mọi khi, nụ cười vô vị.

Cô là người quật cường lại có chút lạnh lùng, vậy mà thật sự mờ lờ trước với anh.

Nhưng anh có cái gì?

Anh có thể cho cô những gì?

...

Một người đàn ông mặc đồ đen dừng xe lại, đẩy cửa đi vào nhà, đi thẳng một mạch đến cạnh bàn ăn.

Có hai người ngồi tại chiếc bàn thật dài, La Khúc Hách mặc đồ thường ngồi ở phía đầu, đang cầm dao cắt thịt bò, Chung Hân Dực ngồi ở phía cuối, cơ thể nhìn qua hơi cứng ngắc, không hề động đậy.

“Thái tử.” Người đàn ông kia cung kính đứng tại chỗ cách bàn ăn ba mét, xin chỉ thị với La Khúc Hách, “Hai vợ chồng kia từ Mỹ đến đã đưa cô Dung về căn hộ của cô ấy, có thuộc hạ trông chừng gần đó.”

La Khúc Hách đặt dao nĩa xuống, rồi chà tay.

“Kẻ ra tay ngày hôm qua đã xử lý rồi.” Người đàn ông kia nói tiếp.

La Khúc Hách gật đầu với người kia, hẳn ta cung kính khom lưng rồi lui ra phía sau La Khúc Hách.

Bờ môi Chung Hân Dực hơi bầm tím, đôi lông mi tinh xảo nếu nhìn kỹ thì đang phát run liên tục.

“Quả nhiên là đại tiểu thư của nhà họ Chung, ở Hồng Kông một tay che trời, từ chính trị đến thương nghiệp, từ trắng đến đen, thật là không có chuyện gì làm không được.” Lúc này La Khúc Hách cười với Chung Hân Dực ở đối diện, hất đá văng chiếc ghế ra sau rồi đứng dậy.

“...Phục kích lại còn đe dọa.” Hấn đi từng bước đến phía cuối bàn, một tay chống lên mép bàn cúi đầu nhìn cô ta, “Làm việc quang minh chính đại biết bao, tôi thấy ngay cả cướp bóc, cưỡng hiếp sau này cũng thành thạo vênh váo nhỉ.”

“Thái tử...” Miệng cô ta phát run, ép chính mình bình tĩnh lại.

“Hân Dực.” La Khúc Hách cười dịu dàng, khuôn mặt anh tuấn nhìn qua hết sức mê người.

Lúc này hấn chậm rãi cầm con dao tại cái đĩa của cô ta, lấy mũi dao nhẹ nhàng chia ngay lỗ tai cô ta: “Có phải vị trí phu nhân của nhà họ La còn thấp quá không, tôi đưa luôn vị trí của tôi cho em nhé, em nói được không?”

Một giây, hai giây... mũi dao áp sát mấy phần, loáng thoáng có máu chảy ra.

Chung Hân Dực không dám nói chuyện nữa, cô ta cắn răng chịu đau đến mức móng tay đâm thủng chiếc váy, nước mắt tuôn trào ra.

“Ở ngay dưới mắt tôi dám động tới cô ấy, em không phải muốn giống như gã kia chứ, lúc chết cũng không được toàn thân, hửm?” Tay hấn ném con dao lên cái đĩa.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 13

Bàn tay La Khúc Hách vừa động, lấy con dao nằm trên đĩa cắm vào bên phải vách tường trắng xóa.

La trạch rất lớn, trong không gian trống trải, âm thanh bén nhọn của con dao gọt qua gỗ nước sơn đặc biệt rõ ràng.

Phần trang điểm trên khuôn mặt Chung Hân Dục hoàn toàn bị nước mắt xóa nhòa, lỗ tai lại đau nhói, cả người cô ta ngồi cứng ngắc trên ghế, sự sợ hãi cực độ cùng với oán giận chôn dưới đáy mắt.

Hắn cứ thế mà đứng bên cạnh nhìn cô ta, cô ta hoàn toàn không biết tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Mấy phút ngắn ngủi khiến người ta ngạt thở.

Trong phòng khách lặng ngắt như tờ, lúc này La Khúc Hách giống như là chuyện ban nãy chưa từng xảy ra, hắn kéo ra một cái ghế bên cạnh cô ta rồi ngồi xuống: “Bác cả của em ở trong đó tình hình thế nào rồi, điều kiện sinh hoạt đã đút lót hết chưa? Trước khi em tới, ba em đã gọi điện nói với tôi.”

Hắn thậm chí mỉm cười, nhìn qua ẩm áp tựa gió xuân.

Cổ họng của cô ta nghẹn lời, trì hoãn hồi lâu mới dám nhìn vào mắt hắn mà nói: “Bác cả nói...không thể chịu nổi nữa, muốn bảo anh mau chóng giúp...”

“Bảo ai?” Hắn đột nhiên dịu dàng ngắt lời cô ta.

Sắc mặt Chung Hân Dực không còn tí màu máu, trắng bệch như ma quỷ.

“Bảo tôi, có phải không?” Ngón tay thon dài của hắn chậm rãi gõ hai cái trên mặt bàn, “Quả thật, ngay cả tôi cũng phải nương nhờ cô Chung, vậy thì nhà họ La tất nhiên dựa vào nhà họ Chung và giám đốc Chung, Chung Thành.”

“Không phải!” Cô ta nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, ra sức lắc đầu, người phụ nữ luôn luôn được nuông chiều đưa tận lên trời, giờ đây yếu ớt vô lực mà vội vàng cầu xin, “Chỉ cần anh bằng lòng ra tay, cả Hồng Kông này không có chuyện nào mà anh không xử lý được. Nếu như bác cả thật sự bị Sở Tư Pháp xử tội ngồi tù, hai bàn tay trắng, nền tảng chính trị của nhà họ Chung gia sẽ bị hủy hoại triệt để, liên lụy ảnh hưởng đến toàn bộ nhà họ Chung, thái tử em cầu xin anh, có thể nhìn đến những chuyện trước kia nhà họ Chung làm cho anh, nhìn đến...”

Nhìn đến cô ta hai năm nay nói gì làm vậy mà đi theo hắn, vứt bỏ tất cả kiêu ngạo của bản thân chỉ vì để chuyện của hắn được thuận lợi.

Cho dù trong lòng hắn chưa bao giờ có hình bóng của cô ta, cô ta vẫn hèn mọn và vô vọng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôi biết.” La Khúc Hách vươn tay nâng cằm cô ta lên, ngữ khí ôn hòa vài phần, “Không cần cầu xin, nể tình em tôi sẽ tiện tay giúp đỡ.”

Trong mắt hắn thu lại tất cả vẻ tàn ác, giống như rất chân thành, tựa như...mỗi lần khi hắn nhìn người phụ nữ kia.

Ngay cả trái tim cô ta cũng muốn tan chảy.

“Tiện tay giúp đỡ cũng cần xem người bác cả tự cho là thông minh của em phải đáng mới được.” Trong nháy mắt hắn rút tay về,

vẻ mặt vẫn lộ ra nụ cười thản nhiên, “Sau này đừng ở trước mặt tôi nhắc tới chuyện này nữa câu, em thông minh hơn ông ta.”

Chung Hân Dực ngó ra tại chỗ, toàn thân lạnh thấu xương.

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn đứng phía sau hắn vừa mới nhận một cú điện thoại, lúc này hắn ta tiến lên thềm thì mấy câu bên tai hắn.

“Trước khi người của vợ chồng Kha thị đến, cậu bảo bọn họ rời khỏi đi, chỉ chừa lại vài người thôi.” La Khúc Hách hờ hững nói, “Ăn náu cho tốt, đừng để lại dấu vết.”

Nói xong với người đàn ông kia, La Khúc Hách không liếc nhìn Chung Hân Dực cái nào mà kéo ghế ra đứng dậy, lúc đi tới trước cầu thang hắn mới dừng bước, đưa lưng về phía cô ta, âm thanh ôn hòa: “Em xem, lần trước em đến văn phòng của nó, tìm nó nói những lời kia đã thành công tách bọn họ ra, chuyện này em làm rất tốt; nhưng mà lần này em động tới cô ấy, chẳng những khiến nó không nói lời nào mà quay đầu lại, hơn nữa còn khiến tôi thay đổi ý định không cứu bác cả của em, đó là lỗi của em. Bây giờ em vẫn là phu nhân tương lai của nhà họ La, hãy ngoan ngoãn làm chuyện em cần làm, hiểu biết cái nào đúng sai, bớt rước phiền toái cho bản thân.”

Giọng nói êm tai nhẹ nhàng như vậy, dường như thật sự chân thành khuyên nhủ.

Nhưng Chung Hân Dực làm sao không biết được ẩn giấu đằng sau sự dịu dàng này, dù là cô ta, bác cả của cô ta, nhà họ Chung, nhà họ La, thậm chí...mỗi một cá nhân, chỉ cần hắn thay đổi ý nghĩ, tất cả đều lật ngược trong lòng bàn tay hắn.

Thật ra từ trước đến giờ cô ta đều rất sợ hắn, sợ đến nỗi không thể cảm nhận một chút đau khổ.

“Lần sau gặp lại.” Hấn ném lại mấy chữ cuối cùng rồi cong khóe miệng lên lâu.

...

Nhìn con đường đi vào khu chung cư đầy máy móc, Dung Tư Hàm thật sự có chút hối hận đã gọi điện thoại cho Doãn Bích Giới sang đây đón cô.

“Một chút tin tức cũng không điều tra ra.” Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng một trái một phải ngồi cạnh cô, Doãn nữ vương vén tóc mái, ánh mắt nghiêm nghị cúi đầu nhìn cô, “Tự cậu nói đi, rốt cuộc cậu đụng đến ai hả?”

Với năng lực của hai người Kha Doãn, ngay cả kẻ đe dọa cũng không tìm ra, mọi chuyện giống như bị một cái lồng chụp kín mít, một tí tin tức cũng không lộ ra.

“Kẻ mạnh thế nào cũng không đàn áp được trùm địa phương.” Lúc này Kha Khinh Đăng lạnh giọng cất tiếng.

Dung Tư Hàm trầm mặc một hồi, nhìn thẳng mắt Doãn Bích Giới, thản nhiên nói: “Cậu và Kha Khinh Đăng không cần đi điều tra chuyện này nữa, địa bàn của hai người tại Hồng Kông không sâu bằng những nơi khác, tớ sợ sẽ liên lụy đến hai người, hơn nữa lần này cậu còn mang theo Ân Thích, thằng bé mới một tuổi mấy, tuyệt đối không thể có sơ xuất gì.”

“Tớ thật muốn cảm ơn cậu kính già yêu trẻ đấy.” Doãn Bích Giới cười lạnh với cô, “Dung Tư Hàm, từ hồi sơ trung đến giờ ngay cả kiểu áo ngực cậu thích là gì tớ cũng biết, hiện tại cậu bị người ta uy hiếp bóp cổ, cậu khẳng định muốn tiếp tục giấu tớ những chuyện đã xảy ra mấy năm nay tại Hồng Kông hả?”

“...Nếu đã giấu giếm thì giấu tới cùng thôi.” Cô bình tĩnh nhếch khóe miệng, “Không đáng để lấy ra nói nữa.”

“Được, được.” Doãn Bích Giới tỏ vẻ lạnh lùng, mặt không biểu cảm gần từng tiếng, “Tớ không ép cậu nữa, cậu tiếp tục bảo vệ lòng tự trọng và kiêu ngạo của cậu, tớ và Kha Khinh Đằng giữ lại cái mạng của cậu.”

Lời nói lạnh lùng nghiêm nghị còn mang theo sự tức giận, Dung Tư Hàm nghe được chột mềm lòng không thể tả nổi.

Sau một lúc lâu trầm lặng, cô nhắm mắt vươn tay nắm chặt tay của Doãn Bích Giới.

...

Vợ chồng Kha thị phái người canh giữ gần khu chung cư của Dung Tư Hàm, cô ngồi trong nhà ăn nói trực tiếp ngắn gọn mà báo với Thẩm Chấn Thiên xin nghỉ một tuần.

Tính tình của cô từ bé đến giờ, cho dù bị giày vò, trong xương cốt vẫn là người rất khép kín, hiện tại cô thật sự không có tâm tư đi làm bất cứ chuyện gì, cũng như tiếp xúc với bất cứ ai.

Tuy rằng cô không hoàn toàn khẳng định kẻ sai người đến đe dọa cô rốt cuộc là ai, nhưng cô cũng có thể đoán ra người có khả năng cao nhất.

Quả thật nơi này không phải thành phố S, là Hồng Kông, cô không có ai làm chỗ dựa, nhưng cô lại càng không muốn ba mẹ tại thành phố S biết được chút gì.

Từ trước đến nay cô đều tự cho rằng mình có thể nắm chắc mỗi một phần trong cuộc sống, mặc dù gặp phải chuyện gì, dính dáng với loại người thế nào, cô vẫn có thể thoát khỏi.

Điều đáng buồn nhất là đã tới hoàn cảnh như vậy, thế mà cô chỉ muốn dựa vào một người.

Mà người kia, chẳng hề bằng lòng giao cho.

...

Ba ngày liên tiếp, Dung Tư Hàm không bước chân ra khỏi căn hộ nửa bước.

Chưa từng liên lạc với bất cứ ai, ngủ, ăn, tắm rửa...lặp đi lặp lại, không suy nghĩ gì hết.

Tới trưa, trong tủ lạnh chỉ còn một chút nguyên liệu nấu ăn, cô lấy trứng gà và cà chua làm chút thức ăn, sau đó bưng bát ngồi trong phòng khách im lặng xem tivi.

Rửa bát xong trở lại phòng khách, cô vừa ngược mắt lên thì toàn thân cứng ngắc tại chỗ.

Trong phòng khách lại có một người đang ngồi.

Phong Trác Luân cao lớn ngửa mặt dựa vào sofa, ánh mắt giao với tầm mắt của cô, cả người anh quần áo không chỉnh tề, cổ áo sơ mi từ trong lật ra ngoài, cầm mọt đầy râu, trên quần dài còn in dấu tàn thuốc, người có chứng nghiện sạch lại lồi thoi nhếch nhác thế này, trên khuôn mặt anh vẫn lộ ra nụ cười thờ ơ.

“Anh quay phim à?” Cô tỏ vẻ hồ hững, ngón tay giật giật, chẳng có chút bối rối mà đến cạnh sofa đóng lại cửa ban công đang mở rộng.

“Đừng đóng vội.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, thanh thản ung dung báo cáo con đường hành động của mình, “Anh còn phải từ chỗ này trèo qua ban công của hàng xóm sát vách em, rồi từ cửa của bọn họ mà đi thang máy xuống tầng hầm rồi đi qua tòa nhà bên cạnh.”

Dung Tư Hàm gật đầu: “Làm Romeo không để cho thuộc hạ của Bích Giới nhìn thấy, rất chuyên nghiệp.”

Ánh mắt anh lấp lóe, đôi mắt hơi trầm xuống, không hề tranh cãi biện bạch.

Vừa ngồi xuống, giữa bọn họ lần đầu tiên không có chàm chọc nhau, không phải mất tự nhiên khó chịu, không phải cơ thể quần quýt mãnh liệt.

Mà càng giống như cán cân giữa sự bình tĩnh và hoang mang.

“Anh tùy tiện.” Cô không có gì để nói, liền xoay người đi vào phòng ngủ thoa thuốc lên mắt cá chân bị thương.

Phong Trác Luân thấy cô đi vào phòng ngủ, anh trầm mặc vài giây, sau đó đứng dậy đi theo sau.

Cô lấy thuốc thoa rồi ngồi bên mép giường, co chân lên nhẹ nhàng xoa xoa, nghe tiếng chân anh bước vào cô cũng không ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài hơi xoắn rủ xuống một bên mặt cô, chỉ nhìn thấy được cái mũi thẳng cao vểnh lên, ngón tay và bàn chân cô trắng nõn, anh đứng cạnh cửa ngắm nhìn, lại cảm thấy mình không thấy rõ gì cả.

Dung Tư Hàm thoa thuốc xong muốn lấy thuốc dán dán lên, ai ngờ lúc này có một bàn tay đột nhiên chộp lấy thuốc dán trong tay cô, lúc này cả người Phong Trác Luân ngồi xổm trước mặt cô, anh mím môi không nói gì, nhắc chân cô lên đặt trên đầu gối mình.

Cô không giãy dụa.

Anh cúi đầu, một tay cẩn thận nắm bàn chân cô, tay kia thì chậm rãi dán thuốc lên chỗ bị thương.

Sau khi dán xong anh không buông tay, cứ ngồi thế hơi ngược mắt lên, nhìn cô không chớp mắt.

“Em hỏi anh muốn gì, anh chỉ có thể cho em một thứ trong đó.” Trên khuôn mặt anh không có nửa phần ngang ngạnh của ngày thường, anh gần từng tiếng nói.

Anh chỉ có thể cho cô tình yêu.

Nóng bỏng, động lòng, hợp ý, quán quýt thân mật, anh động lòng, anh không thể nào mất đi phần tình yêu này với cô.

Mà cảm giác, vô tình cắn nuốt cơ thể, dần dần mơ hồ, trở thành thói quen, ăn sâu vào xương tủy, cả đời này không thể thoát khỏi.

Vì thế anh không thể cho cảm giác, đây là đường lui cuối cùng của anh.

“Trước đó tại hôn lễ của em gái em, Doãn Bích Giới đã từng nói rằng anh không có cách nào tiến lùi thỏa đáng.” Phong Trác Luân nhìn cô, trong giọng nói mang theo một chút tự giễu, “Lời tiên đoán của cô ấy cùng với bản lĩnh bạo lực chồng mình đều chuẩn như nhau. Quả thật, lúc ban đầu anh không nên động tới em.”

Nếu không phải lúc đầu anh bị hấp dẫn không thể kiềm chế thì làm sao anh sẽ cho phép bản thân rơi xuống tình cảnh này.

Anh đã từng chơi đùa rất vui, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, càng đừng nói đến cảm giác.

“Chuyện đã đến nước này, bây giờ anh động rồi cũng phá giới rồi.” Trong nụ cười anh có mấy phần thê lương và dứt khoát mà cô nhìn không hiểu, “Dung Tư Hàm, thứ anh có thể cho em, chỉ có mối tình này thôi.”

Anh cũng giống như cô, đã không còn cách nào chấp nhận đời sống lang thang của trước đây nữa, trong nháy mắt đi ngược lại mối quan hệ.

“Cho dù anh là bạn trai thứ mấy của em, cho dù mối tình này có thể duy trì bao lâu, bây giờ điều anh muốn chỉ có mối tình của anh lưu lại trong cuộc sống của em.” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn chân của cô.

Đây là quyết định sau ba ngày ba đêm do dự của anh.

Mặc dù điều này vô vọng không thể nhìn thấy trong tương lai.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn anh, sóng gió cuộn cuộn trong lòng.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Phong Trác Luân thả mắt cá chân của cô xuống, đứng dậy đi qua mở cửa, cô mang dép lê cũng đi về phía huyền quan.

Anh nhìn thoáng qua mắt mèo, khóe miệng cong lên mở cửa ra.

Đứng trước mặt anh chính là Thẩm Chấn Thiên, bên cạnh anh ta là Thẩm Hạnh, còn có Đường Thốc đang run rẩy trốn đằng sau Thẩm Hạnh đã tiết lộ địa chỉ cho hai anh em họ Thẩm.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 14

Thẩm Chấn Thiên đứng ngoài cửa, nhìn thấy Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm ở bên trong, khuôn mặt như băng đá của anh ta không hề cho thêm biểu cảm.

Thẩm Hạnh đứng bên cạnh anh ta đương nhiên không bình tĩnh như vậy, ánh mắt Thẩm Ultraman dừng trên khuôn mặt hào hoa phong nhã của Phong Trác Luân suốt một phút đồng hồ, sau đó nghiêng đầu tỏ vẻ tiếc nuối nhìn ông anh của mình.

Lúc này Đường Thốc nơm nớp lo sợ từ đằng sau Thẩm Hạnh bước ra, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc lóc với Dung Tư Hàm: "...Hàm Bảo, anh Thiên và A Hạnh muốn đến xem tình hình của cô thế nào, tôi liền dẫn bọn họ đến đây, cô...có tiện không?"

Vừa dứt lời, Đường ngọc ghéech rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tiện gì chứ? Phong Trác Luân bộ dạng thế kia đứng bên cạnh cô, hai người không phải vừa mới đánh nhau một trận thì chính là vừa lăn lộn trên giường xong, có thể tiện không chứ?!

"Vào đi." Người mở lời lại là Phong Trác Luân, anh lộ ra biểu cảm cười như không cười, thanh thoi nghiêng người, giống như ông chủ nhà mở cửa rộng ra, rồi xoay người đi vào trong.

Thẩm Chấn Thiên đứng tại chỗ, mặt mày càng lạnh lùng hơn.

Dung Tư Hàm hơi xấu hổ, cô xoay người đến tú dép lấy dép ra cho bọn họ, rồi dẫn người vào phòng khách.

Đường Thốc rón ra rón rén đi vào cuối cùng, lúc đi ngang qua phòng bếp đôi mắt vô tình nhìn thoáng qua, trông thấy Phong Trác Luân cầm ly đang dựa trên cánh cửa.

“Hôm nay cậu mặc quần lót tứ giác hay là tam giác nhỉ, có thích hợp triển lãm ra ngoài một vòng không?” Phong Trác Luân nhìn anh ta nói chậm chậm, “À...Tôi nhớ ra rồi, lần trước cậu nói với tôi cậu đặc biệt làm một chiếc quần lót hình nhóc Maruko, bây giờ đang mặc trên người sao.”

“Hoa Luân...Anh Luân...Luân gia...” Đường Thốc khóc không ra nước mắt, ngồi xổm xuống ôm đùi anh, “Xin anh hãy thương xót, anh cũng thấy tình huống trước sau có địch của tôi, Ultraman dùng nhóc Maruko của tôi ép tôi nói ra địa chỉ nhà của Hàm Bảo cho cô ấy biết! Vả lại anh vợ của tôi cũng rất đáng sợ!”

“Thế cậu không sợ tôi ư?” Anh chậm rãi nói, “Tôi vẫn là người phát tiền cho cậu đấy.”

“Sao anh biết tôi không sợ?!” Ánh mắt Đường Thốc rưng rưng, khẩn thiết cầu xin, “Người ta nói khoảng cách sinh ra tình đẹp, tình địch thúc đẩy tình yêu, tôi đưa anh vợ qua đây cho anh, chính là vì đưa Hàm Bảo lên giường anh đấy, anh có hiểu được nỗi khổ tâm của tôi không hả!”

“Hiểu.” Lúc này Phong Trác Luân nhìn sofa trong phòng khách, điệu bộ tao nhã cười với anh ta, “Tiền lương tháng sau giảm phân nửa, nội trong hai mươi phút đưa người đi ngay, tôi chuẩn bị lên giường nhờ lời tốt lành của cậu đấy.”

Đường ngọc ghéch miệng sùi bọt mép.

...

Thẩm Chấn Thiên vốn ít nói, chỉ có Đường Thốc và Thẩm Hạnh ngồi bên cạnh là trò chuyện sôi nổi, Dung Tư Hàm lắng nghe hai

người này nói chuyện, trong khóe mắt lại nhìn người nào đó đang cầm ly tựa vào mép bàn ăn.

Trong lòng cô hỗn loạn, trò chuyện có mấy câu chẳng ăn khớp, trong lòng Đường Thốc nhớ nhung tiền lương nửa tháng của mình, lúc này anh ta như cơn mây dùng giọng điệu như phát thanh viên trên truyền hình: “Hàm Bảo, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi nhé, muốn làm nên nghiệp lớn, khí lực càng phải cao*, nhân dân Hồng Kông chờ cô trở về!”

(*) cảm ơn em Mốc đã dịch hộ câu này.

Thẩm Hạnh không chút do dự đập anh ta một cú, xoa tay với Dung Tư Hàm mặt đầy vạch đen: “Anh ta lại mắc bệnh ngốc rồi, hôm nay không mang thuốc theo.”

Đường Thốc bị đá nằm bò trên sofa, đứng dậy không nổi.

“Chúng tôi đi trước.” Lúc này Thẩm Chấn Thiên đột ngột đứng dậy, cúi đầu nhìn Dung Tư Hàm nói, “Công việc của em tại Sở Tư Pháp đã có người tạm thời tiếp nhận, khi nào em cảm thấy khỏe lại có thể làm việc bình thường thì báo cho tôi biết.”

Dù sao ở bên ngoài anh ta cũng là cấp trên của cô, cô gật đầu lập tức đứng lên nói với anh ta: “Cám ơn anh.”

Giọng điệu bất giác mang theo chút trang trọng, bầu không khí lập tức ngưng đọng.

Thẩm Hạnh túm lấy Đường Thốc ở đằng sau rồi nói mấy câu cuối cùng với Dung Tư Hàm, Thẩm Chấn Thiên đi tới huyện quan trước, ai ngờ khi đi qua bàn ăn Phong Trác Luân đột nhiên lên tiếng.

“Cám ơn anh đã quan tâm đến cô ấy.” Anh dùng tiếng Quảng Đông chính gốc, lưu loát trôi chảy, âm cuối mang theo vẻ lười nhác thường ngày của anh, “Phương thức quan tâm cấp dưới của cấp

trên tại Sở Tư Pháp thật khiến cho người khác cảm thấy thân thiết, đến nhà thăm hỏi, tình sâu ý nặng.”

Đường Thốc thính tai, từ phía sau nghe được lời nói của Phong Trác Luân anh ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Thẩm Chấn Thiên nhìn Phong Trác Luân với vẻ mặt càng lạnh lùng hơn, cuối cùng anh ta lịch sự gật đầu với anh, không nói thêm gì nữa rồi bước ra ngoài.

...

Đám người Thẩm Chấn Thiên đi rồi, Dung Tư Hàm cầm một chồng tài liệu vụ án và tai nghe, iPad, ngồi trên ghế nằm tại ban công.

Đã vào cuối tháng chín, nắng chiều ấm áp dào dạt chiếu rọi lên người, trong gió nhẹ còn mang theo cảm giác mát lạnh, âm nhạc thư giãn, cô cầm tài liệu đọc được hai hàng thì cảm thấy bình tĩnh rất nhiều, không còn bồn chồn như hai ngày trước.

Căn hộ thật im lặng, đọc một lúc cô nheo mắt lại nhìn ra sau, ánh mắt vừa nhìn qua thì cảm thấy có điều bất ổn.

“Anh...”

Thừa dịp cô ở ban công, Phong Trác Luân vênh váo vọt vào phòng tắm tắm rửa, cởi ra tất cả quần áo, hiện tại trên người anh chỉ dùng khăn tắm của cô, khó khăn lắm mới bao quanh bộ phận quan trọng, mái tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, anh cứ thế cười như không cười mà nhìn cô.

“Anh mặc quần áo vào đi!” Cô thật sự không còn cách nào chịu đựng nữa, cô đặt tài liệu xuống rồi đứng lên, hơi nghiêng khuôn mặt đỏ ửng không thèm nhìn thẳng anh, gân xanh trên trán giật giật.

“Quần áo ném vào thùng rồi.” Giọng điệu lười nhác của anh lại vô cùng nghiêm túc, “Anh cứ thế này trèo lên ban công nhà em, bác gái

hàng xóm sát vách của em hồi nãy thềm muốn cơ ngực của anh, anh coi như đèn đáp cho bà ấy chút lợi lộc.”

Dung Tư Hàm trầm lặng hai giây, sau đó cô xoay người vươn tay ra mở cửa sổ ban công, làm tư thế xin cứ tự nhiên.

Phong Trác Luân là ai chứ, anh không lo gì mà nhướn lông mày, thật sự chống cánh tay, chuẩn bị từ ban công của cô trèo sang bên cạnh.

Đồ con rùa rụt cổ không biết xấu hổ...

Trong lòng cô hung hăng mắng một trận, nín thở hai giây, cô đen mặt kéo cánh tay anh ngăn cản động tác của anh, rồi nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh là đồ cuồng bại lộ hay là gì hả, bọc khăn tắm lại đàng hoàng đi!”

Trong lúc nói chuyện cô ngẩng đầu nhìn tỉ mỉ, phát hiện biểu cảm bây giờ của người này thật sự chỉ có thể dùng “phờ phợt” để hình dung.

“Em vẫn không đành lòng để người ta nhìn anh trần truồng.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, “Em cũng không muốn để anh đi.”

Vừa hèn hạ lại còn ra vẻ hưng phấn đạt được ý đồ.

Bình thường đa số thời điểm cái miệng của anh đều ti tiện, nụ cười nhạt nhẽo không thể phân biệt thật giả, nhưng cười tươi rói như bây giờ, đặc biệt dào dạt ý xuân... lại mẹ nó rất đẹp trai.

Ánh mắt Dung Tư Hàm lấp lóe vài giây, thừa dịp anh còn chưa phản ứng lại, cô đột nhiên giơ tay kéo xuống khăn tắm bao quanh người anh, rồi xoay người đi ra ban công.

“Em phải chịu trách nhiệm với anh đó.” Cô thở ra một hơi, mà người bị trần truồng lại chẳng thấy hoang mang chút nào, giọng điệu

biếng nhác khoe khoang của anh vang lên ở đằng sau.

...

Đến cuối cùng người chịu trách nhiệm vẫn là Phong Trác Luân.

Tiền trình ban đầu của anh hoàn toàn dựa vào tính toán của mình, khi anh muốn nhận đồ án thiết kế thì liền thiết kế, anh muốn nghỉ ngơi bao lâu cũng không có chút ảnh hưởng.

Dung Tư Hàm không đuổi anh đi, anh đương nhiên cũng tự đắc, dùng thuộc hạ của Doãn Bích Giới giúp mua sắm nguyên liệu nấu ăn, mấy ngày nay ba bữa cơm trong nhà đều do anh tự làm, cũng không bước ra cửa nửa bước, hoàn toàn coi như nhà của mình.

Lúc ăn cơm hai người không nói chuyện nhiều lắm, cô cúi đầu ăn cơm trong lòng vẫn hơi loạn, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về anh.

“Sượng không.” Lúc này Phong Trác Luân múc bát canh cho cô, biếng nhác đùa giỡn, “Vừa dùng sức lực của anh còn dùng cả sắc đẹp của anh, em tự nấu khao anh một bữa, hửm?”

Cô lập tức đảo mắt khinh thường, hậm hực cầm lấy bát canh trong tay anh, nói “Năm mơ!”

Sau bữa chiều cô ở ban công phơi quần áo, hình như nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở huyền quan, loáng thoáng như là Đường Thốc, chờ đến lúc đi ra nhìn thì chỉ còn một mình Phong Trác Luân dựa vào tường nhìn thứ gì đó trong tay.

“Vừa nãy có ai tới sao?” Cô hỏi anh.

“Đường ngọc ghéech.” Lúc này anh ngẩng đầu, vẫy tay ý bảo cô đi qua, “Mang đồ tới.”

Biểu cảm của anh chưa bao giờ đứng đắn, cô do dự một tí, nhưng vì hiếu kỳ vẫn đi qua.

Phong Trác Luân đưa vật trong tay cho cô, rồi khoanh tay nhìn cô.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn, suýt nữa là ngạt thở.

Hai chiếc quần lót tình nhân. Một chiếc là kiểu nữ, in hình nhóc Maruko; chiếc còn lại là kiểu nam, in hình bạn học Hanawa.

(*) Maruko và Hanawa đều là nhân vật nằm trong bộ truyện “Nhóc Maruko”, Hoa Luân có nghĩa là Hanawa trong tiếng Nhật.

“Anh ta đem thứ này tới làm gì?” Giọng nói của cô cứng nhắc.

Anh nhìn sắc mặt hơi bực bội của cô, nheo mày: “Em thích chiếc nào?”

“Cái này.” Cô im lặng hai giây, bình tĩnh nói ra chiếc quần lót kiểu nam.

“Được, dù sao cái đó em mặc vào cũng bị anh cởi ra thôi, em cầm nó đi.” Anh không để ý chút nào, đột ngột kéo cô vào trong lòng.

“Em suy nghĩ xong chưa?” Anh ôm lấy cô như là bế đứa con nít đi đến ban công.

Cô biết anh đang nói gì, nhưng không biết trả lời ra sao.

“Hàm Hàm.” Lúc này Phong Trác Luân buông cô ra, cúi đầu nhìn cô nói, “Chúng ta thật sự ở bên nhau, làm bạn trai bạn gái danh chính ngôn thuận, em đã nghĩ xong chưa?”

Dung Tư Hàm sụp mắt xuống, giọng nói nhàn nhạt, không nghe ra vui buồn: “Nếu em nói không.”

“Thế thì anh đi ngay bây giờ, sẽ không tới tìm em nữa.” Giọng nói của anh có vẻ thờ ơ, nhưng cô nghe được sự nghiêm túc của anh.

Trong lòng cô đấu tranh trăm điều, thật sự không biết nên làm sao cho phải.

“Nếu em nói không được, giữa chúng ta cũng chỉ còn mối quan hệ thật giả lẫn lộn trước kia, nếu em nói được, thế thì bỏ đi tương lai, mọi thứ của hiện tại, anh đều trao cho em, cho dù có thể cho được bao lâu.” Anh hơi khom lưng, vuốt mái tóc cô, “Tuy rằng anh không có khả năng làm chồng như Kha Khinh Đăng, nhưng ít nhất anh có thể để lại cho em một người yêu tốt nhất trong ký ức.”

Anh nói không thiếu phần nào, cô lắng nghe, mũi hơi sục sùi.

Chỉ có như vậy, bọn họ không biết hiện tại có thể kéo dài bao lâu.

Anh rút cuộc bằng lòng nghiêm túc duy trì mối tình với cô, không giống như trước đây nữa, có lẽ sau khi trút hết tình cảm vào mỗi mỗi tình thì chính là tổn thương mạnh mẽ nhất đối với lẫn nhau.

Thật tốt, ít nhất anh thừa nhận động lòng, động tình với cô.

“Không nói lời nào là không phản đối, anh coi như em ngầm chấp nhận.” Lúc này anh xoay cô ra đằng trước, ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu hôn lên mái tóc cô, hơi thở có chút nặng nề, “...Ngày nào đó chấm dứt, anh sẽ tự tay làm nhẫn kết hôn cho em, nhìn em cười một người đàn ông tốt đáng để em trao tình cảm suốt đời.”

Bao nhiêu khắc nghiệt một mình anh chịu là được rồi.

Chỉ cần trong lòng em ghi nhớ còn có một người như anh đã từng tồn tại trong cuộc sống của em.

Cho dù hiện tại ngăn ngại bao nhiêu, chỉ cần em còn nhớ anh có thể cho em tất cả.

Anh không dùng giọng điệu ngạo mạn lại châm biếm của thường ngày.

Mỗi một câu của anh đều là thật tình.

Anh không thể chạy trốn, cô làm sao có thể một mình đi ra?

Hốc mắt Dung Tư Hàm hơi đỏ, cô đưa lưng về phía anh, hồi lâu sau mới khẽ khàng gật đầu.

...

Tắm rửa xong Dung Tư Hàm nhận được điện thoại của Lý Lệ từ thành phố S gọi tới, Phong Trác Luân tắm rửa xong đi ra, vừa lau tóc vừa nhìn cô ngồi xếp bằng ở ban công tươi cười nghe điện thoại.

Cô ôn hòa nhẹ giọng nói với đầu dây bên kia, lúc này anh buông khăn xuống, bước chân nhẹ nhàng đi qua, lập tức ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Hàm Hàm, hôm nay là trung thu, con có mua bánh trung thu ăn không?” Anh có thể nghe thấy âm thanh vui vẻ của Lý Lệ ở đầu dây bên kia, “Lục Lục và Cù Giản gửi qua đây rất nhiều, ba mẹ ăn không hết!”

Từ cái ôm của anh, Dung Tư Hàm cười lắc đầu: “Ngọt quá, con không thích ăn.”

Lý Lệ bên kia còn nói vài câu, nhưng cô thì không nói nổi nữa.

Người ở phía sau cô tắm rửa xong toàn thân mát mẻ thơm tho, cánh tay anh càng ôm càng chặt, từ phía sau mà hôn liên tục lên cổ cô, rồi đi thẳng xuống, ám muội mà cực kỳ khiêu khích.

“Hàm Hàm, trong nhà có khách tới, nói chuyện sau nhé.”

Lúc này trong nhà tất nhiên bận rộn, bên cô may mắn được giải phóng, bàn tay nắm chặt di động lập tức thả lỏng.

Anh táo bạo hơn, đẩy cô ra đằng sau ngòì xuống, rồi bỗng cô lên đặt trên đùi mình, nở nụ cười quyến rũ: “Ngọt quá à, anh thích ăn.”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 15

Trung thu là tháng mọi người đoàn viên.

Gió đêm xào xạc, thời tiết hanh khô cuối hè pha lẫn với cảm giác mát mẻ của đầu thu phả trên làn da mát rượi mà thoải mái, Phong Trác Luân ôm Dung Tư Hàm ngồi trên đùi mình, lẳng lẳng hôn môi quán quýt, chưa đến một lúc cô đã cắn môi anh rồi bỗng dựng bật cười.

Phong Trác Luân nhích ra một tí, nhúu mày nhìn khuôn mặt cô.

“...Lúc cái miệng của anh không nói bậy bạ cũng rất giống con người đấy.” Cô điềm tĩnh tự nhiên nói với anh, trong lòng dần dần mềm mại.

Dường như cảm giác đối đầu gay gắt, thấp thỏm lo âu chưa bao giờ tồn tại giữa hai người.

Thật sự bình yên tốt đẹp khiến người ta say lòng, tốt đẹp đến nỗi...tựa như từ nay về sau có thể mãi nguyện.

“Đợi lát nữa em sẽ không cảm thấy như vậy đâu.” Ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm mà âm u, lúc này anh vươn tay tách hai đùi cô ra đặt hai bên thắt lưng của mình, bàn tay từ làn da trắng nõn mịn màng trên đùi chậm chậm tiến lên phía trước, vén làn váy của cô, nâng mông cô lên rồi bế cô đi về phía trước.

Anh cúi đầu hôn cô, môi lưỡii quán quýt mút mát, ánh trăng sáng ngời rọi một mảng lớn trên ban công, mái tóc anh ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, theo nụ hôn đan xen với nhau, một giọt nước nhỏ trên khuôn mặt cô.

Nụ hôn này mang theo kỹ xảo cực cao lại độc đoán trước sau như một của anh, tựa như sắc thái tình dục nổi lên cuộn cuộn khiến người ta khó hít thở, hai tay Dung Tư Hàm ôm lấy cổ anh, nhắm mắt đáp lại rõ ràng.

Nhiệt độ liên tục tăng cao, tay anh lúc này từ bóp nắn bờ mông cô chậm chậm biến thành cỡi ra quần lót của cô, ngón tay từ đường rãnh dần dần xâm nhập.

Chạm vào một mảnh ẩm ướt trơn trượt, trong đôi mắt Phong Trác Luân từ từ dâng lên ý cười, anh cắn môi cô nói: “Nhanh như vậy, Hàm Bảo rất ngoan.”

Khuôn mặt Dung Tư Hàm hơi ửng đỏ, nhưng cô cong lên khoe miệng, ngón tay từ lồng ngực anh trượt xuống bụng anh: “...Anh có muốn phối hợp với em hay không, nhanh chút đi?”

Đây dù sao cũng không phải một cô gái bình thường, không dịu dàng đáng yêu, không đơn giản trực tiếp, nhưng đủ ngạo kiều cũng đủ...khẩu vị đối với anh.

Hấp dẫn, anh chỉ biết giữa bọn họ là sự hấp dẫn trí mạng không thể trốn tránh.

“Anh làm sao có thể nhanh chứ?” Một tay Phong Trác Luân nói lỏng áo tắm, nâng cao mông cô, đẩy chính mình từng tấc một tiến vào chính xác nơi ẩm ướt trơn trượt kia, “Vào tình huống bình thường đàn ông nội trong 10-15 phút, kỹ năng cao siêu thì 20-60 phút, trạng thái hai người đều tốt thì nói mấy tiếng đồng hồ cũng không phải không có khả năng... Em nói đi, đêm nay anh phải nhanh bao nhiêu? Chọn một khoảng thời gian đi.”

Dung Tư Hàm suýt nữa nghẹn họng, cô hung hăng liếc anh, nhưng cơ thể không thể tự chủ mà trượt xuống chậm rãi ngồi lên chỗ kia của anh.

“Em không nói vậy để anh chọn.” Anh cúi đầu cắn nửa phần ngực trắng nõn lộ ra rõ ràng trong cổ áo mở rộng của cô, “Anh chọn...cả đêm.”

Cô còn chưa thốt ra lời thì đã bị thất lực cường tráng của anh đột ngột đẩy lên trên, đâm một cái thật sâu khiến cô nghẹn cổ họng.

Quá sâu... Anh điều chỉnh tư thế thật tốt hoàn toàn lấp đầy cô, tràn ngập đến mức gần như muốn tràn ra, cô khẽ thở hổn hển, vịn bờ vai anh muốn hướng lên trên tháo chạy, anh làm sao có thể để cô như ý, anh bóp nắn bờ mông trắng nõn bóng loáng đẩy sát một cái rồi bắt đầu di chuyển.

Đã mấy ngày chưa làm, anh vốn ham thích hưởng thụ việc làm tình chất lượng cao, hiện tại cô rõ ràng ở trong lòng, chất chứa đầy ấp anh, bởi vì hành động thờ gấp của cô mê ly, trong lòng anh lại bốc lên ngọn lửa dục vọng chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Anh muốn hoàn toàn nhào nặn cô vào trong cơ thể, muốn khiến cô thuộc về anh trọn vẹn chỉ cần tại khoảnh khắc này thôi.

“Nhẹ chút...” Bình thường cô có bướng bỉnh bao nhiêu đi nữa thì sau đó vẫn miễn cưỡng mở miệng xin anh tha, “...Đau.”

Phong Trác Luân nhìn cô lên xuống theo động tác của mình, dáng vẻ nũng nịu cắn môi hừ nhẹ thở dốc, anh chẳng thèm để ý mà còn trêu chọc: “Bây giờ thì đau, đợi lát nữa không phải muốn khóc hô cứu mạng à?”

Anh vừa nói vừa động, còn có ý xấu vươn tay xuống chỗ hai người giao nhau, mượn dịch hoa dinh dính của cô xoa nhẹ nơi cô ngậm lấy anh, mở rộng cái miệng nhỏ kia để cô càng chứa sâu hơn: “Thả lỏng, em chưa ngậm tới cùng.”

“Đồ khốn.” Dung Tư Hàm thật sự bị chọc giận bởi tính lưu manh không kiêng nể gì của anh, cô dùng cánh tay yếu ớt cố sức đánh lên trán anh một cái.

“Xì ——” Phong Trác Luân hít một hơi lạnh, lúc này ngừng động tác anh đột nhiên nâng mông cô bồng cô đứng lên, để cô tựa vào gạch men sứ cửa sổ ban công, anh thả ra hai cái đùi đang nằm trên cổ tay mình, khàn giọng cười nhẹ, “Ôm lấy cổ anh, lát nữa đừng ngã xuống.”

Anh đổi tư thế nhanh chóng, cô xấu hổ không thôi, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cánh tay tựa ngó sen trắng quả thật quấn chặt cổ anh.

Phong Trác Luân thấy thế thì càng đắc ý, ở tư thế này thuận lợi nâng cô giữa không trung, hướng tới nơi non mềm ẩm ướt dinh dính giữa hai chân cô đang mở rộng, đưa vào trong sâu hơn từng chút một.

Ban công không bật đèn, nhưng ánh trăng tròn vẫn rất sáng tỏ, như vậy thuận tiện cho tư thế làm tình của anh ra vào mạnh mẽ, tiếng rên rỉ trong miệng Dung Tư Hàm càng dài càng nặng, bị anh đâm vào đến nỗi bụng vừa quặn đau vừa tê dại, khoái cảm tăng cao.

Anh càng hưng trí càng hăng, đùi đẩy lên trên một chút, còn cố ý tạo ra tiếng vang giữa cơ thể, lắng nghe âm thanh lẫn lộn kia ngay cả ngón chân cô cũng run lên, đôi mắt ửng đỏ cô tức giận dùng sức thít chặt chính mình.

Đoạn cuối của anh cũng dần dần run lên, lúc này đối diện với nơi mát hôn mềm mại được mở rộng ra của cô, anh càng cảm thấy chính mình bị cô kẹp chặt đến mức muốn bùng nổ.

Mấy cú cuối cùng đâm vào rất sâu, anh đè cô trở về gạch men sứ, cắn lấy môi cô, dùng hết sức đưa mình vào tận cùng bên trong.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lợ sắp tới cao triều của anh ở khoảng cách gần, cô rên rỉ một tiếng thật dài, hé miệng thở dốc từng hơi, toàn thân rớt cuộc không động đậy chút nào.

Chấm dứt vào lúc mệt rã rời, giờ đây anh lấy mình ra, vẫn đặt trên người cô không động đậy, anh nhíu mày khàn giọng nói bên tai cô: “Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục, không ăn được bánh trung thu, anh trai cho em ăn no.”

Anh trai anh em gái anh đó!

Dung Tư Hàm thậm chí nhắm tâm muốn cắt đứt chỗ làm việc xấu của anh, cô tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, anh thấy thể càng cười tươi hơn, rồi cười thành tiếng, anh cúi đầu mút mát quyến luyến ánh mắt cô, nhắm mắt lại che giấu sự vô vọng càng sâu sắc ở đáy mắt.

Tốt biết bao, đây là người của anh, đây là người mà anh đã dùng thời gian dài muốn ra sức đẩy đi, nhưng càng quán càng chặt hơn.

Anh may mắn cỡ nào, cho dù anh từng tổn thương cô nhiều lần như vậy, dù anh đã làm rõ với cô anh không thể cho cô gì cả, dẫu rằng có lẽ ngày mai sẽ là ngày bị ép chấm dứt, cuối cùng anh còn có ngày hôm nay.

Chỉ mong người sống lâu.

Chỉ mong ký ức xinh đẹp này, cả đời này chỉ có mình anh cho cô thôi.

**

Phong Trác Luân quả thật nói được thì làm được.

Dung Tư Hàm không yên ổn cả đêm, vào lúc hơn mười hai giờ trưa cô cuối cùng xem như yên ổn ngủ say một lúc, anh lại từ phía sau nhích lại gần, bàn tay vuốt ve từ trên xuống dưới còn muốn làm lần nữa từ phía sau.

“Anh đủ rồi đó...” Mí mắt cô run lên, xoay người véo cái mũi cao xinh đẹp của anh, cô nhắm mắt giọng điệu mát kiêu nhả nói, “Trâu

bò lợn ngựa cũng không như vậy.”

“Em mắng anh là gia súc à?” Anh mặc cô véo mũi mình, cười đến lẳng lơ, kéo vòng eo trơn bóng qua đây, “Anh vốn không muốn dùng tư thế kia, em đã quả quyết anh là vậy, anh không thể để em thất vọng được.”

Bàn tay Phong Trác Luân khéo léo dùng sức, Dung Tư Hàm nhanh chóng bị anh kéo qua đặt thành tư thế quỳ phía dưới, cô quả thật muốn đánh anh, thừa dịp anh biếng nhác ở phía sau cô đùa nghịch lại muốn vào nữa, cô vung tay tát một cái trên mặt anh.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, bạn học Hoa Luân bịt mũi kêu rên rồi thối lui, cô không thèm để ý tới anh, nằm về chần lẩn nữa hất tay bảo anh đi mở cửa.

Thế là khi Doãn Bích Giới bỗng con trai cùng Kha Khinh Đằng đứng ở cửa, trông thấy cảnh tượng buồn cười, một người đàn ông xinh đẹp ở trần đang cầm khăn giấy chặn máu mũi.

“Lý luận không chơi với lửa của anh đâu rồi?” Vừa thấy cảnh này, Doãn nữ vương lập tức khai hỏa, cười lạnh đẩy anh ra tiến vào, “Không phải nói cậu ấy theo ai anh đều không quan tâm ư?”

Phong Trác Luân chặn máu mũi, ngoài miệng thản nhiên chấp nhận: “Bây giờ cô ấy đi theo tôi.”

“Ai tin anh.” Giờ đây Doãn Bích Giới mắt kiên nhẫn đi tới trước mặt anh, cô nhét Kha Ấn Thích trên tay mình vào trong tay anh, lông mày dựng thẳng nói với con trai mình, “Đi tiểu đi ị đều làm trên người anh ta đi, con không cần khách khí.”

Lúc này Kha Khinh Đằng ngồi xuống một bên, tặng anh bạn thân một nụ cười vui sướng khi người gặp họa, Phong Trác Luân còn chảy máu mũi, lúc này anh lúng túng bỗng lấy bạn nhỏ Kha mặt than đi tiểu, khuôn mặt tuấn tú dần tái xanh.

Doãn Bích Giới đi thẳng vào phòng ngủ, Dung Tư Hàm nghe được âm thanh bên ngoài đã mặc quần áo vào, thấy cô bạn tiến vào phản ứng đầu tiên của cô chính là bịt tai lại.

“Thế nào, cậu đã quyết định rồi vẫn còn định ngủ với anh ta hả?” Nữ vương đi tới cách giường một khoảng cách thì dừng lại, ánh mắt ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới, nhíu mày, “Có phải tối qua anh ta cưỡng hiếp cậu, cậu mới đồng ý đúng không?”

Cô cài xong nút áo đồ ngủ, duỗi ra đôi chân yếu ớt xuống giường: “Cậu đã làm mẹ rồi, nói chuyện có thể đừng ngoằn ngoèo khiến người ta hết hơi không?”

Cô bước xuống giường đi vào phòng tắm, ai ngờ Doãn Bích Giới cũng theo vào, còn khóa trái cánh cửa.

Dung Tư Hàm nhìn khuôn mặt cô bạn, cô im lặng một lúc mới nói: “Cậu muốn tìm bất mãn thì đi tìm Kha Khinh Đằng đi.”

“Tớ hỏi cậu nghiêm túc đấy, cậu thật sự quyết định cứ cùng anh ta tiếp tục vậy sao?” Lời nói của Doãn Bích Giới tựa như khẩu súng trên chiến trường, “Bên ba mẹ cậu tính sao hả?”

“Không đến mức đến bước đó.” Dung Tư Hàm lắc đầu, sắc mặt phần nào trở nên lạnh nhạt, “Chỉ là coi như chính thức ở bên nhau.”

Doãn Bích Giới nhíu mày, trầm ngâm một lát lại nhìn mắt cô nói: “Dung Tư Hàm, tớ không phải không muốn cho cậu ở bên anh ta, tớ cũng nhìn ra được anh ta thật lòng thích cậu, nhưng mà thế này có ý nghĩa sao? Không có bất cứ hứa hẹn nào hoặc là sự trách nhiệm tối thiểu để làm điều kiện tiên quyết, cậu làm sao chịu đựng được loại quan hệ này chứ? Hồi trước khi chơi đùa trả thù, cậu cũng không thật lòng, nhưng hiện tại nếu hai bên đều thật lòng, tại sao không chọn phương diện nghiêm túc hơn?”

Người yêu nhau không ai không muốn ở bên nhau cả đời, nếu đã biết kết quả nhưng vẫn chỉ cần một khoảng thời gian ở bên nhau

không nói đến tương lai, vậy rốt cuộc cần bao nhiêu giày vò và nhẫn nại.

Cô nghe xong lời nói của Doãn Bích Giới sắc mặt càng lạnh nhạt hơn, cô cắn môi nói: “Tớ thật sự không muốn suy nghĩ.”

Không muốn suy nghĩ.

Cô chỉ có thể cho rằng anh như bây giờ chính là vì tính tình của cá nhân anh, không thích bị gò bó, không muốn nghiêm túc, chỉ vì tính nết tùy tính sở dục của anh.

Cô không muốn suy nghĩ vì sao anh chỉ bằng lòng với hiện tại, không muốn suy nghĩ rốt cuộc tại sao anh không chịu trách nhiệm, không muốn suy nghĩ tại sao anh chưa bao giờ nhắc tới bất cứ chuyện gì về bản thân anh, người nhà, quá khứ, công việc... Bởi vì mọi thứ về anh, anh không sẵn lòng trao ra tất cả.

Nếu như suy nghĩ, thế thì mọi thứ hiện tại đều sẽ tự sụp đổ.

“Trước hết không nói chuyện này.” Lúc này Doãn Bích Giới hạ giọng, từ lớp trong túi xách lấy ra một thứ, sắc mặt phức tạp đưa cho cô.

Dung Tư Hàm cầm lấy xem, nhất thời sắc mặt hơi thay đổi.

“Kha Khinh Đằng chưa có xem, tớ lấy thẳng qua đây. Trên cơ bản tất cả tin tức hồi đó đã bị xóa bỏ toàn bộ, người tớ phái đi trải qua quá trình rất phức tạp mới lấy được tấm ảnh này.” Doãn Bích Giới quan sát sắc mặt cô bạn, cô lạnh giọng cất tiếng, “Cậu thật sự từng ở bên anh ta?”

Trong tấm ảnh là khuôn mặt nghiêng của Dung Tư Hàm, nhìn ra được là ở trong câu lạc bộ, cô ngồi trên sofa, một người đàn ông ở đằng sau chống lên lưng ghế sofa, sắc mặt dịu dàng đang nói chuyện với cô.

“La Khúc Hách.” Doãn Bích Giới thấy cô chẳng nói gì, sắc mặt càng nghiêm nghị hơn, “Thái tử gia nhà họ La một tay che trời nói vậy cũng không cường điệu, cậu có biết anh ta rốt cuộc có bao nhiêu thế lực không? Chỉ riêng một mặt tối của anh ta, nếu Tứ và Kha Khinh Đằng muốn hành động ở Hồng Kông, hai bên thiệt hại cuối cùng vẫn là anh ta chiếm ưu thế. Tứ suy đoán lần này động tới cậu cũng chỉ có người bên phía anh ta mới có thể làm được đến mức chẳng để lại tí dấu vết nào.”

Cô sụp mắt xuống, trả lại tấm ảnh cho Doãn Bích Giới: “Là chuyện hồi trước rồi.”

“Hồi trước? Nếu lần này động đến cậu thật sự là anh ta, còn có thể gọi là hồi trước sao?” Doãn Bích Giới lấy ra bật lửa, đốt một góc của tấm ảnh, cô thấp giọng hỏi, “Phong Trác Luân có biết không?”

~

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Ngưng Tâm /Beta: Sam

“Chắc là không biết.” Dung Tư Hàm lắc đầu, nhìn tấm ảnh dần dần biến mất trong ngọn lửa, cô nhíu mày, “Tớ chưa từng nói bất kỳ chuyện gì về anh ta với ai, bây giờ tớ và anh ta không còn quan hệ nào cả, anh ta cần gì tốn công động tới tớ.”

“Vậy có phải cậu đã chọc người nào bên cạnh anh ta không?” Lúc này Doãn Bích Giới thổi ngón tay rồi cất bật lửa, dùng ánh mắt trêu chọc nhìn cô, “Quay phim truyền hình TVB lâu như vậy mà không cho tớ được một cái đĩa DVD làm kỷ niệm hả?”

Dung Tư Hàm liếc mắt nhìn cô, nặn kem đánh răng lên bàn chải đánh răng: “Cậu im đi.”

“Chẳng trách trong hai năm cậu học đại học năm ba đến sau khi tốt nghiệp, khoảng thời gian đó tớ cứ cảm thấy cậu thần bí, thì ra lúc đó đang quen thái tử gia giàu sang quyền thế, cậu hãy thành thật nói với tớ, cậu và anh ta đã quen bao lâu rồi?” Lúc này sắc mặt nghiêm nghị ban nãy của Doãn Bích Giới mới thả lỏng, cô bắt đầu tỏ ra mờ ám, “Chuyện tình nóng bỏng như vậy xem tính tình của cậu cũng sẽ không chủ động cho tớ biết.”

“Khoảng bốn năm.” Cô cầm cái ly súc miệng trả lời qua loa.

Doãn Bích Giới nghe được một con số thì “bật” nhảy dựng lên, Dung Tư Hàm cho là cô bạn muốn rút súng bắn, cô lập tức cầm cái ly ôm đầu ngồi chồm hổm.

“Quý thần ơi!” Doãn Bích Giới lập tức cúi người xuống bồn rửa tay, do dự một lát rồi hỏi từng chữ một, “...Anh ta với Phong Trác Luân, ai bền hơn?”

“Kha Kinh Đằng bền nhất là được rồi.” Dung Tư Hàm cất cái ly xong thì lấy khăn mặt, tức giận nói, “Tớ và La Khúc Hách chưa từng có gì.”

Doãn Bích Giới há hốc miệng, nhìn vẻ mặt cô cũng có chút kinh ngạc: “Bốn năm cũng chưa từng có gì? ...Không phải vì anh ta không được cho nên cậu mới chia tay anh ta chứ?”

Sắc mặt của cô đen lại, giọng hơi nặng nề như không muốn nói nhiều nữa: “Không phải.”

Dường như Doãn Bích Giới cũng nhìn ra được sắc mặt của cô bạn phần nào bất mãn với La Khúc Hách nên không hỏi nhiều nữa, cô mở cửa phòng tắm rồi cùng Dung Tư Hàm đi tới phòng khách: “Chuyện này tớ sẽ không nói với Kha Kinh Đằng, trong khoảng thời gian này bọn tớ không trở về Mỹ, đợi giải quyết xong chuyện của cậu rồi hãy nói.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu nhìn một bên mặt tinh xảo của người phụ nữ mạnh mẽ bên cạnh, cô thở dài buồn bã nói: “Doãn Bích Giới, nếu không tớ gả cho cậu nhé.”

Cho tới bây giờ cô luôn cảm thấy hết sức may mắn, mình có được một tình bạn chống lại bất cứ thử thách nào.

Đối với cô, Doãn Bích Giới đã là người nhà, thói quen, cho dù cô quả thật cũng có chuyện chưa thành thật, nhưng cô biết bất kể chuyện gì xảy ra, đối phương sẽ luôn hiện diện, không chùn bước mà hết lòng hết dạ giúp đỡ.

Bạn học nữ vương nghe xong những lời này thì dừng một chút, dùng một ánh mắt ghét bỏ liếc cô: “Coi như xong rồi, tớ sợ tớ không thể thỏa mãn cậu giống như Phong Trác Luân.”

Trong phòng khách Phong Trác Luân đang thay tã cho bạn nhỏ Kha Ân Thích dưới sự hướng dẫn của Kha Khinh Đăng, bé Kha mặt than nhỏ thật sự không phụ kỳ vọng của mẹ ruột mình, trên tay Phong Trác Luân đã dính chất lỏng màu vàng đáng nghi.

Lông mày anh đã nhíu thật chặt, thấy các cô đi ra, vẻ mặt anh không lười nhác như ngày thường mà phần nào tức giận nhìn Doãn Bích Giới: “Nếu không phải trên người chồng cô có súng thì con trai cô đã bị tôi ném vào trong thùng rác rồi.”

Doãn Bích Giới lạnh lùng cười với anh: “Anh dám? Vậy người phụ nữ của anh cũng sẽ bị tôi bóp chết.”

Dung Tự Hàm thấy thế cũng cười, bởi vì nhìn bộ dáng vú em kia của anh mà khóe miệng cô càng vênh cao hơn.

Phong Trác Luân bị bạn nhỏ Kha Ân Thích giày vò nên đi nhanh vào toilet, anh đang cúi đầu rửa tay tỉ mỉ, vừa ngẩng đầu nhìn trong gương lại thấy được khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cô đang đứng bên cạnh anh.

Bình thường cô không bao giờ bộc lộ biểu cảm vui giận của bản thân, cũng đã rất lâu rồi anh chưa thấy vẻ mặt này của cô, anh tắt vòi nước, bản thân không tự chủ được kéo cổ tay cô ôm vào trong lòng.

“Em thích trẻ con ư?” Anh cúi đầu hôn lên khóe mắt của cô thấp giọng hỏi.

Dung Tự Hàm suy nghĩ mở miệng nói: “A... Không thích trẻ con khóc lóc ồn ào, thích những đứa ngoan ngoãn đáng yêu hơn.”

Nếu là đứa nhỏ của cô và anh, dù là con trai hay con gái, trên khuôn mặt nho nhỏ tập hợp ngũ quan của hai người bọn họ, nhất định là đẹp nhất.

Cho dù trong lòng cô hiểu rõ nhưng cô không có cách nào khống chế được mà sẽ suy nghĩ đến điều này dù cho khả năng không xảy ra.

Phong Trác Luân nhìn kỹ vẻ mặt của cô, có thể đoán được ít nhiều lúc này cô đang suy nghĩ đến điều gì.

Môi anh giật giật, vén tóc mai của cô về phía sau rồi cúi đầu hôn cô, lời nói chứa trong miệng tựa như nỉ non: “Ai đáng yêu bằng Hàm Bảo của anh...”

Cô đón nhận nụ hôn của anh, trong lòng hết sức mềm mại nhưng có thể ít nhiều cảm nhận được sự khác biệt bên trong nụ hôn của anh.

Trước đây nụ hôn của anh luôn là kỹ xảo hung hăng ngang ngược khiến cô không cách nào khống chế mà mê muội; bây giờ mỗi một nụ hôn của anh tựa như thẩm thấu tình cảm tha thiết, nhưng còn mang theo sự vô vọng mỏng manh.

“Khụ.” Lúc này cửa phòng tắm bị gõ nhẹ một cái, sắc mặt Dung Tư Hàm hơi ửng đỏ quay đầu, cô trông thấy khuôn mặt đồng đen của Doãn Bích Giới tựa như đầy vẻ khinh thường.

“Thật ngại quá quấy rầy màn diễn xuân cung của hai người... Ở cửa có một người cứ ríu rít nói là trợ lý của anh.” Ánh mắt Doãn Bích Giới nhìn Phong Trác Luân đầy hoài nghi, “Sao anh lại trợ lý ngốc thế hả?”

Dung Tư Hàm buồn cười, thản nhiên đi ra gần cửa: “Vả lại còn từng ngâm mình trong quán gay một khoảng thời gian rất dài tự xưng là cong, gần đây bị một Ultraman kéo thẳng.”

Trong tay Đường Thốc đang cầm là một cái va ly đồ đạc thật lớn, thấy Phong Trác Luân đi tới anh ta vội giao toàn bộ cho anh: “Mệt chết ông rồi, anh mãi mãi ở đây đi đừng trở về, tôi không muốn lo cho anh lần nào nữa!”

“Ngoan.” Phong Trác Luân đặt đồ đạc trên mặt đất, thuận tay nâng cầm anh ta, “Ông lớn thưởng cho cậu một nụ hôn.”

“Tôi không thèm!” Đường ríu rít vừa lục lọi thu xếp đồ đạc lại bị vô tình trêu chọc, anh ta bùng nổ, “Tôi mới là ông lớn của anh!”

Không thể cứ vậy, người có ngốc thế nào cũng không thể áp bức như thế! Cho dù anh ta có sở thích ríu rít nói nhiều, anh ta vẫn có tôn nghiêm! Anh ta rất man đó!

Phong Trác Luân không nhìn thẳng anh ta, anh biếng nhác vẫy tay với anh ta: “Trở về hầu hạ Ultraman nhà cậu đi.”

Đường Thốc tức giận rít lên một tiếng, đột nhiên nhớ tới gì đó, anh ta ở bên cạnh anh lôi kéo, thấp giọng nói: “Gần đây hình như có chút không thích hợp.”

“Cái gì không thích hợp?” Anh thờ ơ rút khỏi tay Đường Thốc, “Cậu không được à?”

“Không phải.” Về mặt Đường Thốc hiếm khi nghiêm túc, “Tại Hồng Kông vốn có vài người đã đặt sản phẩm do anh thiết kế giờ lại hủy bỏ đơn hàng, ban nãy khi tôi vừa tới đã nhận được một cú điện thoại, lại hủy bỏ hai đơn hàng.”

Chân mày Phong Trác Luân giật giật, trong mắt dần dần có chút nặng nề nhưng ngoài miệng vẫn tùy ý nói: “Chuyện rất bình thường, những quý cô danh giá đổi ý còn nhanh hơn cả đèn giao thông.”

“Nhưng mà...” Đường Thốc nói ngay lập tức, “Hai tuần lễ gần đây cả một đơn đặt hàng cũng không có, từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra tình huống này.”

Phong Trác Luân là nhà thiết kế trang sức đứng đầu trong ngành, trước đây tình hình đặt hàng đều nối tiếp mỗi ngày rất nhộn nhịp, chưa bao giờ xuất hiện hiện tượng trống rỗng như bây giờ.

“Chuyện không quan trọng.” Phong Trác Luân nắm lòng bàn tay lại, “Đúng lúc tôi cũng cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Thần kinh Đường Thốc lơ đãng, thấy anh không quan tâm thì cũng không nói nhiều nữa, nói tạm biệt rồi rời khỏi, Dung Tư Hàm từ trong phòng bếp rót nước cho Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng mang ra thì thấy anh dựa người vào cửa sắc mặt hơi kỳ lạ, cô liền thấp giọng hỏi, “Sao vậy? Đường Thốc nói chuyện gì với anh?”

“Không có gì.” Anh nhìn cô cười nhẹ, ôm vai cô đi về phía phòng khách, che dấu ánh mắt, “Dạo này cần nhờ em nuôi anh.”

Vẻ mặt thoải mái kia của anh phù hợp với giọng nói không đứng đắn, cô cho là anh chỉ đang nói đùa nên “Ừm” một tiếng cũng không có hỏi nhiều.

**

Kỳ nghỉ xin phép với Thẩm Chấn Thiên đã hết, ngày đầu tiên trở lại làm việc thì đúng lúc cũng là ngày vụ án Chung Thành thẩm tra lần hai, cô lấy tư liệu đi thẳng đến tòa án, lúc đi vào tòa án bước chân cô lập tức dừng tại cửa.

Chỗ ngồi dự thính trống không chẳng có người không liên quan lảng vảng, La Khúc Hách ngồi một mình ở hàng ghế dự thính đầu tiên, bên cạnh là Chung Hân Dực, có mấy người đàn ông mặc âu phục đen đứng phía sau bọn họ.

Lúc này ánh mắt La Khúc Hách nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt nhìn rõ khuôn mặt cô một cách chính xác.

Bên kia Thẩm Hạnh đang vẫy tay với cô, tầm mắt của hắn nóng bỏng mà mãnh liệt, dường như bao phủ khắp trên người cô, cô nhíu mày không nhìn hắn thêm nữa, đi thẳng vào ghế ngồi xuống.

Lần này ra tòa là Thẩm Chấn Thiên, anh ta là một trong số luật sư đứng đầu tại Sở Tư Pháp, ngôn luận sắc bén chính xác, từng

câu từng chữ đều thẳng thắn chỉ ra lỗi hỏng trong vụ án Chung Thành, sau mấy lần tranh luận qua lại thì sắc mặt luật sư bên đối phương đã gần như sa sầm trước dáng hùng hực kiêu ngạo của anh ta.

Giữa lúc phiên tòa tạm nghỉ, vẻ mặt Thẩm Hạnh có thể nói là cười tươi như hoa, Thẩm Hạnh nắm tay cô đi ra ngoài tòa án đến phòng nghỉ, vừa đi vừa quay đầu liên tục nhìn chỗ ngồi dự thính: “Chặc chặc chặc, chị mau nhìn gương mặt giả tạo của người kia, mặt nhăn nhú sắp thành vỏ dưa muối rồi, hôm nay cô ta đưa thái tử nhà họ La đến thì có lợi gì chứ, nếu hôm nay anh em đánh trận này tới cuối cùng thì thật sự sẽ chẳng có chút sơ hở nào, em không tin vị thẩm phán kia còn dám ngang ngạnh nói thua!”

Dung Tư Hàm ra ngoài tòa án mới cảm thấy ánh mắt như mũi nhọn ở sau lưng mình biến mất, cô chậm rãi hít thở, nhìn Thẩm Hạnh nói: “Hy vọng là như thế.”

Cho dù đã xa cách rất lâu nhưng cô biết người đàn ông có vẻ bề ngoài tao nhã kia rốt cuộc có thể tàn nhẫn bao nhiêu.

Từ trước đến nay chỉ cần là hấn muốn thì không có gì là hấn không làm được, huống hồ hôm nay hấn đã xuất hiện trước mọi người, vậy thì hấn làm sao có thể khoan nhượng để tình hình trước mặt hấn không tiến hành theo ý muốn của hấn chứ?

Thẩm Hạnh vào phòng nghỉ thì cầm di động gọi điện cho Đường Thốc, cô thì ngồi trên sofa trong phòng trong của phòng nghỉ.

Phòng nghỉ không có người khác, hết sức tĩnh lặng, cô cúi đầu bần khoăn suy nghĩ, chưa được một lúc thì đột nhiên nghe được tiếng cửa bên mở ra rồi sau đó khóa lại.

Cô ngẩn ra, lúc ngẩng đầu thì thấy La Khúc Hách đã đứng trong phòng, Thẩm Hạnh đang đứng bên ngoài cửa chính gọi điện thoại, cô đứng dậy muốn đi về phía cửa chính.

Hắn lạnh lẽo hơn, người vừa chạm vào cửa chính đã bị hắn khóa chặt.

“Tránh ra.” Tóc gáy toàn thân cô đều dựng thẳng đứng, lập tức lui về phía sau một bước.

La Khúc Hách nhìn cô, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng, đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Em sợ tôi ư?”

Khuôn mặt anh tuấn của hắn ẩn một nửa trong bóng tối, tầm mắt dịu dàng quen thuộc lại xa lạ, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt chứa đầy vẻ hoảng sợ và đề phòng của cô.

“Chúng ta ở bên nhau bốn năm trời, dù là mọi thứ tôi đã làm cũng không đổi được một ánh mắt của em nhìn thẳng tôi lúc này sao?” Hắn thấy cô không nói lời nào, hơi cúi đầu càng nhìn cô kỹ hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, “Hàm Hàm, em nói lòng dạ tôi tàn nhẫn độc ác, vậy bản thân em thì sao?”

Trong một không gian chỉ có hai người bọn họ, cô dùng sức hít sâu một hơi, nhìn hắn với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi không muốn nhìn thẳng vào anh, anh là thái tử ngồi ở trên cao hô mưa gọi gió, mà tôi chỉ là tôi, hiện tại tôi và anh không còn chút quan hệ nào. Tôi đối với anh mà nói là một người cực kỳ nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi chẳng cần quan tâm, anh cần gì lần nào cũng lấy quá khứ ra để nói?”

“Bởi vì tôi hối hận.” Hắn đột nhiên lên tiếng, “Bởi vì đối với tôi, chỉ có quá khứ của em liên quan với tôi.”

Vẻ mặt hắn chân thành như vậy, trong giọng nói mang theo một chút nôn nóng, so với ngày thường là hai người khác nhau hoàn toàn. Cô cảm thấy lạnh cả người, vừa định lui về phía sau nữa thì đột nhiên bị hắn giữ chặt bả vai.

Trong hơi thở đều là mùi sạch sẽ mát lạnh từ bộ âu phục được đặt may cao cấp trên người hắn, cô không có cách nào nhúc nhích

được đành trơ mắt nhìn khuôn mặt hắn càng lúc càng gần.

Người đàn ông anh tuấn hết sức nghiêm túc nhìn cô, mở miệng nói: “Tôi bằng lòng dùng mọi thứ để đổi lại thời gian trước đây của chúng ta, cho dù trả giá lớn bao nhiêu.”

“Anh không nên ép tôi nói ra những chuyện tốt trước kia mà anh đã làm chứ?” Cô nhìn vào ánh mắt hắn cười lạnh nói.

La Khúc Hách không trả lời cô, bờ môi mỏng cách môi cô rất gần rồi ngừng lại.

Gần như không nhìn thấy khoảng cách.

“Hàm Hàm, bây giờ tôi khiến Chung Thành chết, để em thắng, có được không?”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Ngưng Tâm / Beta: Sam

La Khúc Hách nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, bờ môi mỏng sắc bén mở ra: “Chỉ cần em mở lời, cái tên Chung Thành này thậm chí ngay cả vụ án này từ nay về sau cũng không gây khó khăn cho em nữa.”

Ánh mắt hắn ngạo nghễ, chỉ cần vài câu nói đơn giản của hắn thì vụ án tự nhiên xem như biến thành một cái vớ tay.

“Lúc ở Lan Quế Phường, anh đã thành tâm nhắc nhở tôi đừng tham dự vụ án này nữa để tránh rước họa vào thân, hiện giờ người vợ tương lai của anh xuống tay với tôi, còn anh thì ngược lại muốn vì tôi giải quyết Chung Thành.” Dung Tư Hàm đẩy ra cánh tay hắn đang đặt trên vai cô, cười nhạt, “Vậy chỉ cần tôi mở lời, anh cũng giết Chung Hân Dục ư?”

Hồi trước khi cô và hắn ở bên nhau luôn không nói chuyện nhiều lắm, sau khi chia tay thì càng không muốn nói câu nào với hắn, bây giờ cô lại nói một tràng dài như vậy, thế mà cảm thấy từng câu chữ lưu loát thoải mái.

Đúng là độ sức với người ăn nói ti tiện nhiều rồi, thế nên trình độ nói chuyện cũng tiến bộ không ít.

Vừa nghĩ tới cái tên vô lại kia chỉ mặc quần lót nhóc Maruko ở trong nhà, đột nhiên cô cảm thấy không kiên nhẫn dây dưa với người ở trước mắt nữa.

Hắn vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nghe lời nói vừa rồi của cô mà dáng vẻ của hắn vẫn ôn hòa, nhưng ánh mắt đã trầm đi mấy phần khó mà nhận ra: “Hàm Hàm, sau khi chia tay tôi, em thật sự thay đổi không ít.”

“Sự thay đổi đó liên quan đến những gì anh mang đến cho tôi, nhưng có một phần rất lớn không quan hệ.” Cô im lặng một lúc, bình tĩnh nói. “Con người luôn sẽ thay đổi vì rất nhiều nguyên nhân, thời gian, hoàn cảnh, trải nghiệm... Dù bản thân không muốn, nhưng là con người thì nhất định sẽ thay đổi, vì vậy mọi dáng vẻ phơi bày lúc ban đầu của con người chẳng hề giống bản chất của người đó.”

Bên trong phòng im lặng, ngoài phòng Thẩm Hạnh đã gọi điện thoại xong thì gõ cửa vài cái, cho rằng cô đã đi theo cửa bên trở lại tòa án nên mở cửa đi ra ngoài, xung quanh không chút tiếng động, La Khúc Hách cúi đầu nhìn cô, bỗng nhiên khóe miệng cong lên.

“Xem ra phần không liên quan đến tôi kia đối với em mà nói rất quan trọng.” Sau đó hắn lùi vài bước, giữ tay nắm cửa của cửa bên, “Đương nhiên nếu em thật sự đã có thể đoán được người tốt hay xấu, giữ lời hứa hoặc là lừa dối che giấu, vậy bây giờ em lựa chọn người có thể ở bên cạnh em, tất nhiên cũng là người có khả năng trải qua thử thách của thời gian.”

Từng câu từng lời mang ý cao thâm và mổ xẻ phân tích.

Dung Tư Hàm nghe lời nói của hắn thì nhú mi, cô ngẩng đầu di chuyển ánh mắt nhìn hắn lần nữa.

“Những người động đến em đã được xử lý sạch sẽ, về sau sẽ không xảy ra tình huống như vậy.” Hắn dừng một chút, biểu cảm nghiêm túc trên khuôn mặt ôn hòa tuấn mỹ cực kỳ động lòng người, “Thích em là chuyện của tôi, những gì tôi muốn làm cho em, tôi tất nhiên sẽ kiên trì đến cùng.”

“Chỉ cần anh không quá nhiều đến cuộc sống của tôi.” Về mặt cô thờ ơ, không thay đổi sắc mặt mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

...

Cô đi rồi La Khúc Hách điềm tĩnh mở cửa bên, có một người đàn ông mặc âu phục đen đứng đợi đã lâu ở bên ngoài cửa, thấy hấn đi ra, người đàn ông kia lập tức cung kính thấp giọng nói “Thái tử, bên quan tòa và bồi thẩm đoàn...”

“Không cần.” La Khúc Hách thản nhiên khoát tay.

“Vậy cô Chung và nhà họ Chung...” Người đàn ông suy nghĩ, nói năng cẩn thận, “Lần này luật sư do Sở Tư Pháp bổ nhiệm quả thật có bản lĩnh, nửa phiên tòa sau e là... chủ nhiệm Chung thật sự sẽ bị định tội rồi.”

La Khúc Hách vừa đi vừa đưa tay xoa ấn đường, hấn đột nhiên mở miệng chuyển chủ đề: “A Nghiêm, cậu đã câu cá bao giờ chưa?”

Người đàn ông lắc đầu, thân thể đi theo sau hấn càng cúi thấp hơn.

“Thật ra không khó, thả dây dài, mồi câu phải chính xác, điều quan trọng nhất là phải kiên nhẫn chờ đợi.” Hấn đi đến trước cửa tòa án thì dừng lại, nở một nụ cười không rõ ý tứ, “Như thế cá tự nhiên chính là của cậu.”

**

Quan tòa tuyên bố kết quả của phiên tòa, Thẩm Hạnh lập tức hạ giọng hoan hô một tiếng, đứng dậy ôm Thẩm Chấn Thiên bên cạnh, nịnh nọt nói: “Anh mãi mãi là thần tượng của em! Anh là một luật sư tuyệt vời trong ngành pháp luật Hồng Kông!”

Tâm trạng của Dung Tư Hàm cũng rất tốt, cô nhìn Thẩm Hạnh cười nói: “Cách nói chuyện không khác mấy, chị phát hiện em càng ngày càng giống Đường Thốc.”

Chồng hát vợ theo giọng như nhau.

Tại nửa phiên tòa sau, Chung Thành đã bị định tội, quan tòa và bồi thẩm đoàn không cách nào bắt được lỗi hồng gì ở trước mặt Thẩm Chấn Thiên chẳng hề khiếm khuyết, hơn nữa người ngồi trên chỗ dự thính không ra chỉ thị gì cho đến lúc phiên tòa chấm dứt.

Dung Tư Hàm quay đầu liếc nhìn La Khúc Hách, chỉ thấy Chung Hân Dực đứng im lặng nắm lan can ở chỗ dự thính nhìn người có mái tóc bạc trắng bị áp giải trở lại nhà tù, trên mặt Chung Thành mang vẻ thất vọng và bi thương.

Cô thu hồi ánh mắt cúi đầu thu dọn tư liệu, trong lòng cảm thấy người đàn ông tao nhã như thế càng đáng sợ hơn.

Cô không biết hắn làm như vậy thật là vì cô, hay là hắn đã chuẩn bị thủ đoạn khác từ trước.

“Ông đây hết sức thoải mái! Cho là có chỗ dựa nhưng nào ngờ chỗ dựa thấy chết mà không cứu, chị không thấy gương mặt của người giả tạo đi theo phía sau thái tử nhà họ La đi ra ngoài, giận mà không dám nói gì, bộ dáng y như bị sấm sét đánh trúng.” Thẩm Hạnh xem náo nhiệt xong thì giúp cô thu dọn, sung sướng hừ hai tiếng rồi đột nhiên giảo hoạt nói, “Buổi tối đi Lan Quế Phường mở một bàn tiệc ăn mừng thế nào... Mang theo đại mỹ nam nhà chị cùng đi?”

Trong lúc cô nói chuyện thì Thẩm Chấn Thiên đã thu dọn tư liệu xong, lúc này mặt không đổi sắc dời tầm mắt sang đây.

Thẩm Hạnh nào dám nói thêm nữa, sợ tới mức lông mi giật giật, vội vàng khóa miệng mình lại.

“Không được.” Lúc này Dung Tư Hàm đã ôm tư liệu đi ra ngoài, “Lan Quế Phường làm chị bị ù tai, em và anh Thiên đi chơi vui vẻ, chị về trước.”

Thẩm Chấn Thiên vốn cầm chìa khóa xe trên tay muốn đưa cô về. Lúc này anh ta đứng tại chỗ nhìn cô biến mất nhanh chóng ở

ngoài cửa tòa án, gương mặt lạnh lùng đã u ám lại khó mà nhận ra, đôi môi mím lại sâu hơn.

**

Lúc về đến nhà, trên bàn cơm canh nóng hổi đều đã dọn xong, cô cởi giày từ trước cửa rồi đi vào phòng khách thì nhìn thấy Phong Trác Luân ngồi trên sofa, dáng vẻ lười biếng gập chân dài xem tivi.

Dung Tư Hàm để chiếc túi trong tay xuống, khi cô khom lưng mang dép khoe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Thấy cô đi vào phòng khách, anh đặt điều khiển tivi xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh ôm cô rồi vùi đầu cọ cọ cổ cô, khàn giọng thòm nói hai câu ở bên tai cô.

“Lưu manh.” Cô trừng mắt liếc anh, hai má ửng đỏ đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Lúc ăn cơm, anh ăn từ từ và bắt đầu giờ trò xấu, cả ngày hôm nay ở trên tòa khiến cô mệt mỏi, cô hất anh ra liền gương mặt nhìn anh nói: “Phong Trác Luân da mặt của anh đâu hả? Em cảm thấy bây giờ anh giống như trai bao được bao nuôi đấy.”

Anh ở nhà mỗi ngày, ban ngày ăn ngủ còn buổi tối thì giày vò cô, ngay cả bút và bản thảo thiết kế cũng chưa từng cầm lên.

“Da mặt là cái gì, có ăn được không?” Phong Trác Luân ngậm đôi đũa trong miệng. Lúc này mắt anh di chuyển qua lại, cười càng thêm quyến rũ, “Phú bà, trai bao đẹp trai nhất được em bao nuôi, đây là một cơ hội tốt cỡ nào được tận tình phục vụ.”

Bây giờ trên cơ thể của tên khốn kiếp này chỉ viết vài chữ to ——
buông đũa đừng ăn cơm, mau đến ngủ với anh đi!

“Rửa chén đi.” Lúc này cô để đôi đũa xuống, cầm chén chồng chất trước mặt anh, cũng cười, “Ngày hôm nay phú bà đã thắng kiện, cần nghỉ ngơi thật tốt, việc chân tay làm không được, trai bao, anh ngoan đi.”

Anh nghe xong những lời này của cô thì vẻ mặt ngẩn ra, một lúc lâu mới chậm rãi hỏi: “Vụ án của Chung Thành?”

Cô gật đầu, cũng không để ý anh làm sao biết được.

Ngón tay Phong Trác Luân đặt trên bàn giật giật, không hỏi gì nữa, hồi lâu sau anh xem như không có việc gì cầm chén đi vào phòng bếp.

Rửa chén xong đi ra anh lập tức nhanh nhẹn bắt lấy cô đang đang xem phim trên laptop trong phòng ngủ, anh dính sát cô trên ghế nửa ép nửa dụ muốn ôm cô lên giường, bộ phim truyền hình mà Dung Tư Hàm xem đang đến chỗ hay nên tính tình tiểu thư của cô trở dậy, cô rút tay ra khỏi tay anh và mang tai nghe lần nữa, “Phiền chết, tìm người khác đi.”

Trước đây tình cảm nghiêng ngả thì câu nói như thế này giữa bọn họ là rất bình thường, sau khi xác định quan hệ thì không còn xuất hiện nữa. Cô nói xong thì cảm thấy mình lỡ lời, quay đầu lại thấy anh đang khoanh tay còn vẻ mặt đã có chút thay đổi.

“Anh đi tìm người khác, cũng là tạo thuận lợi cho em.” Anh nhìn cô, trên khóe miệng từ từ nhuốm một tia trêu tức, “Sáng hôm nay anh đọc được một câu trên tạp chí rất phù hợp với tình hình, dạy bạn gái kỹ năng tốt, tặng cho người khác làm vợ.”

Dung Tư Hàm nhìn mặt anh im lặng hai giây, cô tháo tai nghe ra khép máy tính lại, rồi cầm áo khoác để bên cạnh đi ra ngoài.

Phong Trác Luân đứng phía sau cô nhìn cô một đường từ cửa đi ra ngoài, âm thanh cửa chính khép lại càng rõ ràng trong căn hộ.

Anh đứng tại chỗ cố gắng thả lỏng sự rối rắm ở trong lòng, hồi lâu sau cũng đi nhanh ra ngoài.

...

Dung Tư Hàm ra khỏi khu nhà, cô cắn chặt răng hít sâu một hơi rồi đi một mạch đến bên cạnh bồn hoa trong tiểu khu.

Lúc ăn cơm tối, hai người chỉ đơn giản ngồi cùng nhau ăn cơm, từ trong đáy lòng cô cảm nhận được đó là sự may mắn hiếm có.

Cho dù tương lai có vô vọng và khó khăn thế nào đi nữa, cô có thể dùng sự khoan dung và kiên trì lớn nhất của bản thân để tham lam giữ lấy sự yên tĩnh tốt đẹp này.

Nhưng anh không nên trắng trợn nói ra lời như vậy.

Thời tiết lạnh, gió đêm thổi những chiếc lá mùa thu trên mặt đất phát ra tiếng xào xạc. Cô đang bước đi thì bị người phía sau ôm chặt.

Anh chạy một mạch xuống nên hơi thở có chút dồn dập, dựa vào bên cổ cô thở hổn hển khiến cổ của cô hơi nhột.

“Này anh.” Lúc này đột nhiên bên cạnh có người lên tiếng, Dung Tư Hàm nghiêng đầu thì thấy một khuôn mặt chàng trai khá đẹp đang xách cái túi đứng bên cạnh bọn họ.

Cô cảm thấy chàng trai kia nhìn hơi quen, Phong Trác Luân đang ôm cô liền mở miệng: “Là nhóc.”

Trong giọng anh mang theo ý cười nhẹ biếng nhác, cô nhờ đèn đường nhìn kỹ, thì ra là cậu nam sinh cao trung ngày đó từng nói chuyện với bọn họ hôm xuất viện.

“Ừm.” Về mặt chàng trai lạnh nhạt, “Bạn gái tôi và hai người ở cùng một tiểu khu, tôi đến tặng đồ cho ba mẹ cô ấy.”

Dung Tư Hàm chợt bị sặc, líu lưỡi không nói nên lời.

Chỉ thời gian ngắn như vậy, ngay cả ba mẹ vợ cũng giải quyết ổn thỏa?!

“Không tệ, có phong độ của anh đây.” Ý cười càng đậm hơn trong giọng nói của Phong Trác Luân.

“Vậy anh còn ở ngoài trời gió lạnh?” Lúc này chàng trai xách cái túi đi về phía khu nhà, âm thanh nhạt nhẽo thật sự nghe rõ ràng trong tiếng gió, “Dỗ phụ nữ từ trên giường dỗ đến dưới lầu, vậy anh còn phong độ quái gì.”

Cảm giác được toàn thân của người phía sau cứng đờ, gương mặt căng cứng của Dung Tư Hàm bỗng chốc thả lỏng, miệng cố gắng kìm nén nụ cười.

“Em có cảm thấy thằng nhóc vô lại kia rất giống một người không?” Giọng nói của bạn học Hoa Luân cao ngạo có chút buồn bực.

“Ai?”

“Cậu em rể cận bã của Oa Tử.” Anh rất khẳng định nói.

“Phó Chính?” Dung Tư Hàm suy nghĩ, nín cười gật đầu, “Chính xác.”

Hai người nói hai câu thì không nói gì nữa, cứ dính sát nhau không nhúc nhích đứng bên cạnh bồn hoa.

“Nếu anh tìm người khác cũng chỉ biết tìm Đường Thốc.” Lúc này Phong Trác Luân nhích lại gần gương mặt của cô, giọng nói hơi khàn, “Nếu em tìm, cũng chỉ có thể tìm Đường Thốc.”

Đường ngọc ghéech đúng là có nhiều công dụng, có thể dùng được cả hai hướng.

Cô cụp mắt, suy nghĩ có lẽ hôm nay là ngày “chồng bà dì” của anh đến, sự buồn bực trong lòng tiêu tan một chút.

Anh từ phía sau buồng cô ra, nhìn gương mặt của cô vừa định dặt tay cô lên lâu thì bỗng nhiên một chiếc xe chạy vào trong tiểu khu.

Chiếc xe kia cách bọn họ không xa thì dừng lại, một người thấp bé từ trên xe nhảy xuống.

Cô gái nhỏ hướng phía sau bọn họ đi tới, khi đi đến trước mặt bọn họ thì dừng lại: “Sao chú không nhận điện thoại? Chú đưa cháu đến Lan Quế Phường chơi một lần nữa đi.”

Là Milk.

Đôi mắt Phong Trác Luân chuyển động, buồng lỏng bàn tay nắm tay cô không nói gì.

Milk thấy anh không trả lời, có chút không vừa lòng chống nạnh, đôi mắt trên gương mặt xinh đẹp trẻ trung kia dờn chuyển nhìn thấy Dung Tư Hàm đứng bên cạnh anh, Milk bỗng nhiên nảy ra ý định, mở miệng nói đùa: “Bạn gái chú có biết quan hệ giữa chú và ba cháu là gì không?”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Sam

Giọng nói khẽ khàng của Milk nghe ra càng rõ ràng hơn trong bóng đêm, bàn tay Dung Tư Hàm bị buông ra dần dần lạnh thấu lòng bàn tay, ngón tay cô giật giật, ánh mắt ảm đạm nhìn nữ minh tinh loli thời đại mới trước mặt.

“Cô ta khẳng định không biết rồi.” Milk thấy thế, trên mặt tràn đầy ý cười hứng thú, “Thật là thú vị, nếu không bây giờ cháu nói hết chuyện cô ta không biết cho cô ta nhé?”

Âm cuối rơi xuống, Dung Tư Hàm rõ ràng cảm nhận được cơ thể Phong Trác Luân đứng bên cạnh đột ngột cứng đờ.

Cơ thể cô ban nãy ảm áp vừa ở trong vòng tay anh giờ dần dần tiêu tan theo làn gió đêm, cô bất giác ôm bả vai của mình, hồi lâu không hỏi gì cả, cô bấm lòng bàn tay nghiêng đầu nói với anh: “Em đi lên trước.”

“Khoan đã.” Phong Trác Luân bất giác vươn tay bắt lấy cổ tay cô, anh cúi đầu nhìn gương mặt cô, đôi mắt cô hơi run rẩy, nhưng vẻ bình tĩnh giấu hết ngọn sóng ở đáy mắt.

Cô chính là một người như vậy, cho dù nằm trong thế bị động, ở cục diện hoàn toàn không biết gì, cô đều sẽ tuyệt đối không cho phép bản thân có chút yếu đuối và thất thố.

Anh sợ, nội tâm nhận hết dày vò, cho dù đến một ngày không còn đường đi được, cô cũng vẫn có thể đối mặt như vậy.

Một lúc lâu sau, anh động đậy khoe môi buông lỏng cổ tay cô ra, trên gương mặt anh khôi phục lại vẻ mặt thờ ơ, anh lạnh nhạt nói: “Em lên trước đi, lát nữa anh trở về.”

Dung Tư Hàm rút cuộc không thể kiềm chế khoe miệng mà cong lên nụ cười lạnh, nhẹ nhàng hất tay anh ra, cô chẳng hề quay đầu xoay người đi lên lầu.

“Cô ta rút cuộc có gì tốt chứ?” Milk đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng cô biến mất trong tòa lầu, Milk nhướn mày nhìn anh, “Cháu thấy cũng vậy thôi, ngoại hình rất xinh đẹp, có điều cũng không đến nỗi giống ruồi bọ không đầu chung tình với cô ta đến nước này chứ?”

“Là hẳn gọi cháu tới?” Phong Trác Luân chuyển đề tài, mặt mũi tối sầm.

“Đương nhiên không phải!” Milk vừa nghe được đại từ này thì toàn thân liền run lên, phiền muộn nói, “Cháu thà mỗi ngày ở bên ngoài quay phim cách ông ấy càng xa càng tốt!”

Anh cụp mắt, sau đó cười nhạt: “Vậy ban nãy sao cháu lại nói những lời kia với cô ấy?”

“Đau lòng rồi?” Rút cuộc Milk vẫn là một đứa nhỏ, cho dù đã có thể dễ dàng bơi lội trong giới giải trí vàng thau lẫn lộn, lúc này trên khuôn mặt Milk vẫn hiện ra chút tính hờn mát bướng bỉnh, “Cháu chỉ là thật sự không thể nhìn được dáng vẻ hiện giờ của chú, chú đã biết rõ ràng...tại sao còn muốn tiếp tục, không sớm cắt đứt sạch sẽ với cô ta? Phải chờ tới một ngày chú không còn sức tự giải thoát, bị hủy hoại hoàn toàn sao? Hay là chú chỉ muốn dùng điều này để khiêu khích?”

Thấy sắc mặt anh thản nhiên không nhìn ra vui giận, Milk nhúu mày, càng vội vã hô to với anh: “Phong Trác Luân, chú thật sự không muốn sống nữa ư?! Hiện tại dù cho chú trở về Pháp sống một mình cũng được, chú ở đó tự do tự tại nhiều năm như vậy, muốn

câu cô gái nào mà không được? Tại sao nhất định phải là cô ta chứ?”

Đúng vậy, vì sao nhất định phải là cô chứ?

Thời gian sẽ không ngừng lại bởi vì thiếu cô, tại sao nhất định phải vì một người mà ép chính mình đến tình cảnh này? Trước đây anh chơi đùa như vậy có cái gì là không qua được, có cái gì không nằm trong lòng bàn tay lại có thể cứng rắn chạy thoát?

Anh làm sao biết thật lòng quan tâm đến một điều, hoặc là hứa hẹn với một người.

“Quả thực.” Im lặng một hồi, Phong Trác Luân cười nhạt nhẽo với Milk, “Tóc vàng mắt xanh, eo thon ngực vênh, cực kỳ gợi cảm...đều được cả.”

“Cái này đúng rồi!” Milk hình như nhẹ nhàng thờ ra, “Thừa lúc bây giờ còn kịp mà thu tay lại.”

Phong Trác Luân nhếch môi không nói gì.

Lúc này Milk nhón chân vỗ vai anh, đột nhiên toàn thân chấn động sực nhớ gì đó, trừng to mắt nói: “Suýt nữa quên mất việc chính! Ban nãy lúc cháu ra ngoài hình như nhìn thấy trong nhà có bác sĩ ra vào đưa người tới xe cứu thương, chú nói xem có lẽ nào là mẹ chú...?”

Bờ lưng anh cứng đờ, nhìn Milk từ trên cao xuống, khuôn mặt anh lập tức trở nên hơi đáng sợ: “Cháu xác định sao?”

“Lúc ấy có xe chờ nên cháu phải lên, không nhìn kỹ lắm.” Milk lắc đầu, “Vừa nãy cháu mới sai người đi thăm dò, bây giờ chú lên xe cháu, nếu tin tức là thật chúng ta đi thẳng tới bệnh viện kia.”

Mặt mày Phong Trác Luân càng lạnh lùng hoảng loạn hơn, lúc này anh “ừ” một tiếng ngắn gọn, lập tức đi theo sau Milk về phía

chiếc xe.

**

Vừa thức giấc, trời bên ngoài đã sáng tỏ.

Dung Tư Hàm nằm một bên giường, bên cạnh vẫn trống trơn, cô vươn tay sờ ra giường lạnh lẽo.

Anh cả đêm không về.

Lúc ngủ cô không đóng cửa sổ, giờ đây bị gió thổi mở ra một chút, gió lạnh lập tức tràn vào cả phòng, cô xuống giường đi qua đóng cửa sổ lại, tiến về trước mấy bước rồi yên lặng đứng cạnh tủ đầu giường.

Trên tủ đầu giường còn đặt cái cốc của anh, cạnh gối còn đặt áo ngủ của anh.

Cô nhìn đến khi ánh mắt càng lúc càng u ám, lúc này di động đặt ở một bên đột nhiên vang lên.

“Hàm Hàm?” Cô bắt máy, giọng Lý Lị ở đầu dây bên kia nghe ra rất hớn hờ, “Đã dậy rồi à?”

Cô “vâng” một tiếng, giọng trầm thấp, “Mẹ.”

“Con đoán xem hiện tại mẹ đang ở đâu?” Lý Lị thần bí hạ giọng thấp mấy phần.

Trong lòng Dung Tư Hàm đang hết sức phiền hà, cô điều chỉnh giọng nói, điềm tĩnh trả lời một câu: “Không đoán được.”

“Con khẳng định không đoán được!” Lý Lị ngược lại không nhận ra tâm tình xuống dốc của cô, bà tự quyết định tiếp tục, “Bây giờ mẹ vừa xuống máy bay, đã ở Hồng Kông rồi!”

Bàn tay cô cảm di động run lên, ý nghĩ bay nhanh trong đầu óc, có phần không dám tin: "...Mẹ, mẹ nói thật ư?"

"Lừa con làm gì? Nếu không phải sợ con thật sự bị mẹ hù chết thì mẹ sẽ đến thẳng cửa nhà con đây!"

Tầm mắt Dung Tư Hàm lướt qua, khôi phục lại hô hấp, lúc này cô lập tức dùng một tay cầm quần áo và đồ đạc của Phong Trác Luân đặt ở bên giường cất vào tủ đồ, cô nói với đầu dây bên kia: "Mẹ chờ con một chút, bây giờ con lập tức gọi xe qua đó đón mẹ."

"Được, không vội." Lý Lị cao giọng đáp lại, "Còn nhiều người xếp hàng lắm, ra cửa khẩu khẳng định tốn thời gian, mẹ chờ con ở bên ngoài."

...

Động tác trên tay Dung Tư Hàm giống như đánh giặc, cô dùng tốc độ nhanh nhất cất tất cả đồ đạc của anh trong căn hộ nhét vào va ly anh mang đến, sau đó cầm túi xách chạy ra khỏi nhà.

Xe chạy rất nhanh, chưa đến một lúc đã tới sân bay, cô suy nghĩ thật lâu, lúc vào sân bay vẫn gửi tin nhắn cho anh.

Buổi sáng người qua lại trong sân bay vội vàng, Lý Lị không bắt điện thoại, cô gọi mãi nhìn xung quanh vẫn không nhìn thấy người, trong lòng dần dần hơi lo lắng.

Khi đến cạnh cây cột thì điện thoại rốt cuộc được nối kết, cô cảm di động nói ngay: "Mẹ đang ở đâu? Con không tìm thấy mẹ."

"Con nhìn đằng trước này." Trong âm thanh của Lý Lị vậy mà mang theo mấy phần ý cười tinh tế.

Dung Tư Hàm cầm điện thoại đi về trước mấy bước, vừa nhấc mắt lên liền nhìn thấy trong tiệm cà phê cách đó không xa, Lý Lị đang ngồi tại chỗ vẫy tay về phía cô, cô thở phào nhẹ nhõm cúp

máy đi qua, khi sắp đi đến thì ánh mắt dò chuyễn, bước chân cô lập tức dừng lại.

“Hàm Hàm.” Có người ngồi đối diện Lý Lệ, người kia ngồi một mình, bên cạnh không có một tùy tùng nào, ánh mắt nhìn cô vẫn dịu dàng như nước, giống như sáng hôm qua khi ở tại tòa án, “Em đã đến rồi.”

Lý Lệ thấy thế, lúc này bà từ chỗ ngồi đứng dậy, mặt mang ý cười đi về phía cô nói: “Lúc mẹ vừa ra cửa khẩu thì chính là cậu La bảo người giúp mẹ ra cửa khẩu mau chóng, còn cùng mẹ ngồi đây chờ con.”

Trên khuôn mặt La Khúc Hách mang theo nụ cười lịch lãm âm áp trước sau như một, sắc mặt chuyên chú nhìn cô.

Cảm giác lạnh buốt từ ngón chân trèo lên trên cùng, Dung Tư Hàm cắn chặt răng vừa định mở miệng thì hấn từ chỗ ngồi đứng dậy, lễ phép nói với Lý Lệ: “Bác gái, nếu bác không ngại buổi trưa có thể cho cháu vinh dự mời bác một bữa cơm không?”

Người đàn ông anh tuấn khiêm tốn lịch sự, làm ra bất cứ hành động nào cũng khiến người ta thấy hài lòng thoải mái.

Lý Lệ vốn đã quen với trường hợp này, lúc này bà quay đầu tươi cười chế nhạo liếc nhìn con gái mang sắc mặt phức tạp một cái, sau đó bà ung dung gật đầu nói được.

**

Nhà hàng cao cấp hoàn cảnh trang nhã, La Khúc Hách vung tay bao trọn, cả nhà hàng ngoài bọn họ thì không có người khách thứ hai.

Một người là cán bộ cao tuổi làm việc trong cục nhiều năm, một người là con cả gia tộc lớn chỉ tay tung hoành thương trường, lần

đầu gặp mặt đối thoại qua lại, trên bàn ăn lại là bầu không khí hài hòa.

Cả quá trình Dung Tư Hàm không nói mấy câu, trên mặt cũng chẳng có biểu cảm gì.

“Bác gái, món ăn có hợp với khẩu vị của bác không?” Lúc này La Khúc Hách đặt đũa xuống, ôn hòa hỏi người đối diện, “Bác còn muốn gọi thêm món khác không?”

“Không cần.” Lý Lị cười gật đầu với hắn, bà nhìn thoáng qua Dung Tư Hàm ở bên cạnh, thân thiết bóp bờ vai cô, “Hàm Hàm, người con có phải không thoải mái không? Sao con ăn ít vậy.”

“Không ạ.” Cô lắc đầu, “Con không có khẩu vị thôi.”

La Khúc Hách cũng nghe rõ lời cô, lúc này hắn lập tức vẫy gọi nhân viên phục vụ tới đây tính tiền.

“Không cần.” Hắn vừa muốn đưa thẻ cho nhân viên phục vụ, cô lập tức giơ tay ngăn lại, cô lấy ra thẻ mình từ trong túi xách.

“Hàm Hàm, trước đó đã nói ở sân bay bữa cơm này là do tôi mời bác gái.” Gương mặt hắn mang ý cười, trong giọng nói còn mang theo một tia thân thiết rõ ràng.

“Không cần làm phiền anh La nữa.” Cô nghe xong lời hắn, vẻ mặt càng xa cách hơn, cô bảo nhân viên phục vụ lấy đi thẻ của mình, “Anh đến sân bay đón mẹ tôi, ân tình này đã không biết làm sao để trả, còn thêm bữa cơm này, không phải là muốn tôi bán nhà để trả sao?”

Lời nói cô mang hàm ý khác, ngay cả Lý Lị cũng nghe ra, La Khúc Hách thu lại tấm thẻ của mình, vẫn là nụ cười ôn hòa: “Vây rất cuộc là tôi làm điều thừa rồi.”

Lúc này Lý Lệ hơi oán trách liếc nhìn Dung Tư Hàm một cái, bà bình thản nói với hắn: “Cám ơn cậu.”

“Bác gái khách sáo rồi.” Hắn lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, giống như đang nói chuyện vụn vặt, “Ân tình khó đền, lòng người càng khó bù đắp, chuyện đã để vượt mất, cháu có hối hận cố gắng có khả năng bao nhiêu cũng chẳng có chút tác dụng, chỉ khiến người ta chán ghét.”

Lý Lệ cười nhạt, gật đầu không nói gì thêm, Dung Tư Hàm nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn tú của hắn thoáng hiện vẻ đau buồn, mày cô càng nhíu càng chặt.

...

Từ nhà hàng đi ra, La Khúc Hách đứng ở một bên đích thân giúp bọn họ đón xe, người đàn ông tuấn tú cao lớn đứng ở ven đường, các cô gái không ngừng quay đầu nhìn lại, lúc này Lý Lệ kéo Dung Tư Hàm đến bên người, bà cau mày hỏi cô: “Hàm Hàm, rốt cuộc con sao thế? Vì sao phải dùng thái độ như vậy đối với cậu ta?”

“Con nên dùng thái độ gì đối với anh ta?” Cô điềm tĩnh đáp lại, “Anh ta ngay cả bạn bè cũng không tính.”

“Thế à?” Lý Lệ quan sát biểu cảm của con gái, lúc này bà gần từng tiếng nói với cô, “Lúc ở sân bay cậu ta cho mẹ biết, con và cậu ta từng ở bên nhau bốn năm trời.”

Con người Dung Tư Hàm lập tức co lại, sắc mặt liền thay đổi.

“Bác gái.” Xe taxi đỗ lại trước mặt hai người, giờ đây La Khúc Hách đi tới trước mặt bọn họ, vươn tay giúp bọn họ mở cửa xe, “Nếu bác và Hàm Hàm đồng ý, mấy hôm sau cháu có thể cùng bác dạo chơi Hồng Kông.”

Cô còn chưa lên tiếng thì lúc này vô tình tầm mắt lướt qua trông thấy phía sau La Khúc Hách có hai người đi tới.

Vóc dáng thấp bé đèo xuống vành nón nhìn thấy có thể nhận ra là Milk, cô gái đang khoa chân múa tay nói chuyện, tươi cười đầy mặt, mà người đàn ông bên cạnh Milk khuôn mặt hết sức anh tuấn, trên mặt treo nụ cười lười nhác mà Dung Tư Hàm quen thuộc nhất.

Đó là Phong Trác Luân một đêm chưa về.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Sam

Phong Trác Luân vốn đang hơi khom lưng lắng nghe Milk bên cạnh nói chuyện, lúc này ánh mắt anh vừa dờn chuyển bước chân lập tức ngừng lại.

Đám người qua lại bên cạnh chẳng hề gián đoạn, khu vực trạm xe nhỏ như vậy, tuy cách xa mấy bước lại dường như một khoảng cách sâu không thấy đáy.

Ánh mắt anh lặng lẽ dừng trên khuôn mặt Dung Tư Hàm, thu từng tấc một trọn vẹn vào đáy mắt mình.

Lông mi cô khẽ run, cho dù có che giấu thế nào cũng không thể ẩn đi vẻ dao động dễ nhìn thấy kia.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng trước người cô có lẽ cũng chú ý tới tầm mắt cô, hấn xoay người lại mặt đối mặt với anh.

Người đàn ông cao lớn anh tuấn, trên khuôn mặt vẫn lộ ra ý cười dịu dàng ôn hòa, hấn chẳng hề hoang mang nhìn vào mắt anh.

Phong Trác Luân đứng tại chỗ không động đậy chút nào, anh nắm chặt bàn tay, vẻ mặt dần dần trở nên hờ hững lạnh băng, Milk ở bên cạnh khi nhìn thấy La Khúc Hách thì lập tức theo bản năng lùi một bước tới sau lưng anh, vươn tay nhẹ nhàng túm lấy góc áo anh.

“Hàm Hàm, đây là bạn em à?” Mấy giây giằng co im ắng, lúc này La Khúc Hách nghiêng đầu hỏi Dung Tư Hàm ở phía sau, trong âm thanh êm dịu mang chút thân mật.

Dung Tư Hàm không có biểu cảm gì, cô chẳng nhìn lại Phong Trác Luân mà mở ra cửa xe taxi để Lý Lị ngồi vào, còn mình thì ngồi vào sau đó rồi đóng cửa xe.

La Khúc Hách thu hồi ánh mắt, hấn xoay người cũng ung dung mở ra cửa xe ghé lái phụ, nói địa chỉ với tài xế, hơi khom người cũng ngồi xuống.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, xe taxi nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ như thoi đưa.

Bấy giờ Milk rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, từ phía sau Phong Trác Luân lùi một bước, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt anh Milk lập tức sợ tới mức ngay cả nói cũng chẳng dám.

Thật đáng sợ, bình thường anh là một người tùy tính, trên mặt vĩnh viễn không thấy rõ vui giận, giờ phút này khuôn mặt anh lạnh như băng chẳng hề có chút độ ấm nào.

“Này.” Milk kéo tay áo anh, dè dặt hỏi, “Còn ăn cơm không?... Hoặc là tự chú quay về căn hộ nghỉ ngơi đi?”

Cả đêm đều đứng ở bệnh viện, Milk còn ngủ một giấc trên giường bệnh bên cạnh, anh thì gần như không chớp mắt.

“Không cần.” Trong đôi mắt anh có thứ gì đó hoàn toàn tối sầm, anh cong khóe môi nhạt nhẽo ý bảo Milk tiếp tục đi về phía trước, “Cùng cháu ăn cơm, sau đó tôi trở lại bệnh viện.”

Anh làm sao có thể ôm may mắn đối với mình chứ?

Từ trước đến nay cũng chưa nhận được, luôn luôn bị đập tan, hiện tại không sớm một phút, không muộn một giây, mọi thứ đều tan tành như anh đoán trước, ngay cả chút sức chống chọi cũng chẳng thể tồn tại.

Tựa như ban nãy vừa nhận được tin nhắn của cô vậy.

“Sau khi thu dọn xong đồ đạc của anh thì em sẽ giúp anh gửi về, chia tay đi.”

.....

Trên xe taxi không ai nói chuyện, Dung Tư Hàm vẫn im lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, lúc này chỉ nghe Lý Lệ thấp giọng hỏi bên tai cô: “Chàng trai vừa gặp được trên đường có phải là phù rể hôm Lục Lục kết hôn lần trước không?”

Phó trưởng ban Lý luôn có trí nhớ rất tốt, nửa phần cũng không nhận sai, cô bấm chặt lòng bàn tay hòa hoãn cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, nhẹ giọng “Vâng” một tiếng.

“Vậy sao con không chào hỏi với cậu ta?” Lý Lệ cảm thấy hơi lạ, “Hai đứa không phải cũng là bạn ư?”

“Không quen thân lắm.” Tay cô run rẩy, hồi lâu sau chỉ thản nhiên thốt ra bốn chữ.

Lý Lệ chẳng hoài nghi gật đầu, sau đó thở dài: “Cô bé ban nãy là bạn gái của cậu ta à? Tuổi còn nhỏ quá, trông chừng mười lăm mười sáu thôi, cái này cũng kỳ cục quá đi.”

Cô nghe được khuôn mặt càng u ám thêm mấy phần.

La Khúc Hách ngồi ở phía trước, ánh mắt vẫn thông qua tấm gương phản chiếu để ý tới sắc mặt của cô, lúc này xe đỗ lại dưới lầu căn hộ, sau khi xuống xe hắn tự mình giúp Lý Lệ xách hành lý, khiêm tốn nói lời từ biệt với Lý Lệ.

“Mẹ.” Dung Tư Hàm giao chìa khóa trong tay cho Lý Lệ, “Mẹ lên trước chờ con, con sẽ lên ngay.”

Lý Lệ gật đầu, tỏ vẻ hứng thú liếc nhìn cô và La Khúc Hách, sau đó bà xách hành lý đi vào tòa nhà.

“Tôi xin lỗi.” Xung quanh tĩnh lặng, La Khúc Hách đứng trước mặt cô, lúc này thong thả cất tiếng, “Tôi biết những việc tôi làm hôm nay đã ảnh hưởng đến cuộc sống của em.”

“Nhưng tôi không thể không chế, tôi không thể nào kiềm chế bản thân làm những việc này, cho dù tôi biết sẽ càng khiến em chán ghét.” Dừng một chút, sắc mặt hần trịnh trọng, nghiêm túc mà âm đạm, “Tôi chỉ có thể bắt tay từ chỗ mẹ em, có một phần vận cơ hội, tôi cũng bằng lòng làm vậy.”

Thấy cô đứng tại chỗ không nói gì, hần nói lỏng cà-vạt nói tiếp: “Từ trước đến nay tôi chưa từng thân thiết với bất cứ người phụ nữ nào ngoài em ra, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy.”

“Hàm Hàm, em hãy cho tôi một cơ hội nữa đôi xử tốt với em, được không?”

Người đàn ông đứng đầu Hồng Kông thốt ra từng chữ rõ ràng, tình sâu ý nặng, xung quanh chẳng có bất cứ tùy tùng nào, cứ vậy đứng lẻ loi trước mặt cô, hạ thấp mình đến khiêm nhường, giọng điệu gần như cầu xin.

Hần là không có một cô gái nào sẽ không động lòng.

“La Khúc Hách, thực ra tôi rất bội phục anh.” Hồi lâu sau, Dung Tư Hàm lùi về sau một bước, “Anh vĩnh viễn có khả năng không cần một chút thật tình, quang minh chính đại thốt ra lời nói không có câu nào là thật.”

“Hai năm trước sao anh lại không thể không chế đi tìm tôi?” Cô cười lạnh nói, “Để tôi giúp anh trả lời nhé, bởi vì hiện tại nhà họ Chung bắt đầu xuống dốc, anh coi Chung Thành là đồ vứt đi, Chung Hân Dục không còn giá trị lợi dụng với anh.”

Hần không trả lời thẳng, ngược lại nói: “Chữ tín dùng hết cũng có một ngày chuộc lại, tôi chỉ biết hiện tại tôi sẵn lòng không tiếc mọi thứ để em trở về bên tôi lần nữa.”

“Trở lại bên cạnh anh tiếp tục bị anh coi là kẻ thứ ba được bao nuôi ư?” Cô gần từng tiếng nói, “Trước đây bao nuôi bốn năm, lần này anh định bao nuôi bao lâu? Tám năm?”

La Khúc Hách nhú mày, không lên tiếng.

“Đừng dùng thời gian quý giá của anh để diễn trước mặt tôi nữa.” Dung Tư Hàm mím môi, sắc mặt mỗi mệ, “Anh không mệ, nhưng tôi thì mệ rồi.”

**

Lúc trở về căn hộ, Lý Lệ đang mở va ly thu xếp đồ đạc, thấy cô trở về bà lập tức dừng lại việc trong tay, kéo ra cái ghế cạnh bàn ăn, bà nhướn mày với cô.

Đáy lòng Dung Tư Hàm âm thầm thở dài một hơi, lúc này cô bỏ túi xuống, đi tới ngồi đối diện bà.

“Hàm Hàm, con thành thật nói với mẹ trước đi, mấy năm con đến Hồng Kông đã từng có mấy người bạn trai?” Sắc mặt Lý Lệ không nhìn ra vui giận, âm thanh không cao không thấp.

Cô động khóe miệng, chậm rãi đáp: “Hai người, đều chia tay rồi.”

Lý Lệ hít sâu một hơi: “Con chưa bao giờ nhắc tới chữ nào với mẹ và ba con.”

Cô cụp mắt, ngón tay xoắn chặt, không biết phải nói gì.

“Mẹ thực sự không ngờ.” Lý Lệ thấy cô chẳng nói gì, lúc này bà nhích người tới gần, “Con có biết không hôm nay cái cậu kia nói với mẹ con và cậu ta ở bên nhau bốn năm, hy vọng mẹ có thể giúp cậu ta xin con tha thứ lần nữa, con có biết mẹ có cảm giác gì không?”

“Đầu tiên mẹ mặc kệ bối cảnh của người này, nhân phẩm phương diện khác thế nào, giữa cậu ta và con đã từng xảy ra

chuyện gì.” Trong lời nói Lý Lệ đã mang chút tức giận, “Trong lòng mẹ chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, sự hiểu biết của mẹ về con gái mình còn không bằng một người ngoài.”

Dung Tự Hàm nghe vậy trong lòng càng ngày càng chua chát, cô cắn môi nhắm mắt.

Nữ cán bộ giỏi giang từng trải bóp mi tâm, trong giọng nói dần dần mang theo một tí mệt mỏi: “Lúc trước ba mẹ hy vọng con không ở dưới sự trợ giúp và che chở của ba mẹ, dựa vào sự cố gắng của bản thân đối mặt với từng chuyện xảy ra trong cuộc sống của con, lăn lộn mài giũa tính tình nuông chiều từ bé của con. Hai năm học nghiên cứu sinh, công việc...con đều làm tốt từng việc, chưa từng khiến mẹ thất vọng.”

“Nhưng mẹ đã quên mất điều nên được chú ý và dạy dỗ con gái nhất.” Lý Lệ nhìn con gái mình, “Mẹ luôn thử áp đặt quyết định của mình cho con, chỉ hy vọng con dựa theo tiêu chuẩn và yêu cầu của mẹ tìm một chàng trai tốt, tuân tự mà tiến kết hôn lập gia đình, nhưng mẹ lại hoàn toàn không nói với con nên làm sao đối đãi với tình cảm... Mẹ cảm thấy mình rất thất bại.”

“Con xin lỗi.” Hốc mắt cô dần ửng đỏ, “Mẹ, là con gạt mẹ và ba, là vấn đề của bản thân con, không có liên quan tới mẹ.”

Từ nhỏ tuy rằng Lý Lệ và Dung Thành rất ít khi quản giáo cô, đa số thời gian bận công việc và xã giao, nhưng chỉ cần hai người được nghỉ ngơi là cố gắng dành thời gian ở cùng cô, tự mình dạy dỗ cô, bọn họ cho cô cuộc sống đãi ngộ, dạy cô học hành, lễ nghi, tri thức, cũng chiều chuộng quan tâm cô, bọn họ làm ba mẹ tuyệt đối không thể nói không tốt.

Hắn là cô đánh giá mình quá cao, sự chịu đựng tám năm qua đều do bản thân cô, bây giờ rốt cuộc sức cùng lực kiệt, không thể trách bất cứ ai.

“Mẹ đặt vé máy bay ngày mai, con theo mẹ về trước.” Sau khi Lý Lị im lặng một lúc lâu, bà bóp nhẹ mu bàn tay cô, “Sau khi về nhà con hãy suy nghĩ kỹ càng, có thể lựa chọn trở về nữa, hoặc là từ nay về sau ở lại thành phố S, con suy nghĩ thế nào về chuyện của mình thì hãy nói với mẹ, được không?”

Lý Lị bình thường phần lớn thời điểm tương đối cứng cỏi, bà chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô.

Dù sao huyết thống gần gũi, tuy Lý Lị thất vọng về việc cô giấu diếm, nhưng dù sao trong lòng bà càng thương cô hơn.

Thể lực tinh thần của Dung Tư Hàm quá mệt mỏi, vành mắt cô đỏ ngầu hơi gật đầu.

Cô chỉ có ba mẹ.

Tám năm nay đã đến điểm cuối, sự kiên quyết và kiên trì cuối cùng của cô để chống đỡ chính mình rốt cuộc cũng bị chính tay anh làm tan vỡ.

Cô động lòng, nhưng anh ngay cả tình yêu cũng không còn sức để cho nữa.

**

Người đại diện của Milk đến nhà hàng đón Milk tới cuộc họp báo buổi chiều, một mình Phong Trác Luân quay về bệnh viện, tới tầng trệt khu điều trị.

Tại cửa có hai người đàn ông mặc âu phục đen canh gác, thấy anh đi tới, hai người đều bước sang bên cạnh một bước kêu một tiếng “cậu Phong”, một người trong đó vươn tay giúp anh mở cửa.

Nằm trên giường bệnh là một người đàn bà trung niên tướng mạo xinh đẹp, bên cạnh có mấy vị bác sĩ đang hết lòng giúp bà kiểm

tra, người đàn bà mê man cả đêm vừa mới tỉnh dậy, lúc này hơi dựa vào gối, khuôn mặt tái nhợt, không có chút màu máu.

Nghe được tiếng mở cửa người đàn bà hơi mở mắt ra, nhìn thấy anh tới, khóe miệng bà dùng sức kéo ra một nụ cười dịu dàng.

“Trác Luân.”

Bước chân Phong Trác Luân khựng lại, anh không lên tiếng đáp lại, lúc này đi đến mép giường chậm rãi ngồi xuống.

“Tình hình kiểm tra thế nào?” Lúc này anh ngẩng đầu lạnh nhạt hỏi bác sĩ ở một bên.

“Sau lần phẫu thuật vào mấy năm trước, kết quả kiểm tra định kỳ hằng năm đều tốt, nhưng mà...”

“Đừng bày ra bộ dạng ông báo cáo với anh ta.” Phong Trác Luân nhíu mày, ngữ khí khác với vẻ thờ ơ thường ngày.

“Chẩn đoán chính xác là tái phát, hơn nữa...” Bác sĩ đành phải đưa báo cáo trong tay cho anh, có phần muốn nói lại thôi nhìn người đàn bà nằm trên giường, hình như đang cố gắng cân nhắc câu chữ.

“Ông nói đi, không sao.” Người đàn bà ôn hòa lên tiếng.

Phong Trác Luân im lặng xem báo cáo trong tay, trên khuôn mặt nhìn không ra vui giận.

“Các người không phải có tiếng là đoàn điều trị chuyên nghiệp nhất sao?” Anh nở nụ cười khinh khi, “Không phải nói hiệu quả điều trị còn tốt hơn so với nước ngoài? Bây giờ tái phát, các người định chữa trị thế nào hả?”

“Thái tử nói đối với chứng ung thư thời kỳ cuối nên giảm bớt đau đớn, quá trình điều trị không cần quá nặng nề.” Bác sĩ bên cạnh bình tĩnh bổ sung.

“Anh ta bảo ông đập đầu vào tường ông cũng làm phải không?”
Anh nghe được càng cười tươi hơn, vươn tay ném bảng báo cáo lên tủ đầu giường, “Sao các người không nói thẳng ra là không cần điều trị, trực tiếp lấy thuốc diệt chuột độc chết đi?”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: Sam

Mặc dù anh không mang khí thế lạnh băng u ám bức ép người khác, nhưng lời nói sắc bén hờ hững lại thực sự khiến cho mấy vị bác sĩ không dám thờ mặt.

Sắc mặt của người đàn bà nằm trên giường hơi phức tạp, ánh mắt bà nhìn Phong Trác Luân chăm chú, bà muốn chạm vào ngón tay anh tỏ ý anh đừng nói nữa, nhưng anh thu về ngón tay tránh đi.

“Cậu Phong, bệnh của Phong phu nhân tái phát cậu gán ép trên đầu chúng tôi, chúng tôi cũng hết cách, việc chúng tôi có thể làm là cố gắng hết sức tiến hành điều trị, quan trọng là phải để trạng thái tâm lý của Phong phu nhân thoải mái, có thể phối hợp với chúng tôi, chúng tôi mới có khả năng kéo dài thời gian.” Một vị bác sĩ đeo mắt kính lúc này miễn cưỡng cất tiếng.

Càng lắng nghe Phong Trác Luân càng thấy nực cười, anh nhướn mày nhìn bọn họ chẳng nói lời nào.

“Phong phu nhân.” Lúc này một nữ bác sĩ dờn hướng về phía người đàn bà trên giường bệnh, “Xin hỏi bà muốn ở lại bệnh viện tiến hành trị liệu hay là về nhà tĩnh dưỡng trị liệu?”

Người đàn bà nghiêng đầu liếc nhìn Phong Trác Luân một cái, bà vừa định lên tiếng thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra.

“Thái tử.”

La Khúc Hách từ ngoài sảnh bước vào, mấy vị bác sĩ vừa thấy hắn đến vội vàng thở phào một hơi, cùng cung kính chào hỏi hắn, sau đó toàn bộ đều lui ra trước.

Hắn động đậy ngón tay, A Nghiêm đi theo bên cạnh hắn cũng lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Dì Du, xin lỗi tôi đã đến muộn.” La Khúc Hách đứng cạnh giường bệnh, hơi khom người, mặt mày ôn hòa cúi đầu nhìn người đàn bà, “Ngoại trừ nhóm bác sĩ ban nãy lúc trước chăm sóc dì quen thuộc với bệnh tình của dì, hiện tại tôi ra nước ngoài mời sang vài vị bác sĩ tốt nhất, sáng mai sẽ đến, dì hãy yên tâm, quá trình điều trị và thuốc men sẽ không quá nặng nề, dì yên tâm phối hợp với bọn họ là được rồi.”

Phong Du trên giường bệnh sau khi lắng nghe hắn nói xong thì ánh mắt bà dịu dàng, gật đầu với hắn.

“Về ba, ông ấy bàn xong chuyện làm ăn thì sẽ quay về Hồng Kông, đợi ngày mai ông ấy qua đây, sau khi xem tình huống của dì thì sẽ đón dì trở về.” Hắn nghiêm nghị nói, “Dì ở trong nhà, mọi người đều có thể chăm sóc, bác sĩ cũng có thể chờ đợi bất cứ lúc nào.”

Từ khi La Khúc Hách tiến vào phòng bệnh thì Phong Trác Luân chẳng nói câu nào nữa, lúc này anh đẩy ghế ra sau, đứng dậy đi về phía cửa phòng bệnh.

Phong Du muốn động đậy nhưng không có sức, bà chỉ có thể nhìn bóng lưng anh gọi anh lại: “Trác Luân, con đi đâu?”

“Không trở ngại hai người mẹ con tình thâm.” Phong Trác Luân dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ, anh cười hờ hững, “Dựa theo những lời bác sĩ vừa nói, chỉ cần các người một nhà đoàn tụ thì trạng thái tâm lý của bà tốt rồi, đi đâu điều trị, làm sao điều trị, hiệu quả đương nhiên rất tốt rồi.”

Lời anh không nặng, nhưng Phong Du nghe được sắc mặt đã tái nhợt giờ đây càng không có màu máu, ánh mắt bà khẽ run nhìn anh, khóe miệng mấp máy nhưng không thốt ra lời nào.

“Dì Du, dì vừa giải phẫu xong, lúc này đừng nên cố gắng hoạt động quá nhiều thì tốt hơn.” La Khúc Hách điềm tĩnh ung dung cất tiếng dặn dò, hắn lấy ra cái gối tựa trên lưng giường, dìu bà cẩn thận hơi ngồi lên.

Phong Trác Luân nhìn điệu bộ quan tâm của hắn, khéo léo gần gũi, ra vẻ người con có hiếu.

“Buổi tối tôi còn có một bữa tiệc, tôi đi trước, ngày mai tôi và ba cùng nhau sang đây thăm dì.” La Khúc Hách ôn hòa nói xong, vươn tay đắp chăn cho bà, “Dì nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Được, cháu bận việc của mình đi.” Phong Du dịu dàng đáp lại, ánh mắt vẫn dừng tại trên người cách đó không xa.

La Khúc Hách thấy thế cong lên khóe môi cười đi tới cạnh cánh cửa, lúc đi qua bên người Phong Trác Luân hắn khựng bước chân, dừng lại.

Chiều cao hai người đàn ông gần như tương đồng, một người thân hình mảnh khảnh, một người cân đối cường tráng, khuôn mặt tinh xảo khôi ngô, gần như khó mà phân biệt ai hơn ai.

Ba tiếng trước tại ven đường đông người ồn ào, bọn họ cũng đối diện như vậy, người lạ tương đồng.

“Quả thật chỉ có dì Du gặp chuyện cậu mới có thể hiện thân một lần.” Lúc này La Khúc Hách hơi kè sát khuôn mặt anh, nở nụ cười ôn hòa đối diện anh, “Nếu hiện thân rồi vậy thì chăm sóc dì ấy cho tốt, bệnh tình tái phát tình huống cấp bách, nói không chừng cậu đi lần nữa không quay đầu lại thì sẽ vĩnh viễn xa cách.”

Sau khi nghe xong Phong Trác Luân nhếch khóe miệng, trên khuôn mặt cũng treo nụ cười lười nhác vô vị thường ngày, nhưng trong ánh mắt chẳng có độ ấm nào: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Hai câu nói giao chiến, mỗi một tác không khí dường như bị đông lại. Vài giây im lặng như chết.

Tầm mắt giao nhau, La Khúc Hách không nói thêm gì nữa, xoay người vững bước ra khỏi phòng bệnh.

“Có phải như thế này mẹ sẽ vui sướng hay không?”

Trong phòng bệnh không còn ai khác, Phong Trác Luân đi mấy bước về bên giường, anh nhìn Phong Du mang giọng điệu châm chọc nói: “Mỗi người ở bên cạnh mẹ ở cùng mẹ, thỏa mãn nội tâm không đáy của mẹ, hai bên còn yêu thương lẫn nhau.”

Phong Du đang nhìn anh tinh tế, sau khi nghe xong hốc mắt bà hơi đỏ lên, bà muốn nói gì đó nhưng bắt đầu cất tiếng thì ho lên, hồi lâu sau lại ho ra một búng máu.

“Trên thế giới hẳn là không có đứa con bất hiếu thứ hai giống như con, có phải không.” Ánh mắt anh ẩn nhẫn nhìn vết đỏ sẫm trên tấm chăn trắng như tuyết, anh đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, “Sau khi mẹ nguy cấp có khả năng mắc bệnh không thể chữa khỏi thì đứa con ngược lại một mình cao chạy xa bay, thậm chí đã trở lại cũng không thèm nhìn lấy một cái.”

“Mẹ có biết con hận mẹ bao nhiêu không?” Anh nhếch khóe miệng, sau đó cười càng tươi hơn, “Gần như căm ghét đến cực điểm.”

Trên khuôn mặt gần như không khác mấy với Phong Du có một ít cảm xúc.

Phong Du ngồi trên giường nhìn anh chẳng hề quay đầu ra khỏi phòng bệnh, bàn tay dính máu của bà từ từ giơ lên che kín khuôn

mặt.

Lý Lị đã tới Hồng Kông vài lần, giờ đây thu dọn sơ hành lý, rồi xuống lầu tới siêu thị lân cận mua chút đồ ăn định ở nhà nấu bữa tối.

Dung Tư Hàm bỏ quần áo và đồ dùng tùy thân của mình vào va ly để ngày mai quay về thành phố S, lúc này cô trở về tủ chứa đồ dọn ra đồ đạc của Phong Trác Luân.

Hồi sáng nhét vào quá vội vàng, đồ bên trong còn lộ ra một chút ngoài va ly, cô đề va ly lại, lấy ra mấy thứ nhét lung tung, lạng lẽ xếp vào lần nữa.

Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, quần áo... Mỗi một thứ dường như còn lưu lại hơi thở trên người anh, cô cụp mắt xếp xong cái quần cuối cùng, bỗng nhiên nhìn thấy trong túi quần lộ ra một góc màu trắng.

Cô chợt nảy sinh ý nghĩ, bàn tay đã không tự chủ được rút ra thứ màu trắng kia.

Sắc trời dần tối sầm, cô ngồi xồm tại chỗ im lặng thật lâu, rồi đứng dậy bỏ thứ kia vào trong túi của mình, kéo va ly lại rồi xách lên.

Đường Thốc mau chóng bắt máy, bạn học ngốc nghếch ghen tị huyết sáo lập tức cao giọng đùa giỡn ở đầu dây bên kia: “Trước hết đừng nói, để tôi đoán xem là bạn Hoa Luân hay là bạn Maruko nhà anh ấy đây?”

Dung Tư Hàm cứng họng một lúc, cô hít sâu một hơi.

“Tôi đoán ra rồi!” Lỗ mũi Đường Thốc hướng lên trời: “Anh khẳng định là Hoa Luân rồi! Nhóc Maruko bị anh ăn sạch ở trên giường ngủ chết rồi nên anh mới có thể nhớ tới tình yêu cũ là tôi đúng không?! Đúng không?!”

Cô bị biểu hiện ngốc đến trời đất chứng giám của người này khiến cho hoàn toàn mất kiên nhẫn, hồi lâu sau cô bình tĩnh thấp giọng nói: “Anh tới khu nhà của tôi một chuyến, tôi đưa đồ của anh ấy cho anh.”

Vừa nghe được giọng cô, người ở đầu dây bên kia đột nhiên im lặng giống như bị bắn chết, qua cả buổi mới run rẩy đáp lại một câu: “...Tại sao tôi luôn là người bị thương! Hai người...hai người lại làm sao hả?”

“Chúng tôi chia tay rồi.” Dung Tư Hàm ngắt lời anh ta, nói xong thì cúp máy ngay, cô xách va ly cầm chìa khóa xuống lầu.

Bóng đêm kéo tới mỗi một góc trong thành phố, gió lạnh mùa thu từ nơi không có quần áo che đậy chậm rãi xuyên thấu mỗi một bộ phận cơ thể con người, Dung Tư Hàm xách va ly đứng ở dưới lầu, vẻ mặt buồn rầu lạnh lùng.

Nhưng người đợi tới lại không phải Đường Thốc.

“Lần này là muốn chia tay thực sự phải không?”

Trên người Phong Trác Luân vẫn mặc quần áo tối hôm trước khi ra ngoài, lúc này anh vươn tay nhận lấy va ly cô xách trong tay, anh cố hết sức thu lại vẻ mệt trên khuôn mặt, cong khóe miệng: “Để anh nghĩ xem...cảnh tượng này đã xảy ra mấy lần rồi? Lần trước là em lấy đồ đạc từ chỗ anh, lần này là anh cầm đồ đạc bị đuổi ra khỏi chỗ ở của em, lần này coi như hòa.”

Khuôn mặt anh vẫn xinh đẹp như vậy, cách nói chuyện như vậy, nụ cười vẫn vậy.

“Về đề nghị chia tay em đưa ra trong tin nhắn hồi sáng, anh không có ý kiến.” Anh không dây dưa, “Em còn có gì không rõ muốn hỏi anh không?”

“...Không có.” Cô nhìn anh, một sợi dây cuối cùng trong đáy lòng cất tiếng đứt đoạn, cô thu lại bàn tay trong túi áo dần dần nắm chặt vải vóc, cũng ung dung cười cười, “Anh cũng có điểm không rõ ràng à.”

Phong Trác Luân nhìn khuôn mặt điềm tĩnh vững vàng của cô, trái tim tựa như bị một sức lực khổng lồ vò nát từng tắc một, rốt cuộc đành nhắm mắt khép lại.

“Không có.” Anh cười càng sâu hơn, đường cong ánh mắt xinh đẹp, “Cho dù thời gian có ngắn bao nhiêu, suy cho cùng anh cũng chính thức yêu đương làm bạn trai bạn gái với Dung tiểu thư, bây giờ hợp tan vui vẻ, không cảm thấy có gì không ổn.”

Thấy cô chẳng nói gì, lúc này anh buông lỏng cần kéo va ly, nhẹ nhàng vươn hai tay về phía cô: “Anh đoán em chắc là cũng không cần anh thiết kế nhẫn kim cương kết hôn cho em, cái này coi như là quà chia tay.”

Bên tai là tiếng gió hơi chói tai, trước mắt Dung Tư Hàm rưng rưng ánh nước, thật lâu sau bước chân cô di chuyển liền bị anh ôm vào lòng.

Khuôn mặt cô vui trong lồng ngực anh gần như hít thở không thông, chỉ nghe được nhịp tim anh đập từng tiếng ngày càng dồn dập, sự ẩm ướt trong hốc mắt của cô không thể kiềm chế mà dần dần dính trên áo sơ mi của anh.

Thật lâu sau, Phong Trác Luân nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay, xoay người khom lưng xách hành lý lên.

Cô giơ tay lau mặt, bình tĩnh cất tiếng: “Ngày mai em cùng mẹ quay về thành phố S, có lẽ sau này sẽ không trở về Hồng Kông nữa.”

Bàn tay anh nắm cần kéo va ly run lên, hồi lâu sau anh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô gật đầu, dùng giọng điệu như bạn bè

bình thường nói: “Hôm nay qua rồi, còn có ngày mai, cho dù ở nơi nào, chỉ cần sống vui vẻ là tốt rồi.”

Cô đã từng nghe lời nói sắc bén châm chọc của anh, từng nghe lời nỉ non tràn đầy tình cảm của anh, nhưng chưa từng nghe qua anh như bây giờ, câu chữ trong xa cách mang theo đoạn tuyệt.

Tựa như đã tuyệt vọng tâm như tro tàn.

“Ừm, không có anh còn có người khác.” Cô nói theo, dồn ép nước mắt vòng vo trong hốc mắt, “Em sẽ không để chính mình sống khó chịu, em biết anh cũng vậy.”

Anh không nhìn cô, cong lên khóe miệng cười, xách hành lý bước xuống bậc thang.

Chân trời tối tăm chìm xuống, ngoại trừ ánh sao trong trời đêm thì không còn ánh sáng nào khác.

Dung Tư Hàm nhìn bóng dáng anh chậm rãi đi xa, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cho dù có lâu bao nhiêu thì ngày này cũng sẽ tới, từ lúc bắt đầu bọn họ đã hiểu được.

Từ nay về sau có lẽ không bao giờ gặp lại nữa, không còn liên hệ gì nữa, những triền miên thân mật khi ở bên nhau, tổn thương nghi ngờ, dịu dàng yên tâm, tất cả đều phải hoàn toàn chôn hết thỏa đáng ngày hôm nay.

Tĩnh mộng rồi anh tựa như người qua đường bình thường khác, dễ dàng rời khỏi cuộc sống của mình.

Thế nhưng anh nhất định không biết món quà chia tay mà cô tặng cho anh.

Không phải yêu, không phải hận, không phải oán trách, không phải không nữa.

Là từ nay về sau cô không còn khả năng nguyện kiên trì với một người mà không cần hứa hẹn.

Là từ nay về sau cô rất cuộc không thể mong muốn cùng bất cứ ai ở bên nhau lâu dài.

Sự thành tâm thật ý mà cô cho anh, rất cuộc không thể cho người thứ hai ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: Sam

Chuyến bay từ Hồng Kông trở về không gặp bất cứ chậm trễ nào, tới thành phố S đúng giờ.

Dung Tiễn nghe nói Dung Tư Hàm cùng Lý Lị trở về, sáng sớm đã kéo Cù Giản sang nhà họ Dung chờ Dung Tư Hàm trở về, sau khi bọn họ tới thì bố mẹ Dung Tiễn cũng qua đây.

Hiếm khi gia đình hai anh em đều ở đây, Dung Thành đích thân xuống bếp nấu ăn tại nhà, Lý Lị cũng giúp đỡ trong phòng bếp, bầu không khí trong nhà rất vui vẻ.

Trên lầu, Dung Tiễn giống như cái đuôi nhỏ đi theo sau Dung Tư Hàm, vĩnh viễn không ngừng trò chuyện với cô, Dung Tư Hàm vốn định thu dọn đồ đạc trong hành lý, thấy phía sau Dung Tiễn còn kéo theo một người sắp làm bố, cô đành phải bỏ hết mọi chuyện trong tay, để Dung Tiễn ngồi yên trên giường, chuyên tâm trò chuyện với cô em gái.

“Em mang thai có gì không thoải mái không, có chỗ khó chịu không?” Dung Tư Hàm nhìn Dung Tiễn vừa được xác nhận mang thai một tháng, thấp giọng hỏi, “Khẩu vị thế nào?”

Dung Lục Lục khẽ đong đưa chân, nhún vai tỏ vẻ không gì: “Ăn rất ngon miệng, đưa tới thì ăn thôi, tốt lắm.”

Cù Giản cầm cốc nước ngồi ở sofa bên cạnh, lúc này anh ta thản nhiên cất tiếng: “Vậy đêm qua là cô nào cho gì cũng không ăn,

bướng bình ồn ào khóc lóc nói muốn nôn mửa, còn bắt anh ba giờ sáng đi mua khoai nướng?”

“Này!” Bạn học phụ nữ có thai bị vạch trần trước mặt chị gái lập tức không thể bình tĩnh, từ giường đứng bật dậy đi qua giơ tay đánh chồng.

Cù Giản để ý đưa con trong bụng, hai tay che chở mặc Dung Tiễn ra tay, rồi anh ta nói với Dung Tư Hàm ở phía sau vợ mình: “Em có cảm thấy tính tình cô ấy hiện giờ càng ngày càng giống một người không?”

Dung Tư Hàm cười nhẹ nhìn hai người họ, cô nghĩ ngợi rồi đáp: “Con thỏ xù lông của nhà Đan Cảnh Xuyên ư?”

Cù Giản gật đầu, vươn tay nắm lấy Dung Tiễn kéo xuống ngồi cạnh mình: “Hôm qua Oa Tử đã nói với anh hết rồi, vì suy nghĩ cho đứa con của chúng ta, sắp tới không thể để em chơi cùng với thỏ xù lông nữa, trừ phi trong tình huống đều có anh và cậu ta, vậy nên sau này em chỉ có thể tìm Bội Bội.”

Dung Tiễn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt cầu xin lắc đầu thật mạnh: “Lần trước tới nhà họ Phó, em nằm trên đùi Bội Bội bị Phó Chính thấy được, cái tên lòng dạ hẹp hòi kia lúc ăn bữa tối bỏ thêm hai thìa muối trong cơm canh của em, còn ném áo khoác của em cho con gái anh ta làm vải vẽ tranh sơn dầu. Em không đi đâu! Đánh chết cũng không đi!”

Dung Tư Hàm ngồi xếp bằng trên giường, vừa nghe vừa cười: “Vậy xem ra vẫn là chỗ chị an toàn nhất.”

“Em cũng muốn chứ!” Dung Tiễn chun mũi, “Nhưng chị cũng sẽ quay về Hồng Kông.”

“Không nhất định trở về.” Lúc này cô vươn tay vén tóc, điềm tĩnh nói, “Lần này chị trở về nghỉ ngơi một thời gian, có lẽ nộp đơn xin từ chức cho Sở Tư Pháp, ở lại thành phố S tìm một công việc khác.”

Dung Tiễn từ trước đến nay đều lơ đãng, nghe cô nói vậy cũng không suy nghĩ sâu xa, còn cười lộ ra hai chiếc răng: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Vậy sau này em có thể giống như hồi trước mỗi ngày tới tìm chị!”

Dung Tư Hàm gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười đã hơi ảm đạm.

Lúc này Lý Lệ đi lên gõ cửa bảo bọn họ xuống ăn cơm, Dung Tiễn tiến lên khoác cánh tay cô đi đằng trước, Cù Giản đi theo sau bọn họ, ánh mắt anh ta dừng trên người cô sâu thêm mấy phần.

**

Ăn xong buổi tối, mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, Dung Tiễn giấu đầu lòi đuôi lúc này mọi thứ đều lộ ra, giống như ông lớn sai khiến Cù Giản: “Em muốn uống nước, em khát nước!”

“Lúc ăn cơm uống nước gì chứ?” Mẹ Dung Tiễn ở một bên nói, “Tiểu Cù, con đừng để ý tính tình con nít của con bé.”

“Ai là con nít chứ?” Dung Tiễn lập tức bắt mẫn bĩu môi, “Con chính là một đóa hoa quân đội tiếng tăm lừng lẫy! Bất khả chiến bại đó!”

Lúc này Cù Giản buông đũa, đứng dậy bình tĩnh nói: “Anh đi múc canh cho em, lúc ăn cơm uống nước không tốt.”

Mẹ Dung Tiễn rất yêu mến đứa con rể này, bà lập tức trợn mắt nhìn con gái: “Con chừng nào thì có thể hiểu chuyện giống Hàm Hàm hả? Sau này sinh con rồi, Cù Giản chẳng khác nào một mình nuôi hai đứa con, nó không mệt sao?”

“Hừ, anh ấy thích.” Tuy nói vậy, Dung Tiễn ngồi tại chỗ lùa mấy miếng cơm, vẫn không thể kiềm chế đẩy ghế ra sau, đứng dậy đi vào phòng bếp.

“Hàm Hàm, con nói chuyện với Lục Lục đi, không phải mỗi người đàn ông đều giống như Cù Giản, kết hôn lập gia đình, ngày tháng sau này nó phải biết làm thế nào thông cảm Cù Giản, chăm sóc gia đình mình mới đúng.” Ba Dung Tiễn phần nào bắt đắ dĩ nói với Dung Tư Hàm.

Dung Tư Hàm cười gật đầu, thu đũa lại nhìn sang phòng bếp, ánh mắt cô lại lập tức ngờ ngác, hốc mắt dần sưng lên.

Cù Giản đang đứng tại bàn bếp múc canh, Dung Tiễn ôm anh ta từ phía sau, cười tủm tỉm làm nũng với anh ta, người đàn ông anh tuấn hết sức dịu dàng, cúi đầu hôn lên trán vợ mình, nhu hòa tựa gió xuân.

Cô không khỏi nhớ tới hai ngày trước, trong căn hộ tại Hồng Kông, cô tan tâm trở về rót nước tại phòng bếp, Phong Trác Luân nhàn rỗi ở nhà vừa nấu bữa tối vừa biếng nhác trêu chọc cô, cũng trong không gian nhỏ nhỏ ấy, khi nhìn nhau nụ cười xinh đẹp lại trêu chọc trên khuôn mặt anh khiến cô đang cầm cốc nước nhịp tim đập mạnh.

Thời điểm đó trong lòng cô đã có ý nghĩ sống cùng anh lâu dài một cách chân thật.

——

Cùng anh kết hôn sống chết, cùng nhau làm chuyện mà mỗi đôi vợ chồng sẽ làm, cùng nhau sắp đặt từng li từng tí trong cuộc sống tốt đẹp của họ, mỗi ngày đều thức dậy bên cạnh anh, từ nay về sau cho đến già.

Dung Tư Hàm thu hồi ánh mắt, lúc này cúi đầu nhắm mắt lại.

Cho dù khó khăn cỡ nào, cô cũng không dám, không muốn suy nghĩ chỉ một chút thôi về những điều đó, bởi vì lối ra cũng chỉ có một —— liều lĩnh quay đầu lại, đẩy bản thân vào hoàn cảnh rất cuộc không thể chạy thoát.

Mà điều này không nên do cô làm.

...

Khi Đường Thốc chạy tới Lan Quế Phường thì Phong Trác Luân đang tựa vào quầy bar, áo sơ mi cởi ra hai nút áo, cười đến mức gọi hồn xinh đẹp, anh ngửa đầu lại rót vào một ly rượu.

Một đám phụ nữ xung quanh vây quanh quầy bar, chen chúc đẩy đưa muốn đi về phía chỗ anh, Đường Thốc cao giọng hô lên “Làm ơn”, vất vả lắm mới từ trong đám người chen vào.

Anh ta giật lấy ly rượu trong tay Phong Trác Luân, nhìn lướt qua một hàng vỏ chai trên bàn, anh ta phát điên nói: “Con mẹ nó, anh không muốn sống nữa à?!”

Một hàng rượu này liếc một cái gần như hai mươi mấy chai!

Khuôn mặt Phong Trác Luân đỏ lên bởi rượu, anh cong khóe môi, cười nói: “Không chết được.”

Anh thật sự đã say rồi, cặp mắt xinh đẹp vừa đen lại sáng đượm một lớp sương mù hơi mỏng, nhưng rải rác đến mức ngay cả chút tiêu cự cũng không có, từ đầu đến chân ngay cả trên tóc đều là mùi rượu nồng nặc.

“Anh cứ vậy thế nào cũng sẽ đến bệnh viện rửa ruột!” Đường Thốc cau kinh cào tóc, lúc này anh ta quăng đi biên lai tính tiền, rồi kéo anh ra bên ngoài, “Anh có chút nhân tính được không, chết rồi giúp anh nhặt xác còn không phải ông đây hả!”

Anh bị kéo ra Lan Quế Phường, đứng ở góc đường người loạng choạng suýt nữa không đứng vững, Đường Thốc thấy thế vội vươn tay đỡ anh.

Từ đầu tới cuối trên khuôn mặt Phong Trác Luân chỉ mang theo nụ cười khiến người ta mê hoặc, trong bóng đêm dày đặc mà cực

nóng khiến người ta kinh hãi.

Đường Thốc nhin vài giây, rút cuộc kéo anh tức giận nói: “Anh chết là tốt nhất! Bây giờ chết đi! Tôi thực sự không hiểu, đã vất vả vậy xác định quan hệ ở bên nhau, giờ mới mấy ngày hả? Tại sao vẫn kiên quyết chia tay với cô ấy? Bây giờ anh có khổ sở đau lòng bao nhiêu muốn chết thì thế nào, người ta đã đi rồi, không bao giờ trở về nữa!”

Lúc này anh hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến cạnh đèn đường ở góc đường mà dựa vào, âm thanh hơi khàn: “Không về thì tốt.”

Ở tại đây, cô mới bị cuốn vào lốc xoáy càng sâu này, sống mệt mỏi cực nhọc, chịu đựng nguy hiểm và dằn vặt mà cô không nên chịu đựng.

Cả đời phụ nữ có bao nhiêu cái tám năm, anh đã ích kỷ níu giữ cô lâu như vậy, anh đã thỏa mãn rồi.

“Phong Trác Luân, hiện tại tôi cảm thấy anh thực sự hèn nhất nhu nhược.” Đường Thốc nghiêm nghị, nhìn anh gần từng tiếng nói, “Tôi không biết anh đang sợ cái gì, không dám hứa hẹn với cô ấy, chính mình không muốn trao ra toàn bộ thể xác tinh thần, khiến cô ấy và bản thân đều không có cảm giác an toàn, thích một người nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là tốt rồi, mẹ nó đây là lời phi lý! Nếu đối phương thật sự thích anh, cô ấy tuyệt đối sẽ không muốn bị anh nhường cho bất cứ người nào, tại sao người bảo vệ cô ấy để cô ấy sống tốt không phải anh mà là người khác?”

Hai bên đã yêu thương một lòng hướng về nhau thì tại sao không cố hết sức để được ở bên nhau?

“Cậu cũng biết tôi vô trách nhiệm với phụ nữ bao nhiêu, đàn ông giống như tôi hoàn toàn không đáng để phó thác.” Anh im lặng một hồi rồi ngẩng đầu nhìn Đường Thốc, nhếch khóe miệng trầm giọng nói, “Bởi vậy thực ra tôi không phải nhường mà là cam tâm tình nguyện.”

Anh xứng đáng không có gì cả, anh xứng đáng cô độc cả đời, có hòi ức về cô đã có thể chèo chống sự cam tâm tình nguyện của anh, thả cô đi, rời khỏi nơi này, rời khỏi mọi thứ, rời khỏi ký ức của bọn họ, không bao giờ trở về nữa.

Đường Thốc nhìn thấy anh cười, trong lòng anh ta lại cảm thấy khó chịu như là bị kim đâm.

Nụ cười như vậy, không phải nước mắt, không phải gào thét điên loạn, là nụ cười đã tuyệt vọng đến nỗi không thể cầu xin gì nữa, tình nguyện một mình cam chịu vạn kiếp bất phục.

Lúc này bước chân Phong Trác Luân hơi loạng choạng đi tới ven đường, anh vươn tay đón xe taxi, trước khi ngồi vào anh quay đầu dùng sức vỗ vai Đường Thốc, thấp giọng nói câu: “Cám ơn.”

**

Mỗi một tầng trang hoàng trong nhà đều mang theo khí chất cao sang lạnh lùng, nguy nga lộng lẫy, trong không gian xa xỉ to lớn lại chẳng có chút sức sống.

Phong Trác Luân đẩy ra cửa chính tiến vào, vẻ mặt hồ hững kéo ra một cái ghế tại bàn ăn ngồi xuống.

“Ô, nhìn xem ai kia.” Một người đàn bà xinh đẹp ngồi tại một đầu bàn ăn, lúc này bà ta vươn tay về phía người làm bên cạnh nói, “Khách quý trở về, chị đi bảo phòng bếp bưng lên thêm hai món.”

Ngồi bên cạnh người đàn bà chính là La Khúc Hách, hắn ăn vài miếng đồ ăn, ánh mắt lạnh lùng tao nhã hướng về phía Phong Trác Luân.

Lúc này một người đàn ông trung niên từ trên lầu đi xuống, mặt mày anh tuấn, phong thái hết sức xuất chúng, ông ta ngồi xuống vị trí người chủ tại bàn ăn, nhìn thấy Phong Trác Luân ông ta cất tiếng:

“Tiểu Du vừa đón về từ bệnh viện, bây giờ đang nghỉ ngơi trên lầu, ăn uống xong anh có thể đi lên thăm bà ấy.”

Từ đầu đến cuối Phong Trác Luân không nói lời nào, anh cầm đũa gắp đồ ăn dùng cơm, làm như không nghe thấy.

Người đàn ông trung niên nhìn anh, biểu cảm ôn hòa ban nãy đã thu về trong nháy mắt, lông mày ông ta hơi nhướn lên.

“Khúc Hách con có người được mùi chua của rượu không?” Lúc này người đàn bà xinh đẹp kia buông đũa xuống, cau mày giờ tay bịt mũi.

La Khúc Hách cười với bà ta: “Cũng ổn, không nồng nặc lắm.”

“Chiều nay đi ăn với nhóm người Lưu phu nhân, bọn họ nói mấy câu mẹ cảm thấy rất có đạo lý.” Người đàn bà xinh đẹp trầm ngâm một lát, sau đó lấy khăn giấy lau khóe miệng, “Một người đàn ông có năng lực và vượt trội hay không thì phải xem người đó có khả năng tự kiểm soát không, không ham mê rượu chè chính là một ví dụ cơ bản nhất.”

“Cũng có thể tình huống mỗi người khác nhau.” La Khúc Hách cười ôn hòa, “Người làm thiết kế, mỹ thuật nghệ thuật, có lẽ cần phải phóng túng mới có được linh cảm làm việc.”

Người đàn ông trung niên nhìn người đàn bà xinh đẹp và La Khúc Hách một cái, ông ta điềm tĩnh cất tiếng nói với Phong Trác Luân: “Công việc thiết kế trang sức của anh dạo này tốt chứ?”

“Tốt lắm, cảm ơn đã quan tâm.” Ánh mắt Phong Trác Luân khẽ động, rót cuộc chậm rãi buông đũa xuống, anh cong lên nụ cười biếng nhác nói, “Ba.”

Người đàn ông trung niên gật đầu, lúc này ông ta gần từng tiếng nói với La Khúc Hách: “Hiện tại nó ở Hồng Kông, còn chưa quay về Pháp, về phương diện nào anh cũng nên chăm sóc nó nhiều hơn.”

Người đàn bà xinh đẹp thấy thế cũng lập tức nói theo: “Dù sao đi lâu vậy rồi, cuối cùng không giống nơi mình đã quen thuộc, người một nhà không nói nhiều lời, đương nhiên là phải giúp.”

Phong Trác Luân cảm thấy nực cười nhìn bọn họ, sắc mặt này giống như thực sự lộ ra vẻ quan tâm, quả là chân thành.

A Nghiêm đứng phía sau La Khúc Hách không xa lúc này đi tới, đưa một xấp giấy cho La Khúc Hách, hắn cầm lấy rồi đứng dậy đi vòng qua bàn ăn tới bên cạnh Phong Trác Luân, đặt xấp giấy kia tại mép bàn ăn.

“Chút sức mọn, cậu đừng để ý.” Hắn cười tao nhã, ánh mắt dịu dàng, “Em trai.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Sam

Phong Trác Luân tựa lưng vào ghế, thờ ơ vươn tay lật xấp giấy kia.

Từng tờ một...đều là đơn hàng đặt trang sức quen thuộc của anh, đã bị hủy đơn gần một tháng nay.

Mà kẻ đầu sở thì đang hết sức nhân hậu, danh chính ngôn thuận tặng cho anh phần lễ mọn này.

Một lúc sau anh thu tay về, nghiêng đầu nhìn La Khúc Hách bên cạnh, nhếch khóe miệng: “Xấp giấy này đủ cho tôi ngồi dưỡng ăn hoang, anh có lòng rồi.”

“Nếu muốn cảm ơn thì cậu phải càng cảm ơn Hào Quý.” Người đàn bà xinh đẹp lúc này cười mỉm cất tiếng, “Vì mẹ cậu, ông ấy ký xong vụ làm ăn này trước hai ngày để trở về, cho nên mẹ cậu...chắc là thỏa mãn rồi.”

Mặc dù sắc mặt bà ta đầy ý cười, nhưng hai chữ thỏa mãn lại giống như cấn ra từng chữ.

Phong Trác Luân nhìn La Khúc Hách ngồi cạnh bàn và La Hào Quý ngồi ở ghế chủ tọa, lúc này anh mỉm cười kéo ghế ra đứng dậy, cầm lấy xấp giấy kia chậm rãi đi tới cạnh lò sưởi nằm tại góc phòng khách.

Ánh lửa hừng hực trong lò sưởi hiện ra tia sáng xanh, anh chẳng thèm nhấc lên mí mắt nhẹ nhàng buông tay.

Tài chính nhiều không đếm hết trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

“Cám ơn ba.” Nhìn xấp giấy kia đốt thành tro, anh xoay người nhìn La Hào Quý ngồi tại bàn ăn sắc mặt đã xanh mét, còn có Thạch Tinh phu nhân đương nhiệm xinh đẹp của nhà họ La, vẻ mặt bà ta méo mó chẳng biết nên bày ra biểu cảm gì, “Xem như tôi thay mẹ đốt tiền giấy trước.”

Hai má La Hào Quý run rẩy, xoạt một tiếng lấy đũa đập xuống bàn ăn, Thạch Tinh rút cuộc lựa chọn sắc mặt hả hê, bà ta dịu dàng nói với La Hào Quý: “Hào Quý, anh xem, không phải chúng ta không đối tốt với cậu ta, là bản thân cậu ta từ nhỏ đã là một con sói kiêu ngạo, ngay cả đối với mẹ ruột cũng như vậy.”

“Huống hồ, cậu ta và nhà họ La chẳng có chút quan hệ nào, gia phả máu mủ của nhà họ La vĩnh viễn không thể nào có tên cậu ta.” Trong giọng Thạch Tinh rút cuộc lộ ra chút ý châm chọc, bà ta gần từng tiếng nói.

“Mẹ.” La Khúc Hách khoanh tay đứng dậy, cất tiếng dịu dàng lắc đầu với Thạch Tinh: “Con lại đưa ra một xấp nữa, chút tiền ấy không có gì đáng ngại.”

Phong Trác Luân chẳng muốn liếc nhìn thêm nữa, cũng không muốn xem tiếp tiết mục tự biên tự diễn này, anh xoay người đi nhanh lên lầu.

...

Phòng dành cho khách tại lầu hai, Phong Du mới vừa làm trị liệu đi vào giấc ngủ, Phong Trác Luân đứng cạnh cửa sổ trong phòng bà một lúc, sau đó anh xoay người giúp bà đắp chăn, rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

La Khúc Hách đứng cạnh hành lang ngoài cửa phòng, hai tay hẩn đặt trên tay vịn bằng gỗ đưa lưng về phía anh.

Nghe được tiếng đóng cửa, La Khúc Hách xoay người lại, cách mười thước hần cười ôn hòa với anh.

“Cô ấy và mẹ cô ấy đã quay về thành phố S.” La Khúc Hách nhìn anh chậm rãi cất tiếng, “Thật có lỗi, là Milk ảnh hưởng tới hai người sao?”

Giọng điệu hần dường như nhỏ nhẹ mà chân thành tha thiết, nhưng cả hành lang đều đượm hơi thở lạnh lẽo trong nháy mắt.

“Sao thế chứ.” Phong Trác Luân tựa vào cạnh cửa, cười hờ hững vô hại, “Người của anh sẽ ảnh hưởng tới tôi sao?”

“VẬY là tốt rồi.” La Khúc Hách ung dung gật đầu, tiến gần một bước tới trước mặt anh, “Cậu chơi thì cũng chơi đã rồi, thế thì nên tới phiên tôi bắt đầu thu về đồ của mình, cậu nói...đúng không?”

Đôi mắt hần dần dần nhuộm một tia tàn độc mà xưa nay chưa từng có, tựa như một con sư tử vừa mới thức dậy.

Sắc bén, quyết tuyệt, lạnh như băng, tàn nhẫn.

“Anh đã dùng trăm phương ngàn kế làm nhiều như vậy, sao lại nói là vừa bắt đầu chứ?” Trên mặt Phong Trác Luân chẳng hề có biểu cảm, “Nhưng anh đừng đánh giá bản thân quá cao, cô ấy sẽ không trở lại nữa đâu.”

“Những lời này nên trả lại nguyên vẹn cho cậu.” Lúc này La Khúc Hách đi tới trước mặt anh, một tay chống lên vách tường bên cạnh anh, nhìn chằm chằm mắt anh, “Đừng quên mẹ cậu cam tâm tình nguyện dựa vào nhà họ La, đừng quên chỉ cần cậu còn ở Hồng Kông thì vĩnh viễn không có một ngày được toại nguyện.”

“Vậy nên đừng mang ý đồ chạm vào thứ cậu không nên chạm vào nữa.” La Khúc Hách chậm rãi buông tay ra, “Nếu muốn đặt vé máy bay về Pháp thì đừng quên tìm tôi, em trai thân yêu.”

**

Thời tiết tại Hồng Kông dần lạnh.

Trong sân bóng quần to như vậy chỉ nghe được tiếng đánh mạnh mẽ cứng rắn, hồi lâu sau “ầm” một tiếng, sau đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan của một người đàn ông.

Đường Thốc bịt mũi giữa mặt ngã trên sân bóng quần, giống như một con chuột bị xe đề rú lên lồng lộn nhưng cố gắng đè nén tiếng mắng chửi liên liếp vào trong bụng.

Quần áo trên người Phong Trác Luân đã ướt đẫm, anh ném vọt xuống đất, đi tới bên cạnh Đường ngốc nghếch, anh xoay người dùng sức gỡ ra bàn tay bịt mũi của anh ta, thật lâu sau nói: “Ngay cả bán lấy máu cũng không có, cậu kêu gào cái gì hả?”

Cả người anh đổ mồ hôi đầm đìa, lúc này anh cúi người hơi thờ hờn hển nhìn Đường Thốc, mồ hôi trên trán từ hai má chậm rãi chảy xuống, cả khuôn mặt gọi cảm tuần tú đến cực điểm.

“Mũi...mẹ nó! Mũi ông đứt rồi được chưa...” Đường Thốc cố làm ra vẻ, anh ta giương mắt lên bỗng nhiên nhìn thấy dáng vẻ mê hoặc chúng sinh của anh, lỗ mũi ban nãy chẳng bị sao cả giờ lại dần dần chảy ra một dòng đỏ sậm.

Phong Trác Luân nhú mày, lập tức tỏ vẻ ghét bỏ hất tay anh ta ra, anh qua ghế nằm bên cạnh ngồi xuống giữa mặt lên, mở ra một chai nước khoáng.

Đường Thốc đáng thương đứng dậy cầm khăn giấy ở bên cạnh bịt lỗ mũi, anh ta giống như u hồn bay tới bên cạnh anh, khóc thương ai oán: “Tuyệt đối tuyệt đối không thể để cho Ultraman biết... hôm nay tôi nhìn một người đàn ông mà chảy máu mũi, mất mặt bao nhiêu...”

Phong Trác Luân ném cái chai trong tay sang bên cạnh, cười nhạo nói: “Bóng đánh tới mũi mình thì còn có mặt mũi gì đáng nói.”

“Nếu không phải anh coi vách tường là kẻ thù giết cha thì lúc tôi đón bóng sẽ đánh tới mũi mình sao?” Đường Thốc phát điên, “Lần sau ông không bao giờ cùng đàn ông thất tình hơn nữa muốn tìm bất mãn chơi bóng nữa. Tuyệt đối không!”

“Đặt vé máy bay xong chưa?” Phong Trác Luân im lặng một lát, thản nhiên hỏi.

“Xong rồi, thứ năm tới.” Đường Thốc không kiên nhẫn khoát tay, cào tóc, “Đi rồi không biết khi nào sẽ trở lại, hai hôm nay Thẩm Hạnh cứ âm ỉ, trên người tôi chẳng có chỗ nào ổn cả.”

“Cậu xem tình hình đi, tự mình muốn về thì sẽ trở về.” Lúc này anh đứng dậy đi về phía phòng tắm, “Một mình tôi đối phó cũng không phải là chuyện quá khó khăn.”

Đóng cửa phòng tắm, anh vươn tay mở vòi nước, dòng nước từ vòi sen trên đầu lập tức chảy xuống.

Nước từ đầu tóc chảy tới khuôn mặt rồi tiến vào quần áo anh, nhanh chóng thấm ướt toàn thân anh.

Một mình.

Anh vĩnh viễn một mình, cho dù là trước đây hay là hiện tại, chưa bao giờ có khoảnh khắc anh có được thứ gì đó dài lâu.

Mọi người, tất cả mọi người bên cạnh anh đến cuối cùng sẽ rời bỏ anh.

Có được thời gian của cô là thời khắc duy nhất cả đời anh có ánh sáng, anh sợ hãi không biết làm sao, dùng bề ngoài ngạo mạn chiếm giữ cô, dùng thái độ như gần như xa tổn thương cô... cuối cùng thả cô đi.

Cô đáng có một người thẳng thắn vô tư, không có bất cứ bí mật nào và không bắt kham để trao ra mọi thứ của bản thân, giống như ba mẹ cô, nâng niu cô trong lòng bàn tay vĩnh viễn đối xử tốt với cô.

Đây là nhiệt độ anh vĩnh viễn không thể chạm tới, đáy lòng anh lạnh lẽo như vậy, làm sao có tư cách để có được.

Anh chỉ có thể rời khỏi.

**

Trong mấy ngày nghỉ ngơi Dung Tư Hàm rút ra thời gian dùng một buổi chiều nghiêm túc viết ra một lá thư từ chức, rồi fax đi cho Thẩm Chấn Thiên.

Sau khi Thẩm Chấn Thiên nhận được, âm thanh lạnh nhạt trước sau như một: “Em khẳng định muốn từ chức?”

Cô cầm điện thoại đứng cạnh cửa sổ trong phòng sách, bình tĩnh đáp lời: “Đúng vậy, anh còn cần tư liệu khác không?”

Thẩm Chấn Thiên luôn thờ ơ ít lời lần đầu tiên không trả lời máy móc, ngược lại nói: “Em không quay về Hồng Kông nữa sao?”

Ngoài cửa sổ là phong cảnh mùa đông vắng lặng tại thành phố S, người qua lại ven đường rất thưa thớt, cô ngược mắt: “Chắc là vậy.”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi trầm giọng nói: “Tư liệu giao tới bộ phận truyền chuyển, còn phải trải qua xét duyệt của bí thư cục trưởng, tạm thời chưa thể phê duyệt.” Dừng một chút, anh ta nói thêm, “Em còn thời gian xem xét lại.”

Dung Tư Hàm cầm điện thoại gật đầu: “Anh Thiên, em xin lỗi không báo trước một tiếng với anh và A Hạnh.”

“Đồ đạc trong văn phòng của em tôi sẽ bảo A Hạnh thu dọn rồi gửi về cho em.” Thật lâu sau Thẩm Chấn Thiên mới chậm rãi trả lời.

“Cám ơn anh.” Cô vươn tay đóng cửa sổ lại, nhẹ nhàng bấm nút cúp máy.

Chính là như vậy, tất cả tiến hành từng bước một, giống như cô chưa bao giờ rời khỏi thành phố S, giống như cô chưa bao giờ mơ một giấc mộng phù phiếm tám năm trời tại Hồng Kông.

Cô cầm điện thoại xoay người lại rồi khép máy tính, sau đó cô trông thấy Dung Thành chấp tay sau lưng từ ngoài cửa đi vào.

“Ba.” Cô cười với Dung Thành.

“Lại đây ngồi.” Dung Thành ngồi xuống sofa, vẫy tay bảo cô đi qua.

Dung Tư Hàm buông xuống đồ trong tay rồi đi qua ngồi xuống bên cạnh ông.

“Con nghĩ kỹ rồi chứ?” Dung Thành nhìn con gái, “Con học nghiên cứu sinh tại Hồng Kông, thi đỗ LLB, PCCL, tiến vào Sở Tư Pháp làm luật sư, Hàm Hàm con đã vứt bỏ cuộc sống tám năm có thể không phiền lo sầu não ở thành phố S.”

Cô động đậy ngón tay, nghiêm túc nói: “Ba, thực ra con vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng.”

“Con không biết nên làm thế nào mới tốt, con cảm thấy những điều mà ba mẹ giáo dục con từ nhỏ hình như con không làm tốt cái nào cả.” Ngón tay cô giật giật, “Con cảm thấy mệt mỏi quá, cuộc sống ở đó...cho dù là gì cũng mệt mỏi.”

Dung Thành nhìn kỹ sắc mặt cô, hồi lâu sau ông vươn xoa nhẹ bàn tay cô: “Vậy đừng suy nghĩ nữa.”

“Cảm thấy mệt thì bây giờ ở bên cạnh ba mẹ nghỉ ngơi một thời gian, gia đình này vĩnh viễn ở đây, không ai có thể cướp đi.” Giọng người đàn ông trung niên ôn hòa, “Mẹ con lần trước có nói với ba,

thực ra bà ấy không thất vọng đối với con, cũng không giận con, chỉ là nhất thời không thể nào tiếp nhận được đứa con của bà ấy thật sự thay đổi.”

“Ba, ba có cảm thấy con trở nên tồi tệ hay không?” Hồi lâu sau cô nhẹ giọng hỏi.

“Hàm Hàm, thay đổi không đề cập đến tốt xấu, chỉ là so với con mà nói, bản thân con muốn mình là một người thế nào.” Dung Thành nhìn cô nói, “Cho dù là người con thích, việc làm mà con mong muốn, đầu tiên con nên thực sự có khả năng để tin nhiệm, đảm nhận phần tình cảm này, ba biết con đã nhìn thấy rất nhiều từ bé, không có gì có thể dành toàn tâm toàn ý chăm sóc, thực ra cũng không phải vậy.”

“Ba chỉ hy vọng con có thể hiểu được, nếu thực sự là thứ mà trong lòng con muốn bắt lấy thì nhất thiết đừng bỏ lỡ.” Lúc này Dung Thành vỗ nhẹ vai cô, “Thẳng thắn thành khẩn mà đi đối mặt, cả đời người không thể nào không bị tổn thương, chật vật, đau lòng, hoang mang, chỉ cần con thực sự nhìn thẳng vào vấn đề, không thăm nghĩ trốn tránh, thế thì con sẽ trở nên đủ kiên cường.”

Cả đời người luôn phải dũng cảm một lần.

Dung Tư Hàm lắng nghe lỗ mũi cay cay, cô nghiêng đầu tựa vào vai Dung Thành, thấp giọng nói: “Cám ơn ba.”

“Cuối tuần mấy người bạn già của ba trở về thành phố S, đều có liên quan đến thương nghiệp chính trị, cả nhà họ Dung đứng ra tổ chức, con cũng đến đi, lắng nghe bậc cha chú nhiều chút, hoặc là ý kiến của những người khác, sẽ có thu hoạch đó.” Dung Thành vươn tay sờ đầu cô.

“Không phải buổi xem mắt ư?” Dung Tư Hàm im lặng một hồi, sau đó nhướn mày nói.

“Chỉ cần vừa mắt con, ba liền giành lấy cho con.” Dung Thành phá cười lên.

...

Từng câu chữ của Dung Thành hồi chiều lặp lại bên tai, buổi tối Dung Tư Hàm nằm trên giường chẳng hề buồn ngủ, cô choàng áo khoác, xuống giường mở ra cửa ban công phòng ngủ, đi vài bước đứng cạnh cửa sổ.

Bóng đêm yên bình vắng lặng, đôi mắt cô dần trầm xuống, hồi lâu sau, cô nhẹ nhàng lấy ra di động trong túi áo.

Ngón cái dè dặt ấn vài cái trên màn hình, cô hít sâu một hơi, thế mà thật sự bấm nút gọi điện trên cái tên của anh.

Bàn tay cô cầm di động kề sát tai hơi run rẩy, bên tai cô nghe được âm thanh chờ đợi, không biết nên hy vọng âm thanh này dừng lại hay là tiếp tục.

Một tiếng vang lên, điện thoại được bắt ngay.

Đầu dây bên kia hình như cũng rất yên tĩnh, không ai nói chuyện, cô nhắm mắt lại, không biết làm sao cất lời.

1200 km, anh ở tại một đầu khác của sóng điện vô tuyến ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 23

Edit: Sam

Dung Tư Hàm không phải người nói dong dài.

Từ khi cô dọn vào căn hộ của anh, cho dù có lần anh ở Pháp lâu nhất một tháng trời, cô cũng chưa từng chủ động gọi một cú điện thoại cho anh.

Chia tay là do cô đưa ra, nhưng trong một đêm khuya tĩnh lặng này cuối cùng cô vẫn không thể tự chủ.

“Sao em không nói gì.” Lúc này đầu dây bên kia truyền đến âm thanh ồ ồ của Phong Trác Luân, “Đừng nói với anh di động của em bị trộm.”

Anh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ung dung trêu chọc như ngày thường.

Cô nhắm mắt, hồi lâu sau nói: “Không có gì.”

Nói xong ba chữ này, bối cảnh cuộc gọi lập tức im lặng.

Dung Tư Hàm cảm di động lắng nghe tiếng hít thở của anh ở đầu dây bên kia hơi tăng nhanh, thật lâu sau cô cất tiếng hỏi: “Anh ở đâu?”

“Đã chia tay rồi còn quản lý bạn trai trước đang ở đâu à.” Anh thấp giọng cười cười, “May mắn anh không có người phụ nữ nào trên giường.”

Thấy cô không nói gì, anh nói tiếp: “Bạn trai trước báo cáo tin tức, thứ năm tuần sau anh sẽ quay về Pháp, chắc là không trở lại trong thời gian ngắn.”

Giọng điệu anh vẫn ung dung vô tư như cũ, nhưng đáy lòng cô trong nháy mắt hoàn toàn thấu lạnh bởi vì một câu này của anh.

“Ở thành phố S hẳn là sống thoải mái hơn tại Hồng Kông, em hãy ngoan ngoãn làm trưởng công chúa của ba mẹ, lựa chọn một phò mã gia tốt.” Anh gần từng tiếng, trong giọng điệu vẫn có tiếng cười nhẹ, “Lúc tổ chức tiệc cưới, nhớ tới anh thì gửi cho anh một tấm thiệp mời, quên rồi...cũng không sao.”

Nghe anh nói xong từng chữ một, ánh mắt Dung Tư Hàm khẽ run rẩy, hồi lâu sau cô chậm rãi buông điện thoại xuống.

“Dung Tư Hàm...xin lỗi em.”

Trong bầu không khí trầm thấp là câu chuyện không tình yêu vô vị mà lại quen thuộc của anh.

Cô bấm nút tắt cuộc gọi.

Thành phố S dần dần bị màn đêm bao phủ dày đặc, gió lạnh từ một khe hở cửa sổ thổi vào, mái tóc cô bị thổi loạn xạ, che khuất khóe mắt rưng rưng.

Một câu vừa mới nằm bên miệng cô: “Em muốn gặp anh.”

Cô nhượng bộ trước, cô nhận thua trước, cô thật sự mong muốn thử lại lần nữa, thậm chí bất kể sự giấu giếm và tổn thương từ anh.

Mà giờ anh lại chẳng hề lưu luyến nói với cô, anh đi xa không trở về nữa, chỉ mong bọn họ đều tự bình an, anh xin lỗi cô, có lẽ vì anh cảm thấy thời gian ở bên cô không đáng giá.

Đây là tất cả dũng khí của cô, muốn đi gánh vác một lần, gánh vác cơ hội lần đầu tiên cô không bỏ xuống được trong đời mình.

Nhưng cô đã quên mất, anh không phải cô, anh không giống như cô, dẫn vật muôn phần, bỏ hết mọi thứ chỉ có thể xác trống rỗng về thành phố S.

Bọn họ thật sự hoàn toàn kết thúc rồi.

...

Trong hành lang không bật đèn, ngay cả chút ánh sáng cũng không có.

Phong Trác Luân vút di động xuống đất, thuận thế trượt xuống tựa lưng vào vách tường, sắc mặt anh hờ hững mà tiều tụy, bên cạnh anh là chai bia chổng chất hỗn độn.

Bên kia là cánh cửa căn hộ của cô đóng chặt, hẳn là vĩnh viễn không mở ra nữa.

Không bao giờ lại có một người mang nụ cười ngạo mạn bị anh đùa giỡn đến tức giận, bị anh ôm thỉnh thoảng còn có thể đổ mặt, mê say trong lòng anh, ngồi im lặng ở nơi anh có thể thấy được.

Cho dù không nói lời nào anh cũng biết, cô ở nơi gần kề có thể thấy được.

Sức mạnh của còn có bao nhiêu lớn, anh cũng chẳng biết.

Anh chỉ biết cô đi rồi anh say túy lúy, ngày đêm điên đảo... lại chẳng dám mơ thấy cô ở trong mộng.

Bởi vì anh sợ mơ thấy rồi thì mình sẽ sống trong mơ cả đời, muốn chết không được.

**

Phòng tiếp khách ở giữa khách sạn đã như biển người, phòng nghỉ tại tầng phụ lại đặc biệt im lặng.

“Xong chưa?” Dung Tiễn đợi bên ngoài một lát, lúc này đi qua vén lên tấm rèm, lộ đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ liếc mắt một cái Dung Tiễn liền giật mình tại chỗ, hồi lâu sau nuốt nước bọt nói lắp bắp: “Chị...”

Dung Tư Hàm điều chỉnh đai lưng bộ lễ phục, đối diện cô em họ cười thân nhiên: “Đẹp không?”

Trước người là bộ lễ phục màu đỏ sậm trễ ngực, các lớp lụa trên làn váy được xếp thành mảnh bằng tay nghề cao cấp, mái tóc xoắn dài được buộc lên một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kể cả trán đều lộ ra bên ngoài, làn da trắng nõn, từng tác ngũ quan rõ nét và khác sâu.

Đây quả thực không chỉ là trường công chúa của nhà họ Dung, thậm chí là viên ngọc sáng không ai có thể đánh đồng tại thành phố S này.

Dung Tiễn phát hiện giờ phút này mình rất khó tìm được bất cứ từ ngữ nào để hình dung chị họ đã gần gũi từ thuở nhỏ của mình.

Thấy biểu cảm ngây ngốc của Dung Tiễn, Dung Tư Hàm tiến lên một bước, vươn tay huơ huơ trước mặt cô em họ, hơi buồn cười nói: “Em có phải hơi hối hận gả cho Cù Giản không?”

Dung Tiễn lập tức gạt đầu thật mạnh: “Chị! Để em cưới chị đi! Đánh chết cũng không giúp đám đàn ông kia được lời.”

Cô cười, lúc này cùng Dung Tiễn đi ra phòng nghỉ, cô chỉnh lại chút ít dung nhan của mình trước tấm gương trang điểm.

“Chị...em thật tình cảm thấy so sánh em với chị, đó chính là một con chó lờ đi bánh bao...” Dung Lục Lục ủ rũ, bất mãn lắc đầu, “Vậy

thôi...thân là một người phụ nữ đã kết hôn có thai, thanh xuân của em đã sớm bị tên khốn nạn Cù Giản bóp chết trăm năm trước.”

Cô nghe xong lời nói của Dung Tiễn thì im lặng hồi lâu, sau đó ngoảnh đầu lại nghiêm túc nói: “Lục Lục, thực ra chị...rất hâm mộ em.”

Hâm mộ em tùy tính từ nhỏ đến lớn, buồn vui yêu giận đều có thể biểu hiện ra rõ ràng, hâm mộ sự cởi mở không giống người bình thường của em, sự dũng cảm bất kể hậu quả, học hành không cần phải giỏi, con người không khéo léo, tính tình chẳng phải dịu dàng ngoan ngoãn...

Thế nhưng hâm mộ nhất chính là em có thể có một người thật lòng làm bạn tới già, trong lòng anh ta chỉ có em là tốt nhất.

Cô chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, thần kinh Dung Tiễn có lo lắng bao nhiêu cũng có thể nhìn ra vẻ chán nản hiện rõ ở đáy mắt cô không thể nào che giấu được.

“Đi thôi.” Dung Tư Hàm tùy ý cong khóe miệng, bỏ xuống vật trong tay, rồi nhấc lên làn váy đi ra ngoài.

...

Lần này nhà họ Dung tổ chức tiệc rượu tương đương với một chương trình trước cuối năm long trọng nhất ở thành phố S.

Không bàn tới người ở tỉnh thành khác và chính quyền trung ương, cơ bản mọi danh môn gia tộc tại địa phương đều đến tham dự, Dung Thành Lý Lệ còn có ba mẹ Dung Tiễn toàn bộ đứng tại cửa chính tiệc rượu tiếp đón nhân vật lớn tuổi, bởi vì mang thai Dung Tiễn bị bắt buộc chỉ có thể ngồi ngoan ngoãn dưới con mắt của Cù Giản, một mình Dung Tư Hàm phụ trách tiếp đón khách khứa trẻ tuổi.

Vợ chồng Đan Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan là người đến cuối cùng, Cố Linh Nhan vừa nhìn thấy Dung Tư Hàm thì lập tức nhắc làn váy nghiêm mặt nói: “Chị Hàm, em muốn ly hôn với Oa Tử.”

Dung Tư Hàm nhìn sang cái nồi đen mặt kia, nhin cười hỏi: “Sao vậy?”

“Trước khi ra ngoài em muốn ăn cá hồi, anh ấy dám không cho, nói nếu em còn âm ỉ nữa sẽ lấy dùi cui đánh em.” Cố Linh Nhan hung tợn trừng mắt nhìn cục trưởng cục cảnh sát anh tuần trẻ tuổi bên người, “Bà đây mới muốn đánh anh ấy, đánh cho chết luôn! Đánh chết rồi em tìm anh chàng thư sinh mới.”

Sắc mặt Đan Cảnh Xuyên lập tức trở thành dáng vẻ gió thổi mưa giông trước cơn bão, giờ tay muốn túm lấy cô vợ nhỏ.

Việc nhà của đôi chồng già vợ trẻ này ông trời cũng không có cách nào nhúng tay vào, Dung Tư Hàm càng không phải người biết khuyên can, cô chỉ có thể bắt đắc dĩ xoa vai cô gái nhỏ, chỉ chỗ Dung Tiển đang ở bảo qua đó trước.

“Bội Bội đã ở dưới lầu, tới ngay thôi, hai đứa nhỏ trì hoãn một lúc, thứ lỗi.” Lúc này Đan Cảnh Xuyên gật đầu với cô, rồi đuổi theo sau vợ mình.

Chưa đến một lúc thì nhìn thấy Thiệu Tây Bội một tay dắt con trai đi về phía này, đi theo sau là Phó Chính mang sắc mặt nghiêm nghị đang bông con gái, sắc mặt Thiệu Tây Bội dù xinh đẹp hồng hào nhưng hình như có vẻ rất mệt mỏi.

“Bội Bội.” Cô cầm ly rượu nghênh đón, khom lưng mỉm cười nắm tay bạn nhỏ Phó Cặng Nam: “Nam Nam còn nhớ dì không?”

Phó Cặng Nam kể thừa dung mạo xinh đẹp của ba mẹ, càng di truyền khuôn mặt núi băng của ba, lúc này môi cậu chuyển động kêu một tiếng: “Dì Hàm Hàm.”

“Xin lỗi Hàm Hàm.” Thiệu Tây Bội tỏ vẻ có lỗi nhìn Dung Tư Hàm, “Vấn Vấn ngủ thẳng từ trưa đến tối, còn nhỏ đã cái kính không thôi, nếu đánh thức thì khóc không ngừng, như vậy thật sự tăng thêm phiền toái cho chị.”

Dung Tư Hàm lắc đầu tỏ vẻ đờng khách sáo, lúc này cô nghe được Phó Căng Nam bỗng nhiên cất tiếng: “Chú xinh đẹp không có tới.”

“Ai là chú xinh đẹp?” Thiệu Tây Bội cảm thấy khó hiểu đối với lời nói của con trai.

“Phong Trác Luân.” Phó Chính mang theo vẻ nghiêm nghị chẳng hề giảm bớt ở một bên lạnh lùng cất tiếng.

Khuôn mặt Dung Tư Hàm trầm xuống khó thể nhận ra.

Thiệu Tây Bội nhìn quanh một vòng bốn phía, nói với con trai: “Sao con lại nhớ tới chú ấy?”

Phó Căng Nam điềm tĩnh vươn tay chỉ Dung Tư Hàm: “Chú ấy ở cùng dì Hàm Hàm.”

Lúc này Dung Tư Hàm không biết nên nói gì, cô cúi đầu á khẩu đứng tại chỗ nhìn đứa nhỏ, ngón tay hơi phát run.

“Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.” Đôi mắt Phó Chính đằng sau thấu kính chột lóe, anh ta bỗng con gái đi vào trong trước, Thiệu Tây Bội cũng vội vàng dắt con trai, nói với Dung Tư Hàm, “Hàm Hàm chị có việc cứ tự nhiên, bọn em vào chỗ trước.”

**

Trước khi bữa tiệc bắt đầu Dung Thành đại diện nhà họ Dung phát biểu khui rượu, Dung Tư Hàm im lặng đứng bên cạnh ông, đã có gần một nửa ánh mắt của khách khứa tại đây dính chặt trên người cô.

Thiệu Tây Bội gấp đồ ăn vào bát con trai để cậu bé tự ăn, cô nói với Phó Chính ở bên cạnh: “Hàm Hàm là cô gái tốt ai cũng muốn cả, nhưng em cảm thấy hình như chị ấy không có hứng thú với ai hết.”

“Không nhất định.” Phó Chính dùng chiếc đũa nghiền nhỏ sợi khoai tây có thể đứt cho con gái ăn thấp giọng đáp.

Anh ta luôn ít lời, lúc này lại thốt ra ba chữ, Thiệu Tây Bội hơi tò mò, kè sát anh ta một chút nhẹ giọng hỏi: “Anh biết Hàm Hàm có người chị ấy thích hả? Ai vậy?”

“Không biết.” Phó Chính chậm rãi buông đũa xuống, “Em muốn cược không?”

Cô thấy thế càng cảm thấy kỳ hoặc: “Cược gì?”

“Cược...quần áo đêm qua cộng thêm ba cái áo mưa, và cà-vạt.” Anh ta đẩy mắt kính, nhìn cô, “Nếu cô ấy có thì dựa theo điều nói trên... Nếu không có, anh lại thêm một chiếc cà-vạt và trọn một đêm.”

Thiệu Tây Bội lắng nghe liền đỏ mặt, lại không thể nói gì, chỉ có thể dùng sức liếc mắt khinh thường.

...

Sau khi bữa tiệc bắt đầu Dung Tư Hàm không ăn được bao nhiêu, cô đi theo Dung Thành và Lý Lị liên tục chào hỏi với mọi nhân vật, nói chuyện với nhau.

Trong đó đương nhiên cũng không thiếu một số người đàn ông còn trẻ mà đã quyền cao chức trọng, có phong độ lịch lãm, có cở mở thân thiện... Cô không thể không thừa nhận, những người này quả thật ít nhiều đều có điểm và ưu thế hấp dẫn người khác.

Song, dù là diện mạo, nụ cười có thân thiện bao nhiêu, lòng cô trước sau như một không dao động chút nào.

“Cô Dung.” Lúc này một người đàn ông từ phía sau nhẹ nhàng gọi tên cô.

Cô quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt ngẩn ra của đối phương, hồi lâu sau cô lấy lại tinh thần thản nhiên nói: “Chào anh.”

“Tôi hơi mạo muội và đường đột, xin cô thứ lỗi.” Người đàn ông khiêm tốn lễ phép, “Xin hỏi buổi tiệc chấm dứt rồi, cô có bằng lòng trò chuyện với tôi không? Sẽ không làm lỡ nhiều thời gian của cô đâu.”

Đối phương tiến lùi thỏa đáng, dũng cảm thẳng thắn, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy phản cảm.

Dung Tư Hàm nhìn mặt mũi đối phương hơi có phần tương tự với anh, cô mấp máy khóe môi, cuối cùng vẫn không từ chối.

Lúc này anh hẳn là đã ở trên máy bay đi Pháp.

Cô không biết có phải cả đời này chẳng thể nào quên được anh, sống trong ký ức chỉ có anh hay không.

Nhưng dù có bao nhiêu khó khăn đi nữa, cô cũng nên thử một lần, thử một lần từ nay về sau không còn một người như vậy, cô còn có khả năng tìm được trái tim đã bị bản thân vứt bỏ hay không.

**

Bữa tiệc duy trì gần bốn tiếng đồng hồ rồi cuộc chấm dứt.

Dung Thành và Lý Lệ ở ngoài cửa lớn tiễn khách, Lý Lệ biết có người hẹn Dung Tư Hàm, bà bèn bảo cô đi trước.

Một chiếc xe màu đen khiêm tốn mà xa xỉ đã đỗ ở cửa hông, người đàn ông trẻ tuổi vừa mời ban nãy đứng cạnh chiếc xe, Dung Tư Hàm choàng thêm áo khoác, cầm túi xách đi tới cửa hông.

Ánh trắng như nước, vàng trắng rơi xuống một cái bóng dịu dàng, người đàn ông kia nhìn từ xa trông hơi ngây ngốc.

Dung Tư Hàm vừa đi vừa vén tóc mai, lúc này cô ngẩng đầu nhìn lên, bước chân lập tức dừng lại.

Một người đàn ông đẩy ra cửa kính bên cạnh, từ phía trái đang trước đi xuống bậc thang.

Nhiệt độ ban đêm đột nhiên giảm xuống, người kia chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, vẻ mặt mỗi có nhiều bao nhiêu cũng không thể che lấp khuôn mặt lóa sáng rực rỡ kia.

Anh từng bước một đi về phía cô.

“Em ở đây.” Phong Trác Luân đi tới trước mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt cô, anh khẽ khàng cong khóe môi.

Dung Tư Hàm nhìn khuôn mặt anh, hồi lâu sau nước mắt từ từ lặng lẽ tuôn ra.

Lúc này anh vươn tay, dùng sức ôm cô thật chặt, giam giữ trong lòng mình.

Bộ váy đỏ sậm, áo mỏng trắng tinh.

Em ở đây, em ở trong tình yêu tuyệt vọng của anh, vô cùng nóng bỏng, vạn kiếp bất phục.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Sam

Người đàn ông đứng cạnh chiếc xe nhìn thấy cảnh này từ đằng xa, anh ta ngỡ ngác tại chỗ không biết nên đưa ra phản ứng gì.

Người phụ nữ mặc bộ váy đồ lộng lẫy được người đàn ông chỉ mặc chiếc áo trắng phong phanh ôm chặt trong lòng, ánh trăng từ trên đầu bọn họ rọi xuống con đường, mạ một lớp ánh sáng bạc trên đầu vai họ, đẹp đến mức không có bất cứ người nào có thể đến gần nửa bước.

Đỏ và trắng, nóng bỏng và nhột nhạt, tương phản tới cực điểm.

Đó cũng là một màn chấn động nhất mà người đàn ông trẻ tuổi kia từng chứng kiến trong cuộc đời mình.

Dung Tư Hàm vui trong lòng Phong Trác Luân, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống từng giọt, cánh tay cô ôm chặt vòng eo gầy gò của anh.

Cuối cùng anh tới rồi, trước khi cô từ bỏ chính mình, anh đã tìm được cô rồi.

Hai tay Phong Trác Luân cũng ôm càng chặt hơn, chiếc cảm tì mạnh trên đầu cô, sắc mặt ngăm chịu đựng mà nồng nhiệt.

“Dung Tư Hàm.” Hồi lâu sau, anh nhẹ nhàng buông cô ra, gọi trọn vẹn tên cô.

Cô nghe tiếng gọi như vậy liền ngẩn ra, không khỏi nghĩ đến lần trước anh cũng gọi như vậy trong điện thoại, sau đó là câu xin lỗi và

tạm biệt cô.

Anh cúi đầu nhìn thấy hốc mắt cô đã ửng đỏ, khóe miệng anh khẽ cong lên một nụ cười: “Người bị vứt bỏ là anh, mặt dày mày dạn trở về tìm em cũng là anh.”

“Anh cần thể diện lúc nào chứ.” Cô cũng nhìn anh, vành mắt cay xè nở nụ cười.

“Đâu chỉ thể diện.” Anh lắc đầu, uể oải nói, “Sự nghiệp cũng không cần, trợ lý ngốc nghếch cũng không cần, gái đẹp tóc vàng mắt xanh ngoại quốc cũng chẳng cần... Anh cần cái gì chứ?”

Cô nhìn ánh mắt anh, bất ngờ hiểu được giờ phút này anh muốn nói gì.

Phong Trác Luân hơi khom lưng, anh tì trán lên trán cô, hơi thở nóng bỏng và gấp gáp phả trên mặt cô: “Anh thử đoán lần nữa em muốn cái gì, bỏ đi cái xác đẹp đẽ này của anh, anh xem anh còn có thể lấy gì ra cho em... được không?”

Giọng điệu của anh vẫn bĩ ỉu hờ hững như vậy.

Thế nhưng ánh mắt anh cách cô gần thế này, mọi nguy trang ngạo mạn thờ ơ hồi trước đều bại lộ từng cái một.

Thấy đến quá rõ ràng, trái tim cô cũng đau nhói.

“Được.” Lúc này Dung Tư Hàm vươn hai tay ôm cổ anh, kề sát bờ môi anh nói, “Anh đoán xem em muốn cái gì.”

Người phụ nữ xinh đẹp nhắm mắt lại, thả lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần trước mặt anh, giao chính mình cho anh.

Hầu kết anh trượt lên trượt xuống, giờ đây hai tay anh ôm lấy vòng eo cô nhắc cô lên đi vào trong khách sạn.

Dung Tư Hàm hoảng sợ, vội vàng ôm chặt cổ anh, hai chân tách ra bên hông anh để ngăn ngừa mình tuột xuống.

Phong Trác Luân bế cô như đứa nhỏ, sắc mặt mê hoặc ngẩng đầu hôn cằm cô, anh đẩy ra cánh cửa kính tránh cửa chính, đi về phía đại sảnh ở lầu phụ khách sạn.

Khách khứa tại bữa tiệc cơ bản đi hết rồi, cô cũng không yêu cầu anh thả mình xuống, khoe miệng thậm chí cong lên nụ cười hiền nhiên mặc anh điên cuồng.

Hai người dùng tư thế mờ ám đi qua hành lang dài, lúc này từ góc đối diện có người đi tới.

“Chú xinh đẹp.”

Vừa nghe được giọng trẻ con lạnh lùng, toàn thân Dung Tư Hàm lập tức căng thẳng, ngay sau đó là một giọng nữ hết sức kinh ngạc: “...Hàm Hàm?”

Phong Trác Luân nhìn thấy người ở phía đối diện, anh cười cười thả cô xuống, cô xoay người kéo lại vạt váy, rồi nhìn sang một nhà bốn miệng họ Phó đứng ở trước mặt hai người họ.

Phó Chính bỗng con gái đã ngủ say trong tay, sắc mặt vẫn lạnh như băng, lúc này anh ta nhìn bọn họ một cái, rồi lập tức nghiêng đầu dùng ánh mắt sâu xa nhìn vợ mình.

Thiệu Tây Bội dắt con trai, ngờ ngác tại chỗ hồi lâu mới lên tiếng lần nữa: “Hai người...”

“Chúng tôi đi đặt phòng.” Phong Trác Luân không mất tự nhiên chút nào, lười nhác híp mắt, còn nâng cằm hướng về phía Phó Chính, “Muốn đặt cùng không?”

Dung Tư Hàm đã đỏ mặt xấu hổ lập tức xoay người hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh, hận không thể dán lại cái mồm kia của anh,

ai ngờ tên Phó cận bã đối diện lại đáp lời anh, thản nhiên nói:
“Được.”

Lúc này đến phiên Thiệu Tây Bội mặt đỏ tai hồng, quay đầu nhìn sắc mặt chồng mình thế mà nghiêm túc nói là làm.

“Sớm sinh thêm đứa nữa đi.” Phong Trác Luân hùa theo, nắm tay Dung Tư Hàm, anh đi qua bên người Phó Chính vỗ vai anh ta.

Hai người đàn ông có tác phong hoàn toàn khác biệt giờ phút này đạt được nhận thức chung một cách trọn vẹn.

...

Phong Trác Luân dùng tốc độ mau lẹ làm thẻ phòng tại quầy lễ tân, rồi đưa cô thẳng tới tầng lầu căn phòng.

Từ trong thang máy anh đã ôm cô thật chặt, hôn cô nồng nhiệt, môi lưỡi quấn quýt, cho đến khi lấy thẻ phòng mở cửa phòng, anh không cho cô bất cứ thời gian suy nghĩ nào nữa.

Sự triền miên sâu nhất, quen thuộc nhất, nóng bỏng nhất, từ thân thể đến trái tim.

Anh là cao thủ, nhưng đêm nay lại hơi khác biệt so với bất cứ đêm nào của trước đây.

Dung Tư Hàm không đưa ra bất cứ phản kháng nào, thuận theo để anh đặt trên vách tường tại huyền quan, anh ngậm cắn vành tai cô, từ phía sau chậm rãi kéo xuống khóa kéo trên bộ váy của cô, cô cũng đáp lại anh, tháo ra từng khuy áo sơ mi của anh.

Anh vốn định cởi váy cô ra, ai ngờ lúc này cô há miệng nhẹ nhàng ngậm hôn điểm mẫn cảm trước ngực anh, còn dần dần khom xuống trượt tới bụng anh.

Người phụ nữ mặc bộ váy đỏ đã bị cởi ra một nửa, mắt tựa hoa mơ, da thịt trắng nõn, cô ngồi xổm trước mặt anh, khuôn mặt ửng đỏ cởi ra dây lưng của anh, ngón tay khẽ run cẩn thận giải phóng vật kia ra.

Giác quan và thị giác trùng trùng điệp điệp, kêu ngạo như cô, chỉ một động tác nhỏ như vậy khiến sự nóng bỏng toàn thân anh đều mãnh liệt chạy về phía kia.

Màu mắt Phong Trác Luân hoàn toàn tối sẫm tại khoảnh khắc này.

Lúc này anh chặn lại hành động của cô, kéo cô lên xoay lưng qua, bàn tay từ xương vai trần trụi xinh đẹp lướt xuống nhẹ nhàng kéo chân cô thành hình chữ T.

“Hàm Bảo...” Anh tựa như thì thào gọi cô, âm cuối lại phát run khó mà nhận ra, một tiếng, một tiếng...cẩn thận như vậy giống như đang xác nhận gì đó.

Cô đưa lưng về phía anh, cảm nhận được ngọn lửa nóng của anh kề sát từ phía sau, làn da trần trụi trong bầu không khí không có thiết bị sưởi ấm cũng không cảm thấy lạnh.

Đôi chân dài nhỏ của Dung Tư Hàm bị anh tách ra đằng sau, ngón tay anh dò xét vào nơi ẩm ướt của cô, mở ra cái miệng nhỏ đóng mở theo hô hấp của cô, anh nâng mình đẩy toàn vẹn vào trong.

Cô bị anh đặt trên vách tường, miệng thở hổn hển gấp rút, anh cúi đầu nhìn thấy mình gần như thô bạo mở cái miệng nhỏ của cô đến điểm cực hạn, anh gần như biến mất trong thân thể cô, nơi ẩm ướt của cô siết chặt nuốt lấy toàn bộ anh, bao bọc anh.

Cô hàm chứa anh. Chiếm giữ cô là anh, có được cô cũng là anh.

Ánh mắt Phong Trác Luân dần trở nên đỏ tươi, trong tai lắng nghe tiếng rên rỉ của cô chịu đựng không phát ra, một tay anh giữ bờ vai cô, xoa nắn bờ hông trắng trẻo non mềm của cô, từ phía sau dùng sức tiến lùi.

Toàn bộ tiến vào rồi rút ra... Anh không quá nhanh, mỗi lần đều đẩy vào nơi sâu nhất, tiếng va chạm giữa cơ thể hết sức rõ ràng, đôi gò bồng đảo trắng nõn trước ngực cô cũng lung lay theo động tác của anh, anh từ phía sau vân vê, chẳng hề lưu tình thô bạo để lại dấu ngón tay.

Lúc trước khi làm anh luôn biếng nhác tao nhã, từ trên cao nhìn xuống, nhưng hôm nay anh thậm chí chẳng dùng chút kỹ xảo nào của thường ngày, chỉ muốn nhào nặn cô tiến vào thân thể mình.

Dung Tư Hàm chịu đựng một hồi, rốt cuộc đỏ mắt khóc thành tiếng.

Trong phòng không bật đèn, bức màn cũng không kéo ra, cả căn phòng chỉ có sự ân ái nồng đậm đến mức tận cùng.

Mỗi lần anh dùng sức tiến vào cô liền ngấm vào đầy đủ, anh rời khỏi cô bất giác thất chặt, chỉ dùng sức một lần thế này cô liền đỏ mặt.

Phong Trác Luân thở hổn hển mấy hơi, đỡ cô ngừng một lúc, bấy giờ anh bỗng cô lên từ phía sau, cơ thể dính sát đi tới bên giường.

Cô mềm nhũn như nước, bị anh đặt thành tư thế quý sắp, ngón tay trắng mịn níu chặt ra giường, anh lại đưa mình vào từ phía sau.

Lần này anh bao phủ cơ thể nhỏ nhắn của cô, bóp chặt vòng eo nhỏ của cô, động tác thỏa thích càng nhanh hơn.

Trên người anh toàn mồ hôi, bụng thấm mồ hôi dính trên hông cô, chuyển động chặt chẽ, gần như không rời khỏi bao nhiêu, đẩy cô nhào về phía trước.

“Đau...” Lúc này Dung Tư Hàm rớt cuộc cất tiếng cầu xin, anh dùng động tác, vòng tay đến bụng cô, xoa chỗ hơi gò lên của cô, càng đẩy vào sâu hơn.

Anh khiến cô căng trướng, động tác càng dùng sức hơn, chất lỏng mỏng manh của cô theo động tác của anh mà để lại dấu vết mập mờ trên ra giường.

Thời khắc cuối cùng, anh kéo cô qua mặt đối mặt ôm trong lòng, cô chảy nước mắt hờn nhẹ, nhưng vẫn ôm chặt cổ anh, ngậm lấy anh trọn vẹn ở trong cơ thể mình.

Đẩy vào, rút ra... rớt cuộc anh rút ra, nuốt lấy tiếng thét bên miệng cô rồi bắn ra giữa hai chân cô.

“Hàm Bảo...” Cô cụp mắt tựa vào bên cổ anh, anh vén sợi tóc thấm mồ hôi ra sau tai cô, hồi phục hô hấp giọng anh khàn khàn, “... Em muốn gì anh cũng cho em.”

Cô vốn đã mệt mỏi tột cùng, cơn buồn ngủ ập tới, lúc này cô nhẹ nhàng mở ra ánh mắt óng ánh sáng nước nhìn anh.

“Anh không phải không tin tưởng em, là anh không tin tưởng chính mình, muốn em dần vất chịu khổ cùng anh, lừa mình dối người.” Anh gằn từng tiếng nói, nhếch môi nở nụ cười, “...Anh chính là một người đàn ông yếu đuối nhất gan như vậy.”

Nụ cười của anh đẹp đến rung động lòng người, thẩm thấu linh hồn tựa vô vọng.

Trong bóng tối chỉ có cô ở trước mắt, anh cúi đầu nhìn cô, hốc mắt cũng dần hơi ửng đỏ: “Bởi vậy, cho dù sau này em không muốn nữa, cũng không cần trả lại cho anh.”

Anh vốn tưởng rằng bản thân cho tình yêu thì có thể không cho cảm xúc.

Bởi vì từ trước đến giờ anh chỉ biết, nếu ngay cả trái tim cũng không có thì anh không để lại gì cả, từ nay về sau hai bàn tay trắng.

Nhưng anh vẫn không nở, không nở không yêu cô.

Không nở không giấu mình cho kỹ, thứ còn sót lại cuối cùng cũng giao cho cô.

Cho dù sau này vực sâu địa ngục tới chờ, anh cũng chỉ nguyện đi một mình ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 25

Edit: Nhí / Beta: Sam

Buổi sáng cuối thu đầu đông đặc biệt đẹp.

Một đêm triền miên thỏa thích chẳng biết mệt mỏi, khi Dung Tư Hàm mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao.

Ánh sáng ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, mỗi một chỗ trong phòng đều in dấu sự yên tĩnh dịu dàng, cô động đậy thân thể mệt mỏi, ngẩng đầu lên liền bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp và tinh nghịch.

“Chào buổi sáng.” Phong Trác Luân để trần nằm sấp trên người cô, nhếch miệng cắn một cái nhẹ nhàng lên chiếc mũi xinh xắn của cô.

Buổi sáng thức dậy, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy một người thế này, trong mắt chứa ý cười phản chiếu hình ảnh khuôn mặt mới tỉnh của mình, hồng nhan tuổi già...ngày qua ngày, từ đầu đến cuối.

Trên đời hẳn không có chuyện nào tốt hơn như vậy.

Dung Tư Hàm mấp máy bờ môi, trong mắt không tự chủ được hiện lên ý cười.

Trong phòng không mở cửa sổ nên hương vị còn lưu lại rất nặng, nhận thấy trong mắt của anh lại có chiều hướng dần trở nên giống sói, cô vội vàng đưa tay đẩy gương mặt đẹp trai của anh sang một bên, lại phát hiện giọng nói thốt ra trở nên khàn khàn, “Di động.”

Tối hôm qua cứ như vậy không để ý gì cùng anh quán quýt, cho đến lúc rạng sáng thân thể hai người vẫn liên tục quán nhau chặt chẽ. Một đêm không về, bây giờ Dung Thành và Lý Lệ ở bên kia cũng không biết nên ăn nói thế nào.

“Đừng lấy.” Lúc này anh lật mình nằm bên cạnh cô, đem cả cô và chăn quán lại, ôm nằm sát trên người mình, “Nói chuyện trước đã, đêm qua anh không đến, em muốn cùng gã bắt chước anh đi đâu.”

Giọng anh vẫn lười biếng như cũ, nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng nơi nào đó ở dưới chăn đã dần dần nhô lên.

Không nói cũng làm; nói... cũng có khả năng làm.

“Anh ghen à?” Cô nhướn mày nhìn anh.

Lại nói người đàn ông mời hẹn kia cũng chỉ có đôi mắt đáng vẻ hơi giống anh mà thôi, người này làm sao trở nên đáng ghét như vậy.

Phong Trác Luân dùng bản lĩnh miệng tiện giữ nhà: “Ghen không phải là độc quyền của em ư.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của cô lập tức lạnh nhạt.

Cô không quên, mỗi lửa ngày hôm đó đã trực tiếp thúc đẩy khiến bọn họ chia tay.

“Quan hệ giữa Milk và anh rốt cuộc là thế nào.” Lúc này cô bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của anh hỏi, “Nói thật đi.”

“Không phải loại quan hệ trên thân thể như em nghĩ, cũng không phải là hồng nhan tri kỷ.” Tay của anh đặt ở sau đầu cô vuốt ve tóc cô, âm thanh bình tĩnh, “Bất luận em tin hay không, con bé thực sự chỉ là một cô bé rất đáng thương, anh đối xử với nó như là một đứa trẻ.”

Đứa nhỏ kia cô đơn lẻ loi giống như anh, cũng là niềm an ủi duy nhất chống chọi lúc đó.

Cách nói chuyện của anh hết sức nghiêm túc, không né tránh hay là có ý đồ lừa dối.

“Vậy tối hôm đó, suốt đêm anh không trở về là cùng cô ấy đi nơi nào?” Cô trầm ngâm một lát, từng câu từng chữ muốn hỏi mọi chuyện có liên quan đến anh, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Bàn tay Phong Trác Luân đang vuốt tóc của cô chợt dừng lại: “Đi gặp một người rất quan trọng đối với anh.”

Âm cuối thốt ra, cô không nói gì chỉ hơi nhú mày.

Lúc này anh ngẩng đầu hôn nhẹ lên cằm của cô, nhìn vào mắt cô: “Em biết không, nếu muốn anh nói người mà anh hận nhất cả đời này, là người đó... Nhưng nếu nghĩ đến từ nay về sau không còn người này trên thế giới nữa, lòng anh càng như bị dao cắt hơn.”

Đây là lần đầu tiên Dung Tư Hàm nhìn thấy vẻ mặt này của anh, bỏ đi sự kiêu ngạo, hài hước, vô vị, chỉ có cảm xúc mãnh liệt chân thực.

Thật ra cô vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi anh, mọi thứ thuộc về bản thân anh được anh giấu rất sâu, còn cô nhất thời không có cách nào thấy rõ toàn bộ.

Nhưng khoảnh khắc này thật đẹp, đẹp đến nỗi cô quên đi thời gian vụn vỡ chia tay trước đây, đẹp đến nỗi cô không đành lòng chạm vào sự thật.

“Anh...vì sao không đi Pháp?” Cả hai người nhất thời không nói gì, một lúc lâu cô mới cất tiếng hỏi nhưng vẫn có một chút gợn sóng bên trong âm thanh bình tĩnh.

“Cơ trưởng bị Đường Thốc bắt cóc rồi.” Anh nhú mày, thoải mái trả lời.

Nàng liếc mắt xem thường, lập tức cuốn theo cái chấn muốn từ trên người anh đi xuống.

Phong Trác Luân cười lớn ôm cô trở lại, nụ cười sáng khoái trong veo chưa bao giờ có: “Em rất ‘ngoài lạnh trong nóng’, học Tiểu Hoàn Tử người ta vừa ngốc lại đáng yêu thì tốt hơn.”

“Vậy anh là ai? Bạn học Hoa Luân sao?” Dung Tư Hàm có việc nên làm thì phải làm.

Anh làm ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc một lúc: “Nếu anh là Hoa Luân, thế thì phim hoạt hình sẽ biến thành phim người lớn rồi, bạn học Hoa Luân chắc sẽ không cởi sạch Tiểu Hoàn Tử ép trong lòng nhỉ?”

“Lưu manh.” Cô trợn mắt khinh thường.

Anh cười đến mức đôi mắt xinh đẹp cong lên: “Vậy tối hôm qua sau khi nhìn thấy lưu manh xuất hiện mà em còn vui vẻ, ở trong lòng anh khóc thành như vậy, hửm?”

Thấy cô quay mặt đi không để ý đến anh, lúc này anh đưa tay véo nhẹ mặt cô, thấp giọng nói: “Anh không đến, em không phải muốn đi cùng người khác rồi.”

Sự dịu dàng trong giọng nói của anh lan ra, vương vấn quanh người cô.

“Hàm Bảo...” Anh cúi đầu hôn lên ánh mắt cô, “Cám ơn em.”

Sóng điện vô tuyến 1200 km là sự xác nhận của em, là một phần bất khuất em cho anh trong cùng đường.

Đây là lần cuối cùng trước khi những sóng ngầm mãnh liệt tiến đến, là thời gian quá tốt đẹp mà anh không dễ giành được.

Cuộc đời này anh sẽ không bao giờ quên.

Sau khi cô nghe xong những lời cuối của anh thì nhích lại gần anh, kề sát lồng ngực anh.

“Có đói bụng không?” Phong Trác Luân nhìn đỉnh đầu đang vùi trong ngực mình, lúc này anh bật ra nụ cười tinh nghịch quen thuộc, “Em muốn ăn chút gì không? Ví dụ như... sữa?”

Suy nghĩ của người bình thường tất nhiên là sẽ cảm thấy cuộc đối thoại trên là sự săn sóc đúng đắn, nhưng cô làm sao không biết trong lòng của người này có bao nhiêu gian xảo, cô lập tức nâng gương mặt đang xấu hổ trừng mắt nhìn anh: “Phong Trác Luân!”

“Lúc em đang ngủ anh tranh thủ đi ra ngoài mua bữa sáng, gặp được con trai của Phó Chính ở thang máy bên cạnh.” Tâm tình của anh có vẻ rất tốt, “Thằng bé nói với anh, đêm qua ba nó quăng nó và em gái sang phòng kế bên, nó nghe được mẹ mình khóc cả đêm.”

“Anh tính rồi, tối hôm qua anh không dờn chuyển em cả đêm.” Tay anh nương theo tấm lưng trần của cô đi xuống, “Cho nên nói, người so với người, anh vẫn còn rất thấu tình đạt lý đúng không?”

Cô nghe mà vừa tức vừa cười: “Còn không phải anh làm hỏng người tốt sao, nếu không vì đề nghị hôm qua của anh thì Bội Bội đâu đến mức chịu khổ như vậy?”

“Em nói Phó Chính là người tốt?” Phong Trác Luân lập tức cười nhạt một tiếng, “Ngày hôm qua em không thấy gần cổ tay vợ cậu ta có dấu vết bị trói sao?”

Trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh chỉ viết rõ ràng một dòng chữ to — Anh còn chưa ép em chơi SM, anh tốt lắm! Mau khen anh đi!

Dung Tư Hàm thật sự hết kiên nhẫn, trên trán nổi gân xanh, cô véo chiếc mũi cao thẳng xinh đẹp của anh: “Đồ xấu xa, em muốn gọi điện thoại cho ba mẹ em.”

Cô vừa dứt lời thì chợt nghe thấy tiếng chuông cửa “ding đong” truyền đến.

“Ồ.” Phong Trác Luân nhìn tình huống chung, lúc này thanh thần cầm tay cô đặt trong lòng bàn tay đưa đến bên miệng hôn một cái, “Anh đi mở hay là em đi mở cửa?”

Cô có thể đi mở cửa được sao! Để người khác nhìn thấy bộ dáng thế này, khắp người cô ngoại trừ nhiều vết đỏ tím ra thì ngay cả mảnh vải cũng không có!

Phong Trác Luân cười đến rạn rở, lúc này ôm cô từ trên người xuống, tự mình xuống giường đi mở cửa.

Khi cửa được mở ra thì nghe được một giọng nữ quen thuộc, Dung Tư Hàm mới nhận ra ban nãy mình chưa nghĩ tới ai sẽ tìm đến nơi này.

Dung Tiễn đi thẳng một mạch từ cửa vào trong, khi nhìn thấy cô đang quẩn chần ở trên giường, mắt trừng lớn giọng la lên: “...Chị! Chị thực sự lên giường với anh ta?!”

Dung Tư Hàm cũng giật mình, cô xấu hổ đến nỗi không có cách nào động đậy.

Lúc này Dung Tiễn dụi mạnh hai mắt của mình nhìn lại lần nữa, trông thấy vết đỏ rõ ràng lộ ra gần cả vai cô, Dung Tiễn lập tức đi đến bên giường vội vàng nói: “Trước đó em gọi điện thoại cho chị là anh ta bắt máy, chị...chị thật sự có tình một đêm với anh ta?!”

“Lục gia.” Phong Trác Luân chắn trước lối vào hành lang, chỉ về phía sau Dung Tiễn lên tiếng, “Cô đừng kích động, tiện thể bảo

chồng cô đi xuống dưới lầu chờ đi, cô chưa từng nghe nói phi lễ chớ nhìn sao.”

Dung Tiễn bị chặn hoàn toàn phát cáu, xoay người la anh: “Anh có phải là người hay không hả! Anh trêu hoa gheo nguyệt mặc anh, sao có thể xuống tay với chị tôi?!”

“Hôm nay cũng không phải ngày đầu tiên xuống tay.” Ngón tay anh gõ lên thành cửa, không chút để ý nói, “Cũng là tình mấy trăm đêm rồi.”

Dung Tiễn vừa khiếp sợ cực độ vừa tức giận, trong lúc đó ánh mắt của Dung Tư Hàm và anh chạm vào nhau, nhất thời cả hai đều nghẹn lời.

“Lục Lục.” Dung Tư Hàm cuốn tằm chặn thở dài, vừa ngẩng đầu vừa bình thản nói, “Chị thay quần áo xong rồi xuống tìm em, em và Cù Giản xuống đại sảnh dưới lầu chờ chị trước đi.”

**

Quán cà phê tại đại sảnh khách sạn rất sáng sủa, lúc Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân đi xuống thì vợ chồng Dung Tiễn và Cù Giản đã chọn ngồi tại bàn gần cửa sổ, còn có cả nhà Phó Chính và Thiệu Tây Bội.

Dung Tiễn mang thai sự dao động cảm xúc vốn đã lớn, giờ đang kích động nói gì đó với Thiệu Tây Bội ngồi đối diện.

“Phong Trác Luân anh thành thật nói rõ mọi chuyện cho tôi!”
Dung Tiễn thấy hai người họ vừa ngồi xuống, lập tức trừng mắt lạnh lùng nhìn Phong Trác Luân, “Anh và chị tôi ở bên nhau từ lúc nào? Có phải lúc làm phù rể trong hôn lễ của tôi không?”

“Không phải.” Về mặt anh thanh thản, “Trước đó nữa.”

Dung Tư Hàm vốn không phải là người khéo ăn nói, huống chi cô đúng là đã lừa Dung Tiễn rất lâu, giờ quả thật nói gì cũng đuối lý, cô ngồi một bên sắc mặt hơi xấu hổ.

Dung Tiễn nghe lời nói đó xong đến cảm cũng sắp rớt xuống, nhú mày hỏi: “Trước đó là bao lâu? Ở Hồng Kông à? Quen như thế nào?”

Phong Trác Luân liếc nhìn sang Dung Tư Hàm bên cạnh rồi quay sang Dung Tiễn cười nói đùa: “Cô muốn điều tra hộ khẩu sao? Có cần đưa ngày sinh tháng đẻ cho cô để cô xem có xứng đôi hay không?”

Dáng vẻ của anh nói chuyện tràn đầy kiêu ngạo, Dung Tiễn định đứng lên đập bàn thì bị Thiệu Tây Bội ngồi ở đối diện nắm tay lại, cô đành ngồi tại chỗ nói: “Ai biết được anh đối với chị tôi là thật hay giả? Tôi cũng không thể để chị tôi bị anh lừa!”

“Ôi, dù thế nào cô cũng nên gọi tôi một tiếng anh rể chứ.” Anh thong thả trêu đùa, “Cô không biết tuân theo vai vế à.”

“Lục Lục cũng là lo lắng cho Hàm Hàm.” Cù Giản ôm bờ vai Dung Tiễn, ngồi một bên bình tĩnh mở lời.

“Lo lắng cái gì?” Phong Trác Luân nghiêng đầu nhìn anh ta cười nhạt, “Lo lắng cô ấy lao vào tình yêu không có hồi đáp, còn làm áo cưới cho người khác sao? Yên tâm đi, ngoại cô ấy ra tôi không có thói quen ăn cỗ gần hang.”

Lời này nói ra sắc bén sâu xa, đương nhiên là Dung Tư Hàm biết anh đang tính chuyện cũ nên ở dưới bàn cố gắng kéo tay anh, cô ngẩng đầu nhìn Dung Tiễn ở phía đối diện nói: “Lục Lục, anh ấy...”

“Anh!” Dung Tiễn không thể ngồi yên, rút tay mình khỏi tay Thiệu Tây Bội rồi đứng dậy.

Thiệu Tây Bội bởi hành động này mà tay đụng vào góc bàn đau đến chảy nước mắt, Phó Chính luôn giữ im lặng bỗng con gái ngay lập tức sau cặp mắt kính phát ra tia sáng lạnh bốn phía, anh ta duỗi tay kéo tay vợ mình qua nhìn, rồi liếc mắt nhìn về phía Dung Tiễn.

Khí thế của tên cặn bã lan ra cả bàn, Dung Tiễn khựng lại nơm nớp lo sợ quay người lại, vội vàng cúi đầu nhìn tay của Thiệu Tây Bội: “Xin lỗi Bội Bội, tay cậu...tay cậu sao lại thế này?”

Chỗ cổ tay mảnh khảnh của Thiệu Tây Bội có mấy vết bầm ửng đỏ chằng chịt.

“Phó Chính!” Dung Tiễn lập tức quên mình vừa mới bị kẻ đầu tên hù dọa, cô nổi giận đùng đùng nhìn sang Phó Chính, “Anh làm gì Bội Bội vậy? Anh bạo hành cậu ấy?!”

Phó Chính lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, mặt không thay đổi nói.

“Tôi trói vợ tôi, liên quan gì đến cô.”

Dung Tiễn suýt nữa không thở được, lúc này nhìn thấy Phong Trác Luân ngồi ở góc đối diện cười nhạt nhìn mình.

“Thấy chưa? Cho nên tôi ngủ với người phụ nữ của tôi, liên quan gì tới cô.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 26

Edit: Nhí / Beta: Sam

Sau khi Phong Trác Luân nói xong câu đó, cô bé đang được Phó Chính ôm trong tay đột nhiên òa khóc.

Buổi trưa bên trong quán cà phê không một bóng người nên hết sức im lặng, tiếng khóc nhỏ của đứa bé vang dội, Thiệu Tây Bội ở một bên vội vàng đưa tay bông lầy con gái đứng dậy đi ra ngoài, cẩn thận ôm bé cứng vào trong lòng dỗ “Ngoan, ngoan”.

Phó Chính thấy vậy cũng không có ý muốn ở lại, lúc này anh ta im lặng đẩy ghế ra đứng dậy, bạn nhỏ Phó Căng Nam ngồi bên cạnh phản ứng cũng nhanh, lập tức theo ba mình đứng dậy.

“Vấn Vấn phải ngủ trưa, chúng tôi đi trước đây.” Phó Chính lạnh lùng nói một câu rồi dắt tay con trai đi theo hướng Thiệu Tây Bội, lúc đi ngang qua ghế của Phong Trác Luân, anh ta lại vươn tay vỗ bả vai anh.

Trong khí thế mạnh mẽ của tên cận bã dường như lộ ra một tia thường thức xen lẫn thấu hiểu.

Phong Trác Luân nhếch môi, lập tức ngẩng đầu nở một nụ cười hết sức phong tình với anh ta.

Cả nhà họ Phó đi rồi trên bàn chỉ còn lại bốn người, lúc này Dung Tiễn hít sâu một hơi, nhìn Dung Tư Hàm chăm chú rồi hỏi: “Chị, chị thật sự thích anh ta, nghiêm túc muốn ở bên anh ta sao?”

Vẻ mặt Dung Tư Hàm không thay đổi, một lúc sau khẽ gật đầu.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Dung Tiễn ngồi xuống nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Em không phải muốn gây trở ngại cho hai người, chỉ là chị... Chẳng qua em cảm thấy đã không thể tự lừa mình được nữa, thật sự là từ rất lâu rồi chị đã không muốn chia sẻ những chuyện liên quan về chị cho em biết nữa đúng không.”

Cô gái tóc ngắn không còn giọng điệu phẫn khởi nữa, sắc mặt lại mang chút chán nản.

Dung Tư Hàm nghe xong thì ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Dung Tiễn, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“TRƯỚC ĐÂY CHÚNG TA KHÔNG CHUYỆN GÌ LÀ KHÔNG NÓI VỚI NHAU, DÙ LÀ CHUYỆN NHỎ NHẤT ĐỀU SẼ NÓI VỚI ĐỐI PHƯƠNG, EM CŨNG KHÔNG MUỐN CHỊ NÓI HẾT MỌI CHUYỆN VỚI EM, DÙ SAO MỖI NGƯỜI ĐỀU CÓ CHUYỆN RIÊNG CỦA MÌNH, CHỈ LÀ EM CẢM THẤY TỪ LÚC CHỊ ĐI HỒNG KÔNG CHÚNG TA THẬT SỰ KHÔNG THÂN THIẾT NỮA.” Dung Tiễn lắc đầu, “Chị, em biết chị không phải người sẽ đem tất cả mọi chuyện thổ lộ ra bên ngoài, nhưng em thật sự cảm thấy rất buồn, em cảm thấy là em gái của chị, em đã không còn ở trong thế giới của chị.”

“VỪA NẤY PHONG TRÁC LUÂN NÓI VỚI CÙ GIẢN LÀ CÓ Ý GÌ?” Dung Tiễn thấp giọng hỏi.

“ĐỂ TÔI NÓI CHO CÔ BIẾT LÀ ĐƯỢC RỒI.” Lúc này Phong Trác Luân cười cười, mở miệng nói, “Cô thật sự muốn biết sao?”

Anh vừa dứt lời thì Cù Giản đang ngồi bên cạnh lập tức giơ tay ngăn cản, vẻ mặt không lạnh nhạt như ngày thường nữa mà trở nên sắc bén: “Bây giờ Lục Lục đang mang thai.”

Hành động giơ tay này của anh ta khiến sắc mặt của Dung Tư Hàm lập tức thay đổi, trái tim đập một tiếng “thịch”.

Hóa ra...anh ta biết.

Hóa ra chuyện cô thích anh ta từ nhiều năm trước, anh ta cũng biết được.

Phong Trác Luân thấy vậy lập tức nở nụ cười: “Tiểu Hoàn Tử, đã thấy chưa? Đây là mối tình đầu của em, nhận được tình cảm sâu đậm của hai chị em, nhưng vẫn làm bộ như hoàn toàn không biết gì về tình cảm của em, thuận lợi cưới người khác còn khiến em mang lòng kính trọng.”

“Phong Trác Luân.” Cù Giản khựng lại, giọng nói kìm nén, “Chuyện tôi làm sai đương nhiên tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, muốn trách tội tôi thì cũng là để Hàm Hàm trách tội, bây giờ vợ tôi đang mang thai, nếu xảy ra chuyện thì anh chịu trách nhiệm được không?”

“Vợ của anh cần tôi chịu trách nhiệm làm gì?” Trên gương mặt lười biếng của anh bộc lộ sự thờ ơ, “Người tôi chịu trách nhiệm là chị của cô ấy, cũng chính là người bị anh giả vờ làm anh cả không biết gì mang tình cảm đẩy đi Hồng Kông tám năm trời.”

Đôi mắt Dung Tiễn trừng lớn, gần như không dám tin vào những gì mình nghe được.

“Dung Tiễn mang thai con anh thì không nên chịu đựng khổ sở, vậy chuyện anh làm tổn thương đến người phụ nữ của tôi lâu như vậy thì anh yên lòng để cô ấy chịu đựng sao?” Anh nhếch khóe môi, “Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ, cho nên mặc kệ thế nào tôi cũng phải cảm ơn sự đưa đẩy này của anh, bằng không hiện tại cô ấy không phải là người của tôi.”

Một bàn bốn người gần như rơi vào trong sự trầm lặng đáng sợ.

“Lục Lục.” Dung Tư Hàm vẫn luôn im lặng hồi lâu rốt cục cũng lên tiếng, cô đứng lên nhìn về phía Dung Tiễn, “Chị không có xa lánh em, cũng không đẩy em ra khỏi thế giới của chị, nếu em cảm thấy khó chịu thì đó là vấn đề của riêng chị, là chị không suy nghĩ đến

cảm nhận của em, chị xin lỗi em, còn chuyện mà Phong Trác Luân nói không liên quan gì đến em.”

Từng câu từng chữ mạch lạc rõ ràng, ánh mắt Dung Tiễn lưu động còn viền mắt dần hơi ửng đỏ.

Cô thở nhẹ trong lòng một tiếng, lúc này nghiêng đầu nhìn Cù Giản, điều chỉnh hô hấp bình tĩnh nói: “Em cảm thấy chuyện này anh nên giải thích rõ ràng với em ấy thì tốt hơn.”

Cù Giản nhìn cô một lúc lâu rồi chậm rãi gật đầu.

“Bất luận giữa hai vợ chồng các người thảo luận đi đến kết quả gì thì sự việc đã qua rồi, anh không muốn vợ anh khổ sở, tôi cũng không muốn cô ấy bị làm phiền.” Phong Trác Luân đẩy ghế ra, dặt tay Dung Tư Hàm thờ ơ nói.

Ánh nắng mặt trời giữa trưa lên cao rọi trên khuôn mặt anh tuấn của anh làm cho người ta không thể dời mắt.

Tuy rằng giọng điệu nói chuyện của anh khinh người châm chọc như vậy, giống như lúc trước anh coi đây là nhược điểm mà nhiều lần cười nhạo cô.

Nhưng bây giờ cô mới thật sự biết được thì ra cho tới bây giờ anh đã nhớ rõ những chuyện thuộc về cô, cô đã dần quên đi mọi chuyện nhưng anh thì lại không quên.

Bảo vệ, che chở... Hóa ra anh đã sớm cất giữ ổn thỏa tất cả những điều mà cô đã âm thầm chịu đựng trước đây.

Anh nói xong thì dặt cô đi một mạch ra khỏi khách sạn.

Thành phố S lạnh hơn Hồng Kông một chút, trên người anh vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi ngày hôm qua, lúc này cô nhìn anh có chút không được nên nắm tay thật chặt rồi nói: “Em cùng anh đi mua một chiếc áo khoác.”

“Không lạnh.” Anh nhíu mày, “Coi như là phí lên sân khấu đánh em rể của em sao?”

Cái miệng người này một ngày không khinh bỉ thì sẽ chết sao!

Sự mềm mại trong trái tim cô bỗng chốc biến mất, cô làm bộ muốn bỏ tay anh ra, anh cười lưu manh rồi dùng sức kéo cô vào trong ngực, nhìn vào ánh mắt của cô trầm giọng hỏi: “Bây giờ em biết lúc đó trong lòng anh ta đã hiểu rõ mọi chuyện, em suy nghĩ thế nào?”

“Không nghĩ gì cả.” Cô trả lời ngắn gọn, không nhanh không chậm, “Giống như anh đã nói đều là chuyện quá khứ rồi, bây giờ anh ấy là bạn của em, cũng là chồng của Lục Lục, vậy thôi.”

Cô vốn tưởng rằng lòng mình sẽ rất hỗn loạn, khó có thể chấp nhận, nhưng thực tế là thế này, hoàn toàn chưa nói tới khổ sở hoặc là tức giận.

Bởi vì bây giờ trong tim cô không có người này nữa, dù chưa nói tạm biệt thì tình cảm đã thay đổi, cho nên cô không hối hận, cũng không đổi ý.

Tình cảm chỉ có thể trao cho một người, trao cho người khác sự thông cảm thực ra chính là tàn nhẫn, Cù Giản làm như vậy không sai.

Huống chi bây giờ cô đã có anh là được rồi.

Phong Trác Luân nhìn cô một lúc, híp mắt: “Tại sao em khoan hồng độ lượng với người khác, còn với anh thì ương ngạnh.”

Dung Tự Hàm ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, cũng híp mắt cười: “Những lời này vốn là trả lại cho anh.”

Người đi đường không nhiều lắm, anh vươn cánh tay ôm cô rồi bước đi chậm rãi về phía trước, rất nghiêm chỉnh nói: “Em sai rồi,

lúc ở trên giường anh sẽ không ương ngạnh, anh rất kiên định.”

Dung mạo của hai người xuất chúng, các cô gái còn trẻ đi trên đường đều quay đầu lại nhìn họ, cô bị anh ôm vào lòng lắng nghe anh nói, khóe miệng nhin không được vểnh lên.

Niềm vui sướng chân thật mạnh mẽ lan tràn từ đầu đến chân.

Sự bầu bạn chân thành như vậy, cô thật sự rất sợ có một ngày sẽ giống như trước đây, nói không có thì không sẽ không còn nữa.

Đọc trên đường đi hai người nói chuyện câu được câu không, thắm thoát đã đi bộ được một đoạn đường rất dài, lúc này Phong Trác Luân dừng lại rồi cúi đầu nhìn cô nói đùa: “Bữa sáng mua rồi cũng chưa ăn, bây giờ đi ăn chút gì đi, tối hôm qua lao động tốn sức, em đói rồi anh cũng mất phần ăn.”

Dung Tư Hàm liếc xéo anh, đưa mắt nhìn xung quanh rồi đột nhiên nói: “Nơi này nhìn hơi quen mắt, hình như cách nhà em rất gần.”

Hai bên có mấy nhà hàng, tầm mắt cô lại nhìn đến bên cạnh, đối diện là cửa của một quán ăn Trung Quốc, cô bắt gặp một người từ bên trong đi ra, lập tức bắt giác gọi người ấy, “Mẹ.”

Cô vừa dứt lời thì lập tức cảm giác được cánh tay đang ôm vai cô siết chặt lại.

Trong tay Lí Ly đang xách mấy phần thức ăn nấu chín, lúc này bà nhìn về phía con gái, ánh mắt lại thoáng nhìn người bên cạnh cô, vẻ mặt lập tức trở nên hơi kỳ lạ.

Dung Tư Hàm lúc này mới ý thức được bên cạnh cô còn có một yêu nghiệt cao 1m85, sắc mặt cũng chuyển sang tái mét.

Bầu không khí kỳ dị giống như người ngoài hành tinh tấn công trái đất kéo dài vài giây, phó trưởng phòng Lý rốt cục cũng chậm rãi

mở miệng: “Trong nhà có khách, về nhà trước đi.”

**

Một đường nhanh chóng đến nhà họ Dung.

Chuyện gì đến cũng đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu, dù có thể nào cũng phải kiên trì đến cùng.

Nhưng mà Phong Trác Luân chưa từng nghĩ tới lần đầu tiên trong đời gặp mặt cha mẹ vợ trong tình cảnh như thế này.

Từ ban đầu đối với tướng mạo và ba phẩm chất của anh đã là điều kiện trước tiên bị mẹ vợ tỏ ý nghi ngờ, lừa gạt và dây dưa với con gái nhà họ gần hai năm, bây giờ còn dụ dỗ con gái người ta ngủ qua đêm, ngày hôm sau còn chạm mặt nhau trên đường lớn, đợi khi đến nhà thì gặp cảnh tượng mẹ vợ chào đón tình địch đang ngồi trên sofa.

Dung Tư Hàm không ngờ Thẩm Chấn Thiên sẽ đến đây, lúc này cô đi đến sofa ngồi xuống: “Anh Thiên, sao anh lại tới đây?”

“Đưa đồ đạc của con ở văn phòng sang đây.” Lý Lệ đặt túi thức ăn xuống, ánh mắt nhìn Thẩm Chấn Thiên hết sức yêu thích, “Thật sự làm phiền Tiểu Thẩm, công việc bận rộn mà còn tranh thủ thời gian tự mình đưa đồ đạc đến đây.”

Thẩm Chấn Thiên vẫn trưng ra gương mặt than, lúc này anh ta nhìn thấy Phong Trác Luân bên cạnh cô, mặt mày khẽ động nhưng biểu cảm không thay đổi gì lớn.

“Cám ơn anh.” Phong Trác Luân ở một bên tự nhiên cất tiếng nói với Thẩm Chấn Thiên, “Cám ơn anh đã chăm sóc cho cô ấy khi ở Hồng Kông.”

Dáng vẻ của anh vừa cố gắng kìm nén lời nói khinh thường lại vừa chứng minh quyền sở hữu của mình thật sự rất buồn cười,

Dung Tư Hàm nhìn anh, trong mắt nhịn không được chứa mấy phần vui vẻ.

Lý Lị ở một bên nhìn kỹ bọn họ, về mặt bà vẫn mang theo sự thăm dò.

Lúc này Dung Thành vừa ở trên lầu xử lý xong công việc đi xuống thì nhìn thấy trong phòng khách có thêm người, ông cười lớn rồi nói: “Hàm Hàm, đều là bạn của con sao?”

“Cháu chào bác trai.” Phong Trác Luân lại một lần nữa hành động trước đối phương, không có màn giới thiệu bản thân, anh ngẩng đầu cười nói với Dung Thành.

Nụ cười mê hoặc của người đàn ông này rất khó có người không bị làm cho mê hoặc theo, Dung Thành cẩn thận nhìn anh một cái rồi gật đầu.

Đúng lúc này dì giúp việc đưa trà tới, Phong Trác Luân nảy sinh ý nghĩ, không chờ dì giúp việc từ chối, anh lập tức cười tủm tỉm rồi đi theo dì ta vào phòng bếp: “Dì à, phòng bếp cần giúp việc gì, cháu làm với dì.”

Trong ba mươi sáu kế điều thứ nhất gọi là lật mềm buộc chặt, ngang với lấy lui để tiến.

“Ba.” Thấy anh đi vào phòng bếp, Dung Tư Hàm thấp giọng nói, từ trên sofa đứng dậy, “Vị này là cấp trên của con ở Sở Tư pháp, Thẩm Chấn Thiên.”

Lúc này Thẩm Chấn Thiên cũng đứng dậy, cung kính bắt tay với Dung Thành.

“Vậy cậu kia thì sao?” Lý Lị ở một bên bình tĩnh hỏi.

Sự nhạy cảm giữa phụ nữ với phụ nữ luôn mạnh nhất, Lý Lị là người như thế nào, đương nhiên Dung Tư Hàm cũng không định

giấu diếm nữa nên thản nhiên nói: “Đó là bạn trai của con, Phong Trác Luân.”

“Là cái cậu làm phù rể trong hôn lễ của Lục Lục, sau đó ở Hồng Kông con nói với mẹ là không quen, đúng không.” Trong giọng nói của Lý Lệ không có tức giận, vẫn rất bình tĩnh.

Điềm tĩnh chín chắn như Dung Tư Hàm, lúc này ở trên trán cũng dần chảy xuống một giọt mồ hôi.

“Tốt lắm.” Dung Thành chấp tay sau lưng ở một bên cười ha ha, “Ngoại hình không tệ, môi hồng răng trắng.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Sam

Dung Tư Hàm nghe được bốn chữ cuối cùng của Dung Thành, biểu cảm trên khuôn mặt xưa nay luôn hờ hững thật sự không thể kiềm nén, cô nhin cười đến mức sắp méo mó.

“Thế nào?” Dung Thành sờ cằm, nhìn con gái, “Trong Quỳnh cư ký không phải đã viết, môi hồng răng trắng mặt hoa đào, tóc xanh má đào mà lá liễu sao?”

“Ba...” Cô gơ tay che miệng, “Cái đó nên miêu tả con gái chứ.”

Dung Thành lắc đầu, nghiêm trang nói: “Ba khen bạn trai con ngoại hình tuần tú, cũng giống nhau thôi.”

Tầm mắt Lý Lệ lướt sang người đàn ông cao lớn đang giúp đỡ đi giúp việc trong phòng bếp, bà nói với chồng: “Con gái anh bây giờ có bản lĩnh lắm, hôm qua có một người hẹn nó, hôm nay lại mang về một người khác.”

Dung Thành nghe được vẻ không vui che giấu trong giọng nói của vợ mình, ông đành cười theo nói: “Được rồi được rồi, dù sao đã mang về, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.”

Một câu này của ông rõ ràng xác thực coi Phong Trác Luân là người một nhà.

Lúc này Thẩm Chấn Thiên đang ở một bên cầm cặp hồ sơ lên, bình tĩnh nói với bọn họ: “Bác trai bác gái, cháu cáo từ trước, bên Hồng Kông còn có vụ án, cháu đi chuyển bay tối nay.”

“Được, làm phiền cậu rồi.” Dung Thành gật đầu với anh ta, “Cảm ơn cậu đã chăm sóc Hàm Hàm.”

Lý Lệ lập tức dùng ánh mắt nhìn sang Dung Tư Hàm ra hiệu cô tiễn anh ta, bà cười tủm tỉm nói với Thẩm Chấn Thiên: “Tiểu Thẩm sau này có rảnh thì đến chơi nữa nhé.”

Thẩm Chấn Thiên đáp “Vâng”, rồi cầm cặp hồ sơ đi ra ngoài.

Dung Tư Hàm đi theo tiễn anh ta tới cửa lớn bên ngoài, cô nhìn ánh mắt anh ta nghiêm túc nói: “Thực sự cảm ơn anh.”

Trong làn gió thu tiêu điều khuôn mặt anh ta vẫn nghiêm nghị như trước, khi đối mặt cô trông như có thêm một tia ấm áp: “Bạn bè không cần nói cảm ơn.”

Cô gật đầu: “Nếu em còn quay lại Hồng Kông, em sẽ tìm anh và A Hạnh.”

Anh ta im lặng một lúc rồi xoay người chuẩn bị đi, cuối cùng nhìn cô, sắc mặt hơi ảm đạm nói: “Bản thân em cũng sống cho tốt.”

...

Lúc cô trở về phòng khách thì Lý Lệ đã ngồi trên sofa, Dung Thành cầm tách trà ngồi bên cạnh rõ ràng không có ý tứ muốn tham dự vào cuộc tranh luận này, thấy cô vừa tiến vào, Lý Lệ ngược mắt lên: “Đến rồi, cô Dung, ngồi đi.”

“Mẹ ——” Dung Tư Hàm đi tới bên cạnh chen chúc ngồi xuống với bà, “Lý nữ vương vĩ đại khai sáng, Lý nữ vương tôn kính cõi mở ——”

“Miệng lưỡi trơn tru,” Lý Lệ nhìn cô một cái, “Học cái cậu môi hồng răng trắng phải không?”

Trong lòng Dung Tư Hàm lẩm nhẩm biệt danh mới của người nào đó, cố gắng nhin lại tiếng cười đã tới bên miệng.

“Ngoài cái cậu họ La lần trước, cậu ta là bạn trai thứ hai của con ở Hồng Kông phải không?” Phó trưởng phòng Lý không hề giả vờ, “Mẹ hiểu con quá mà, tính tình con bướng bỉnh, mẹ bảo con về con liền theo mẹ về, quả nhiên là bởi vì cãi nhau chia tay với cậu ta nên mới nghe lời.”

Đối mặt với người mẹ mang gương mặt sắt nổi tiếng nhất thành phố S, ngay cả năng lực cãi lại Dung Tư Hàm cũng không có, đầu óc cô mau chóng vận hành một lúc, chỉ có thể áp dụng sách lược tương tự của ai kia: “Mẹ...con vào phòng bếp rót tách trà trước, ăn tối xong rồi hẵng nói.”

Lý Lệ “này” một tiếng, bàn chân cô lại đi rất nhanh, chỉ mấy bước là vào phòng bếp.

Trong thời gian đó, tại phòng bếp dì giúp việc cũng đã bị mê hoặc bởi nụ cười của Phong Trác Luân, thấy Dung Tư Hàm tiến vào dì ta vỗ vai cô, cười tủm tỉm nói: “Ánh mắt Hàm Hàm tốt lắm, bạn trai cháu khôi ngô tuấn tú, miệng còn ngọt nữa, rất được lòng người.”

Cô lắng nghe liền ghen họng, gương mặt nhìn qua người kia, trông thấy anh đang dùng dáng dấp mỹ nam thành thạo việc nhà để xào đồ ăn, đặc biệt nghiêm túc.

Nhưng cô nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt nghiêng kia vẫn bỉ ối lại thiếu tròn, được lòng người chỗ nào chứ?

“Hai cháu nói chuyện đi, dì đi lau bàn ở phòng khách.” Dì giúp việc lão luyện tháo vát, đóng cửa phòng bếp rồi đi ra ngoài.

Cô nhón chân lấy ấm nước trên ngăn tủ, rồi lấy cốc rót nước ra, quả nhiên chưa tới vài giây, ai đó ban nãy còn đang nghiêm túc liền giảm lửa xuống rồi ôm thất lưng cô từ phía sau.

“Anh có biết ban nãy ba em đánh giá anh thế nào không?” Cô quay đầu lại nhìn anh một cái.

“Hừm?” Anh lười biếng nhấc mắt lên, “Nói anh trông giống con rể của ông ấy?”

“Ba nói dáng vẻ của anh...môi hồng răng trắng.” Nói xong cô bật cười ngay, “Giống con gái.”

Khuôn mặt người nào đó đen thui, hồi lâu sau thờ ơ nhíu mày: “Khen ngợi trá hình tướng mạo của anh như Phan An, anh hiểu.”

“Không biết xấu hổ.” Cô liếc mắt khinh bỉ nhìn anh, vươn tay đẩy anh ra.

Cánh tay và đôi chân dài của anh đặt trên người cô, động tác từ từ quán chặt bắt đầu không đàng hoàng, phòng bếp vốn đã nóng, anh thế này khiến cô hơi khô nóng, dùng chút sức lực mới hất ra bàn tay kia của anh đã dờn sang bờ ngực cô: “Đàng hoàng chút đi, mẹ em đang thẩm tra trong phòng khách.”

Phong Trác Luân không có biểu cảm gì, ngược lại hỏi: “Cái tên mặt than kia đi chưa?”

Thấy cô gật đầu, anh còn nói: “Rất tốt, không cần phân tán sự chú ý của mẹ em, anh đơn thân tác chiến.”

“Anh thật sự coi mình là con rể đưa đến cửa?” Cô liếc xéo anh.

“Tin anh đi, ba mẹ em tuyệt đối không bao giờ có thể tìm được một người đàn ông có ngoại hình hoa dung nguyệt mạo giống như anh...” Câu chữ của anh rất nghiêm chỉnh, cuối cùng lại mang ý xấu đẩy vào cô từ phía sau, “Người đàn ông có tài năng đích thực.”

Dung Tư Hàm đưa lưng về phía anh, vung tay về phía anh, dứt khoát không đáp lại hành vi lưu manh của anh.

Ý cười trong mắt anh càng đậm đặc, cánh tay siết chặt hơn.

Vóc dáng cô nhỏ nhắn, cứ vậy bị anh ôm trong lòng quả thật trông bé xíu, từ góc nhìn của anh trong mái tóc đen nhánh mềm mại lộ ra vành tai nõn nà xinh xắn, lông mi lại rất dài, chiếc mũi thanh tú rất cao, biểu cảm trên mặt điềm tĩnh lại kiêu ngạo, đều là dáng vẻ mà anh luôn ghi nhớ trong lòng.

Một người con gái tốt đẹp biết bao, anh suy nghĩ rất nhiều mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy cô, trêu cô tức, chọc cô cười, đến những thứ củi gạo dầu muối nhỏ nhặt trong cuộc sống, bầu bạn sống quãng đời còn lại cho đến chết... Mọi chuyện đều có cô ở bên cạnh.

Bản thân anh cũng không thể nhận định, anh mong muốn làm người quan trọng nhất trong cuộc đời cô cỡ nào.

**

Tay nghề nấu ăn của Phong Trác Luân đã luôn rất giỏi, cho dù là rau cải vô cùng đơn giản, được anh nấu ra cũng đặc biệt chu đáo tinh xảo.

Dung Thành và Lý Lệ bình thường quanh năm đều tham dự rất nhiều bữa tiệc, sơn trân hải vị cũng đã ăn ngán rồi, hiện giờ món rau thường ngày lại được anh làm ra một cảm giác khác, ăn vào ngược lại rất vừa miệng.

“Tay nghề nấu nướng của cậu rất tốt.” Dung Thành gấp mấy miếng nộm thử rồi nhìn sang Phong Trác Luân, “Thường hay tự nấu ăn sao?”

“Sau khi qua Pháp cháu bắt đầu một mình học làm.” Anh cong khóe môi, “Tay nghề hiện tại của Hàm Hàm cũng là học từ cháu.”

“Thảo nào lần này khi con bé về luôn cảm thấy đồ ăn không ngon như hồi trước.” Dung Thành gật đầu, ngữ khí ôn hòa xen lẫn trêu

đùa, “Tôi còn nghĩ con bé này sao lại trở nên kén chọn hơn, hóa ra là có sự đổi lập.”

“Cô ấy ăn gì cũng kén chọn.” Phong Trác Luân liếc nhìn Dung Tư Hàm với vẻ chế giễu, “Món ăn có dinh dưỡng, tốt cho cơ thể cô ấy cũng ăn không nhiều lắm.”

Dung Tư Hàm đang cầm bát, nghe anh nói cô cứ cảm thấy còn có một hàm ý khác, lúc này cô ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười khó hiểu của anh, nhớ lại buổi sáng anh nói muốn đút cô uống sữa, nhất thời trong lòng hận không thể lấy kim khâu kín cái miệng của anh.

Anh ở đối diện nhìn thấy sắc mặt hơi ửng đỏ của cô, hồi lâu sau khóe miệng vênh lên rất cao, đôi mắt càng lúc càng u ám.

...

Một bữa cơm hai người đàn ông thế mà trò chuyện rất tự nhiên, sau khi bữa ăn kết thúc Lý Lệ buông đũa xuống, rút cuộc bình tĩnh nhìn Phong Trác Luân hỏi: “Cậu bỏ việc đến thành phố S, không ảnh hưởng tới công việc của cậu sao?”

“Cháu thuộc ngành nghề tự do.” Anh lơ đãng nói, “Làm thiết kế trang sức, tính quy luật không lớn lắm.”

“Nói cách khác thường xuyên đi lại khắp nơi trên thế giới.” Lý Lệ lại nói, “Mức độ an ổn khá thấp, chung dụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vậy cậu ở thành phố S có bất động sản cố định nào không?”

“Không có.” Anh đáp.

“Không có bất động sản cố định, cũng không có địa điểm công tác ổn định, sau này làm thế nào phụ trách cuộc sống gia đình?” Câu chữ của Lý Lệ không trọng điểm nhưng rõ ràng, “Trừ phi cậu chỉ muốn làm bạn trai của Hàm Hàm mà không phải người chồng tương lai, mấy vấn đề này cậu đã từng suy nghĩ chưa?”

“Chưa ạ.” Anh lại cười cười, “Cháu chưa từng nghĩ đến mấy vấn đề này.”

Lý Lệ nghe được nhú mày, bà im lặng một lúc, vừa muốn nói thì chợt nghe anh nói tiếp: “Bác gái, trên thực tế cháu hiểu được mình không thể lấy ra bất cứ thứ gì, cháu hoàn toàn không xứng với cô ấy.”

Trong phòng khách to như vậy, tiếng nói hơi khàn của anh vang lên từng câu chữ rất rõ ràng, Dung Tư Hàm hơi nhú mày, trong ánh mắt ngẩng đầu nhìn anh mang theo chút khó tin.

Dường như ngay cả Lý Lệ và Dung Thành cũng không đoán trước anh sẽ nói thế này, hai người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng trở nên phần nào phức tạp.

“Hai bác không muốn để cô ấy ở bên cháu, cháu hoàn toàn có thể chấp nhận.” Anh gằn từng tiếng nói, “Bác trai bác gái, nhưng hiện tại cháu có một yêu cầu quá đáng.”

“Nếu hai bác đồng ý, cháu muốn dùng thân phận bạn trai cuối cùng đưa cô ấy đi Pháp, cháu đã đặt vé máy bay vào ngày mai.”

Dung Tư Hàm chỉ nghe được tiếng tim đập càng lúc càng to bên tai mình, không có bất cứ âm thanh hoàn cảnh nào khuấy nhiễu.

Trên khuôn mặt anh vẫn là nụ cười mà cô quen thuộc nhất.

Anh ngồi tại bàn cơm nhà cô, ở trước mặt ba mẹ cô, ban nãy còn tự nhiên thoải mái, hài hòa ấm áp.

Cô vốn tưởng rằng cái mình nghe được chính là anh dùng cách thức của mình trưng cầu sự đồng ý của ba mẹ cô, hoàn thành sự chuyển tiếp từ bạn trai đến người chồng tương lai.

Từ khoảnh khắc anh xuất hiện cô đã quyết định rồi, cho dù tương lai có bao nhiêu gian nan dài dằng, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh cùng

anh hoàn thành.

Nhưng lời nói hiện tại của anh tựa như lời đưa tiễn cuối cùng trước khi xa cách vĩnh viễn

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Sam

Trong phòng khách không ai nói gì nữa, Dung Tư Hàm nhìn anh chăm chăm không rời tầm mắt, màu mắt khế lấp lóe.

“Ý cậu là sau khi cậu đưa Hàm Hàm từ Pháp trở về, chỉ cần tôi và ba Hàm Hàm không đồng ý, cậu sẽ chia tay với con bé đúng không?”

Phong Trác Luân cười nhạt gật đầu.

Dung Tư Hàm thấy thế chiếc đĩa trên tay rơi xuống bàn, trên khuôn mặt ngay cả chút biểu cảm cũng chẳng có.

Dung Thành ở một bên nhìn thấy toàn bộ quá trình, lúc này ông háng giọng ho một tiếng, ôn hòa cất tiếng: “Tiểu Phong à, tôi cảm thấy về chuyện này ý kiến của tôi và mẹ Hàm Hàm không thể chi phối hai đứa.”

“Cho dù yêu đương hay kết hôn thì đều là chuyện do cậu và Hàm Hàm tự quyết định, chúng tôi đồng ý cũng được không đồng ý cũng thế, cuối cùng cảm thấy tốt hay là hối hận đều do chính hai đứa, chúng tôi chỉ có thể cho ý kiến mà không phải sự quyết định.”

Âm thanh người đàn ông trung niên trầm thấp êm dịu, Dung Tư Hàm lắng nghe trong lòng càng xoắn chặt hơn, một lúc sau cô đẩy ghế ra đứng dậy, chẳng thèm nhìn anh một cái nào, rồi xoay người lên lầu trở về phòng ngủ.

Phong Trác Luân nhìn bóng dáng cô biến mất ở tầng hai, trong màu mắt mang theo ý cười u ám từng tắc một.

Lý Lị không nói gì, bà nhìn sang ánh mắt chồng.

Hai vợ chồng trao đổi một ánh mắt, Lý Lị không nói thêm gì với Phong Trác Luân nữa, bà cũng xoay người đi lên lầu.

Ở bàn ăn chỉ còn lại hai người đàn ông, lúc này Dung Thành ngồi ở đối diện cười mỉm nhìn anh nói: “Hôm nay đúng lúc có người tặng trang sức cho mẹ Hàm Hàm, trùng hợp là nghề nghiệp của cậu, cậu đi theo tôi xem thử.”

...

Trong phòng sách đã đặt trà Long Tĩnh do dì giúp việc vừa pha xong, Dung Thành chấp tay sau lưng đi vào phòng trong, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp rồi đặt trên bàn.

Phong Trác Luân cũng thu hồi vẻ ngang ngạnh bốn cột xưa nay, anh nhẹ nhàng mở hộp ra, lấy trang sức bên trong ra.

Là một sợi dây chuyền thủ công thượng hạng, từng khối đá quý xanh biếc mang hình dạng không đồng nhất nối thành, đường viền đá quý được mạ vàng.

“Quả thật rất thích hợp với bác gái.” Một lúc sau anh cất dây chuyền vào trong hộp, giương mắt nhìn Dung Thành cười cười, “Cháu thấy hình dáng Hàm Hàm rất giống bác gái.”

Người đàn ông anh tuần khi nói chuyện bất giác để lộ ra chút điệu dàng khó mà nhận ra, Dung Thành lại thấy rõ ràng, lúc này ông vỗ vai anh, ý bảo anh ngồi xuống.

“Thực ra tôi và mẹ Hàm Hàm biết chuyện con bé vì Cù Giản mà đi Hồng Kông từ trước rồi.” Dung Thành uống ngụm trà, “Trong lòng chúng tôi thương con bé, nhưng mà quá hiểu tính cách của nó, dứt

khoát không nói rõ với nó, vả lại chúng tôi cảm thấy từ bé nó ở bên cạnh chúng tôi trưởng thành, chưa từng ném trái đau khổ, chúng tôi nghĩ để chính nó rèn luyện một lần cũng tốt.”

“Lần này mẹ Hàm Hàm từ Hồng Kông trở về thực ra vẫn không ngủ ngon, bà ấy rất lo lắng cho Hàm Hàm, lo cho những chuyện Hàm Hàm đã trải qua trong tám năm ở Hồng Kông sẽ mài mòn hết sự thành tâm của bản thân con bé, khiến nó không có dũng khí để đối mặt với khó khăn nữa.” Dung Thành thông thả nói tiếp, “Thực ra tôi cũng như vậy, hơn nữa tôi biết rõ một ngày nào đó chúng tôi phải rời khỏi con bé, không thể nào vĩnh viễn giúp nó che mưa chắn gió.”

“Hai bác đã làm rất nhiều cho cô ấy.” Ánh nhìn Phong Trác Luân khẽ động, “Hàm Hàm rất yêu thương hai bác.”

Trưởng công chúa của anh từ bé được che chở kỹ càng như vậy, trưởng thành đáng vẻ anh yêu thích, đều bởi vì sinh trưởng trong một gia đình ấm áp mà anh cả đời này vĩnh viễn không thể có được, được cha mẹ thật lòng yêu thương.

Anh hâm mộ, càng cảm thấy vui mừng cho cô.

Dung Thành đặt tách trà xuống, ông vươn tay vỗ vai anh: “Cho dù trước đây khi con bé ngây thơ thích Cù Giản, nhưng mà hiện tại đối với cậu lại khác, Hàm Hàm là con gái tôi, suy bụng ta ra bụng người, dù rằng bây giờ tôi còn chưa hiểu cậu, nhưng tôi có thể thấy được cậu không phải không thích con bé. Những lời cậu nói ban nãy, nếu là vì sợ tôi và mẹ Hàm Hàm ngăn cản, vậy cậu có thể thu lại rồi.”

“Không phải.” Anh nhìn ánh mắt Dung Thành, trong sắc mặt là vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có, “Bác trai, cháu biết nếu là người Hàm Hàm thích, cho dù hai bác không hài lòng cũng sẽ vì cô ấy mà chấp nhận, nhưng lời cháu đã nói là bởi vì cháu cảm thấy mình thật sự không có tư cách làm chồng cô ấy.”

“Vậy cậu từ Hồng Kông suốt đêm chạy tới tìm con bé là vì cái gì?” Dung Thành cũng hơi nghi hoặc.

“Bác trai, bác coi như cháu còn trẻ đầy nhiệt huyết, không thể nhịn xuống được, nếu không tới lần này có lẽ sẽ khó chịu giống như chết, bây giờ làm càn xong rồi thì tỉnh táo lại...” Lúc này anh trầm ngâm một lát, dựa vào lưng sofa phía sau, cười cười nhắm mắt lại, “Sau khi đưa cô ấy đi Pháp trở về, cháu sẽ không làm lỡ cô ấy nữa.”

“Người mà Hàm Hàm và hai bác cần sẽ là một người đàn ông có lòng trách nhiệm. Cháu không phải như vậy, cho nên không còn cháu, cô ấy ở bên cạnh hai bác, vẫn sẽ giống như trước khi đi Hồng Kông, không có bất cứ ưu sầu gì, cuộc sống bình yên như ý.”

Dung mạo người đàn ông đẹp như vậy, nhắm mắt lại cười đến xinh đẹp mà thoải mái, giống như đang nói chuyện tốt khiến người ta vui sướng.

Phía chân trời dần chìm xuống, từ từ che lấp bao phủ cả thành phố, giống như đang chào cảm ơn lần cuối.

**

Phong Trác Luân từ trong phòng đi ra, khép lại cánh cửa rồi ngồi trên sofa phòng khách.

Dung Thành không nói thêm gì nữa với anh, chỉ tùy ý hàn huyên tán gẫu, cuối cùng còn dặn anh đêm nay ngủ lại nhà họ Dung trước.

Khi Lý Lị từ trên lầu đi xuống thì thấy anh đang ngồi xem tivi, bà im lặng một lúc, sau đó đứng cách đó không xa điềm tĩnh nói với anh: “Trong phòng tắm có khăn mặt, bàn chải đánh răng, cốc nước, ở chỗ rẽ lầu một có hai gian phòng khách.”

“Cám ơn bác gái.” Anh gật đầu với Lý Lị, nhoen miệng cười, “Bác nghỉ ngơi sớm ạ.”

Lý Lệ hình như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nhịn lại, bà đi thẳng vào phòng ngủ.

Không gian căn phòng to như vậy không còn tiếng vang nào khác, lúc này anh tắt tivi và đèn chính phòng khách, rồi chậm rãi đi lên lầu.

Cửa phòng ngủ của cô khép một nửa, đèn cả phòng đã tắt hết, một mảnh tối đen không thấy rõ gì hết.

Phong Trác Luân nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trông thấy cô đang im lặng nằm nghiêng trên giường, quần chần trên người vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ rồi.

Trên mặt đất bên giường đặt va ly hành lý còn chưa đóng lại, bên trong phân tán đã cơ bản đặt đầy đồ đạc.

Cửa sổ còn chưa đóng chặt, anh đi tới bên cửa sổ đóng lại, rồi trở về ngồi xuống mép giường.

Cô vừa cắt tóc hai hôm trước, lúc này đã dài đến bả vai, mái tóc mềm mại dưới ánh trăng hiện ra màu sắc rất đẹp, anh cúi người vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh đi ra ngoài.” Cô đưa lưng về phía anh, âm cuối run rẩy cất tiếng.

Ánh mắt anh lấp lóe nhìn cô một hồi, lúc này anh nằm xuống vươn ra cánh tay trái, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô từ phía sau, từ từ giãn ra rồi buộc chặt từng chút một.

Trong hơi thở tràn ngập mùi hương trên người anh ở phía sau, cơ thể dính sát, bờ lưng nằm trong lòng ngực anh, chỉ là một động tác vô cùng đơn giản vậy thôi, lại khiến cho Dung Tư Hàm nhắm mắt nhịn thật lâu cảm thấy chiếc mũi hơi cay cay.

“Chuyến bay đi Pháp vào buổi trưa.” Hơi thở anh quanh quẩn bên vành tai cô, giọng nói nhàn nhạt, “Ngày mai anh sẽ gọi em dậy sớm, em đã thu xếp đồ đạc xong chưa, hửm?”

“Anh không phải đã chuẩn bị xong rồi sao?” Lúc này cô lên tiếng, “Còn hỏi em làm gì.”

Trong phòng im lặng chỉ nghe được tiếng vang nhỏ của tiếng gió thổi qua cửa sổ bên ngoài, trong thế giới yên tĩnh không còn ai khác, chỉ có anh và cô.

“Chúng ta bắt đầu ở đâu thì nên chấm dứt ở đó.” Trầm lặng một lúc, giọng cô càng bình tĩnh hơn, “Bây giờ em trở về thành phố S, muốn trải qua cuộc sống bình thản, nếu anh chưa từng nghĩ đến chút nào về tương lai của chúng ta, vậy thật sự nên để cho người khác suy nghĩ đi.”

Phong Trác Luân ở sau lưng cô ừ nhẹ một tiếng, rồi không nói nữa.

Bóng đêm ngày càng sâu, tiếng hít thở của anh bên tai dần đều đặn, Dung Tư Hàm mở mắt ra, khóe mắt chầm chậm rơi xuống một vệt nước.

Một ngày hai mươi bốn tiếng, thời gian giấc ngủ gần một phần ba, luôn có một bên phải đối mặt với bóng lưng của một bên ngủ say.

Mà từ lúc đầu cho đến giờ, luôn là anh đối diện với bóng lưng cô, cho dù vào lúc cảm xúc có dao động bao nhiêu, gần thì ít mà xa thì nhiều, chỉ cần cùng nhau đi vào giấc ngủ, anh cũng không quên cho cô cả đêm tám tiếng hoàn chỉnh.

Dù thế nào cô cũng không hiểu được vì sao anh cuối cùng vẫn lựa chọn con đường kia.

Từng gặp nhau, từng yêu nhau, từng...ở trong cuộc sống lẫn nhau.

Một lần cuối cùng, cô sụp đổ một lần cuối cùng, cô nghe theo anh, cho dù ở đâu, cho dù bao xa.

Nếu đã vô duyên, chỉ có thể không hối tiếc.

...

Ban đêm tại Hồng Kông vẫn rực rỡ chói sáng như trước, khu nhà cao cấp trên đỉnh núi lại đặc biệt yên tĩnh.

A Nghiêm đi qua hành lang gỗ cửa phòng sách, cách hai giây nhẹ nhàng vặn nắm tay đẩy cửa mở ra.

La Khúc Hách đưa lưng về phía cửa đứng bên cửa sổ, ngắm nghĩa chiếc đồng hồ Tây Dương cổ xưa trên tay.

“Thái tử.” A Nghiêm đi đến bên người La Khúc Hách, hơi khom người nói, “Tai mắt của Chung thị ở chính phủ đã thu hết toàn bộ.”

Thấy La Khúc Hách không nói gì, hắn ta nói tiếp: “Cô Chung mới tỉnh lại vào lúc chiều, tinh thần còn chưa tốt lắm, phía bệnh viện vẫn bảo cô ấy ở lại bệnh viện theo dõi.”

“Ừm.” Lúc này La Khúc Hách xoay người, đặt đồng hồ trên bàn.

Hắn mặc đồ ngủ tơ lụa, tinh xảo trang nhã, phối với khuôn mặt như ngọc của hắn, quả thật xa hoa đến cực điểm.

“Một bộ phận thương giới của Chung thị cũng đang trong quá trình thu gom, tôi mang tất cả tài liệu qua cho ngài xem.” A Nghiêm im lặng một lúc, đột nhiên thấp giọng hỏi, “Tôi vừa nhìn thấy lại có một nhóm bác sĩ vào nhà lớn, bà Phong...?”

“Tình hình không ổn thì sao.” La Khúc Hách nhếch miệng, cầm lấy ly rượu trên bàn nhấp một ngụm, “Người tóc đen tiến người đầu

bạc, trái lại thật sự phải ứng nghiệm.”

Trên khuôn mặt nghiêng của hắn hình như còn mang chút ưu sầu chợp nhoáng.

“Hôm nay tôi đến sân bay tư nhân kiểm tra chuyến bay, không có vấn đề, ngày mốt thời tiết ở Hồng Kông cũng thích hợp cất cánh.” A Nghiêm cung kính nói.

“Đi đâu?” Hắn xoa huyết thái dương.

“Nước Pháp.” A Nghiêm khom lưng càng thấp hơn.

La Khúc Hách à một tiếng, lúc này đưa đồng hồ cho A Nghiêm, khẽ mỉm cười nói: “Đồng hồ ngừng chạy rồi, cầm đi sửa lại, bằng không tôi cũng không biết thời gian đã qua nhanh như vậy.”

Hóa ra thời gian trôi qua nhanh vậy.

Ngay cả thời gian thu lưới cũng đã tới rồi.

**

Nước Pháp.

Chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ hai người gần như không nói chuyện, trên đường đi qua lối ra, Dung Tư Hàm vẫn hơi nhíu mày, xách theo hành lý bước đi thật chậm.

Phong Trác Luân đi đằng trước cô cách đó không xa, đang dùng tiếng Pháp lưu loát nói chuyện với mấy người đẹp Pháp tóc vàng mắt xanh ngồi cùng máy bay.

Giọng anh trầm thấp biếng nhác, nói tiếng Pháp rất êm tai, khẩu âm trôi chảy rõ ràng, khiến mấy người đẹp không hẹn cùng cười lên rạng rỡ.

“Anh Luân!” Ra sân bay, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc gào thét từ con đường đối diện chạy tới, “Mợ nó, xe ông bị hỏng, giữa đường còn phải gọi điện thoại kêu xe bị giày vò mới tới nơi.”

Phong Trác Luân nói tạm biệt với các người đẹp, lúc này anh quay đầu nhìn người phía sau, rồi quay lại đối mặt với Đường Thốc: “Vậy cậu bảo chúng tôi bây giờ làm thế nào trở về? Ngồi trên va ly cậu cõng chúng tôi à?”

Đường Thốc trợn mắt, khuôn mặt búp bê tức giận, chẳng hề kiêng dè lát nữa sẽ bị sửa chữa thế nào: “Đi được một nửa vứt bỏ người ta sao còn miệng tiện thế hả! Hàm Bảo, mau giáo dục đảng hoàng cái gã hèn này đi!”

Biểu cảm trên mặt Dung Tư Hàm vốn đã không tốt, lúc này bị decibel to rõ của anh ta gào thét một tiếng, cô đột nhiên che miệng khom lưng lập tức nôn ra.

Sắc mặt Phong Trác Luân lập tức thay đổi, đôi mắt liền lướt qua Đường Thốc, Đường ngốc nghếch thấy thế giật mình, theo phản xạ giống như con bọ chét nhảy dựng lên, anh ta lập tức liều mạng xua tay với Phong Trác Luân: “Đứa nhỏ này tuyệt đối không phải của ông!”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Sam

Phong Trác Luân thu hồi vẻ lơ đãng vừa rồi, lúc này anh đem hành lý trong tay mình và Dung Tư Hàm ném cho Đường Thốc, còn tranh thủ trả lời: “Đứa nhỏ của ai cũng không phải của cậu.”

Trong nháy mắt bạn học ngốc nghếch căm uất, che mặt gào khóc: “Anh không thể đối với tôi như vậy...người ta...người ta vẫn sinh được con trai! Con gái, con gái cũng sinh được!”

Anh ta ríu rít, sắc mặt Dung Tư Hàm càng kém hơn, cô đã nôn ra một ít giờ còn khom lưng không ngừng nôn khan, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Phong Trác Luân dùng khăn giấy cẩn thận lau miệng cho cô rồi đưa khăn giấy sạch cho cô, một tay anh vén tóc cô qua rồi nhẹ nhàng xoa lưng cô, anh xoay người hơi nhíu mày nhìn cô: “Lần trước kinh nguyệt của em là lúc nào?”

“Hàm Bảo!” Lúc này Đường Thốc cũng nắm được trọng điểm, sắp lại gằn cười hì hì, “Tiểu Hoàn Tử sắp có Tiểu Hoàn Tử bé rồi! Tôi muốn làm ba nuôi! Tôi muốn làm ba nuôi!”

“Ba nuôi cái đầu cậu, tìm nước đi.” Phong Trác Luân đưa chân ngăn cản, thờ ơ đẩy đầu anh ta ra.

Dung Tư Hàm khó chịu không nói nổi, cô nôn đến mức hốc mắt hơi ửng đỏ mới đứng thẳng dậy một chút, miễn cưỡng nói: “Là ngòi máy bay không thoải mái.”

“Lần trước kinh nguyệt của em là lúc nào?” Anh nhìn cô nói thêm một câu.

“Không liên quan tới anh, anh có thể yên tâm.” Cô cầm lấy chai nước khoáng Đường Thốc mới mua về, mở nắp ra súc một ngụm, “Mang con của ai cũng không mang con của anh.”

“Sao em biết sẽ không mang con của anh chứ?” Phong Trác Luân mỉm cười, “Anh cũng không phải chưa từng ở lại trong người em, còn không chỉ vài lần.”

Cơ thể cô vốn đã không thoải mái, nghe vậy cô lập tức phát cáu, vươn tay ném chai nước qua anh.

Anh nhanh tay nhanh mắt chụp được cái chai, đến gần một bước nhìn cô nói: “Thế nào? Ý em bảo anh ở trong này?”

Đường Thốc ở một bên lắng nghe tình hình chiến đấu của bọn họ, anh ta thấp thỏm gần một phút đồng hồ, giơ tay lên một cách yếu ớt, nhanh chân bỏ chạy: “Tôi...tôi đi gọi xe trước, hai người... hai người cứ ở lại.”

“Vậy bây giờ em có thể trở về thành phố S.” Cô cười cười nói với Phong Trác Luân, “Hiện tại chúng ta cũng đã tới Pháp rồi, xem như hoàn thành yêu cầu quá đáng của anh, thế thì sau khi trở về chúng ta không còn là bạn trai bạn gái nữa, vậy được chứ?”

Anh nhìn cô một lúc, đột nhiên chẳng nói lời nào nắm lấy tay cô dùng sức kéo cô tới một góc cột ngoài sân bay, anh giữ lấy cằm cô rồi hôn mạnh xuống.

Môi lưỡi dây dưa gần như cắn xé tàn nhẫn, tích tụ trong lòng cô đã tới cực hạn rốt cuộc phát ra, dùng sức đẩy anh ra.

“Loại mùi vị này trong khoang miệng anh đã hôn hết rồi, chúng娘子 sạch là bụng đói ăn quàng, hay là muốn trước khi chia tay

chiếm lời nhiều thêm chút nữa?” Cô ném ra một câu với anh, đôi mắt sáng tỏ nhìn anh chăm chăm.

Phong Trác Luân không nói gì, trên khuôn mặt tuần tú chợt không còn vẻ lơ đãng của ngày thường, mặt mũi đều là u ám.

Hai người đứng tại chỗ im lặng giằng co một lúc, bên kia Đường Thốc đã gọi điện thoại kêu một người bạn Pháp cách sân bay không xa lái xe qua đây, lúc này anh ta cầm di động dừng tại nơi cách bọn họ hai mét, yếu ớt cất tiếng nói: “Tôi nói này hai vị...muốn đi thẳng tới bệnh viện kiểm tra xem có mang thai hay không hả?”

“Đương nhiên phải đi.”

Phong Trác Luân lập tức lên tiếng ngăn lại lời nói của Dung Tư Hàm, sắc mặt anh khôi phục lại một tí, cong khóe môi cười nhẹ: “Tôi ngược lại muốn xem thử mình rốt cuộc có sắp làm ba hay không.”

Người cô không thoải mái, chẳng muốn tranh cãi với anh nữa, cô mang sắc mặt tái nhợt vung tay đi về phía trước.

...

Bệnh viện nước Pháp làm việc rất năng suất, không qua bao lâu thì đưa báo cáo tới.

Đường Thốc chờ ở ghế dài tiến lên trước một bước giành lấy tờ báo cáo, kích động như là mang đứa nhỏ của mình mà đọc bằng báo cáo kết quả.

Cơ thể của mình Dung Tư Hàm hiểu rõ nhất, từ đầu đến cuối cô đều bình tĩnh ngồi tại chỗ, ngay cả mí mắt cũng chẳng nhấc lên.

“...Tôi không được làm ba nuôi...” Lúc này Đường Thốc đưa bằng báo cáo cho Phong Trác Luân, anh ta đặt mộng ngồi trên ghế, hồi lâu sau bắt đầu ríu rít, “Tiểu Hoàn Tử bé của tôi...cực cưng của tôi...”

Phong Trác Luân cầm tờ báo cáo nhìn sơ qua, lúc này anh đối diện ánh mắt của người ngồi chỗ kia.

“Anh tin chưa?” Sắc mặt Dung Tư Hàm tốt hơn trước đó, trong miệng bình tĩnh nói, “Thật sự khiến anh thất vọng rồi, anh không làm nổi ba của con em đâu.”

Đôi mắt anh giật giật, đầu ngón tay hơi động, xé toạc tờ báo cáo thành từng mảnh.

Đường Thốc ở một bên lúc này ngừng thở, tròn tròn mắt nhìn hai người họ chẳng dám nói lời nào.

Cô thấy hành động của anh, gương mặt cười: “Lỡ như có con, cuối cùng nó sẽ trở thành một trong những công cụ bị anh giày vò, anh không biết em vui biết bao khi nó chưa tới.”

Nói xong câu đó cô liền cầm lấy hành lý ở bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài bệnh viện.

Trên đường ra khỏi bệnh viện, có một người đàn ông Pháp to lớn anh tuấn đi ở phía đối diện, trong tay người đàn ông đang bế một cậu bé hơn một tuổi, tay kia thì nắm tay vợ mình.

Cậu bé có mái tóc màu nâu nhạt, đôi mắt xanh nhẹ nhàng nhấp nháy, khi nhìn thấy cô cậu bé bỗng nhiên vươn tay ra, khoe miệng kéo ra nụ cười tươi.

Một cậu bé đáng yêu như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tựa thiên thần, mặc ai nhìn thấy đáy lòng đều mềm mại thành một vũng nước.

Dung Tư Hàm dừng bước, cũng mỉm cười với cậu bé, cô vươn tay nhẹ nhàng chạm vào bàn tay nhỏ bé của cậu.

Người đàn ông thấy thế liền mỉm cười tỏ ý cô vươn tay bỗng đưa bé, cô bèn bỗng lấy đứa trẻ, cậu bé được cô ôm thế mà cười càng

sảng khoái hơn, ngay cả ánh mắt cũng híp lại.

“Thằng bé thích cô.” Người đàn ông dùng tiếng Anh nói với cô, rồi cười với cô.

Cô bỗng cậu bé nhỏ giọng nói chuyện vui đùa, ánh sáng bên người chợt bị ngăn trở, theo đó là tiếng nói quen thuộc, cô quay qua nhìn, thấy Phong Trác Luân đã đi tới bên cạnh cô.

Anh nhìn cô rồi mở miệng dùng tiếng Pháp nói với vợ chồng kia, Paris vào buổi trưa ánh nắng ấm áp, dưới tia nắng khúc xạ hiện lên sắc thái nền nã nhu hòa, khuôn mặt nghiêng của anh gần như tuấn tú đến mức không chân thực, sắc mặt nói chuyện cũng đặc biệt nghiêm túc.

Anh nói một tràng dài, luôn gật đầu với vợ chồng kia, cô đương nhiên nghe không hiểu, cho đến khi bọn họ nói xong, cô trả về đứa nhỏ cho người đàn ông Pháp, lúc này trong ánh mắt người đàn ông kia mang theo chút ý cười hứng thú, tầm mắt xoay chuyển giữa cô và Phong Trác Luân, sau đó nói tạm biệt với bọn họ rồi đi vào trong bệnh viện.

Bên cạnh không còn ai khác nữa, hai người đối diện, Dung Tư Hàm cụp mắt, hồi lâu sau cô nhếch khóe miệng nói: “Phong Trác Luân, em thật sự mệt mỏi rồi.”

Sắc mặt cô hơi nhợt nhạt, vẻ mệt mỏi tràn đầy trên khuôn mặt rất cuộc không thể che lấp.

“Bị anh tra tấn đến mệt mỏi, không còn mang bất cứ kỳ vọng nào đối với anh nữa, đúng không.” Anh đứng đối diện cô, âm thanh vừa nhẹ vừa thông thả.

Dung Tư Hàm chậm rãi gật đầu.

Đã tới điểm cuối con đường, cô thật sự không còn sức lực, rất cuộc không thể mang một chút mong đợi.

Là anh bảo cô tìm một người chồng tốt, ở trong thế giới không có anh, vĩnh viễn đừng quay đầu lại.

Nhưng chính anh cũng ngàn dặm xa xôi ngồi trên chuyến bay từ nước Pháp bôn ba đến thành phố S ôm cô vào lòng, ánh trăng như hoa, cuộc đời này vĩnh viễn khó quên.

Nếu là yêu thì để tâm, tại sao liên tục buông tay dễ dàng như vậy, vì sao khi đã tìm lại cô rồi, vào lúc trong lòng cô mang kỳ vọng thì đánh cô vào địa ngục.

“Chúng ta ở bên nhau đến giờ đã gần hai năm, anh đối với em rất cuộc mấy phần thật mấy phần giả em hoàn toàn không thể nói chính xác, nhìn không rõ ràng.” Lúc này cô cất tiếng, cổ họng hơi phát run, “Đây là tự em chọn, em nhớ lại rất nhiều lần chuyện xảy ra tại Paris hồi đó, em luôn muốn ép bản thân thừa nhận em hối hận có ngày hôm nay.”

Cố muốn hối hận làm sao lại bằng lòng ở bên anh, hối hận tại sao đem thứ trân quý nhất của mình cho anh, hối hận tại sao lại có thể chịu đựng sự khó khăn trong tình cảm hai năm nay.

“Giữa chúng ta chiến tranh lạnh chia tay quá nhiều lần, em luôn cho rằng là lần cuối cùng, em nhiều lần nói với chính mình, đừng chấp nhận nữa, đừng ảo tưởng quá nhiều, đừng quay đầu lại nữa.”

Từ nhỏ cô đã bảo vệ tốt chính mình, làm sao lại cho phép một người đối với mình như vậy hết lần này tới lần khác.

Nhưng người này không phải ai khác.

Là anh.

Dung Tư Hàm nhìn khuôn mặt anh, trong hốc mắt dần dần chất chứa lớp sương mù hơi mỏng: “Em thật sự nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến anh trở về tìm em, ở chỗ ba mẹ em chặt đứt con đường lui của chính mình, từ biệt triệt để lần cuối cùng.”

Phong Trác Luân nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Tại sao anh muốn như vậy chứ? Anh đã nói thứ em cần anh sẽ cho em.” Cô lắc đầu, nhìn anh vừa cười, nước mắt vừa theo hốc mắt chảy xuống, “Anh muốn em không cần trả lại cho anh, nhưng anh đã cho em cái gì? Hay là anh muốn em cầu xin anh ở lại, muốn em mở miệng bảo đảm mối quan hệ của chúng ta, đúng không?”

“Vậy nếu em cầu xin anh...anh có ở lại không?”

Người con gái kiêu ngạo cứng cỏi như vậy, lời còn chưa dứt đã nghẹn ngào.

Mấy chiếc gai cuối cùng còn sót lại trên người cô đã rút ra toàn bộ trước mặt anh máu chảy đầm đìa.

Cô rộng mở mọi thứ về phía anh, ngay cả một chút cũng không giữ lại.

Trong phía chân trời ố vàng nhuộm một tia đỏ sậm, lúc này cô sải một bước về phía trước, nhón chân nhẹ nhàng xoa khuôn mặt anh.

Nước mắt trên mặt cô chảy xuống từng giọt, cô nhìn anh, bờ môi run rẩy lặng lẽ nói vài chữ.

Kiêu ngạo, tự tôn, lùi bước, giữ lại.

Cả đời con người đều đang tìm kiếm một hợp âm cuối cùng của chính mình.

Chỉ vì tìm được rồi thì từ nay về sau sẵn lòng bỏ đi sự kiên trì ban đầu của mình, chỉ vì khúc hết đời được cả đời lâu dài không phân ly.

Em yêu anh.

Hao phí mọi thứ của em.

Phong Trác Luân nhìn môi cô khế động, cổ họng anh khàn khàn khô khan, trong hốc mắt đỏ đậm như máu, tựa cát nước cuộn cuộn mãnh liệt.

Trong không khí Paris mọi thứ trong veo ngọt ngào đã bị nhuộm thành sự vô vọng tựa máu khô.

Trước cửa bệnh viện sừng sững tĩnh lặng, anh đưa lưng về phía ánh sáng tâm như tro tàn, trước mặt cô là khuôn mặt anh đau đớn thấu tận nội tâm.

Hồi lâu sau, cô chậm rãi buông tay xuống, cầm lấy hành lý xoay người chuẩn bị đi về phía trước.

Lúc này một chiếc xe màu đen chạy đến ngoài cửa chính bệnh viện, vũng vàng đỏ lại trước mặt họ.

Cửa ghế sau từ bên trong mở ra, có một người bước xuống xe.

La Khúc Hách mặc âu phục đen vừa vặn, khuôn mặt tuấn tú thanh nhã, chẳng hề có chút cảm giác gấp gáp lên đường, hần sải bước đi về phía bọn họ, đứng ở trước mặt Dung Tư Hàm.

“Hàm Hàm.” Hần nhìn thấy cô tái nhợt, nước mắt rơi trên khuôn mặt, một lúc sau hần giơ tay dịu dàng giúp cô lau đi giọt lệ ở khóe mắt.

Phong Trác Luân ở phía sau nhìn thấy hần, khuôn mặt anh dần lạnh lùng tựa như điềm báo bão tố đột kích.

La Khúc Hách lau nước mắt xong, hần nghiêng người nhìn Phong Trác Luân ở đằng sau cô nhếch lên khóe miệng: “Dì Phong vừa đưa vào phòng ICU, ba đã qua đó, có lẽ...kéo dài không được một tuần.”

Hần vừa dứt lời, toàn thân Phong Trác Luân chấn động, khuôn mặt không còn chút màu máu.

“...Anh vừa mới nói gì?” Trong lòng Dung Tư Hàm trầm xuống, lúc này cô gần từng tiếng mở miệng hỏi, “Anh vừa nói ba của ai?”

“Chẳng lẽ cậu ta không nói với em sao?” La Khúc Hách cười cười, “Ba của cậu ta...cũng là ba của tôi.”

Ánh mắt cô khẽ giật, đồng tử dần phóng đại.

Khuôn mặt La Khúc Hách hơi giãn ra, hần thong thả nói tiếp: “Hàm Hàm, bây giờ em đã nhận thức cậu ta là loại người gì rồi, người đàn ông máu lạnh không tim không cảm xúc, ngay cả bản thân cậu ta từ trước đến giờ thân mình còn chưa lo xong, tiếp cận em, quần lấy em, em cho rằng cậu ta xuất phát từ tấm lòng chân thành sao?”

“Em hãy theo tôi được không?” Hần dừng một chút, hơi khom người nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm gần như tràn đầy sự dịu dàng, “Hàm Hàm, Chung thị đã hoàn toàn không còn bất cứ quan hệ gì với tôi, từ nay về sau tôi sẽ không có vị hôn thê nào nữa, trong cuộc đời tôi ngoài em ra sẽ không có bất cứ người phụ nữ nào nữa, em hãy làm vợ tôi, gả vào nhà họ La, tôi cam đoan cả đời em bình an hạnh phúc, toàn tâm toàn ý đối với em, em có bằng lòng không?”

Hần cúi đầu, nắm lấy bàn tay cô đặt ở bờ môi mình rồi hôn xuống

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Sam

Sắc trời dần tối, La Khúc Hách nắm tay cô, biểu cảm trên khuôn mặt gần như thành kính.

Hắn nói muốn lấy cô làm vợ, đảm bảo cả đời cô hạnh phúc bình an.

Lời nói dịu dàng gần như lời thề thốt này tại địa phương lãng mạn như vậy, được thốt ra từ người đàn ông anh tuấn lịch thiệp, hẳn là điều ước mong cả đời của rất nhiều cô gái.

Mà Dung Tư Hàm thì khó tin nhìn hắn, trong đầu chỉ còn lại sợ hãi và tối tăm vô biên vô hạn.

Hai người họ...lại là anh em.

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích hồi lâu, lúc này cô hất tay hắn ra rồi lùi về sau đi tới trước mặt Phong Trác Luân, cô bóp chặt lòng bàn tay để chính mình giữ bình tĩnh.

Cô giương mắt nhìn anh, gần từng tiếng hỏi: “Anh ta là anh trai anh ư?”

Sắc mặt Phong Trác Luân trở nên lạnh buốt, một lúc sau mới nhếch khóe miệng đáp: “Em có mong như thế không? Hay là mong anh hiện tại mở miệng gọi em một tiếng chị dâu?”

Anh lại trả lời như thế.

Không có bất cứ cảm xúc, hối hận, áy náy gì cả, giống như mọi thứ đều là dĩ nhiên.

Thật sự rất buồn cười.

Cô đến Hồng Kông tám năm, dùng bốn năm nhìn thấu sự nóng lạnh của thế gian, dùng hai năm trả giá thật lòng thật dạ, vậy mà hao tổn toàn bộ trên hai người anh em cùng dòng máu.

Cô làm thế nào lại để chính mình rơi vào tình cảnh thảm thương này.

“Hàm Hàm.” Lúc này La Khúc Hách lên tiếng, “Em có bằng lòng chấp nhận tôi không, tôi cho em thời gian từ từ suy nghĩ, em hãy đến bên cạnh tôi trước, cách xa cậu ta một chút.”

“Cần gì gấp gáp vậy chứ.” Cô hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn hắn, “Tốt xấu cũng là anh em, hai người phối hợp tốt vậy, coi đây là một trò chơi, bây giờ muốn bỏ đá xuống giếng còn kịp không?”

Phong Trác Luân thấy bàn tay cô đã hơi phát run khi nói chuyện, gân xanh lộ ra trên nắm tay gần như đã tím bầm.

“Còn nữa La Khúc Hách,” Cô lạnh lùng nói, “Tôi hoàn toàn không cần suy nghĩ, trở thành vợ anh có lẽ là giấc mộng trong lòng của rất nhiều người, nhưng nó chắc chắn là ác mộng của cả đời tôi.”

“Vì sao?” Đôi mắt La Khúc Hách giật giật, trong sắc mặt chứa đầy thâm tình ban nãy đột ngột trầm xuống, “Em có thể dây dưa với cậu ta hết lần này tới lần khác, nhưng em không bằng lòng cho tôi một cơ hội nữa để đền bù sao?”

“Hai người đã tra tấn bản thân như vậy còn không muốn buông tha đối phương.” Hắn nói xong, trên khuôn mặt dần đượm chút ý cười như không cười, “Thâm tình không sợ gian nan khốn khổ như vậy, em trai thân yêu của tôi nhất định biết trong bốn năm em ở bên tôi đã từng xảy ra bao nhiêu chuyện rồi nhỉ.”

“Bốn năm.” Hấn chậm rãi giơ tay thắt chặt cà-vạt trên âu phục của mình, “Một cô gái vừa đặt chân tới Hồng Kông, đối với mọi thứ hoàn toàn xa lạ, lúc trúc trắc không biết làm sao, nhất là một đứa con gái cứng như em được sống trong nhung lụa từ bé, người mà chỉ cần em động một ngón tay thôi thì sẽ cho em có được những gì em muốn là tôi, người cho em tình yêu và sự quan tâm chu đáo cũng là tôi.”

“Đương nhiên, người có thể cho em mọi thứ lần đầu tiên tốt nhất cũng là tôi.” Trên khuôn mặt người đàn ông luôn tỏ vẻ tao nhã rất cuộc lộ ra nụ cười báo sẵn bất cần lạnh lùng, “Không phải cậu ta.”

“Vậy thì anh đã làm rồi... tôi đã ngủ với cô ấy, anh đã ngủ chưa?” Lúc này Phong Trác Luân ở một bên nhướn mày, cười nói, “Lần đầu tiên của cô ấy đã trao cho tôi, lẽ nào trong bốn năm sau khi anh và cô ấy làm xong thì giúp cô ấy vá lại ư?”

Anh còn chưa dứt lời thì phát ra một tiếng “bốp” vang dội.

Gò má anh ăn một cú bạt tai.

Dung Tư Hàm giơ tay, bàn tay run rẩy nhìn anh, vành mắt cô đỏ ngầu bờ môi không ngừng phát run.

Anh làm sao có thể nói ra miệng.

Nói như thế, lời nói đem cô ra đùa cợt không có giá trị, coi cô là vật phẩm đồ chơi giao dịch, anh làm sao có thể nhẫn tâm nói ra được.

Rốt cuộc cô đã nhìn thấy rõ ràng.

Cô vốn tưởng rằng anh chỉ dùng sự vô vị để che lấp sự chân thành, nhưng nào ngờ sự chân thành của anh cũng là giả.

La Khúc Hách ở một bên nhìn bọn họ, sắc mặt không nhìn ra vui giận, nhưng khóe miệng hơi cong lên.

Lúc này có mấy chiếc xe đỗ lại trước cửa bệnh viện.

A Nghiêm dẫn đầu, phía sau có mấy người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đi theo, một hàng đi tới bên người La Khúc Hách.

Trên người bọn họ đều mang theo súng.

“Thái tử.” A Nghiêm cung kính khom người về phía La Khúc Hách, sau đó hắn ta xoay người nói với Phong Trác Luân, “Phong thiếu, xe đã chuẩn bị xong, sẽ trực tiếp đưa ngài đến sân bay, sau khi ngài ngồi chuyến bay này về thành phố S thì sẽ đưa ngài tới thẳng bệnh viện.”

Trên má trái của Phong Trác Luân in dấu năm ngón tay đỏ ửng, anh dường như không có cảm giác, ánh mắt lướt qua Dung Tư Hàm rồi lơ đãng khẽ cười với A Nghiêm: “Không cần, để lại đưa đón tân chủ mẫu của nhà họ La đi.”

La Khúc Hách lắng nghe lời của Phong Trác Luân thì nụ cười trên mặt dần lan rộng, lúc này hắn vươn tay về phía Dung Tư Hàm: “Hàm Hàm, em qua đây.”

“Nếu em còn muốn ở cùng cậu ta,” hắn nhìn cô, vươn tay gỡ nhẹ khẩu súng đeo bên thắt lưng A Nghiêm, “Vậy thì thật sự khiến tôi muốn mau chóng xử trí.”

Đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của người đàn ông này.

Hắn luôn có thể sử dụng giọng điệu và thái độ ôn hòa nhất, giống như không cần chút thủ đoạn nào, có thể đạt được mọi mục đích hắn muốn.

Ngón tay nắm chặt của Dung Tư Hàm trắng bệch, toàn thân cô lạnh lẽo quay đầu nhìn ra phía sau.

Mặt trời dần lặn xuống, khuôn mặt Phong Trác Luân ẩn trong vàng sáng, không thấy rõ chút nào.

Bước chân anh di chuyển, chẳng nói gì cả, lúc này chậm rãi đi về hướng ngược lại.

Từng bước một, bóng dáng yếu ớt cô độc dần đi xa, dường như vĩnh viễn, vĩnh viễn rời khỏi thế giới của cô.

Kết thúc rồi.

Mọi thứ giữa bọn họ bắt đầu từ nơi này rồi cuộc đã kết thúc rồi.

Có bắt đầu thì sẽ có kết thúc, trở về điểm ban đầu.

“Hàm Hàm.” La Khúc Hách thấy anh đã đi xa, hấn dịu dàng khom người, “Tôi đưa em trở về thành phố S, em...”

Lúc này Dung Tư Hàm chợt cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, từng lớp mờ hôi lạnh ứa ra trên người, rồi cuộc cô không thấy rõ gì nữa, cơ thể yếu đi lập tức mất tri giác.

*

Cảnh đêm tại Paris mê người đến mức gần như quên rũ.

Cả thành phố dường như khoác lên hào quang màu vàng, từ đại lộ Champs-Élysées đến Khải Hoàn Môn, rồi tới tháp Eiffel, mọi thứ tràn ngập cảm giác xa hoa nguy nga lộng lẫy.

Doãn Bích Giới gần như từ hàng ghế sau nhảy xuống, đi thẳng lên cây cầu lớn thật dài, Kha Khinh Đằng bước xuống đi theo sau cô, vội vàng lạnh lẽo không chế bàn tay cô muốn nhắm tới sau lưng Phong Trác Luân.

“Mẹ nó tôi chưa bao giờ gặp gã đàn ông nào hèn nhất như anh!” Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Doãn Bích Giới kéo căng, cô hất tay Kha Khinh Đằng ra, chộp lấy lon bia trên tay Phong Trác Luân ném xuống, “Sao anh không chết đi hả!”

“Tôi cũng muốn lắm.” Phong Trác Luân nghiêng đầu cười với cô, “Hay là cô móc tim tôi ra đi, hoặc là đẩy tôi xuống sông cũng được.”

Trên khuôn mặt anh không có bao nhiêu biểu cảm.

Cho dù là cười cũng giống như máy móc, một cái xác không hồn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này Kha Khinh Đằng ở một bên lạnh giọng cất tiếng, “Sao cậu lại để cô ấy đi cùng La Khúc Hách? Đến giờ vẫn chưa tra được chút tin tức nào.”

Nhắc tới việc này, Doãn Bích Giới tức giận đến đỏ mắt, cô đờ nén bàn tay không móc súng ra.

“Vậy tôi phải lấy gì để đọ với hắn đây.” Khuôn mặt Phong Trác Luân ửng đỏ vì bia rượu, anh nhếch khóe miệng nói, “Tôi nói anh trai, anh tặng cô ấy cho tôi, tiện thể chặn lại người của anh đứng ngoài một km ư?”

“Cậu ấy căm ghét La Khúc Hách bao nhiêu anh không biết hả?” Doãn Bích Giới cũng vừa nhận được tình báo mật mới biết mối quan hệ giữa anh và La Khúc Hách, cô thật sự không nhịn nổi nữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh nói, “Anh giao cậu ấy cho một người như vậy, đem cậu ấy cuốn vào gia tộc đáng sợ đó, anh rốt cuộc là vì cái gì, nếu anh nói mọi việc là vì trả thù, bây giờ tôi sẽ bắn chết anh!”

Nghe xong lời nói của cô, lúc này hai cánh tay Phong Trác Luân rời khỏi cây cầu xoay người nhìn hai vợ chồng kia, ánh mắt chẳng hề có tiêu điểm: “Lúc cô ấy và La Khúc Hách ở bên nhau thì tôi ở Pháp, Doãn Bích Giới, mấy tháng trước tôi mới biết cô ấy từng ở bên kẻ tôi ghét nhất cả đời này, nhưng tôi còn có ngày hôm nay.”

“Vậy xem ra các người vẫn là người một nhà.” Lúc này Doãn Bích Giới lạnh lùng châm chọc, “Ngay cả ánh mắt chọn phụ nữ cũng giống nhau.”

Kha Khinh Đẳng ở một bên mím môi, lúc này anh nhìn người bạn thân nhất của mình thấp giọng nói: “Vậy bây giờ cậu muốn làm gì?”

Phong Trác Luân lắc đầu, trên mặt kéo ra một nụ cười: “Cô ấy đi cùng La Khúc Hách rồi, mẹ tôi sắp chết, tôi cũng không muốn trở về nhìn bà ấy lần cuối, tôi không biết mình muốn làm gì nữa.”

Tận thế có lẽ chính là vậy.

Từ nay về sau cả đời không còn bất cứ hy vọng gì nữa, chỉ coi như ngừng hô hấp, chưa bao giờ tới nhân thế.

Chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười của cô, chưa bao giờ xuất hiện cùng cô, chưa bao giờ cuồng dại mong ước lâu dài, anh vẫn lẻ loi một mình, trò chơi nhân gian, không có chân thành, chẳng hề có vượng bận.

Đây mới là tốt nhất đối với anh.

Doãn Bích Giới nhìn anh, gần từng tiếng nói: “Tuy rằng tôi không biết trước đây đã từng xảy ra chuyện gì khiến anh trở nên như thế này, nhưng mà anh thật sự không hề xứng đáng với tấm lòng chân thành của cậu ấy. Không có người đàn ông nào sẽ bằng lòng tặng người phụ nữ mình yêu cho người khác, dù có bao nhiêu nỗi khổ tâm và khó xử bao nhiêu đi nữa, anh tổn thương cậu ấy thành như vậy, sau này anh vĩnh viễn không thể nào bù đắp được.”

Nếu thật sự yêu đến thâm tâm thì có cái gì có thể ngăn cản sự kiên trì truy tìm.

“Tôi biết.” Anh nghe xong thì nghiêng đầu ngửa mặt nhìn lên bầu trời đêm, trên khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười khế khàng, “...Tôi biết mà.”

Anh thật sự biết được.

Lúc này ba người rơi vào trầm lặng, di động của Kha Khinh Đăng đột nhiên vang lên, anh bắt máy lắng nghe hai câu thì cất tiếng với đầu dây bên kia, anh lập tức dùng ánh mắt lạnh giá nhìn sang Phong Trác Luân, giơ tay cúp máy.

...

Khi Dung Tư Hàm hơi mở mắt ra thì đầu óc giống như bị bánh xe cán qua, đau đớn như muốn nứt ra.

“Hàm Hàm, em tỉnh rồi.” Lúc này bên người truyền đến giọng nói trầm thấp ôn hòa, La Khúc Hách ngồi trên ghế cạnh giường cô, hai bàn tay đặt trên đầu gối cúi đầu nhìn cô.

“Cơ thể còn khó chịu không?” Hấn đứng dậy, hơi khom lưng sờ trán cô, hơi thở ấm áp phủ trên khuôn mặt cô.

Cô hơi nhú mày, nghiêng mặt qua tránh khỏi tay hấn, lúc này cô thấy rõ mình đang nằm trên giường trong một căn phòng to lớn, trên trần nhà là tranh vẽ phức tạp thời trung cổ.

Bàn tay La Khúc Hách khựng lại, lúc này ngón tay dài từ trán cô dòi xuống từng chút một, lướt qua chiếc mũi cao thẳng của cô, rồi tới bờ môi cô.

Sắc mặt hấn ôn hòa, trong đôi mắt lại dần nhuộm thêm chút âm u.

“Buông ra.” Toàn thân cô ngay cả làn da cũng run rẩy, lúc này cô giương mắt nhìn hấn, sắc mặt lạnh như băng.

“Hàm Hàm.” Lúc này tay hấn dòi xuống, chạm rãi xóc lên tám chần mỏng đắp trên người cô, lộ ra cằn cỗi mịn màng, hấn hơi cúi người nhẹ giọng kể sát nói bên tai cô, “Tôi muốn dùng nụ hôn của mình trải lên từng tấc da thịt của em.”

Lời âu yếm sến súa gần như khó có thể mở miệng.

Sự sợ hãi từ từ nhuộm trong đáy lòng Dung Tư Hàm, cả người cô hoàn toàn không có chút sức lực, đồng tử cô co lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn tới gần.

“Bây giờ tôi cảm thấy mình rất nhẫn nại.” Lúc này hắn cởi ra áo khoác âu phục, nhìn cô nói, “Bốn năm, tôi nhẫn nại không động đến một ngón tay của em, hiện tại lại bị cậu ta dễ dàng động đến vậy.”

“Hàm Hàm, em nói xem có phải tôi rất kiên nhẫn với em không, hửm?” Ngón tay hắn từ cổ cô đi tới giữa cổ áo của cô.

Gợi ý mập mờ như vậy, đối diện với chính giữa bờ ngực của cô

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Sam

Dung Tư Hàm cảm thấy làn da bị hấn chạm vào trở nên run rẩy tê dại, tựa như rắn sống, cảm giác gần như ngạt thở như bị bóp cổ ập tới.

Lúc này La Khúc Hách vươn tay nới lỏng cổ áo của mình, hấn hơi cúi người xuống, ngón tay nhẹ nhàng tháo ra nút áo của cô.

“Bốn năm đút tới miệng tôi cũng không ăn.” Hấn cong môi cười, “Lúc ấy tôi nghĩ rằng vì em chờ hai năm, xem ra tôi thật mất cả chì lẫn chài, từ đầu đến cuối làm một vụ mua bán lỗ vốn.”

Ngón tay hấn lạnh lẽo, hết sức khế khàng vòng quanh giữa ngực cô, hấn nghiêng đầu hà hơi bên cổ cô: “Tôi không ngại cậu ta dạy dỗ em tốt bao nhiêu, ngược lại phải cảm ơn cậu ta...có thể cho em càng hưởng thụ hơn ở trong lòng tôi.”

Đồng tử cô co lại, cô nhìn khuôn mặt nghiêng của hấn đột nhiên cất tiếng: “Anh không phải chỉ chạm vào gái trinh thôi ư.”

Động tác La Khúc Hách khựng lại.

Dung Tư Hàm nhắm mắt, cười lạnh lùng: “Trong thời gian đó khi không chạm vào tôi, mỗi lần anh bảo A Nghiêm đưa con gái tới, không phải đều là gái trinh à.”

Hấn mím môi.

“Ít nhất cũng mười bốn nhĩ.” Cô thông thả, “Cơ mà cũng không sớm, bởi vì lần đầu của anh là vào năm mười bốn tuổi.”

“Xem ra trước khi em chia tay với tôi, Chung Hân Dực thực sự nói với em không ít.” Hấn bình tĩnh đáp lại, rút cuộc lùi ra.

“Thực ra Chung Hân Dực thích hợp làm chủ mẫu nhà họ La nhất.” Cô chậm rãi vén chần lên, “Cũng chỉ có cô ta chịu đựng được việc người đàn ông mình yêu đồng thời có nhân tình, bạn giường, giống như con rối gỗ trao ra tất cả của mình mà không cầu báo đáp.”

La Khúc Hách ngồi lại trên ghế, hấn không tỏ rõ ý kiến chỉ cười cười: “Tôi đối với em còn hơn cô ta.”

“Ảnh đế, xin anh đừng khiến tôi buồn nôn nữa, cô ta đối với anh có lẽ là yêu, hoặc là loại tình cảm nào khác tôi không nghĩ ra được, nhưng nhất thiết đừng nói anh đối với tôi cũng vậy.” Dung Tư Hàm dùng sức ngồi dậy, trên khuôn mặt không có chút độ ấm, “Lúc ấy anh đã có vị hôn thê là Chung Hân Dực mà vẫn theo đuổi tôi đối xử tốt với tôi, ngoài miệng còn thề thốt không miễn cưỡng tôi, muốn tôi gả cho anh để lại đêm tân hôn đẹp nhất cuối cùng, mặt khác anh không ngừng thay đổi những cô gái trẻ trung, nếu cái này gọi là yêu thì tôi thật sự không còn gì để nói.”

“Hàm Hàm, em không thể nói vậy.” Hấn vươn tay cầm ly rượu bên cạnh đong đưa, “Em có thể đặt tay lên ngực tự hỏi, bốn năm chúng ta ở bên nhau, em có yêu tôi chút nào không.”

“Bởi vì em lẻ loi cần người chăm sóc, bởi vì em cảm thấy tôi đối tốt với em nên mới bằng lòng ở bên tôi, thứ em muốn chính là một người làm bạn, không quan hệ tình cảm, càng không liên quan tới thể xác.” Hấn cụp mắt, “Trong điều kiện tiên quyết em không trao ra gì cả, tôi đối với em như vậy bốn năm trời, em có thấy công bằng không.”

“Công bằng.” Dung Tư Hàm vươn tay cầm áo khoác bên cạnh mặc vào, “Nhìn theo quan điểm của Plato, lúc ấy anh ngoài mặt quá

thật đối với tôi đủ tốt rồi, anh cần giải quyết vấn đề sinh lý cho nên chỉ cần anh đừng nói yêu tôi thích tôi nữa thì sự chán ghét của tôi đối với anh có lẽ sẽ giảm bớt.”

La Khúc Hách nhìn cô xuống giường, hồi lâu sau nhếch khóe môi: “Thế thì chẳng lẽ em muốn nói cho tôi biết, giữa em và Phong Trác Luân mới là tình yêu thật sự, cho dù cậu ta chưa từng cho em một phần yên ổn bình thản, em cũng yêu cậu ta đến mức không hề lùi bước?”

“Không liên quan đến anh.” Cô xách lên hành lý ở một bên.

Tay cô vừa chạm vào tay kéo hành lý thì cửa phòng chọt mở ra, mấy người đàn ông mặc đồ đen đi tới, một hàng người chặn ở cửa phòng mang sắc mặt không biểu cảm.

Cô nắm chặt tay, khuôn mặt lạnh băng nghiêng đầu nhìn hần.

Hai tay hần đan vào nhau, nở nụ cười tao nhã: “Hàm Hàm, tôi không thể thu tay lại làm sao đây.”

“Sau khi tiếp nhận tình cảm của tôi bốn năm trời, em ngược lại đi theo đứa em trai tôi tệ kia của tôi, còn trao mọi thứ cho cậu ta, bây giờ tôi vì để em làm vợ tôi mà chấn chỉnh nhà họ Chung, hết sức chân thành để lại vị trí thiếu phu nhân nhà họ La cho em.”

Hần đứng dậy đi tới trước mặt cô: “Cậu ta sợ tôi, chẳng hề hổ thẹn mà giao em cho tôi, là bởi vì cậu ta căn bản không yêu em, cậu ta chỉ cho em cảm giác mới mẻ mà không thể cho em sự bình an, em cảm thấy cả đời của một người phụ nữ sẽ muốn đi theo kẻ nhất gan như vậy, hay là tôi chứ.”

Hần nhìn hai mắt cô nói tiếp: “Hãy thừa nhận tôi và em là một loại người, lạnh tình ích kỷ, trong mắt chúng ta chỉ có bản thân mình, em không thể thoát khỏi vật chất và sự chăm sóc chu đáo, không thể thoát khỏi cảm xúc đã thấy rõ chuyện không thể thay đổi được, mà chỉ có tôi có thể cho em những điều này.”

“Từ đầu đến cuối người phụ nữ tôi muốn chỉ có em.” Trong căn phòng mang đậm phong cách thời trung cổ, người đàn ông anh tuấn hơi khom xuống, hình bóng trong ánh mắt sâu sắc tựa bức tranh.

“Chúng ta đánh cược được không.” La Khúc Hách cười nhạt, “Trong vòng ba ngày, nếu Phong Trác Luân không tới tìm em, vậy thì em theo tôi trở về Hồng Kông để tôi theo đuổi em một tháng, trong vòng một tháng em vẫn đối với tôi như vậy, tôi sẽ đưa em về thành phố S, từ nay về sau không quấy nhiễu em nữa; nếu cậu ta tới tìm em, vậy tôi sẽ khiến cậu ta chỉ còn hai bàn tay trắng, dù vậy nhưng em vẫn bằng lòng ở bên cậu ta, thế thì tôi cho hai người như hình với bóng, thế nào.”

Âm thanh nói chuyện của hắn vang vọng trong cả căn phòng, trầm thấp ôn hòa, giống như đang kể một câu chuyện xưa.

Dường như hoàn toàn không phải đang tùy tiện quyết định số phận của mọi người.

Dung Tư Hàm nhìn thoáng qua đám người canh cửa, giọng cô lạnh lùng cất lên: “Anh có tư cách gì để quyết định chuyện của tôi.”

“Nếu bây giờ em muốn đi, được thôi.” Hắn vỗ nhẹ bàn tay, nói sáu chữ, “Tôi muốn mạng của cậu ta.”

**

Đêm đông tại Pháp tĩnh lặng mà tản mát.

Phong Trác Luân ngồi trên sàn nhà, bên cạnh là chồng bản nháp và lon bia nằm rải rác, Đường Thốc từ cửa hàng tiện lợi mua về mấy thứ, anh ta đẩy cửa ra nhìn phòng làm việc giống như bị bọn cướp cuốn sạch, anh ta thở ra thật dài.

“Này.” Anh ta đi tới bên cạnh Phong Trác Luân, đưa đồ cầm trong tay cho anh, “Cả ngày anh không ăn gì, ông còn phải dựa vào anh

để nuôi vợ đấy, anh giết chết chính mình, ai thiết kế tác phẩm ai phát tiền lương cho tôi đây.”

Ánh mắt Phong Trác Luân vốn rời rạc, lắng nghe Đường Thốc nói anh lấy lại chút tinh thần, cười nhẹ: “Cậu có thể về Hồng Kông tìm việc mới, với kinh nghiệm làm việc của cậu, không khó tìm được một công việc tốt.”

“Tôi nói đùa đấy.” Đường Thốc ngồi xuống bên cạnh anh, chớp mắt nói, “Người ta không rời khỏi anh đâu.”

“Tôi không nói đùa.” Anh nhận cà phê Đường Thốc đưa qua.

Đường Thốc nhẫn nại, lúc này nói: “Hoa Luân, tôi không phải loại người anh tốt thì theo mà tệ thì bỏ, trước kia anh không phải chưa từng trải qua thời kỳ xuống dốc, cho dù thế nào, về mặt bạn bè hay là công việc, tôi cũng không từ bỏ.”

“Không phải thời kỳ xuống dốc.” Anh uống một ngụm, đôi mắt dừng ngoài cửa sổ sát đất, “Đường Thốc, tôi không thể nào thiết kế ra tác phẩm tốt nào nữa.”

Phòng làm việc trở nên yên lặng, âm thanh tiếng nhạc của anh lọt vào lỗ tai tựa như không chân thật.

“Bên Hồng Kông cũng có không ít người trong giới thiết kế quen biết cậu nhiều năm, cậu đến nơi khác phát triển sẽ tốt hơn bây giờ, cho dù về mặt bạn bè hay công việc, đây đều là lời nói thật của tôi.”

Đường Thốc ngơ ngác, anh ta nhìn khuôn mặt anh, mở miệng nhưng chẳng biết nói gì.

Cửa phòng làm việc lúc này bị mở ra, Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới một trước một sau đi vào, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Đường Thốc quay đầu lại nhìn thấy đôi vợ chồng Smith này, anh ta chống một tay đứng lên vào phòng trong rồi đóng cửa lại.

“Tra ra rồi.” Âm thanh lạnh lùng của Kha Khinh Đằng cất lên, “Tối hôm trước mục tiêu tập trung tại phía Tây Paris, hôm qua với hôm nay đã xác định vị trí cụ thể, cô ấy ở trong biệt thự tại phía Tây ngoại thành.”

Phong Trác Luân ngồi trước cửa sổ vẫn không nhúc nhích.

“Lần này tất nhiên phải ra tay.” Sắc mặt Doãn Bích Giới lạnh như băng, “Tôi không quên người của hắn ở Hồng Kông đã từng động tới Hàm Hàm, ở đây không phải địa bàn của hắn, cũng không phải của tôi, chúng tôi dùng toàn lực ứng phó, hắn không phải đối thủ của chúng tôi.”

“Anh có muốn đi theo chúng tôi hay không thì tùy anh.” Cô đặt di động lên bàn, “Sáng sớm ngày mai toàn bộ nhân thủ đến đông đủ bao vây biệt thự.”

Trên khuôn mặt anh tuấn của anh phản chiếu ánh đèn u ám ngoài cửa sổ, chợt sáng chợt tối, dường như không nghe thấy.

Doãn Bích Giới thấy dáng vẻ im lặng của anh, gân xanh trên mu bàn tay cô đã nổi lên, Kha Khinh Đằng ở bên cạnh vươn tay ôm vai cô, thấp giọng nói: “Sáng sớm sẽ có xe qua đây, bây giờ chúng tôi đi chuẩn bị.”

Phong Trác Luân đưa lưng về phía bọn họ, thật lâu sau chỉ hơi gật đầu, rồi cầm cốc cà phê đi vào phòng trong.

**

Mọi thứ trong biệt thự đã chuẩn bị ổn thỏa, Dung Tư Hàm bị giam lỏng trong căn phòng ở lầu ba, ngăn cách mọi liên hệ với bên ngoài.

Ban ngày và đêm tối dường như không thể nào phân biệt, không rõ ràng tốc độ của thời gian, không rõ cách thời hạn ba ngày còn bao lâu.

Thậm chí buổi tối giấc ngủ cũng không sâu, gần như hai tiếng tỉnh lại một lần, khó đi vào giấc ngủ.

Sương mù sáng sớm làm mờ cửa sổ, cô mặc áo khoác từ trên lầu đi xuống phòng khách.

La Khúc Hách đang ở trong phòng khách, hắn cầm một xấp đồ ngồi cạnh lò sưởi bên tường, tư thế tao nhã.

“Chào buổi sáng.” Thấy cô đi tới phòng khách, hắn bỏ xuống tài liệu trong tay, “Hai hôm nay em ngủ không ngon lắm, muốn tìm bác sĩ xem thử không.”

Cô chẳng nói gì, đi qua vươn tay mở cửa biệt thự.

“Hôm nay là ngày thứ ba.” Hắn từ ghế nằm đứng dậy, chậm rãi đi tới phía sau cô, “Chuyến bay về Hồng Kông vào tám giờ tối.”

“Làm tan biến hy vọng của một người thực ra chỉ cần vài giây, Hàm Hàm, em là người thông minh, đừng suy nghĩ ngông cuồng.” La Khúc Hách cười cười, “Ngay cả mẹ ruột của mình cũng vứt bỏ không để ý, em làm thế nào có thể hy vọng cậu ta chịu trách nhiệm với một người phụ nữ.”

Dung Tư Hàm không trả lời hắn, lòng bàn tay cô hơi phát run.

Hai người im lặng đứng cạnh cửa thật lâu, dường như không cảm thấy rét lạnh.

Phía chân trời dần tỏa sáng, cô đột nhiên nhìn thấy cánh cổng thông tới biệt thự mở ra.

Một người đẩy ra cánh cổng chậm rãi đi tới, vóc dáng cao gầy, khuôn mặt tái nhợt, từ xa nhìn qua tựa như bước ra từ trong sương mù.

Cô nhìn người kia đến gần từng bước một, trong cổ họng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Ánh mắt La Khúc Hách hơi thay đổi, hắn nhìn sang A Nghiêm, A Nghiêm thấy thế lập tức bảo người ngoài cửa mở cửa ra, đứng ngay gần cạnh cửa bày thế trận chờ quân địch.

Chỉ có một mình Phong Trác Luân.

Anh đi lên bậc thang, đứng đối diện họ ở ngoài cửa.

“Cậu đã đến rồi.” La Khúc Hách mỉm cười với anh, “Còn rất sớm nữa, không lạnh à.”

Anh không đáp lại, ánh mắt cũng không dừng lại trên người bọn họ mà là ở không trung trống rỗng.

Cô nhìn khuôn mặt anh chỉ cảm thấy tựa giấc mộng.

“Hai hôm trước tôi và Hàm Hàm đánh cược với nhau,” La Khúc Hách đi vài bước chậm rãi ngồi trên ghế nằm trong phòng khách, ôn hòa cất tiếng, “Nếu cậu đến đây, từ nay về sau giới thiết kế trang sức không còn ba chữ Phong Trác Luân, cho dù cậu như vậy cô ấy vẫn bằng lòng đi theo cậu, tôi sẽ không cản trở hai người nữa.”

“Cơ mà dù sao cậu cũng là em trai tôi, thế này đi, bây giờ cậu rút lui quay về ngoài cổng, tôi coi như hôm nay không gặp cậu, còn kịp đó.”

Sắc mặt Phong Trác Luân chẳng có chút thay đổi, nhưng bước chân không di chuyển.

Trái tim Dung Tư Hàm đang chảy máu, cô dùng sức bóp chặt lòng bàn tay, lúc này nhìn anh cắn răng gần từng tiếng nói: “Anh trở về đi...em sẽ không đi theo anh.”

“Em không cần đi theo anh.” Anh rút cuộc dời ánh mắt sang khuôn mặt cô, bờ môi mỏng xinh đẹp không chút màu máu, “Anh không phải đến để đưa em đi.”

La Khúc Hách bắt chéo chân, hơi nhíu mày.

“Mọi thứ của tôi anh muốn lấy thì lấy đi.” Lúc này Phong Trác Luân sải bước tiến vào biệt thự, nhìn La Khúc Hách, “Chỉ cần bây giờ anh đưa cô ấy về thành phố S, đừng quấy nhiễu cô ấy nữa, từ nay về sau tôi sẽ ở lại Pháp, vĩnh viễn không trở về.”

“Người anh nhắm vào là tôi, cô ấy không có liên quan gì tới trò chơi của anh.”

Lời nói của anh vẫn hờ hững như bình thường, khóe miệng thậm chí cong lên nụ cười nhẹ.

“Ồ, khẩu khí không nhỏ,” La Khúc Hách gật đầu, lúc này nhìn sang A Nghiêm, “Cậu đi xem thử, có phải người của Kha thị bao vây biệt thự không.”

A Nghiêm nhận lệnh ra ngoài, mấy phút sau hắn ta quay lại, hơi cúi đầu với La Khúc Hách: “Thái tử, đã kiểm tra xung quanh biệt thự...không phát hiện bất cứ kẻ nào.”

Ngón tay La Khúc Hách khẽ động, hắn nhướn mày nhìn sang Phong Trác Luân, vẻ mặt có phần trêu chọc: “Ngay cả sự giúp đỡ của hậu viện mạnh nhất của mình, cậu cũng không cần, cậu không sợ lòng tự trọng cao ngạo của mình hiện tại sẽ chết ở đây sao.”

Trong biệt thự là một mảnh tĩnh lặng, tay trái của những người đàn ông mặc đồ đen đều cầm súng, nhìn chằm chằm Phong Trác Luân không mang theo gì.

“Vốn là một cái mạng rách nát thì sợ gì nữa.” Anh thản nhiên nói, “Hãy thả cô ấy trước.”

Dung Tư Hàm nhìn anh, nước mắt lẫn thờ trào ra.

La Khúc Hách dần thu hồi vẻ thanh thản trên khuôn mặt, lộ ra nụ cười tàn ác: “Được, tôi không cần mạng của cậu, cậu chỉ cần làm một chuyện thôi tôi sẽ thả cô ấy đi bây giờ.”

“Cậu quỳ xuống thì tôi sẽ để cô ấy đi, không quấy rầy cô ấy nữa.”

Hắn vừa nói vừa lấy ra một khẩu súng sau lưng ghế, chậm rãi giơ lên nhắm ngay Dung Tư Hàm.

Họng súng tối om đối diện trái tim Dung Tư Hàm, đầu óc cô trở nên trống rỗng, nhìn người đàn ông giơ súng còn tao nhã ôn hòa, toàn thân cô cứng ngắc như rơi vào hầm băng, trên khuôn mặt không có chút màu máu.

Sợ hãi, sợ hãi trái tim gần như ngừng đập.

“Chuyện không khó.” La Khúc Hách nhìn Phong Trác Luân, “Hai chân quỳ xuống, mọi người đều miễn nguyện.”

Hai tay Phong Trác Luân siết chặt đến tím bầm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu từ trong năm đốt của anh nhỏ giọt, tựa cánh hoa đỏ rực trên sàn nhà.

Sự dài lâu tựa như trải qua một thế kỷ.

Thật lâu sau, anh nhắm mắt, cơ thể dần khụy xuống, cơ chân quỳ ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Sam

Đường cùng của cuộc đời có lẽ là lúc không cần đồ ăn chờ nước để sinh tồn, mà là cần tự tôn và tôn nghiêm để chống đỡ cơ thể.

Tôn nghiêm tựa như tín ngưỡng, mà tự tôn của đàn ông càng như tảng đá ngàn vàng.

Dung Tư Hàm gần như đã không thể cảm giác sự áp bức và lạnh giá rải rác ở họng súng tối tăm.

Giác quan trong thế giới chỉ có người đàn ông tuần tú cao gầy tái nhợt trước mặt, anh quỳ hai chân xuống trên sàn nhà lạnh lẽo nhuộm phải máu tươi chảy xuống từ bàn tay anh.

Nước mắt cô bất giác rơi đầy trên khuôn mặt.

Anh là người đàn ông kiêu ngạo cỡ nào, cho dù đến cuối đường cũng tuyệt đối không nhu nhược luồn cúi, anh thà dùng sự kiêu ngạo của mình đâm cô bị thương, đẩy cô ra xa, để ném hết cô độc, tổn thương bản thân muôn phần.

Lẽ nào phải đến thời khắc này cô mới có thể đổi được một cái quỳ này, không phải với ba mẹ hay ông trời.

Chỉ vì để cô đi.

Anh đem tôn nghiêm kiêu ngạo, những gì còn sót lại cuối cùng tất cả đều giao cho cô.

La Khúc Hách nhìn Phong Trác Luân quỳ dưới đất, khuôn mặt hẩn âm u bất định, thật lâu sau hẩn mới đặt súng lên bàn trà ở bên cạnh, bình tĩnh vỗ tay trên chọc: “Rất phấn khích.”

Trên mặt Phong Trác Luân không có chút biểu cảm, anh nhìn khuôn mặt hẩn nói hai chữ: “Thả người.”

La Khúc Hách cong khoe miệng nhìn anh, lúc này hẩn nhìn sang Dung Tư Hàm nói: “Hàm Hàm, tôi nghe lời em, em vẫn muốn đi theo tôi...hay là muốn theo tên vô dụng này, em nói đi.”

Đáng sợ cỡ nào, mấy phút trước người đàn ông này luôn miệng nói yêu cô còn giờ súng nhắm vào trái tim cô, dùng sinh mạng của cô để ép Phong Trác Luân làm đặt cược.

Dung Tư Hàm dường như không nghe thấy lời hẩn, cô giờ tay lau nước mắt, cơ thể chẳng hề có chút sức lực máy móc đi tới bên cạnh Phong Trác Luân.

Cô bước đến bên cạnh anh quỳ xuống, vươn ra cánh tay đang phát run siết chặt bờ vai anh.

Cô có thể cảm nhận được cơ thể anh chấn động, cô cắn răng càng ôm chặt hơn.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, lúc này cô hơi ngẩng đầu lên, bờ môi kề sát bên tai anh, cô đỏ mắt run rẩy nói: “Em sẽ không trở về.”

“Em ở cùng anh, ở lại nước Pháp, ở bên cạnh anh... Anh không quay về, em cũng không đi, Phong Trác Luân, anh đừng vứt bỏ em...được không.”

Dung Tư Hàm yếu ớt, gần như bất kể hậu quả mà cầu xin anh.

Cô không biết La Khúc Hách sẽ đối xử với anh thế nào, cô không biết trên lưng anh gánh vác bao nhiêu bí mật phải đè nén mà khó

thốt ra lời, cô chỉ biết cho dù thế nào cô cũng không rời khỏi anh vào lúc này.

Nếu từ đây trong cuộc sống không còn người này nữa thì dù có sống cũng là chết.

Chỉ có người này thay đổi sinh mệnh của bản thân cô, không giống như lúc trước nữa.

Hồi lâu sau, cô cảm giác được bàn tay của người được cô ôm chậm rãi xoa nhẹ thất lưng cô, hai tay anh đưa cô đứng dậy.

Trên khuôn mặt Phong Trác Luân không có chút màu máu, nắng sớm sau lưng anh từ ngoài cửa lớn mở rộng tiến vào, che phủ gương mặt anh đến mức gần như mơ hồ.

Anh mấp máy môi vừa định cất tiếng thì đột nhiên bên ngoài biệt thự vang lên một tiếng súng sắc bén.

La Khúc Hách ngồi trên ghế nhìn bọn họ nhú mày, hấn dùng tay ra hiệu với A Nghiêm, cười ung dung: “Không hổ là anh em tốt, cuối cùng vẫn đến đây.”

A Nghiêm cau mày hơi cúi đầu, hấn ta lập tức dẫn theo mấy người đàn ông mặc đồ đen trong phòng mau chóng chạy ra ngoài biệt thự.

Bên ngoài, tiếng súng càng dày đặc, tiếng hô hét vang bên tai, lúc này La Khúc Hách lại vươn tay lấy rượu đỏ từ trong tủ rồi rót ra ly, hấn cầm ly tao nhã uống một ngụm, chậm rãi nói: “Hàm Hàm, xem ra hôm nay người muốn đưa em trở về nhất định không phải tôi.”

Hấn vừa dứt lời thì có một người bước vào cửa lớn biệt thự, hai tay Doãn Bích Giới mỗi tay cầm một khẩu súng màu bạc, nhắm thẳng vào La Khúc Hách.

“Các người đi đi.” Khuôn mặt Doãn Bích Giới lạnh như băng, ánh mắt nhìn chằm chằm La Khúc Hách, cô nói với Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân ở một bên.

A Nghiêm mang theo người ra ngoài, trong biệt thự vẫn còn lại một số thuộc hạ khác của La thị, nhìn thấy tình cảnh này, những người đàn ông mặc đồ đen còn lại lập tức nhanh chóng xếp thành một hàng chắn trước mặt La Khúc Hách, rồi lấy súng ra nhắm ngay Doãn Bích Giới.

Bầu không khí trong biệt thự hết sức căng thẳng, đối diện là một dãy họng súng, khuôn mặt Doãn Bích Giới chẳng có chút sợ sệt, khóe miệng cô kéo ra nụ cười lạnh lên tiếng: “Anh yên tâm, sau khi trở về tôi coi như làm quảng cáo miễn phí cho anh, trực tiếp tuyên bố tin tức cho giới truyền thông, đưa con cả của hào môn Hồng Kông thực ra chính là một kẻ mắc bệnh tâm thần, tàn nhẫn ghê tởm.”

La Khúc Hách mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn tựa như tử thần tao nhã, hần nâng ly về phía cô: “Cảm ơn.”

“Thả bọn họ đi.” Doãn Bích Giới lên đạn.

“Đi một người thì được.” La Khúc Hách cười cười, “Đã cược thì chịu thua, phải giữ lời hứa, cô có thể dẫn Hàm Hàm đi, Phong Trác Luân ở lại.”

Hần vừa dứt lời thì một tiếng “phịch” vang lên.

Doãn Bích Giới bắn ra một phát súng lướt thẳng qua bên tai hắn, bắn trúng bức tranh treo tường ở phía sau hắn.

“Xem ra tôi còn có thể cho giới truyền thông thêm một tin nữa, hóa ra nam nữ anh đều xoi nốt.” Ngón tay cô khẽ động, híp mắt chằm chọc, “Hôm nay hai người này phải đi, nếu không phát súng tiếp theo chính là đầu của anh đấy.”

“Khẩu khí của cô thật là không nhỏ nhỉ.” La Khúc Hách đặt ly rượu về chỗ cũ, “Không hổ là người phụ nữ khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật trong giới hắc đạo, cơ mà cô phải nhớ kỹ, nơi này không phải địa bàn của cô, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.”

Hắn búng ngón tay, cả cầu thang lầu hai trong nháy mắt giống như ma quỷ hiện ra một hàng người ngay ngắn mặc đồ đen cầm súng.

Toàn thân Dung Tư Hàm căng thẳng đến lạnh run, ánh mắt cô run rẩy nhìn bóng dáng Doãn Bích Giới.

“Doãn Bích Giới, cô đưa cô ấy đi đi.”

Dung Tư Hàm cảm thấy bàn tay ở thắt lưng nới lỏng, người đàn ông dính sát cô lùi ra sau, kéo cô tới đằng sau Doãn Bích Giới.

Doãn Bích Giới chưa hành động, cô hơi nhíu mày.

“Em trở về đi.” Lúc này Phong Trác Luân nhìn Dung Tư Hàm, tiếng nói khàn khàn giống như bị vỡ giọng, “Em đi cùng cô ấy đi, anh ta sẽ không động tới hai người.”

Dung Tư Hàm hé miệng, ánh mắt ngờ ngàng nhìn anh.

Cuộc đấu súng bên ngoài biệt thự chấn động, bên trong là sự giằng co lặng lẽ đáng sợ, nhưng dường như chỉ có dung nhan của người trước mặt, bất tử bất lão khắc sâu vào lòng cô.

“Em hãy trở về thành phố S, cho dù đi đâu cũng được, đừng quay về Hồng Kông nữa, đừng dây dưa với người nhà họ La nữa.” Anh vươn tay xoa gương mặt cô, lòng bàn tay lạnh lẽo khẽ run, ngón tay chẳng hề có sức lực.

“Rời khỏi nhà họ La, rời khỏi La Khúc Hách...rời khỏi anh.” Anh thề mà cong khóe môi mỉm cười, gần từng tiếng nhẹ giọng nói, “Hãy

quên hết mọi thứ trong tám năm qua tại Hồng Kông, con người sự việc tốt xấu đều quên hết đi, em nhất thiết đừng quay đầu lại nữa.”

“Hàm Bảo...” Ngón tay anh lau nước mắt của cô, bờ môi run rẩy cúi người nói một câu bên tai cô.

Dung Tư Hàm vẫn không nhúc nhích, sau khi nghe anh nói xong câu đó cô hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú nở ra nụ cười cuối cùng với cô: “Em ngoan đi.”

Từ nay về sau đừng nhớ đến anh nữa, đừng nhớ lại những chuyện về anh, vĩnh viễn đừng có bất cứ liên quan nào với nhà họ La.

Em phải ngoan, sau này tìm một người đàn ông tốt ở bên cạnh em, không phải La Khúc Hách cũng không phải anh, người đó sẽ không tổn thương em, sẽ không làm em đau, người đó có dũng khí cho em một tình yêu chân thành.

Lúc này Phong Trác Luân không do dự nữa, anh chẳng hề quay đầu buông cô ra rồi đi đến trước mặt Doãn Bích Giới đưa lưng về phía hai người, anh gần từng tiếng nói với La Khúc Hách: “Tôi ở đây, anh để hai người họ đi.”

La Khúc Hách mỉm cười nhìn bọn họ, hồi lâu sau hấn vỗ tay, ra hiệu thuộc hạ buông súng xuống.

Trong mắt Doãn Bích Giới lóe ra vài tia sáng, cô cắn chặt răng, thu về một khẩu súng rồi túm lấy tay Dung Tư Hàm, tay kia thì vẫn nhắm ngay đầu của La Khúc Hách, từng bước một mau chóng rời khỏi cửa chính biệt thự.

Cuộc chiến kịch liệt bên ngoài gần như kết thúc, Kha Kinh Đằng lái một chiếc xe việt dã màu đen dừng tại nơi cách vườn hoa biệt thự ba mét, anh nhìn thấy Doãn Bích Giới dẫn Dung Tư Hàm chạy ra ngoài, thế là anh lập tức bẻ tay lái chạy thẳng về phía biệt thự.

Doãn Bích Giới dùng cơ thể che chắn Dung Tư Hàm, lúc này Doãn Bích Giới mở ra cửa ghế sau đẩy mạnh cô tiến vào, còn mình thì chạy nhanh ngò vào ghế lái phụ, cô lạnh giọng quát một tiếng trong tai nghe: “Rút lui!”

Trên khuôn mặt Kha Khinh Đăng không có chút độ ấm, ánh mắt anh nhìn sang biệt thự một lần nữa rồi nhanh chóng lái xe rời khỏi.

“Hiện tại La Khúc Hách tuyệt đối sẽ không giết anh ta.” Doãn Bích Giới cởi ra áo chống đạn trên người, nhìn Dung Tư Hàm qua kính chiếu hậu đang ngò thẫn thờ phía sau cứ nhìn ngoài cửa sổ, “Bọn tớ sẽ cứu anh ta, tớ lấy mạng thề với cậu, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không để anh ta gặp sự cố.”

Kha Khinh Đăng mím môi, lúc này âm thanh lạnh lùng cất lên: “Hắn tổn thương cậu ta cũng là động đến tôi.”

Dung Tư Hàm không nói gì.

Trong hốc mắt cô không còn chảy ra giọt nước mắt nào nữa, toàn bộ nước mắt đã đọng lại trên khuôn mặt cô.

Chiếc xe dần dần rời xa biệt thự, cô từ từ nhắm mắt lại.

Trong tâm tư là dung mạo tuyệt mỹ của người đàn ông, nụ cười cuối cùng lời nói cuối cùng nỉ non bên tai.

When I find you, nothing will ever compare.

Tạm biệt, tình yêu chân thật của cả đời anh.

**

Trong biệt thự im lặng không tiếng động.

A Nghiêm dẫn theo người xử lý thi thể ngoài biệt thự và hiện trường bắn nhau, La Khúc Hách đi lên lầu, một hàng người mặc đồ

đen chắn lại cửa lớn biệt thự, đối diện còn Phong Trác Luân đứng trong phòng khách.

Lúc này La Khúc Hách thay quần áo xong từ trên lầu đi xuống, thấy Phong Trác Luân nhìn mình rồi xoay người muốn đi, hắn nhếch khóe miệng nói: “Khoan đã, đừng đi vội.”

Khi hắn nói chuyện, đám người áo đen cũng đề phòng giờ súng nhắm ngay Phong Trác Luân.

Sắc mặt Phong Trác Luân chẳng hề thay đổi, anh đứng tại chỗ giương mắt nhìn hắn.

La Khúc Hách bước xuống bậc thang, ra hiệu thuộc hạ buông súng, hắn ôn hòa cất tiếng: “Tôi sẽ không giết cậu, cậu cứ yên tâm.”

“Thế nào, khiến tôi lưu lạc đầu đường giờ cảm thấy áy náy à.” Phong Trác Luân điềm tĩnh đáp lại.

“Không phải.” La Khúc Hách cầm lấy áo khoác do thuộc hạ đưa qua vắt trên cánh tay, “Lòng thương hại của tôi còn chưa lan tràn đến mức này, chỉ là ban nãy ba vừa gọi điện qua đây, bảo tôi đưa cậu cùng trở về Hồng Kông.”

“Bệnh viện đã gửi thư thông báo bệnh tình nguy kịch lần thứ hai về mẹ cậu, tôi nghĩ người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh trước cũng không tốt.” Hắn đi qua bên người Phong Trác Luân rồi dừng lại, “Đi thôi, em trai.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 33: Ngoại Truyện 1

Edit: Sam

Hôm sau chính là tết Nguyên Đán, bởi vậy hôm nay nhà trẻ cho về sớm hơn mọi ngày, vào buổi trưa khi các bạn nhỏ vừa ăn trưa xong thì đã có ba mẹ lần lượt đến đón con về.

“Dịch Tu, mình đi trước nhé.” Một cô bé có đôi mắt to tròn giống như quả nho đeo cặp sách đi đến bên cạnh Phong Dịch Tu đang đứng ở bên cổng nhà trẻ, cô bé cười tủm tỉm nhìn cậu.

“Ờ, tạm biệt Văn Văn.” Chân mày mặt mũi của Phong Dịch Tu gần giống như ba cậu, khóe miệng cong lên nụ cười tươi rất đẹp khiến đôi mắt to của cô bé không ngừng phát run, hai má đều đỏ bừng.

Cũng khó trách tất cả phái nữ kể cả bạn học và giáo viên trong nhà trẻ đều bị mê hoặc đến thất điên bát đảo.

Mỗi bạn nhỏ được từng người đón đi, cô giáo Vu dạy lớp của Phong Dịch Tu lúc này từ bên trong đi ra, nhìn thấy chỉ còn lại một mình cậu ở cổng trường, cô ấy vội vàng bước nhanh qua nói: “Dịch Tu.”

“Cô Vu.” Phong Dịch Tu quay đầu lễ phép chào hỏi.

“Hôm nay dì bảo mẫu còn chưa tới đón con sao?” Cô giáo Vu đi đến bên cạnh sờ đầu cậu, thân thiết hỏi.

“Dì không biết hôm nay nhà trẻ cho về sớm.” Phong Dịch Tu nói, “Lát nữa chắc sẽ đến thôi, không sao đâu ạ.”

“VẬY con vào phòng học chờ đi, bên ngoài lạnh lẽo.” Cô giáo Vu vỗ bờ vai cậu.

“Dạ, cảm ơn cô.” Cậu gật đầu, vừa định xoay người thì nghe được một tiếng nói khàn khàn quen thuộc gọi tên cậu ở phía sau, “Nhất Hưu.”

(*) Dịch Tu và Nhất Hưu là từ đồng âm

“Ba!” Phong Dịch Tu nghe âm thanh này bèn nhú mào, khi cậu quay đầu thấy được Phong Trác Luân thì ánh mắt lập tức sáng ngời.

Trên khuôn mặt Phong Trác Luân vẫn lộ vẻ bất cần ngàn năm không đổi, nụ cười mang lực sát thương giống như bom nguyên tử, thời tiết lạnh nhưng anh ăn mặc không nhiều lắm, áo trong màu trắng bên ngoài là áo khoác màu đen, vào mùa đông trông lóa mắt đè ép.

Lúc này anh đi tới bên cạnh Phong Dịch Tu, nắm tay con trai rồi gật đầu với cô giáo Vu.

Ánh mắt cô giáo Vu đã biến thành hình trái tim, cô ấy đã thấy người cha yêu nghiệt của cậu bé đẹp nhất trong nhà trẻ, miệng mở ra nhưng chẳng thể thốt ra lời nào.

Nên sớm nghĩ ra là ghen di truyền mà!

Phong Dịch Tu nghiêng đầu nhìn cô giáo, rồi ngẩng đầu nhìn ba mình, trên mặt cậu lộ vẻ vui sướng và kiêu hãnh rất rõ ràng.

Cậu biết cô giáo nhìn thấy ba sẽ có biểu cảm này, ba cậu có ngoại hình đẹp lắm! Là người đàn ông có ngoại hình đẹp nhất mà cậu từng gặp!

“Cám ơn.” Phong Trác Luân nắm tay con trai, chỉ biếng nhác nói hai chữ với cô giáo Vu.

“Nên mà, nên mà.” Cô giáo Vu đỏ mặt xoa tay, “Dịch Tu rất ngoan, bạn học và giáo viên trong nhà trẻ đều rất thích thằng bé.”

Phong Trác Luân gật đầu, Phong Dịch Tu đi theo anh, lúc này cậu vẫy tay với cô giáo Vu: “Tạm biệt cô.”

Chặng đường từ nhà trẻ về nhà chỉ có năm phút đồng hồ, Phong Dịch Tu ngẩng đầu hỏi: “Ba ơi, sao hôm nay ba tới đón con vậy?”

“Chú Đường Thốc của con xin nghỉ để, ba cũng không muốn làm công việc còn lại, cho nên ba từ Hồng Kông về trước.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cậu giải thích.

“Vì sao chú Đường Thốc xin nghỉ để? Chú ấy phải sinh con ư?” Phong Dịch Tu chớp mắt hỏi.

Phong Trác Luân gật đầu, sắc mặt tự nhiên: “Còn là sinh đôi.”

Ánh mắt xinh đẹp của Phong Dịch Tu híp lại: “Ba ơi...ba coi chú Đường Thốc là phụ nữ, chú ấy sẽ cảm râm cả ngày đó.”

Phong Trác Luân chẳng ừ hử gì cả: “Cho nên sau này con nhất thiết đừng bắt chước cậu ta gà mái như vậy, nam không ra nam nữ không ra nữ, mỗi ngày bị di Thẩm Hạnh của con đánh.”

“Nhưng mà,” Phong Dịch Tu hơi khựng lại, khóe môi nhếch lên nụ cười gian xảo, “Lúc trước mẹ có nói với con, lần đầu tiên ông ngoại gặp ba, ông đã đánh giá ba là ‘môi hồng răng trắng’ đó.”

“Con đã từng đọc sách thành ngữ, lời này dùng để hình dung cô gái có ngoại hình xinh đẹp, ông ngoại nói dáng vẻ của ba xinh đẹp như con gái.”

Chuyện xấu hổ trong đời bị đưa con dễ dàng lật tẩy như vậy, bạn học Hoa Luân đen mặt trong nháy mắt.

Thành phố S vừa trải qua một trận tuyết hồi sáng, trên đầu cành cây khô héo trên đường còn vương hạt tuyết màu trắng chưa tan, hai cha con một lớn một nhỏ đi chậm chậm, vừa đi vừa trò chuyện, cảnh đông tuyết trắng làm nền, tràn đầy ấm áp hơn bất cứ cảnh tượng nào.

“Còn nữa ba ơi, hôm qua Tiểu Tịch trong lớp con kể cho con biết, ba mẹ bạn ấy sắp ly hôn, chia tay nhau không ở cùng nhau nữa.” Phong Dịch Tu nghĩ tới gì đó, đột nhiên nói, “Ba và mẹ nhất định đừng như vậy nha.”

Phong Trác Luân nhếch khóe miệng cười đùa: “Thằng nhóc con, mới bao nhiêu tuổi mà bắt đầu lo lắng loại vấn đề này hả?”

Phong Dịch Tu nghiêm túc lắc đầu: “Tối qua chú Oa Tử và dì Nhan Nhan tới nhà chơi, dì Nhan Nhan nói với con rằng ba và mẹ hai người đều rất kiêu ngạo... Dì ấy bảo con trông chừng ba mẹ, đừng để hai người cãi nhau, đừng để ba chọc giận mẹ, mẹ giận rồi sẽ không cần con nữa.”

Giọng trẻ con non nớt, khuôn mặt Phong Trác Luân đen thui, trong lòng suy nghĩ trở về nhất định phải gọi điện ngay cho Đan Cảnh Xuyên, bảo cậu ta chỉnh đốn đảng hoàng con thỏ xù lông nhà cậu ta nào ngán chuyên môn phá hỏng sự hài hòa của gia đình người khác.

Phá hoại bọn họ thì tính là hảo hán gì, có bản lĩnh đi phá Phó Chính và Thiệu Tây Bội đi!

“Cãi nhau cũng là việc khó tránh khỏi.” Anh dừng một chút, hồi lâu sau nói với con trai, “Vợ chồng đã kết hôn luôn sẽ cãi cọ bởi chút chuyện lật vạt, hai người có quan điểm bất đồng ý tưởng bất đồng, tất nhiên sẽ bất đồng ý kiến.”

“Con hiểu.” Phong Dịch Tu gật đầu, “Ông ngoại từng nói với con, cho dù mâu thuẫn có lớn bao nhiêu, chỉ cần có sự tin tưởng và lòng trách nhiệm, rất nhiều vấn đề sẽ được hóa giải, cho nên con cảm

thấy ba mẹ Tiểu Tịch nhất định không cố gắng giải quyết vấn đề giữa bọn họ, mẹ Tiểu Tịch nhất định rất buồn.”

“Ba ơi, ba đã từng làm chuyện gì khiến mẹ buồn chưa?” Suy nghĩ hồi lâu, Phong Dịch Tu lại hỏi.

Phong Trác Luân ngẩn ra, một lúc sau anh cúi đầu nhìn cậu: “Hồi ấy quả thật đặt tên con không sai, hiện tại con thật sự giống y chang hòa thượng Nhất Hưu.”

Phong Dịch Tu hơi ngượng ngùng gãi đầu, ngũ quan tuấn tú trông cực kỳ đáng yêu, đôi mắt cậu mở to rất chăm chú chờ đáp án.

“Chuyện khiến mẹ con buồn sao...” Ánh mắt Phong Trác Luân dừng ở con đường phía trước, lấp lóe nhấp nháy, anh dường như nghĩ đến rất nhiều chuyện, “Ba đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện.”

Phong Dịch Tu à một tiếng.

Người đàn ông anh tuấn lúc này thu lại vẻ bất cần xưa nay, theo hờn ức trong đầu anh trầm giọng gần từng tiếng nói: “Ba bởi vì rất nhiều nguyên nhân...mà vứt bỏ mẹ con, không muốn để mẹ con tiếp tục ở bên ba nữa, lần nào mẹ con cũng đồng ý... Nhưng kết quả ba mẹ vẫn ở bên nhau.”

Cậu bé lắng nghe cái hiểu cái không, anh thì kể lại rất nghiêm túc.

“Thực ra tình cảm rất kiêng dè sự mài mòn lặp lại lần này tới lần khác, giống như ông ngoại con nói, không có trách nhiệm, không có tin tưởng, thực ra không phải ba không tin mẹ con, mà là ba không tin chính mình.” Anh nắm tay con trai thật chặt, “Ba vốn cho rằng con người mệt mỏi tới cực điểm thì dù thế nào cũng không kiên trì nữa, nhưng may mà mẹ con vẫn kiên trì.”

Nếu không phải kiên trì, làm sao sẽ có em ở bên cạnh anh ngày hôm nay.

“Con trai à, bởi vậy con đừng học theo ba hồi trước, khi đó ba con nhút nhát sợ sệt, căn bản không có sức bảo vệ thứ mình muốn bảo vệ.” Phong Trác Luân nói tới đây, anh cười giơ lên bàn tay nhỏ bé của cậu, “Cho nên sau này con nhất định phải dũng cảm lợi hại hơn ba đó.”

Chỉ hy vọng sự không dũng cảm của anh có thể được huyết mạch của anh thay đổi trở thành động lực lớn nhất theo đuổi cái mình muốn.

“Có phải giống như chú Kha Tử và chú Phó Chính không ạ?” Phong Dịch Tu nghiêng đầu, “Giống như bọn họ mới gọi là dũng cảm lợi hại ư?”

“Ừm...” Phong Trác Luân giả vờ suy tư, “Con hãy học tập phương diện khác của bọn họ, đừng học chú Phó Chính bắt nạt dì Bội Bội, cũng đừng học chú Kha Tử tìm một cô vợ như dì Bích Giới.”

Phong Dịch Tu gật đầu tỏ vẻ ghi nhớ, hồi lâu sau cậu lại nhìn anh nói: “Nhưng con vẫn cảm thấy ba tốt nhất, con vẫn muốn học theo ba.”

Bạn học Hoa Luân tuy rằng bình thường luôn kiêu ngạo cợt nhả, nhưng đối với chuyện theo đuổi sự hoàn mỹ này, anh nghĩ con trai hiểu học lại thông minh sẽ bắt giắc lùi bước, anh hơi tò mò hỏi: “Vì sao?”

Một đường đi tới dưới lầu khu nhà, hai người vào thang máy lên lầu mở cửa phòng, Phong Dịch Tu mới hất lên khuôn mặt phúng phính của mình, dùng sức mở miệng nói: “Bởi vì ba đối với mẹ tốt nhất, mẹ thích ba nhất.”

Phong Trác Luân nghe được ngẩn ra, hồi lâu sau anh vươn tay véo má con trai, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười dịu dàng.

**

Buổi tối Dung Tư Hàm về nhà, nhìn thấy người nào đó đã về rồi, đang thoải mái ngồi trên sofa xem tivi với con trai, cô từ huyền quan tiến vào hỏi: “Hôm nay sao anh về sớm thế?”

Anh vừa đi Hồng Kông sáng hôm qua, bình thường đều là ba ngày mới về được.

Phong Trác Luân nghe xong lời cô thì đứng dậy đi tới, anh ôm eo cô, cười mỉm đùa giỡn: “Bởi vì anh nhớ giường nhà mình.”

Cô đỡ đầu, cơ thể bị anh ôm sát, quen thuộc lại quyến luyến, nhưng sắc mặt cô vẫn ôn hòa chẳng nói gì.

Cô cứ vậy ở trong lòng chẳng nói lời nào là đáng vẻ mà anh thích nhất, cho dù bạn nhỏ Phong Dịch Tu ở tại nơi cách bọn họ hai mét, anh nghĩ nghĩ, vẫn cúi đầu ngậm cắn môi cô.

“Còn nhớ...cái miệng nhỏ nhắn của em.” Anh nói ậm ờ, hơi nóng dán sát môi cô thấp giọng tiếp lời, “Hai cái đều nhớ hết.”

Dung Tư Hàm lập tức đỏ mặt, tức giận lại trừng mắt cảnh cáo liếc nhìn anh.

Hai vợ chồng mùi mẫn một hồi, lúc này Phong Trác Luân giương mắt nhìn sang con trai đang bịt mắt hết sức đáng yêu đưa lưng về phía họ, anh buồn cười buông vợ ra, nói với bên kia: “Được rồi, hủy bỏ cảnh báo cấp hai, bạn nhỏ Nhất Hưu có thể buông tay rồi.”

Phong Dịch Tu buông tay ra xoay người lại, đáng vẻ đặc biệt chính nghĩa.

“Nhất Hưu, con muốn học theo ba, ngay cả nhìn ba mẹ hôn cũng như vậy, sau này nếu có cô gái đòi con hôn thì con sẽ làm gì hả, hai tay bịt mắt chạy ra ngoài trốn sao?” Phong Trác Luân nhìn con trai, thông thả nói.

Phong Dịch Tu nghĩ một lúc, rồi nghiêm mặt nói: “Hôm trước bạn Ninh Ninh trong nhà trẻ muốn hôn con, con cho bạn ấy hôn, không có trốn.”

“Vậy con có hôn bạn ấy không?” Phong Trác Luân hỏi ngay.

“Không có.” Phong Dịch Tu lắc đầu, “Con sợ bạn ấy sẽ khóc.”

“Thế con thích bạn ấy không?”

Phong Dịch Tu lại lắc đầu.

Dung Tư Hàm ở một bên lắng nghe cuộc đối thoại của hai cha con, cô cứ cảm thấy ngày càng không thích hợp.

“Vậy con có cô gái mình thích?” Phong Trác Luân ngồi xuống bên cạnh con trai lần nữa.

Phong Dịch Tu nghĩ nghĩ, vẫn nghiêm nghị nói: “Có ạ, con thích Tiểu Ngọc.”

“Thích thì hôn bạn ấy.” Ai đó vô lương kiêu ngạo lại miệng tiện bắt đầu hăng hái xúi giục con trai mình, “Hôn tới khi cuồm bạn ấy về mới thôi.”

Có Tiểu Ngọc, cộng thêm Tiểu Hoàn Tử, Hoa Luân, gia đình họ không phải đều hôi môn sao!

“Phong Trác Luân!” Rốt cuộc Dung Tư Hàm không thể lắng nghe được nữa, cô lập tức nói với con trai, “Tu Tu cùng mẹ vào phòng bếp uống nước, đừng nghe lời ba con ở đây nói bậy mê hoặc người ta.”

Bé Nhất Hưu thông minh đứng về phía hàng ngũ đứng đắn, cậu lập tức đứng lên đi theo mẹ.

Phong Trác Luân nhìn hai người một trước một sau vào phòng bếp, ánh mắt anh dừng ở trên hai người, dần dần trở nên dụi dụi,

khóe miệng mang ý cười chân thành chẳng hề giấu được càng lúc càng lớn.

Thực ra con trai nói cũng không sai.

Cho dù may mắn đến cuối cùng chỉ một mình cô hết sức kiên trì tới nay, cho dù nghĩ lại bản thân anh từng dứt khoát kiên quyết đẩy cô ra khỏi bên cạnh.

Nhưng trên con đường đến già cuối cùng là anh đi cùng cô.

Hiện tại cả nhà sum vầy mãi nguyện, cuối cùng do anh nắm chặt trong lòng bàn tay.

Thật tốt, cảm ơn em đã lấp đầy tình yêu hoàn chỉnh trọn vẹn cho anh ——

TÙY TÌNH SỬ DỤNG

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 33+2

Edit: Sam

Lúc nhắm mắt lại, giác quan trong bóng tối chính là yên lặng.

Mà khi có ý thức cũng không thể sử dụng bất cứ hình thức nào để che đi ánh mắt nhìn thấy hiện thực.

Thời điểm máy bay đến thành phố S thì đã là rạng sáng ngày hôm sau, Doãn Bích Giới tháo dây an toàn đứng dậy, cụp mắt nhìn sang người ngồi bên cạnh mình.

Chuyến bay mờì mấy tiếng, Dung Tư Hàm lại không chớp mắt chút nào.

“Tới rồi ư?” Lúc này Dung Tư Hàm nhìn thoáng qua cửa sổ, cô mặc áo khoác đứng dậy, buộc lại mái tóc dài, trên khuôn mặt chẳng có biểu cảm dư thừa.

Doãn Bích Giới nhìn cô, hơi nhú mày.

Người cô hoàn toàn tỉnh táo.

Nhưng bởi vì cô quá tỉnh táo, thậm chí tỉnh táo đến mức khiến đáy lòng người ta phát run.

Kha Khinh Đăng bắt tay tạm biệt cơ trưởng, xe đã đỗ cạnh máy bay trước đó, hai người đàn ông mặc đồ đen cung kính đứng ngoài xe, thấy bọn họ đi xuống, hai người kia lập tức vươn tay mở cửa xe cho bọn họ.

Dung Tư Hàm ngồi vào trong xe, Doãn Bích Giới ngồi xuống bên cạnh cô rồi đóng cửa xe.

Trong xe yên tĩnh không tiếng động, Kha Khinh Đăng ngồi ở ghế trước đang nghe điện thoại, anh luôn ít nói, chỉ nói ngắn gọn, Dung Tư Hàm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy chột như giấc mộng.

Trong vòng hai ngày ngắn ngủn, cô lại trở về nơi này.

Doãn Bích Giới ở bên cạnh nhìn cô một hồi, lúc này cất tiếng: “Cậu còn khó chịu không?”

Trước khi lên máy bay Dung Tư Hàm vừa tỉnh dậy, trên chuyến bay cô gần như chưa ăn gì, lúc này nhìn nghiêng sắc mặt trông trắng bệch.

Dung Tư Hàm nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bọn họ quay về Hồng Kông rồi.” Lúc này Kha Khinh Đăng cúp máy, ngồi ở ghế trước thấp giọng nói, “Bây giờ đang ở bệnh viện.”

“Bọn tớ đã phái đi hai người trung thành đặc lực nhất.” Doãn Bích Giới nghe anh nói xong liền nhìn sang Dung Tư Hàm, “Vào thời khắc mấu chốt sẽ liệu mình bảo vệ anh ta.”

Cô gật đầu nhưng không thấy rõ biểu cảm trên mặt.

“Tình trạng của mẹ cậu ta không tốt lắm, không kéo dài đến một tuần.” Lúc này Kha Khinh Đăng lại nói, “Đợi khi bên kia có tình hình, chúng tôi đi trong đêm qua đó đón cậu ta về.”

“Phải,” Doãn Bích Giới cười lạnh, “Ít nhất khi mẹ anh ta chưa qua đời, La Khúc Hách không dám quang minh chính đại động tới anh ta trong bệnh viện, có ghê tởm vô pháp vô thiên thế nào đi nữa cũng nên biết tiến người vào quan tài lúc này thì bản thân sẽ bị bao nhiêu ác quỷ làm cho chết không siêu sinh.”

Từ đầu đến cuối Dung Tư Hàm im lặng lắng nghe, cô không lên tiếng.

Xe mau chóng đỗ lại ở cửa nhà họ Dung, toàn bộ hành lý của cô đều ở trong biệt thự tại Pháp, cô mở cửa ra xuống xe, Doãn Bích Giới đi theo sau.

“Hai ngày này cậu nghỉ ngơi cho khỏe.” Doãn Bích Giới nhìn cô, “Đợi có tin tức cụ thể, tớ lại gọi điện cho cậu.”

Cô gật đầu.

“Cậu còn định ở bên anh ta nữa không?” Doãn Bích Giới cuối cùng không nhịn được, cô gằn từng tiếng nói, “Nếu như La Khúc Hách còn cản trở, tớ tuyệt đối sẽ không nường tay, đây là chuyện của hai người, bất cứ ai cũng không đủ tư cách để quấy nhiễu.”

Thành phố S mưa rơi lất phất còn rét lạnh hơn trong mùa đông, sắc mặt đều bị làn mưa che lấp.

Lúc đi bên cạnh cô còn có anh, cho dù tuyệt vọng bất lực dày vò khó mà chịu đựng, nhưng vẫn cảm giác được nhịp tim đang đập.

Mà hiện tại cô bình an trở về, lẻ loi một mình, không có cảm xúc.

Đau thương còn hơn trái tim chết lặng, cô không đau không chết, chỉ là bị khoét rỗng, không cảm nhận được bất cứ gì.

“Làm sao ở bên nhau.” Cô cất tiếng, nhìn Doãn Bích Giới nhẹ giọng nói, “Anh ấy bảo tớ từ nay về sau đừng bao giờ dính dáng liên quan đến bất cứ việc gì về anh ấy nữa, anh ấy bảo tớ nhất thiết đừng quay đầu lại nữa.”

Doãn Bích Giới giật khöhe môi, hốc mắt hơi ửng đỏ, cô tiến lên một bước vươn tay ôm lấy vai cô bạn thân: “Tớ xin lỗi.”

Từ nhỏ đến lớn Dung Tư Hàm chưa bao giờ giống như hiện tại. Cho dù gặp phải bất mãn khó khăn lớn đến đâu, dù luống cuống tâm sức quá mệt mỏi bao nhiêu, Dung Tư Hàm cũng sẽ tuyệt đối không dễ biểu lộ ra ngoài.

Có tri thức hiểu lễ nghĩa, kiêu hãnh, hoàn mỹ, tự bảo vệ mình... Cô là Dung Tư Hàm, là viên ngọc sáng của nhà họ Dung.

Nhưng một người yếu ớt bất lực, trông gần như chạm vào sẽ tan vỡ, mỏng manh đến mức không hề có phòng bị, ngay cả tâm tư sức lực cũng bị cướp đoạt như vậy, cũng là cô.

Tình yêu giống như một cuộc chiến dịch triệt để, chẳng hề nề nang mà phá hủy cô.

“Cậu đừng xin lỗi tớ, từ trước đến nay tớ nợ cậu nhiều lắm.” Cô tựa trên vai Doãn Bích Giới, “Chuyện của tớ và anh ấy, hoàn toàn không nên nhờ sự giúp đỡ của hai người lần này hết lần khác.”

“Cậu có biết lúc Phong Trác Luân một mình đến biệt thự tìm cậu, anh ta đã nói gì với bọn tớ không.” Doãn Bích Giới trầm ngâm một lát, “Anh ta nói, chuyện của anh ta và cậu hoàn toàn không nên nhờ sự giúp đỡ của bọn tớ lần này hết lần khác, cho dù anh ta có tội tệ hèn hạ cỡ nào, sự việc có khó mở lời bao nhiêu đi chăng nữa, chỉ cần anh ta đi làm là được rồi.”

“Tớ chỉ muốn nói với cậu, tớ muốn cậu nợ tớ, cậu nợ tớ giống như Phong Trác Luân nợ Kha Khinh Đăng, hai người phải cần bọn tớ. Tớ biết tớ còn khả năng làm mọi việc cho tình bạn giữa chúng ta, lúc trước tớ tuyệt vọng bất lực, khi tớ không muốn sống nữa, là cậu kéo tớ không cho tớ nhảy xuống.” Âm cuối của Doãn Bích Giới khẽ run, nhưng câu chữ kiên định, “Bạn bè không phải để lấy ra bày biện, cậu là Dung Tư Hàm, là người bạn mà tớ có thể lấy mạng để trao đổi, cậu đi làm chuyện cậu muốn làm, tớ đứng phía sau cậu.”

Dung Tư Hàm nhắm mắt lại, thật lâu sau hốc mắt đỏ bừng nhẹ giọng cất tiếng: “Bích Giới, tớ hai mươi sáu tuổi rồi...nhưng tớ cảm

thấy hiện tại mình không còn dũng khí để đối mặt với cuộc đời của tớ nữa.”

Thời gian tám năm tại Hồng Kông đã đẩy cô đến hoàn cảnh này.

Ban đầu cô xao động bất an, không biết chuyện gì cả thì có một chỗ dựa vững chắc làm bạn. Sau đó nữa bị sự vô tình vạch trần đâm nát, cô nghe theo trái tim lạnh băng, chẳng hề quay đầu từ biệt đoạn quá khứ kia.

Sau đó cô giữ vững nội tâm, chỉ định thỏa thích một lần rồi trở ra toàn vẹn, nhưng cô chẳng ngờ mình lấy ra trái tim chân thành, sau đó dây dưa rơi vào hố đen không thấy đáy.

Cô ngẩng đầu nhìn Doãn Bích Giới, âm cuối mang theo chút run rẩy: “Lúc ấy tớ không đến chỗ đó thì tốt rồi.”

Sai một bước, từng bước đều sai lầm.

Nếu không đi thì sẽ không gặp phải người đàn ông đáng sợ kia, sẽ không trải qua sự phản bội nặng nề và cần thiết, lại càng không... gặp anh lần nữa, không do dự chạy tới kiếp nạn này.

Thế nhưng lẽ nào có thể là chuyện hồi hận.

Gặp anh, làm sao có thể là chuyện khiến cô hồi hận.

“Tớ không thấy vậy.” Doãn Bích Giới kéo áo khoác của cô, thông thả nói, “Cho dù tớ đau lòng bao nhiêu, nhưng tớ vẫn cảm kích mọi việc đã mang đến cho cậu tám năm qua.”

“Có một số việc đã định rằng cho dù là ba mẹ cậu cũng không thể dạy cho cậu, chỉ có bản thân cậu gặp phải, cậu mới có thể thật sự hiểu được, mượn một cách khác mà nói, nếu cậu không gặp được chuyện tổn thương đến mình, có lẽ đối với chuyện tình cảm cậu sẽ không có một nhận thức chân thật khách quan.”

Trong màn mưa, Dung Tư Hàm cố nén không để nước mắt chảy xuống, cô dùng sức gạt đầu với Doãn Bích Giới, cô giương mắt nhìn thấy Kha Khinh Đăng, anh đã ra khỏi xe từ sớm đứng phía sau Doãn Bích Giới, giơ đũa đứng trong mưa cầm ô che cho bọn họ.

“Chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa rồi thì cậu hãy đi theo bọn tớ.” Lúc này Doãn Bích Giới xoay người nhận lấy chiếc ô của Kha Khinh Đăng, đưa cô đến cửa nhà, “Quả thật cậu đã hai mươi sáu rồi, nhưng mà cuộc đời còn dài, dũng khí của cậu vẫn sẽ trở về, chỉ cần cậu sẵn lòng, chỉ cần cậu muốn đi đổi mặt.”

Đây có lẽ là khóa học đau đớn nhất nặng nề nhất trong cuộc đời.

Nhưng sự trả giá thâm trầm nhất cũng có thể đổi lấy sự kiên định không thể ngăn cản nhất.

**

Hành lang bệnh viện gần như trống không.

Chỉ có một hàng đàn ông mặc đồ đen đứng gác ngay ngắn ngoài cửa phòng bệnh.

La Khúc Hách và Phong Trác Luân một trước một sau từ trong thang máy đi ra, La Hào Quý và Thạch Tinh đang ngồi ngoài phòng bệnh, thấy hai người họ đến, lông mày La Hào Quý khẽ động.

“Tiểu Du vừa phẫu thuật xong, đã được chuyển vào phòng bệnh.” La Hào Quý ngồi tại chỗ, nghiêm mặt nói với Phong Trác Luân, “Mấy hôm nay anh ở đây đi.”

Phong Trác Luân chẳng thèm liếc nhìn ông ta cái nào.

“Ba, hai ngày này con sẽ ở đây trông chừng.” Lúc này La Khúc Hách ở một bên lên tiếng, “Nếu ba có việc bận không sao đâu.”

Hắn vừa dứt lời, Thạch Tinh ngồi bên cạnh vang lên tiếng lạnh lẽo: “Xem kìa, thời buổi này hiếm thấy thật, con trai ruột chẳng quan tâm đến mẹ mình, ngược lại người khác càng để bụng hơn, cho nên có nhìn cũng nhìn cho rõ, có người cả đời chỉ có chút tiền đồ, ngay cả con kiến cũng không bằng.”

Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn nằm trên cánh cửa của phòng chăm sóc đặc biệt, dường như không nghe thấy.

“Tỷ lệ thành công của cuộc phẫu thuật tiếp theo chỉ khoảng 30%.” Lúc này La Hào Quý đứng dậy, nhìn sang Phong Trác Luân, “Chuyện ký giấy chấp thuận, bà ấy là mẹ anh, bà ấy sẽ càng hy vọng anh đưa ra quyết định này.”

Anh nghe xong lời nói của La Hào Quý thì cong khóe môi, rất cuộc cật tiếng: “Tôi quyết định hay không quyết định thì có liên quan gì? Đều là các người thay bà ấy quyết định, bà ấy là một thành viên của nhà họ La, sao lại hy vọng để tôi quyết định chứ?”

“Cậu cũng là một thành viên của nhà họ La.” La Khúc Hách ở một bên dịu dàng nói.

“Không cần ký.” Lúc này anh cười cười, nhìn về phía La Hào Quý, “Chết rồi mới tốt, bà ấy chết rồi thì sau này ông không cần để ý lời nói của bà ấy mà nhấn nại bảo tôi quay về nhà họ La, ngoài việc mượn một chút t*ng trùng của ông ra thì tôi vốn không có liên quan tới nhà họ La.”

Tia sáng trong mắt La Hào Quý chợt tối chợt sáng trong phút chốc, ông ta gằn từng chữ: “Súc sinh.”

“Hào Quý, ông đừng tức giận vì loại người này.” Lúc này Thạch Tinh cũng đứng lên, bà ta đi đến phía sau xoa lưng La Hào Quý, “Phong Du không phải danh chính ngôn thuận tiến vào nhà họ La, chúng ta không cho cậu ta danh phận giống như Khúc Hách, từ bé cậu ta đã ghi hận trong lòng, tâm tư méo mó.”

Phong Trác Luân nghe bà ta nói xong thì cười càng tươi hơn, anh chậm rãi nói: “Người nhà họ La thật có bản lĩnh, ngày nào đó có thể nói người chết thành người sống rồi.”

“Hai hôm nay anh phải ở chỗ này.” Hai má La Hào Quý phát run, lạnh lùng nói, “Bà ấy sinh ra anh nuôi dưỡng anh, sau khi anh đi Pháp mỗi ngày bà ấy đều nhớ đến anh mà không thể nói ra, anh hận tôi hận nhà họ La đều được, nhưng đừng có kéo bà ấy vào, anh nên có trách nhiệm làm con của mình.”

“Hận ông?” Phong Trác Luân chống tay lên vách tường, “Tôi hận ông làm gì? Ông đối tốt với bà ấy, đặc biệt đón bà ấy từ thành phố S tới Hồng Kông rồi đưa vào nhà họ La, ông để bà ấy sống cả đời trong lời nói dối do ông dệt ra cho bà ấy, tôi làm sao có thể hận ông chứ?”

“Cậu cũng biết à.” Thạch Tinh ở một bên vỗ nhẹ bàn tay, “Một người đàn bà ngay cả kẻ thứ ba cũng không bằng cứ thế tiến vào nhà họ La ở nhiều năm như vậy, sinh ra cậu, dựa vào gia đình này ăn uống sinh hoạt khám bệnh, ở cùng một chỗ với tôi và Khúc Hách, cậu quý xuống dập đầu mười cái cũng còn chưa trả sạch nợ.”

Đây là nhà họ La.

Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười thản nhiên.

Mỗi một người đều tạo thành bởi sự giả tạo chồng chất, một mặt đầy chính nghĩa nói vì người khác mà làm biết bao nhiêu, một mặt khinh thường dùng bàn chân dẫm nát người ta.

Đây là nơi anh ra sức thoát khỏi, nhưng dù thế nào cũng bị ràng buộc.

Anh chẳng muốn đáp lại nữa, tựa vào tường mang sắc mặt nhạt nhẽo.

Lúc này bác sĩ từ trong phòng chăm sóc đặc biệt đi ra, nhìn thấy bọn họ bèn lên tiếng: “Thần trí của bệnh nhân đã tỉnh táo hơn một chút, có lẽ trong vòng một ngày sẽ tiến hành cuộc giải phẫu tiếp theo, lúc vào thăm mọi người chú ý đừng để cảm xúc của bệnh nhân xuất hiện sự dao động.”

La Hào Quý gật đầu với bác sĩ, rồi nhìn sang Phong Trác Luân.

Màu mắt anh càng tối tăm thêm mấy phần, sau khi im lặng thật lâu anh nghiêng người đi vào phòng bệnh.

**

Nhìn thấy bà một lần nữa, bà vẫn vậy im lặng nằm trên giường.

Phong Trác Luân đi đến bên giường, đứng thẳng cúi đầu nhìn khuôn mặt Phong Du.

Khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người ta vừa thấy đã yêu thương, giờ đây tái nhợt yếu ớt.

Tướng mạo của anh di truyền từ bà, mạch máu trên người anh cũng đến từ bà.

Đây là mẹ của anh.

Đây là sự thật dù anh làm thế nào cũng không thể phủ định trốn tránh.

Ánh mắt anh không dời chuyển đứng hồi lâu, người trên giường thế mà từ từ mở mắt ra.

Ánh mắt Phong Du giật giật, thích ứng một lúc mới nhìn thấy người bên giường.

Mũi miệng của bà bị mặt nạ dưỡng khí che lại, chỉ có ánh mắt rõ ràng đang run rẩy, tay bà giãy dụa dưới tấm chăn, muốn dùng hết sức chạm vào anh.

Anh nhìn thấy dáng vẻ muốn phát ra tiếng của bà, lúc này anh rớt cuộc hơi khom lưng xuống, từ trong chần chẫn cầm lấy tay bà nhẹ nhàng đặt bên khuôn mặt mình.

Phong Du nhìn động tác của anh, đôi mắt bà dần ửng đỏ.

Hai tay Phong Trác Luân bao bọc tay bà kề sát bên môi, hồi lâu sau anh nhẹ giọng cất tiếng: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Ánh mắt bà run rẩy, dường như có phần khó hiểu.

Anh cụp mắt, khóe miệng chậm rãi kéo ra một nụ cười với bà: “Con tự tay vứt bỏ người con gái mình yêu nhất đời này, cảm ơn mọi thứ mẹ đã cho con.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Sam

Phòng bệnh to như vậy mà trống trải, giống như một sơn cốc có tiếng vang vọng thật lớn.

Phong Du nhìn người đàn ông trẻ tuổi nắm tay mình, trong hốc mắt đỏ ngầu chứa đầy nước mắt, bà hé miệng muốn nói gì đó nhưng chẳng thể thốt ra lời nào.

“Nếu mẹ không sinh con ra thì con sẽ không gặp được cô ấy,” Giọng nói Phong Trác Luân khẽ khàng từ tốn, gần như không dao động, “Cô ấy là một cô gái tốt lắm, cô ấy có gia đình rất hạnh phúc, có ba mẹ yêu thương cô ấy, cô ấy xinh đẹp, học hành giỏi giang. Đặc biệt lúc tức giận không nói gì, lúc vui cũng không thoải mái cười to, khi ăn dưa hấu thì thích cầm thìa ăn, khi ngủ thì thích nằm phía bên trái.”

Mọi chuyện về cô, nhỏ đến từng chi tiết...anh đều ghi nhớ toàn bộ.

“Cám ơn mẹ đưa con tiến vào nhà họ La, đưa con tới hào môn bạc triệu ở Hồng Kông, muốn cho con người cha và anh trai, hỗ trợ đầy đủ kinh tế cho con, để con có khả năng đi Pháp chuyên sâu môn thiết kế mà mình thích, cho dù sau năm mươi tuổi đi Pháp con không trở về thăm mẹ bao nhiêu lần, cho dù con không ở bên cạnh mẹ tận hiếu một ngày nào.”

“Cám ơn mẹ đã cho con mọi thứ, con không biết những gì mẹ làm cho con mà khiến con trưởng thành như bây giờ, nhất gan lạnh

lòng không tim phổi, không có năng lực tư cách, tất cả đều không sao đối với mẹ.”

“Ngoại trừ có đứa con trai này, thực ra những chuyện còn lại đối với mẹ mà nói đều không quan trọng.” Sau khi anh nói xong thì ho hai tiếng, nhẹ nhàng buông tay Phong Du bỏ vào trong chăn, nhìn sắc mặt bà suy yếu tiều tụy giọng anh càng khàn hơn, “Mẹ tuyệt vọng đứng bên cạnh người mình yêu, ít nhất giữ được một người mà mẹ mong muốn trong cả đời mình.”

Mà con thì không giống mẹ, con thà sau này sống trong địa ngục cũng tuyệt đối không chịu giam cầm người con gái con yêu nhất đời này tại một nơi đáng sợ như nhà họ La.

Nước mắt dần theo khóe mắt Phong Du chảy xuống, rơi vào tóc mai gần như trở nên bạc trắng của bà.

Lúc này cửa phòng bệnh bị mở ra từ bên ngoài, La Hào Quý tiến vào, ông ta mang sắc mặt lo lắng nhìn Phong Trác Luân, đóng cửa lại rồi đi tới bên kia giường.

“Con cũng không còn lời nào khác muốn nói nữa, để lại cho người mẹ muốn nghe đi.” Lúc này Phong Trác Luân đứng thẳng dậy ở bên giường, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt Phong Du khẽ mỉm cười, “Cả đời con cũng vậy thôi, chẳng khác gì chết cả, cho dù mẹ qua đời hay sống sót con cũng sẽ không gặp mẹ nữa, con biết mẹ ghét con giống như con hận mẹ vậy.”

Phong Du dùng sức chuyển động đầu mình, bà cắn răng chịu đựng nỗi đau cơ thể mà hé miệng ra, hà hơi vào mặt nạ dưỡng khí, âm thanh bà phát ra gần như không nghe rõ, chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình run rẩy.

Sau khi nói xong Phong Trác Luân không nhìn bà nữa, anh sai bước đi về phía cửa phòng bệnh.

“Đứng lại.” Khi anh đi qua bên người La Hào Quý thì bị gọi lại, anh dừng bước, La Hào Quý nghiêng đầu nhìn anh, “Chỉ cần anh ra khỏi cánh cửa này ngày hôm nay, cuộc giải phẫu của Tiểu Du có ký tên hay không không có liên quan tới anh, tương tự, anh sẽ không còn là một thành viên của nhà họ La nữa.”

Âm thanh của người đàn ông trung niên từng xuất hiện trên đủ loại tin tức tài chính kinh tế trên tivi, hùng hồn súc tích, lúc này nghe ra sự khinh miệt, trong giọng nói lạnh lùng mang theo sự uy hiếp áp bức.

“Nhà họ La sẽ không cho phép anh khinh thường hết lần này tới lần khác, sẽ không cho phép có bất cứ tin tức tiêu cực nào, cách đây một thời gian giới truyền thông nắm được tin tức anh ra vào nhà họ La, tin tức đó đã bị ém nhẹm, bởi vậy, bây giờ anh đi Pháp thì đừng trở về nữa, chi phiếu vé máy bay đều đã chuẩn bị xong, anh không cần lo nghĩ tới chuyện đó.”

Đứa con riêng của nhà họ La sao có thể trét lên một hạt bụi trên chiếc mặt nạ hoàn mỹ của nhà họ La.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng yên ắng, Phong Trác Luân đứng bên cạnh La Hào Quý lắng nghe đầy đủ lời nói của ông ta, hồi lâu sau anh tiếp tục đi về phía ngoài phòng bệnh.

“La Khúc Hách không hổ là đứa con khiến ông tự hào nhất, anh ta cũng đã nói vậy với tôi một lần, còn nữa, không gọi ông là ba và không trở thành một thành viên của nhà họ La đều là chuyện tôi muốn làm nhất, cảm ơn ông rất cuộc thành toàn cho tôi.”

Bóng dáng cao gầy của anh biến mất sau cánh cửa, “rắc” một tiếng, Phong Du ở trên giường mở to mắt nhìn chằm chằm cánh cửa phòng bệnh, trong cổ họng bà phát ra âm thanh rất nhỏ, nhưng bà vừa mới dùng chút sức lực thì cơ thể run lên, cúi đầu hôn mê lần nữa.

Trên khuôn mặt La Hào Quý lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị nhìn cửa phòng một lúc, bấy giờ ông ta xoay người thấy Phong Du nhắm hai mắt thì lập tức bấm chuông ở đầu giường, ngay sau đó có mấy vị bác sĩ tiến vào trong.

Bác sĩ dẫn đầu hơi khom người gật đầu với La Hào Quý, hai tay ông ta đặt sau lưng nghiêng đầu thoáng nhìn Phong Du, rồi lên tiếng nói với bác sĩ: “Giải phẫu đi.”

...

Khi Phong Trác Luân ra khỏi phòng bệnh thì Thạch Tinh đã đi mất, những người đàn ông mặc đồ đen đều ở phía xa canh giữ đầu hành lang, chỉ có một mình La Khúc Hách đứng cạnh cửa sổ hành lang, khuôn mặt nghiêng nhìn qua tựa như vị thần trong hoàng hôn.

Sau khi thấy anh đi ra, La Khúc Hách hơi nghiêng người, hai cánh tay hấn tựa trên bệ cửa sổ phía sau nhìn anh: “Vé máy bay chi phiếu lát nữa A Nghiêm sẽ đưa cho cậu, cậu đi đường cẩn thận, tôi rất tiếc sau này không còn người em trai là cậu nữa.”

Giọng điệu dịu dàng lẫn tiếc hận, tình ý chân thật.

“Đúng vậy, bắt đầu từ ngày tôi bước vào nhà họ La anh đã đối xử không tệ.” Trên khuôn mặt Phong Trác Luân không có chút màu máu, anh sử dụng bờ môi một cách máy móc, “Có điều ngại quá, giống như lời mẹ anh nói vậy, tôi là người không có trái tim, từ hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không còn nhớ anh nữa —— người mà tôi ghét nhất cả đời này.”

“Tôi rất tiếc nuôi.” La Khúc Hách gật đầu với anh, lúc này hấn sải bước đi tới trước mặt anh, “Cơ mà tôi cũng hy vọng cậu giữ lời hứa, từ nay đừng có ý đồ chạm vào Dung Tư Hàm nữa, cậu nên biết, thứ tôi không có được thì cậu càng không có khả năng có được, nói cách khác...tôi chỉ có thể hủy hoại cô ấy.”

Phong Trác Luân nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, khóe miệng dần khuếch đại nụ cười lạnh: “Anh đã hao phí tâm tư phá hủy mọi thứ của tôi như vậy, sao tôi lại để anh tay không nữa chứ.”

La Khúc Hách thanh thản vỗ tay, thật lâu sau lên tiếng: “Cũng chỉ có một người phụ nữ này mà cậu đã cho tôi ảo giác cậu là dòng máu của nhà họ La.”

“À đúng rồi, còn nữa,” hắn chỉnh lại cổ áo sơ mi của mình, “Bảo Kha thị đừng có mưu đồ bày binh bố trận muốn ra tay nữa, ở Pháp tôi đã tổn thất không ít, bây giờ tới Hồng Kông, nếu bọn họ còn muốn ra tay, vậy thì tôi mặc kệ ra sao cũng sẽ đi một chuyến tới Mỹ để tìm người chăm sóc con trai bọn họ, cậu nói phải không.”

Hắn vừa dứt lời, khuôn mặt Phong Trác Luân rớt cuộc giống như đứt đoạn một sợi dây cuối cùng, anh giơ tay lên dùng sức nắm cổ áo La Khúc Hách.

Mấy người đàn ông mặc đồ đen cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức mau chóng chạy tới, bọn họ móc súng ra cùng nhắm vào Phong Trác Luân.

Trong hành lang hết sức căng thẳng, Phong Trác Luân dường như chẳng nhìn thấy, tầm mắt lạnh băng nhìn chăm chăm La Khúc Hách, khóe miệng nhếch lên chẳng nói được lời nào.

“Thế nào? Bây giờ ngược lại có dũng khí muốn ra tay với tôi à? Kẻ hèn nhất.” Khóe miệng La Khúc Hách chứa ý cười, “Bây giờ cậu buông tay đi, trước khi mẹ cậu chết sẽ không muốn nhìn thấy thi thể của cậu trước đâu.”

Bàn tay Phong Trác Luân vẫn không nhúc nhích.

“Pặc” một tiếng, một người đàn ông đứng bên cạnh họ đã lên đạn.

Ngay lúc này, thang máy gần phòng bệnh chợt mở ra, Milk từ trong thang máy bước nhanh ra ngoài, nhìn thấy cảnh này sắc mặt Milk hơi thay đổi, có phần khẩn trương.

Những người đàn ông mặc đồ đen xung quanh đều biết Milk, không ai tiến lên ngăn cản, Milk đi vài bước tới bên cạnh hai người đàn ông kia, vươn tay kéo lấy áo Phong Trác Luân, dùng sức lôi anh đi.

Sắc mặt Phong Trác Luân chưa bao giờ lạnh lùng dứt khoát như vậy, Milk dùng rất nhiều sức anh mới thả lỏng tay.

Milk thấy thế càng dùng sức kéo anh về phía sau, tiến về trước một bước chắn trước mặt anh, đứng đối diện La Khúc Hách.

“Tôi đưa chú ấy đi.” Khi Milk nói chuyện bờ môi hơi run rẩy, tuy rằng đối mặt với La Khúc Hách nhưng không dám nhìn vào mắt hắn.

La Khúc Hách vươn tay chỉnh lại cổ áo lần nữa, không nhìn ra vui giận trong sắc mặt.

Thấy hắn không nói lời nào, Milk lập tức kéo Phong Trác Luân ra khỏi vòng vây, bước chân thật nhanh chạy đến ga ra ngầm.

Ra khỏi thang máy, Milk đẩy Phong Trác Luân vào ghế lái phụ của một chiếc xe, bản thân thì ngồi vào ghế điều khiển khởi động xe.

“Chú điên rồi hả? Chú lại dám ra tay với ông ta! Chú có biết suýt nữa là mất mạng không hả!” Milk vừa bẻ tay lái chạy ra ngoài, vừa nghiêng đầu quát, “Hôm nay cháu không đến thì chú sẽ chết đó, rốt cuộc chú có hiểu không hả!”

Âm thanh cô gái sắc bén vang vọng trong xe, Phong Trác Luân tựa lưng vào ghế, ánh mắt rã rời nhìn cửa kính xe, hồi lâu sau anh nhếch miệng: “Anh ta là ba cháu, anh ta muốn giết tôi, cháu ngược lại đi giúp tôi.”

Milk nghe được từ kia toàn thân chấn động, cắn chặt răng nói: “Từ nhỏ đến lớn, ở trong cái nhà này chỉ có chú thật sự đối xử tốt với cháu, tuy rằng trong người cháu chảy dòng máu của ông ta, nhưng cháu chẳng hề có chút cảm tình với ông ta.”

Người kia đáng sợ như vậy, tùy tiện coi người bên cạnh là con kiến để điều khiển, hủy diệt, cho dù là con gái của mình, thân thuộc là thứ gì chứ?

Xe chạy ra khỏi bệnh viện, Milk xem tình hình giao thông nói: “Bây giờ cháu đưa chú về căn hộ, chú mang hành lý đi mau đi.”

Milk nhấn chân ga chạy thật nhanh, quẹo mấy vòng chạy tới dưới lầu khu nhà, Milk cúi đầu đạp phanh rồi mở cửa xuống xe, lúc này Phong Trác Luân mới giống như bừng tỉnh, đờ đẫn bước xuống xe.

“Tuy rằng cháu sợ ông ta, nhưng dù thế nào cháu cũng muốn chú được bình an, chờ chú tới Pháp rồi cháu lập tức bay qua thăm chú.” Milk đi theo anh đến cổng khu nhà, ngẩng đầu nhìn anh, “Trước khi đi chú nhớ gọi điện cho cháu.”

Phong Trác Luân mấp máy môi, nỗi đau ẩn nhẫn trong sắc mặt rốt cuộc hiện ra từng chút một.

Biểu cảm quật cường trên khuôn mặt Milk...cùng với người mà anh dùng hết sức khắc vào trong đầu lại có chút tương tự ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Sam

Phong Trác Luân nhìn cô gái thấp bé trước mặt, anh đột nhiên cong khóe môi: “Cháu luôn nói mình không giống La Khúc Hách, nhưng cháu lại bởi vì đồng tình với tôi mà ngộ nghịch hán, một cô bé có lòng gan dạ sáng suốt này đương nhiên chỉ có thể di truyền.”

“Cháu giống mẹ, tuyệt đối chẳng hề giống ông ta điểm nào.” Milk dùng sức lắc đầu, sắc mặt hung hãn chán ghét, “Rõ ràng biết tấm mặt nạ gia tộc của nhà họ La không cho dính một chút bụi, chính ông ta vào năm mười sáu tuổi lại ép buộc mẹ cháu sinh ra cháu, sau đó giam cầm mẹ cháu ở nước Pháp, ngoài mặt giả vờ cha con tình thâm, thực ra ông ta luôn phái người theo dõi hành tung của cháu, một khi chệch hướng khỏi quỹ đạo của ông ta thì sẽ dùng thủ đoạn ngay.”

“Người nhà họ La là như vậy, ngoài mặt luôn tỏ ra chân thành, nhưng thực ra muốn đánh chiếm dục vọng và muốn nắm mọi thứ trong tay, khiến người ta sinh ra ảo giác, bởi vậy tiện cho bọn họ chơi đùa phụ nữ, La Hào Quý đối với Thạch Tinh và dì Du, La Khúc Hách đối với mẹ cháu... Chung Hân Dục rồi tới Dung Tư Hàm, đều là như vậy... Năm bảy tuổi cháu đã biết cái gì là hai mặt, cho nên Phong Trác Luân, cháu không phải đồng tình với chú, cháu và chú giống nhau, không giống với gia đình này, là người có trái tim.”

“Chú về căn hộ xem còn có thứ gì muốn mang theo nữa, thu xếp xong thì mau chóng rời Hồng Kông, để tránh ông ta lại làm ra thủ đoạn gì mới.” Milk nói xong thì nhón chân lên vỗ vai anh, dùng một

chút đột nhiên trịnh trọng cất tiếng, “Chú nhất định phải bình an... chú út.”

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn Milk, từ khi trở về Hồng Kông sắc mặt anh hờ hững chẳng có chút độ ấm, giờ đây từ từ mang chút vẻ trên đùa, còn dần dần trở nên dịu dàng.

Cô gái này không trang điểm tinh xảo như khi ở trên tivi, trên khuôn mặt sạch sẽ mang biểu cảm hoàn toàn không hợp với tuổi tác của mình, chẳng có chút bàng hoàng và non nớt.

Sinh ra trong gia tộc này chính là bi ai, phải thôi thúc trưởng thành sớm, cho dù sự nghiệp diễn xuất cực kỳ nổi tiếng, có hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ yêu thích, nhưng lại cô độc hơn bất cứ ai.

Nhưng một tiếng này lại là nguyện vọng thành khẩn chân chính.

Là người thân duy nhất có huyết thống và sự xác nhận đồng hành lẫn nhau ở trong cái nhà này.

...

Trong căn hộ vẫn là hình dáng mà Đường Thốc vốn đã giúp thu dọn trước khi đi Pháp.

Phong Trác Luân chậm rãi đi vào phòng khách, nhìn quanh bốn phía.

Căn hộ to vậy toàn bộ đồ dùng trong nhà đều dùng tấm vải màu trắng đậy lên, bởi vì không quét dọn một khoảng thời gian, trên tấm vải cũng đã dính lớp bụi.

Anh đứng một lúc, lấy ra điện thoại đang rung trong túi bấm nút nghe máy.

Không đợi đối phương nói chuyện, anh liền lên tiếng: “Các người đừng tới đây.”

Kha Khinh Đằng ở đầu dây bên kia khựng lại, không lên tiếng.

“Bây giờ tôi không còn là người của nhà họ La, không có nguy hiểm nào cả.” Anh cầm di động đi vào phòng ngủ, hơi cúi người mở ngăn kéo cạnh tủ đầu giường, lấy ra một xấp đồ.

“Sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô ấy thì hai người mau chóng về Mỹ đi, Ân Thích còn nhỏ không thể rời khỏi ba mẹ quá lâu, sau khi tôi đến Pháp sẽ liên lạc với hai người.”

Từng câu từng chữ không khác mấy với vẻ ngả ngớn như mọi khi, nhưng lại có chút khác biệt.

“Bảo trọng.” Một lúc lâu sau, âm thanh lạnh như băng của Kha Khinh Đằng đáp lại.

“Được, tôi không nói cảm ơn và xin lỗi.” Anh ngồi xuống sofa ở bên cạnh, “Sau này đưa Ân Thích tới Pháp chơi.”

Dù sao Kha Khinh Đằng cũng là người bạn thân nhất của anh, tính tình có lạnh lùng bao nhiêu, lúc này cũng có thể cảm nhận được một cuộc khác ở chỗ nào.

Giọng nói bình tĩnh như vậy, hết sức chân thành, không lưu luyến chuyện xưa, không lung lay đối với mọi việc.

Cúp máy, anh đặt di động lên bàn, lật xem từng tấm trong xấp ảnh chụp kia, thật lâu sau ngón tay anh khựng lại, rất khẽ khàng vuốt ve một tấm trong đó.

Trong biển hoa màu trắng tại hôn lễ của Dung Tiển và Cù Giản, cô cầm làn váy nhìn một chỗ nào đó cười rất thoải mái, mà anh thì cầm ly rượu đứng bên cạnh cô, vẻ mặt lơ phờ, ánh mắt phân tán dường như chỉ dừng lại trên người một mình cô.

Ảnh chụp là đồ vật cô đặc và ghi nhớ, không thể xâm phạm, không thể xóa sửa, không thể phá vỡ.

Nếu không anh làm sao ở trong hiện thực vươn tay chạm vào dung nhan tươi cười của cô?

Anh còn nhớ lúc ấy nói với Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng cười đùa trêu chọc loại người như mình làm sao có thể chung tình với một người.

Bởi vì anh luôn chơi đùa, hoàn toàn không biết tình là gì, nghĩ rằng cho dù gặp gỡ cô, dây dưa với cô, tổn thương cô, nhiều lắm cũng chỉ có thể gọi là một giai đoạn đặc biệt đi qua trong cuộc đời thôi.

Bây giờ như anh mong muốn lúc ấy, trong quá khứ của cô có anh, hiện tại và tương lai... vĩnh viễn sẽ không có anh nữa.

Mà anh, trong cuộc sống như cái chết này, bất luận thời gian ngưng tụ ở đâu đều đã khắc bóng dáng của cô, mãi mãi không phai mờ.

**

Một đêm nhanh chóng trôi qua, Phong Trác Luân nằm trên ghế sofa tỉnh lại, anh phát hiện đã tảng sáng.

Anh xếp lại ảnh chụp nằm rải rác rồi cất vào ngăn kéo, sau đó không đem theo gì mà đi xuống lầu.

A Nghiêm và xe đã chờ ở dưới lầu, thấy anh đi xuống, A Nghiêm hơi khom người nói: “Phong thiếu, thái tử bảo tôi đưa ngài đến sân bay, vé máy bay đã chuẩn bị xong.”

Phong Trác Luân không nói gì, anh trực tiếp đi vòng qua chiếc xe rồi hướng ra ngoài.

Chiếc xe màu đen dần bị anh ném ra sau, anh giơ tay bắt xe taxi, rồi cúi người ngồi vào.

Người qua lại trong sân bay nhiều hơn thường ngày, anh nhìn vé máy bay vừa mới mua, phát hiện ngày tháng trên đó đã là ngày đầu tiên của năm mới.

Bên cạnh là dáng hình gia đình đoàn viên, hoặc là người yêu tới đón sau khi xa cách lâu ngày, trong lời nói tràn đầy tiếng cười, ngay cả bầu không khí cũng ấm áp.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, đi vài bước tới quán cà phê, vừa khom người muốn ngồi xuống thì bỗng nhiên cảm thấy trái tim đập nhanh.

Lòng ngực khó chịu đau đớn, nỗi đau tựa như nghẹt thở.

Lúc này di động đột ngột vang lên, biểu thị tên của Milk, anh nhú mào đề ngực, bấm nút bắt máy.

“Chú hãy nghe cháu nói, dì Du dì ấy...” Giọng Milk hết sức trầm thấp, cùng với hô hấp phát ra từng hơi một, âm cuối lẫn chút run rẩy, “Mẹ chú dì ấy...”

Bàn tay Phong Trác Luân cảm di động chột căng thẳng.

Trong quán cà phê mở âm nhạc nhẹ nhàng du dương, đầu óc anh lại trống không, giọng nữ ở đầu dây bên kia đứt quãng, lại đặc biệt rõ ràng: “Lúc chiều...dì ấy làm phẫu thuật, vừa mới cấp cứu không có hiệu quả...qua đời rồi.”

Cạch, cạch...bộp.

Đồng tử của anh dần phóng đại, di động từ trong tay rơi xuống đất.

Mọi giác quan đều trống rỗng.

Trong chiếc di động rơi xuống đất là âm thanh cấp bách vội vàng của Milk, anh chống tay lên ghế đứng dậy, đá đi chiếc di động ra xa, bước chân anh lảo đảo, gần như muốn ngã ra ngoài, còn làm đổ tách cà phê trên bàn người bên cạnh, chất lỏng màu cà phê bắn trên áo anh, tiếng hô vang lên, anh lại dường như chẳng thấy gì.

Mọi âm thanh đều dần dần cách xa.

Tầm mắt anh mơ hồ, từng bước một dựa vào phương hướng của dòng người, anh khó khăn kéo lê tới cửa sân bay.

Nhiệt độ không khí gần dưới 0 độ, bầu trời đã bắt đầu có tuyết rơi, cánh cửa mở rộng, đối diện là cơn gió lạnh thấu xương xen lẫn màn tuyết mỏng thổi tới, anh đi ra ngoài sân bay được vài bước thì bỗng nhiên sái chân, ngã xuống đất.

Toàn thân đều lạnh lẽo, chiếc cằm chạm đất rạch ra một vết thương, dần dần có máu chảy ra.

“Anh ơi.” Lúc này một đôi giày cùng với giọng trẻ con hơi nhút nhát xuất hiện trước mặt, Phong Trác Luân từ từ ngẩng đầu lên, trông thấy một cô bé xinh xắn vươn tay ra trước mặt anh, “Anh ngã có đau không, em đỡ anh dậy nhé.”

Ánh mắt anh nhìn chăm chú một điểm trong không khí, thật lâu sau mới nắm tay cô bé, dùng sức đứng dậy.

“Anh ơi, ban nãy anh làm rớt di động.” Cô bé đội chiếc mũ len màu trắng trông rất đáng yêu, “Em giúp anh nhặt lên rồi, ở chỗ ba mẹ em đó.”

“...Cám ơn.” Phong Trác Luân mấp máy khóe môi, hồi lâu sau mới miễn cưỡng phát ra âm thanh khàn khàn, “...Anh không cần nữa, em giúp anh ném đi nhé.”

Cô bé hình như hơi kinh ngạc, nhìn anh không nói lời nào.

Những hạt tuyết trắng bên ngoài rơi trên tóc anh, đầu vai và quần áo, anh cúi người nhẹ nhàng vươn tay xoa vai cô bé, sau đó sải bước đi về phía trước.

Một bước, hai bước... Trong trời đông tuyết phủ, người đàn ông anh tuấn áo quần nhếch nhác, bước chân trôi nổi giẫm trên đất tuyết mỏng manh, bóng hình cô đơn.

Vật ngoài thân có ý nghĩa gì với anh chứ?

Cuộc đời này không còn gì để luyện tiếc nữa.

Hai người quan trọng nhất trong cả đời anh đều hoàn toàn biến mất khỏi sinh mệnh của anh.

Từ nay về sau anh thật sự cô độc một mình, không còn gì vắn vương, giống như cái xác biết đi.

Không biết anh đã đứng bao lâu trong trời tuyết.

Trên người đã vương đầy tuyết trắng, anh vừa di chuyển ngón tay thì bỗng nhiên có một đôi tay dùng sức ôm lấy eo anh từ phía sau.

Áo khoác nhung thật dày, nhịp tim của người sau lưng lại xuyên qua vải vóc kết hợp với nhịp đập của anh càng lúc càng nhanh thật rõ ràng.

Phong Trác Luân cúi đầu, ngón tay dài mảnh trắng trẻo quen thuộc nhất dán sát người anh.

“Em ở đây.” Âm thanh của Dung Tư Hàm từ phía sau truyền đến, nghe vào lỗ tai anh dường như không chân thật, giống như cảnh trong mơ.

Anh vẫn không nhúc nhích.

Lúc này cô từ phía sau vòng qua trước ngực anh, cô vừa xuống máy bay lập tức chạy đến, khuôn mặt đã đông lạnh đến trắng bệch, cô ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt hơi phát run.

“Mẹ anh, qua đời rồi.” Anh nhìn khuôn mặt cô, mở miệng một cách máy móc.

“Em biết.” Cô nhìn thấy vết thương thấm máu trên cằm anh, cô nhíu mày, chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng xoa vết thương.

“Khi bà ấy còn sống...câu cuối cùng anh nói với bà ấy là anh hận bà ấy.” Ánh mắt anh nhạt nhẽo tựa hạt tuyết trên đầu vai, không có chút độ ấm, “Anh nói người mà anh hận nhất cả đời này chính là bà ấy.”

“Là tự bà ấy cam chịu làm người tình bí mật của La Hào Quý, là bà ấy lựa chọn cuộc sống trong cái nhà giả tạo kia, là bà ấy đưa anh bước vào gia đình đó, bảo anh chấp nhận tất cả.” Giọng anh chẳng hề nhấp nhô, “Anh làm sao có thể không hận bà ấy chứ?”

Dung Tư Hàm lắng nghe anh nói, lồng ngực như bị xé nát, có phần không nỡ nhìn khuôn mặt anh.

Anh không nói nữa.

Tuyết rơi ngày càng lớn, cô cảm giác được giọt nước nhỏ trên ngón tay phủ trên má anh.

Ngón tay cô run rẩy, ánh mắt dời sang khuôn mặt anh.

Ai ngờ anh hoàn toàn không cho cô cơ hội nhìn thấy gương mặt mình, anh vươn tay dùng hết sức ôm sát cô tựa như kéo cô đưa vào trong cơ thể mình.

Cô mặc anh dùng sức ôm vào lòng khiến cô phát đau, cảm nhận được khuôn mặt anh tựa sát tóc cô, cảm giác được mái tóc cô bị thấm ướt từng chút một.

Trong trời tuyết lớn như tấm màn kịch, anh nằm bên tai cô cất tiếng: “Vì sao em trở về?”

Dung Tư Hàm tựa bên cổ anh, hốc mắt đỏ ngầu, hai tay cô ôm lấy cổ anh, mím môi không nói gì.

“Người giống như anh đối xử với mẹ ruột như vậy, không có năng lực gì để bảo vệ em, thậm chí còn giao em cho người khác, Dung Tư Hàm, em điên rồi có phải không.” Anh gần như tuyệt vọng đau đớn cất tiếng.

“...Em hèn hạ hơn anh, được chứ?” Cô rút cuộc tràn ra nụ cười gần như tuyệt mỹ chưa bao giờ có, trong hốc mắt chảy xuống nước mắt, “Là em muốn ở bên cạnh anh, là em muốn kiên trì, được chứ?”

Anh hai bàn tay trắng, thân không vật nào, người thân nhất đã rời khỏi anh, người cùng máu mủ coi anh là con kiến, anh bỏ rơi em lần này tới lần khác, cuối cùng vươn tay đẩy em đi, không phải bởi vì anh nhát gan, không phải bởi vì anh vô tình.

Tình yêu của một người có thể điên cuồng đến mức độ nào?

Bây giờ em mới biết được, là điên cuồng đến mức dùng hai bàn tay trắng của mình để tổn thương đối phương, thành toàn ý nguyện cho đối phương.

Được ai đó yêu thì sẽ trở nên mạnh mẽ.

Mà em yêu anh, em sẽ dũng cảm.

I have you, that's all I need ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Sam

Cá nước thân mật.

Cơ thể ở trong nước thường sẽ nhẹ nhàng hơn trên đất bằng, sẽ khoan khoái hơn bất cứ nơi nào.

Chưa có lần nào, cho dù là lúc trước có ý loạn tình mê nhập nhò chồng chất bao nhiêu, cũng không giống như lần này, hai người tựa như dây leo quấn lấy nhau, xâm nhập cốt tủy chặt chẽ, hòa hợp ăn ý.

Hai tay Dung Tư Hàm cẩn thận chống trên cơ bụng Phong Trác Luân, nhẹ nhàng đặt mông xuống, gương mặt cô hoàn toàn ửng đỏ từ trong ra ngoài, ánh mắt nửa mở nửa khép, mái tóc gần như ẩm ướt rối tung trên làn da trắng nõn, cánh môi đỏ phớt cắn nhẹ khẽ rên.

Phong Trác Luân nửa nằm nửa tựa trong bồn tắm lớn, hai tay chia nhau đặt trên mép bồn tắm, ánh mắt anh u tối, nhìn chằm chằm người phụ nữ ở trên bụng mình.

Nhìn thấy mà sửng sốt.

Quyến rũ, đáng yêu, mềm mại... Người mà bình thường nghiêm túc khắc chế cũng không buông thả đến vậy, giờ phút này cô nở rộ thành dáng vẻ đậm đà nhất ở trên người anh.

Một cái liếc mắt khó mà dời chuyển.

Từ trên cao xuống, từ ngũ quan xinh đẹp, cần cổ dài mảnh, bờ ngực vênh cao...rồi tới bụng...nơi đang ngậm lấy vật nam tính anh, cái miệng nhỏ nõn nà bị căng trướng mở rộng, ngậm toàn bộ tận gốc của anh, ngòi xuống thật sâu đến cùng.

Cô chuyển động một hồi, dần dần không còn sức lực, thở hỗn hển từng hơi, động tác chậm lại.

Ánh mắt anh càng ngày càng sâu, từ đầu đến cuối đều nổi lên gió lốc sâu nhất, thấy cô mệt mỏi cúi đầu, anh liền dùng hai tay lập tức đỡ lấy vòng eo cô, dùng sức đè xuống, cơ thể cùng nhau lên đỉnh.

“Ừm...” Cô rên lên một tiếng thật dài, hai tay tự động ôm chặt cổ anh.

Thất lạng anh cường tráng, đong đưa từng chút một, giữa cơ thể phát ra tiếng rõ ràng đến mức phóng đãng, cô ngồi ở trên chịu đựng giống như bị anh đẩy lên tới trái tim, nước mắt thoáng cái tuôn ra nhưng cô vẫn không hé răng, mặc anh đối đãi.

Thân thể tương liên, trái tim gần kề, cô có thể cảm nhận được mỗi một cảm xúc của anh.

Anh ở trong cơ thể cô, cô ôm anh, sự khổ sở bi thương tuyệt vọng của anh...cô hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng, đồng cảm với anh.

Anh chỉ có cô.

Người đàn ông kiêu ngạo cô độc này, nửa cuộc đời sống trong bấp bênh, không có cảm giác an toàn, chưa từng được đối xử thật lòng bao dung, không có giây phút nào có thể chân chính đi làm điều gì đó.

Động tác của Phong Trác Luân ngày càng trở nên thô bạo, trên khuôn mặt tuần tú không còn vẻ biếng nhác của ngày thường, bờ môi mím thật chặt, nửa khuôn mặt ẩn trong cái bóng của ngọn đèn, anh giữ chặt thất lạng cô, gần như chưa từng rời khỏi, chỉ thuần túy

đẩy lên, dần dần một tay lướt xuống xoa bụng cô rồi tăng thêm sức lực.

Cô đã đến một lần, lúc này đột nhiên bị anh nhấc lên, anh để cô nửa quỳ trong bồn tắm, hai tay nắm tay vịn bên bồn tắm, anh từ phía sau đẩy mạnh không ngừng.

Không ai nói gì, gần như là máy móc, anh thờ hờ hển mấy hơi, khuôn mặt kéo căng ra vào hết sức, trong quá trình đúng lúc đẩy vào một điểm, anh có thể cảm giác được toàn thân cô đột ngột run lên, anh cong khoe môi tìm đúng điểm kia dùng sức đẩy vào.

Mất hồn thấu xương.

“A ưm...” Cô không nhận được cát tiếng rên rỉ, âm điệu chưa bao giờ nũng nịu như vậy, còn gần như mang theo đau đớn, tóc cô đã bị mồ hôi thấm ướt, đôi mắt ướt át, cô mệt mỏi di chuyển trước sau theo động tác của anh.

Phòng tắm bốc đầy hơi nước, trên tấm gương đã phủ một lớp hơi nước, ngọn đèn sáng tỏ có thể nhìn thấy rõ ràng từng chút một.

Đáy mắt anh đỏ tươi, lúc này anh đứng dậy rồi kéo cô đứng lên theo, sau đó ôm lấy eo cô từ sau tiến vào, chất lỏng sền sệt dính dính từ nơi giao hợp rỉ ra, theo cánh hoa cô chảy xuống, anh nhìn cái miệng nhỏ kia đã bị kéo thành một đường trong suốt thẳng tắp thít chặt chính mình, động tác của anh càng mạnh hơn, tốc độ càng nhanh hơn.

Trước mắt Dung Tư Hàm biến thành màu đen, chỉ cảm thấy khoái cảm từ mũi chân lan tràn, chảy qua mỗi một chỗ toàn thân, trong thân thể bị anh căng ra gần như muốn rạn nứt, hai tay cô giữ lấy cánh tay anh từ phía sau, không nhận được xin anh chậm một chút.

Anh đương nhiên không chịu, giữ chặt cô kéo tay lên đẩy thật mạnh, cô khóc thét lên, chất dịch trào ra từ nơi sâu nhất.

Cực hạn cao nhất.

Trên khuôn mặt cô đầy mồ hôi và nước mắt, anh cũng nhể nhại mồ hôi, anh đứng trong bồn tắm thử hỏn hỏn, lúc này mới xoay người cô lại ôm vào trong khuỷu tay, anh cúi đầu hôn khắp nơi trên mặt khuôn mặt cô.

“Anh xin lỗi.”

Anh hôn lên ánh mắt cô, giọng nói khàn khàn hơi phát run.

Nói xong ba chữ này thì anh không nói gì nữa, chỉ có bờ môi lưu luyến hôn xuống môi cô.

Nụ hôn sâu sắc quán quýt.

Anh xin lỗi đã từng nói nhiều lời tổn thương em, anh xin lỗi hết lần này tới lần khác đâm em bị thương, anh xin lỗi đã ép em xù gai trên người.

Anh xin lỗi, xin lỗi đã nói không xứng với tình yêu của em, xin lỗi sự dũng cảm và kiên cường của em.

Sức lực toàn thân của Dung Tư Hàm đều bị rút sạch, cô mấp máy môi, chỉ vươn tay chậm rãi ôm chặt eo anh.

Anh đã từng nói xin lỗi cô hai lần.

Lần đầu tiên là khi anh ở Hồng Kông, trong sóng điện vô tuyến 1200 km anh khiến cô nản lòng thoái chí triệt để, nhẹ nhàng phá hủy cô, khiến cả đời này của cô không thể nào yêu bất cứ ai nữa.

Mà hiện tại là lần thứ hai.

Cô im lặng một hồi, đột nhiên ôm anh chặt hơn, khóe mắt lấp lóe một vệt nước mắt.

Cho dù là xin lỗi, nhưng không ai hiểu rõ hơn cô.

Cô không thể nào mặc kệ một kẻ điên sinh sống một mình, cô biết nếu phải hủy hoại, nếu phải xuống địa ngục, cô tình nguyện từ nay về sau vạn kiếp bất phục, thà không nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Dù mất đi mọi thứ, cô cũng chỉ bằng lòng đi cùng anh trọn đời trọn kiếp.

**

Dung Tư Hàm không ngủ ngon lắm.

Miệng lưỡi khô khan, cô lập tức bừng tỉnh từ trong mộng, trong phòng là một mảnh tối tăm.

Xương cốt toàn thân cô tựa như rơi rớt, lúc này cô nhắm mắt theo bản năng sờ phía bên cạnh, ngay sau đó càng tỉnh táo hơn.

Anh không ở bên cạnh.

Cô nhú mày, lập tức chống cánh tay ngồi dậy, trong phòng chẳng có bất cứ âm thanh nào, cũng chẳng có nguồn sáng nào, chỉ có một mảnh trống rỗng tĩnh lặng.

Đáy lòng cô chợt cảm thấy hơi sợ hãi, không để ý toàn thân bủn rủn, cô lập tức đứng dậy mặc quần áo, mau chóng phủ thêm áo khoác.

Cô thở hổn hển chạy ra khách sạn, đầu óc cô hỗn loạn không biết nên có cảm giác gì, trong ánh mắt là ngã tư đường yên tĩnh, không có ai cả.

Dung Tư Hàm đi trên con đường không mục đích, cảm thấy sự lạnh lẽo từ mũi chân lan ra, cô nắm chặt bàn tay ép cơ thể mình đừng phát run.

Nỗi sợ hãi kinh hoàng từ trong xương cốt tràn ra... cô lại cảm thấy bản thân ngày càng yếu đuối, hồi trước có thể kiểm soát cảm xúc tiêu cực rất tốt, giờ đây toàn bộ đều trào dâng không thể thu về được.

Anh ở đâu?

Cho dù cô làm đến vậy, anh vẫn lựa chọn rời khỏi cô, bỏ rơi cô sao.

...

Dùng hết sức lực cho một cuộc hoan ái trong phòng tắm, sau khi Dung Tư Hàm tắm rửa xong thì Phong Trác Luân bỗng cô đã ngủ say ra ngoài.

Anh bỗng cô lên giường rồi đắp chăn cho cô, sau đó ngồi bên giường nhìn cô một lúc, bấy giờ anh mặc quần áo, mở cửa khách sạn đi ra ngoài.

Lúc đến bệnh viện thì đã là rạng sáng.

Người nhà họ La dường như đã rút khỏi bệnh viện, dựa theo trình tự thì lúc này nên bắt đầu chuẩn bị thủ tục chôn cất, người qua đời đều đặt ở nhà xác, người nhà họ La chỉ để lại hai ba người trông chừng.

Anh từ trong thang máy đi ra nhìn thấy cảnh tượng này thì cười lạnh.

Thật sự không ngờ ngay cả ngoài mặt làm một lần hiện tại La Hào Quý cũng hủy bỏ sao? Dựa theo cách thức làm việc mọi khi của ông ta, nếu tình nhân yêu thương sâu sắc qua đời, không nên ở bệnh viện trông chừng một ngày một đêm để tỏ tấm lòng của mình sao?

Hai người đàn ông kia nhìn thấy anh thì sửng sốt, theo bản năng muốn giơ súng, người còn lại muốn lấy di động gọi cho La Khúc Hách, anh nhếch khóe miệng nhìn bọn họ cất tiếng: “Tôi có thể làm gì với người chết? Tránh ra.”

Người đàn ông dẫn đầu khựng lại, cau mày nhìn nhà xác rồi nhìn anh, hồi lâu sau hẳn ta nhìn đồng bọn của mình rồi tránh đường.

Trên khuôn mặt Phong Trác Luân không có biểu cảm gì, lúc này anh giơ tay mở ra cánh cửa nhà xác, cất bước đi vào.

**

Phía chân trời dần tỏa sáng, mấy đầu mẫu thuốc lá rơi tứ tung trên mặt đất.

Dung Tư Hàm chạy lên cầu thang thì nhìn thấy anh, cô lập tức dừng tại chỗ.

Nắng sớm từ cửa sổ kính cạnh hành lang chiếu vào, dừng lại trên người anh, anh ngồi dưới đất hút điếu này tới điếu khác, vẻ mặt hờ hững.

Người đàn ông có diện mạo cực kỳ xinh đẹp, tư thế cầm điếu thuốc cũng gần như khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Trong làn khói thuốc lượn lờ là khuôn mặt anh chợt sáng chợt tối, dường như không chân thật, nhìn thế nào cũng không rõ.

Anh chưa từng hút thuốc, cô thậm chí biết rằng anh rất ghét thuốc lá.

Cô nhìn một lúc lông mày càng nhíu càng chặt, đi vài bước về phía trước, cô nhẹ nhàng vươn tay cầm lấy điếu thuốc trong tay anh vút xuống đất, rồi lấy chân giẫm lên.

Lúc này Phong Trác Luân mới phát hiện cô đã đứng ở trước mặt mình, tầm mắt anh vừa chuyển động từ trong hư không rồi cuộc dừng lại trên người cô, hồi lâu sau anh nhẹ nhàng mỉm cười.

“Trước đó làm em đau rồi.” Anh nhìn cô, vươn tay nắm tay cô.

Khuôn mặt anh chẳng có chút màu máu, còn nở nụ cười biếng nhác như ngày thường, mang theo chút trêu chọc, ở trong mắt cô lại hết sức chói mắt.

Hình như rất bình thường.

Nhưng cô biết anh hoàn toàn không có tâm tư nói chuyện, như là người không có hồn phách và tâm trí.

“Tại sao anh đột ngột bỏ đi?” Cô cúi đầu nhìn anh, mím môi, trên khuôn mặt không có biểu cảm.

Anh chậm rãi cất tiếng: “Em ngủ sâu quá.”

“Tại sao anh không nói một tiếng với em?” Khuôn mặt cô không hề thay đổi.

“Không muốn đánh thức em, hơn nữa, loại chỗ như nhà xác em tới làm gì.” Anh từ tốn đáp.

“Anh lặp lại lần nữa.” Cô nhìn anh từ trên cao xuống.

“Người chết có gì đẹp chứ, lúc bà ấy còn sống anh cũng chưa đưa em đi gặp bà ấy, bây giờ chết rồi còn có thể nhìn cái gì.” Anh chậm rãi khẽ cười đáp.

Dung Tư Hàm im lặng một giây, sau đó dùng sức hất tay anh ra, gần từng tiếng: “Bây giờ anh đứng lên cho em, đưa em đi gặp bà ấy.”

“Bà ấy là người nhà của anh, cho dù cõi âm hay cõi dương, cũng là người nhà của em.”

Từng tiếng nhập vào trong trái tim.

Phong Trác Luân nhìn khuôn mặt người đứng đằng trước, anh vẫn không nhúc nhích.

Hồi lâu sau anh quay đầu đi, ánh nước chợt lóe qua khóe mắt

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Sam

Nắng sớm rọi nghiêng trong hành lang, mọi thứ đều sáng sủa như khi vừa tỉnh dậy.

Cô gái dáng người không cao cứ vậy mang sắc mặt không biểu cảm đứng trước mặt anh, vươn tay trái về phía anh.

Mặt nền đầy mẩu thuốc lá, hốc mắt Phong Trác Luân hơi đỏ khó mà nhận ra, vẻ vẫn đục đọng lại trước đó ở đáy mắt đã dần dần tan đi.

Cuộc đời anh chưa từng có khoảnh khắc nào như bây giờ, nói không nên lời với một người.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn anh, gần từng tiếng: “Phong Trác Luân, em mặc kệ anh khó mở miệng về gia đình và quá khứ của anh bao nhiêu, hồi ức thơ ấu tệ hại, có bao nhiêu lý do và nỗi lòng mới vứt bỏ em nhiều lần như vậy, em chỉ biết người đàn ông của em dùng trái tim chân thành, mồm miệng anh ấy bỉ ổi, kiêu ngạo, lơ đãng, là một tên khốn từ đầu đến đuôi.”

Cho dù trên đời có bao nhiêu người đàn ông tốt hơn anh nhiều, cho dù La Khúc Hách giàu có, tay nắm quyền hành... Nhưng ở trong mắt cô, không ai có thể so sánh với anh.

Chỉ vì anh chân thật hơn ai hết, chỉ vì anh đánh đổ tất cả vì cô, dù yếu đuối hơn người khác cũng là người duy nhất mà cô cần.

“Hai lần anh xin lỗi em, em vẫn chưa chấp nhận, em chỉ muốn anh làm một chuyện để hoàn trả, bây giờ anh đứng lên, em không muốn nhìn thấy một người đàn ông không dám đưa người phụ nữ của mình đối diện với mẹ mình.”

Anh kinh ngạc nhìn cô, hồi lâu sau anh nắm chặt tay cô, tay kia thì chống lên từ trên mặt đất đứng dậy.

Không phải không có mặt mũi đối mặt, hay là không lời để đối mặt. Mà là anh hoàn toàn không biết nên lấy ra cái gì đáng để trả lời cô.

Đáng để quay về bên cô.

“Người phụ nữ của mình...?” Anh thấp giọng hỏi.

“Không phải sao?” Cô từ tốn đáp lại.

Khuôn mặt tái nhợt của người đàn ông dần dần hiện lên tia sáng, hồi lâu sau anh cười như không cười nói với cô: “Dung Tư Hàm, ánh mắt của em...thực ra tệ lắm...quả thật chẳng dám khen tặng.”

“Anh cũng biết đấy.” Cô cười cười, giữ lấy lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng nói, “Người em cần là một tên khốn, vậy nên anh chỉ cần phụ trách trả anh ta lại cho em thì được rồi.”

Anh chỉ có em, nhưng mà em sẽ cho anh biết, cái anh có sẽ là tất cả những gì tự hào nhất trong cuộc đời anh.

Anh nắm chặt tay cô, vừa định mở cửa ra ngoài thì bỗng nhiên cánh cửa lối đi an toàn ở tầng dưới bị bên ngoài mở ra.

Phong Trác Luân chột cau mày, theo bản năng liền kéo cô ra phía sau.

Lúc cô vừa tới anh còn chưa nhận ra trong bệnh viện còn người của nhà họ La, cô đi thẳng tới đây tìm, nói không chừng bên La

Khúc Hách đã nhận được tin tức.

“Bây giờ em chạy lên trên.” Sau khi cánh cửa bị vặn mở thì không có động tĩnh, anh đề giọng thật thấp, nói với người đứng đằng sau, “Đi ra lối thoát hiểm tầng trên, rồi đổi sang lối đi an toàn khác.”

Dung Tư Hàm không có hành động, cô đứng sau anh im lặng một lúc mới cất tiếng: “Em không đi.”

Toàn thân anh cảnh giác, nghe được trong giọng nói của cô còn ẩn chứa ý cười ở phía sau.

Tiếng bước chân ban nãy dừng ở bậc thang thứ mười hai, lúc này rất cuộc vang lên lần nữa, nghe ra là có hai người, anh vẫn còn chần chừ đối với ngữ khí của cô, khi thần kinh đang căng thẳng thì trông thấy hai người mặc đồ trắng đi tới trước mặt bọn họ.

“Không còn kịp rồi, đi trước thôi.”

**

Khoang máy bay.

Doãn Bích Giới đi dạo một vòng trong khoang máy bay, cô cầm hai chai rượu đổ đi ra, rồi đưa một chai cho Phong Trác Luân.

Từ khi rời khỏi bệnh viện còn chưa tới một tiếng, hiện tại bọn họ đã ở trên không trung, bay thẳng tới nước Mỹ.

Vẻ tái nhợt trên khuôn mặt Phong Trác Luân vẫn chưa tan đi, nhưng anh đã thả lỏng vươn tay cầm lấy chai rượu trong tay Doãn Bích Giới. Anh giương mắt nhìn thấy Doãn Bích Giới đang nhanh nhẹn cởi ra chiếc áo khoác trắng rồi nghiêm mặt tháo mũ ra, anh giơ chai rượu lên về phía Doãn Bích Giới: “Đừng vội cởi mà, hiếm khi thấy cô không mặc đồ đen thui, cô và Kha Khinh Đằng...cũng mượn cơ hội này chơi trò nhập vai đi, hửm?”

Nói xong, anh còn bấu môi hướng về vị trí người lái phụ tại khoang điều khiển, Kha Khinh Đẳng mặc áo choàng trắng còn chưa thay ra.

Doãn Bích Giới mặt không thay đổi chĩnh lại quần áo bên trong, cô nhìn anh nói ngay: “Dung Tư Hàm thấp hơn tôi, mặc váy ngắn hẳn là mất hồn hơn, hai người có thể lựa chọn ở phòng bếp, hoặc dưới bàn ăn, wherever you want.”

Chủ đề này do cô thảo luận, nghe ra càng giống như hôm nay giết vài người thì tốt hơn, vô cớ có cảm giác đặc biệt thích thú, Dung Tư Hàm đeo dây an toàn ngồi bên cạnh Phong Trác Luân nhìn bọn họ, sắc mặt cũng dần dần thả lỏng.

Từ lúc hai người Doãn Kha đưa cô rời khỏi thành phố S, hai người đã tiến hành xử lý và cung cấp giấy thông hành hộ chiếu giấy chứng nhận có liên quan cho họ và cô, tất cả tài liệu tại nơi nhập cảnh đều biểu hiện người đăng ký không phải chính bản thân họ.

Nhân thủ đều chờ thời cơ hành động, chỉ riêng ba người họ lấy trình tự giống như tất cả du khách đến Hồng Kông, lúc cô đi tìm Phong Trác Luân, hai người kia đã cải trang đi thẳng tới bệnh viện mà Phong Du đã qua đời, bí mật chờ ở đó, hơn nữa đã sắp đặt ổn thỏa mọi thủ tục rời khỏi Hồng Kông.

Kế hoạch vẹn toàn, tuyệt đối không rút dây động rừng.

Tuy rằng nhà họ La đột nhiên tăng mạnh nhân thủ, người canh gác tại cửa nhà xác lập tức gia tăng, không thể tiến vào nữa, nhưng cuối cùng La Khúc Hách sẽ nhận được tin là sau khi Phong Trác Luân đi vòng về thì lại một mình đi Pháp, mà cô thì vẫn ở thành phố S, chưa bao giờ rời khỏi, hai người Doãn Kha ở thành phố S án binh bất động, tất cả tài liệu đều xác thực.

Dung Tư Hàm hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy giống như sống lại lần nữa.

Trước đó nhiều sự tập kích mãnh liệt như vậy, trái tim cô như tro tàn, không trông mong gì nữa...ném trái nỗi đau đớn nhói lòng như rơi vào địa ngục sâu thẳm.

Cô không muốn trải qua một lần nào nữa.

Tiếng nói chuyện bên tai dần mơ hồ, cô hơi nghiêng đầu tựa vào chỗ ngồi cảm thấy hơi buồn ngủ, bàn tay đặt trên tay vịn được một bàn tay ấm áp khác chậm rãi bao bọc, khóa chặt trong lòng bàn tay.

May mà là anh, anh ở đây.

...

Mấy hôm nay nhiệt độ không khí tại New York đều dưới 0 độ.

Từ trong xe đi ra, Dung Tư Hàm cảm thấy ớn lạnh toàn thân, bờ môi bị đông lạnh đến trắng bệch, Phong Trác Luân đóng cửa xe lại, lúc này kéo cô đến bên người, bao bọc cô trong áo khoác của mình.

Doãn Bích Giới lùi xe vào ga ra, đi ra nhìn thấy cảnh tượng này, cô ung dung trợn mắt coi thường, rồi khoác lấy cánh tay Kha Kinh Đằng, lạnh giọng nói với bọn họ: “Hai người ở phòng dành cho khách nằm trong cùng lầu hai, cách phòng ngủ chính càng xa càng tốt.”

“Được.” Dung Tư Hàm tựa vào Phong Trác Luân, hồi lâu sau anh mỉm cười nói, “Phiền cô về nhà bảo Kha Kinh Đằng cho chúng tôi mượn Xuân Cung Đồ mà cậu ta dùng giá trên trời mua được, tôi nhớ...lúc ấy hai người thử qua toàn bộ mới có Ấn Thích, đúng không.”

Lúc này Kha Kinh Đằng đẩy ra cửa chính biệt thự, trên khuôn mặt tuấn tú loáng thoáng có vài ý cười khó mà nhận ra, lông mày Doãn Bích Giới lập tức nhíu chặt, muốn phản bác nhưng không thể nào nói sai sự thật.

Vào đông vắng lặng, cảnh sắc trang viên biệt thự tựa như bức tranh, một mảnh trắng toát càng tôn lên nụ cười xinh đẹp của người trong lòng, Phong Trác Luân cúi đầu nhìn, trên khuôn mặt anh cũng dần treo lên một nụ cười nhẹ.

“Vào thôi.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười trên khóe môi càng tươi hơn.

**

Bữa tối còn chưa làm xong, Dung Tư Hàm đi vào phòng tắm tắm rửa trước.

Tắm xong đi ra thì mùi thức ăn dưới lầu đã truyền lên, cô cầm khăn lau tóc, giương mắt nhìn thấy Phong Trác Luân một mình ngồi trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đong đưa ly rượu trên tay.

Bóng lưng này, xem một lần trong lòng liền cuộn cuộn một lần.

Cô không muốn quấy nhiễu anh, cầm khăn nhẹ bước chân ngồi xuống bên giường phía sau anh.

“Em qua đây.” Cô vừa đặt mông xuống mép giường thì anh đưa lưng về phía cô cất tiếng lên, trong âm thanh lộ ra vẻ biếng nhác khàn khàn, khiến người ta chẳng muốn từ chối.

Dung Tư Hàm cup mắt đi đến bên cạnh anh, lúc này anh đặt ly rượu xuống bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô, sau đó nắm tay cô kéo cô ngồi lên đùi mình.

“Nói một chút về mẹ anh với em được không?” Cô ngồi trong lòng anh, nhìn anh thấp giọng nói.

Anh cầm lấy khăn lông trong tay cô, chậm rãi giúp cô lau khô tóc, âm thanh hơi mơ hồ: “Nhiều lắm...em muốn nghe cái nào?”

“Lúc trước...bà ở đâu, anh từ bé đã sống ở nhà họ La rồi ư?” Cô cân nhắc tìm từ, hai tay vòng qua eo anh.

“Không phải.” Bàn tay Phong Trác Luân cầm khăn lông khựng lại, hồi lâu sau anh dờn chiếc khăn lộ ra khuôn mặt cô, anh nhìn mắt cô, “Hồi trước, khi nhà họ La còn chưa muốn anh nhận tổ quy tông thì anh và mẹ sống ở ngoại ô thành phố S, bây giờ nghĩ lại, nơi đó cũng là nơi mà anh thích nhất.”

Nếu biết nhà họ La là một lũ đen khiến người ta ngạt thở, khi đó anh mặc kệ, chịu đựng bao nhiêu ánh mắt và lời nói cay độc cũng cam lòng ở lại thành phố S.

“Thực ra hồi bé anh ở cùng một thành phố với em, mẹ anh là người thành phố S.” Tốc độ nói của anh rất chậm, “Chỉ có anh và mẹ sống với nhau, mẹ anh làm một thư ký hành chính tại một công ty nhỏ, tiền lương không cao lắm, trải qua cuộc sống bình thường, nhu cầu ăn ở đều rất bình thường, học ở trường mẫu giáo công lập lân cận.”

Bàn tay cô ôm eo anh dần buộc chặt.

Thảo nào tiếng địa phương của anh giỏi vậy.

“Em biết không, đứa trẻ có nhỏ cỡ nào tất nhiên cũng sẽ khoe khoang mình là bảo bối được ba mẹ cưng chiều, khi đó bọn chúng cười anh không có ba, còn nói không lại thì đánh trả, đương nhiên chỉ xô đẩy nhẹ nhàng thôi, về nhà mẹ giúp anh xử lý vết thương hỏi anh làm sao vậy, anh liền châm chọc bà nói rằng, có người nói mẹ con tìm đàn ông lỗ mãng, sinh ra một đứa con ngang tàng, bà nghe vậy liền khóc.”

Anh có chút tự giễu cười cười: “Bất cứ cái gì cũng có thiên phú, bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn, em nói xem bây giờ có ai miệng tiện vượt qua anh không.”

Khuôn mặt tái nhợt của người đàn ông anh tuấn vẫn nở nụ cười thản nhiên.

Không hề giống anh, một chút cũng không.

Trước đây anh nói lời sắc bén, vẻ mặt kiêu căng, ngạo mạn lười nhác, đâu có hề hững chết lặng giống như bây giờ.

Cho dù đêm hôm trước thân mật, cho dù vừa cùng bạn bè trò chuyện cười đùa, cô đều có thể cảm giác được, biểu cảm giống như mặt nạ trên khuôn mặt anh.

Nếu mẹ anh thực sự khiến anh hận như lời anh nói, anh cần gì tự lưu đày đến tận đây.

Dung Tư Hàm không nói gì, im lặng một lát, lúc này cô chợt vươn tay vòng qua cổ anh, kéo anh xuống hôn lên bờ môi anh.

Trong không khí chỉ nghe được tiếng hít thở êm ái triền miên.

Dưới chiếc khăn trắng toát sạch sẽ, cô nhắm mắt lại nghiêm túc quần quýt hôn lên môi anh, cái miệng nhỏ mút mát, giọt nước trên tóc còn chưa lau khô theo động tác hôn môi của họ mà chảy vào trong quần áo, còn có mấy giọt dính trên chiếc mũi cao của anh.

Một nụ hôn không mang theo sắc thái dục vọng, không mang theo bất cứ đồng cảm nào, là một nụ hôn thuần túy.

Bên trong là một mảnh im lặng, ai ngờ lúc này phòng ngủ bỗng nhiên bị người khác đẩy ra, Đường Thốc giống như con bọ chét nhảy vào, dùng giọng nữ cao hô lên: “Ông đến đây!!!”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Sam

Trên sàn phòng ngủ, bóng dáng người phụ nữ xinh xắn ngồi trên đùi người đàn ông cao ngất, khăn lông màu trắng nửa che nửa đậy, hai người gần như khăng khít, chiếc mũi cao và thanh tú tựa vào nhau, yên tĩnh tốt đẹp tựa như một bức tranh.

Đường Thốc hết sức đặc ý, vẻ mặt hờ hợt nhả, nhưng khi anh ta nhìn thấy cảnh tượng này lập tức giống như bị ăn một bạt tai mạnh, hoàn toàn trở về bụi tro.

Anh ta ồn ào đến mức ngay cả dưới lầu cũng nghe được, hai người trong phòng ngủ cũng không phải kẻ điếc, Dung Tư Hàm nghe được tiếng anh ta theo bản năng lùi ra sau.

Cũng không ngờ sợi chất lỏng trong suốt giữa bờ môi theo động tác của cô càng kéo càng xa ra.

Bờ môi mỏng của cô bị mút mát đến đỏ hồng, càng lộ ra vẻ xinh đẹp mờ ám.

Phong Trác Luân dừng lại, lúc này màu mắt chợt tối lại, dần dần nhuốm lên một ngọn lửa.

Trong phòng tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng nghe được, Dung Tư Hàm theo bản năng giương mắt nhìn, đôi mắt tròn của Đường Thốc trên khuôn mặt búp bê thiếu đờn còn nhìn bọn họ chằm chằm không dời mắt.

Mặt cô dần đỏ lên, hơi gấp gáp rời khỏi người Phong Trác Luân, tầm mắt anh vẫn dừng lại trên khuôn mặt cô một lúc, bấy giờ anh cũng đứng dậy, chậm rãi quay đầu nhìn về người ở cửa.

Bạn học Đường Thốc tuy ngốc nhưng luôn có cảm ứng rất chuẩn đối với nguy hiểm, lúc này đã biết trước vận mệnh bi thương của mình, anh ta vội vàng không ngừng lùi về sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch dính sát vách tường.

Mẹ nó! Mẹ nó! Nếu anh ta không tiến vào, dùng đầu ngón chân cũng biết Hoa Luân và Tiểu Hoàn Tử đang diễn màn H kích tình, ai biết chắc lần này còn có thể có Tiểu Hoàn Tử bé, anh ta có thể làm ba nuôi, balabala... Nhưng vấn đề là hiện tại anh ta liệu lĩnh không gõ cửa mà xông vào...

“Cậu tới rồi à.” Phong Trác Luân nhìn anh ta, chậm rãi cất tiếng.

“Tôi...” Đường ngốc bắt đầu phát run.

“Mấy ngày nay cậu ở đâu? Vài ngày không gặp...tôi thật sự nhớ nhung.” Phong Trác Luân bước chậm chậm về phía anh ta.

“Ngài Luân...ngài Luân tôi sai rồi...” Hai mắt chàng ngốc chứa đầy lệ.

Dung Tư Hàm ở một bên có chút không đành lòng nhìn tiếp, cô nhin cười che miệng.

“Lâu rồi tôi không hoạt động gân cốt.” Phong Trác Luân biếng nhác thong thả mở miệng.

Đường Thốc nhảy dựng lên chân trượt trên sàn nhà, khóc hu hu không thành tiếng.

“Có muốn giúp tôi luyện...”

Ai ngờ Phong Trác Luân còn chưa nói xong thì có một người tiến vào cửa, Doãn Bích Giới bỗng con trai Kha Ân Thích trong tay, sắc mặt cô không biểu cảm nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy Đường Thốc đang lú lú dưới đất cô lập tức lôi anh ta đứng dậy, nhét con trai vào lòng anh ta: “Con trai cưng của tôi đòi anh, tã ở lâu một, anh vào phòng vệ sinh thay đi.”

Đường Thốc: “...”

...

Mãi đến khi bữa tối kết thúc, bạn học ngọc ngách hấp hối ngã trên sofa càng không ngừng lú lú: “Lấy súng chĩa đầu bóc lột sức lao động, bóc lột thanh xuân... có nhà không về được, có vợ không thể ngủ...sao mệnh tôi khổ thế hả...ông trời ơi...đất ơi...”

Dung Tư Hàm ngồi đối diện anh ta đang gọt táo, cô thấy thế lên tiếng hỏi Doãn Bích Giới ở bên cạnh: “Anh chàng này rốt cuộc tại sao ở chỗ cậu thế? Cậu bắt cóc anh ta làm bảo mẫu riêng cho Ân Thích à?”

Doãn Bích Giới nghe xong lập tức cười nhạt, cô nhú mày liếc sang Đường Thốc: “Anh ta? Cần bắt cóc sao? Ở Pháp anh ta tìm Phong Trác Luân gặp đến độ quay vòng vòng, lúc tớ vừa tìm được anh ta thì mới thu súng lại, anh ta sợ tới mức ngã xuống ngất đi, tỉnh lại rồi cũng chỉ biết rú rít, sau đó tớ đành phải để anh ta ở đây chờ hai người trở về, mà Ân Thích thì bắt đầu thích anh ta.”

“Thích?!” Sau khi nghe xong Đường Thốc lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào bạn nhỏ Kha Ân Thích mặt không biểu cảm đang xem tivi, “Tên nhóc vô lại này! Ngoại trừ mặt than thì đi tiểu trên người tôi, lôi kéo tôi, tôi dứt nó ăn gì thì phun lại trên mặt tôi, tôi muốn ôm nó đi tắm thì nó lấy vòi tắm bắn lên mặt tôi, đây là thích hả! Có phải vậy không!”

“Anh vừa nói con tôi cái gì?” Doãn Bích Giới lạnh giọng ngắt lời anh ta, nhìn anh ta.

“Tên nhóc vô lại, mặt than.” Phong Trác Luân cùng Kha Khinh Đẳng đứng bên cửa sổ trò chuyện, lúc này anh đi về phía sofa, vòng tay qua vai Dung Tư Hàm từ phía sau hôn cô một cái, cười đến nghiêng nước nghiêng thành mà bổ sung.

Cõi lòng Đường Thốc tan nát thành mảnh vụn.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, người phá hỏng chuyện tốt trên giường của người khác, anh ta chắc chắn phải chết.

Sắc mặt Doãn Bích Giới không thay đổi, cô từ sofa đứng dậy.

Đường Thốc khẩn trương nhìn người phụ nữ mạnh mẽ tựa như vị thần, chân anh ta đã bắt đầu phát run: “Nữ vương, tốt xấu cũng là bạn bè...tôi...tôi ban này còn giúp thay tã cho con cô, làm người thà chết chứ không chịu nhục... Ông đây còn chưa sinh con đâu! Cô, cô...định làm gì hả?!”

“Xuống tầng hầm, lấy súng.”

Đường Thốc im lặng mấy giây, sau đó bắt đầu khóc to.

Phong Trác Luân ở phía sau tràn đầy ý cười, khóe miệng Dung Tư Hàm cũng chứa ý cười, lúc này cô vươn tay xoa nhẹ tay anh đang vòng qua vai mình, cô nghiêng đầu nhìn anh.

“Hửm?” Anh nhìn cô, lẳng lặng chờ cô nói chuyện.

Dưới ngọn đèn, ánh mắt anh đặc biệt chuyên tâm, không có chút hỗn tạp, xinh đẹp tựa như dòng suối chảy.

Cô chỉ nhìn thấy mình ở trong mắt anh, một bản thân say mê vì anh.

Hồi lâu sau Dung Tư Hàm cũng không nói gì, cô khẽ cười hôn lên ánh mắt anh.

**

New York, ngoại ô.

Từ trên xe bước xuống, Dung Tư Hàm theo bản năng nắm chặt quần áo mình, nhưng vẫn không nhìn được hắt xì một cái.

Mấy hôm nay nhiệt độ thật sự rất thấp, mấy ngày trước ở trong biệt thự của Doãn Bích Giới không cảm thấy, bây giờ vừa ra ngoài lại cảm thấy thật sự lạnh thấu xương.

Phong Trác Luân đỗ xe xong, lúc này đi tới bên cạnh cô, nhét tay cô vào trong túi áo khoác, anh thấp giọng nói: “Cảm lạnh à?”

Cô lắc đầu, giương mắt nhìn về phía trước, nghĩa trang ở ngoại ô trông càng tiêu điều hơn vào trời đông giá rét, khiến khuôn mặt anh cũng trông như chưa từng có bao nhiêu màu máu.

“Vào thôi.” Cô nắm tay anh trở lại, sải bước tới cổng nghĩa trang.

Hai người dựa theo hướng dẫn của nhân viên đi tới bên cạnh cây cầu nhỏ ở phía Đông Nam, Dung Tư Hàm khom lưng đặt bó hoa trước bia mộ mới được khắc chữ, cô cầm tấm vải, cẩn thận lau chùi bia mộ.

Mồ mả trống không.

Trong mộ không có tro cốt, chỉ có bụi đất, mà trên bia mộ dựa theo dịch âm khắc tên Phong Du.

Trên người Phong Trác Luân mặc áo khoác ngoài màu xám đậm, ánh mắt anh điềm tĩnh nhìn cô và bia mộ, khuôn mặt anh tuấn trầm lặng tái nhợt.

Dung Tư Hàm lau bia mộ xong thì cẩn thận đứng dậy bên cạnh anh.

Bia mộ chân chính có tro cốt của Phong Du tựa như sóng ngầm sâu không thấy đáy, anh hoàn toàn không thể tiến đến, mấy hôm

trước cô nhờ Doãn Bích Giới mua lại phần mộ này.

Đây là chuyện duy nhất cô có thể làm cho mẹ anh bây giờ.

“Em có thể gọi bác là mẹ không?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ giọng cất tiếng.

Ánh nhìn của Phong Trác Luân u ám, nhưng anh nghiêng qua gạt đầu với cô.

Cô lấy ra tờ báo không dùng tới ở trong túi, trải trên mặt đất trước bia mộ, rồi khom lưng quỳ xuống.

Cô nghiêm túc chu đáo dập đầu lạy ba cái đối với cái mộ trống không này.

Mẹ của anh cũng là mẹ của cô.

Cả đời này không thể tôn kính mẹ anh là mẹ nữa, không thể gần gũi nỗ lực thực hiện sự hiếu đạo của phận con cháu, điều duy nhất cô có thể làm bây giờ đó là thay thế mẹ anh ở bên cạnh anh.

Không hề chùn bước, vui vẻ chịu đựng, giống như đối đãi với bản thân.

“Hàm Hàm.” Anh đứng phía sau cô, lúc này mở miệng thốt ra từng chữ một, “Em có biết vì sao mẹ anh thà chết cũng muốn chết ở nhà họ La không?”

“Hồi nhỏ anh cho rằng bà ấy không biết gì cả, không biết Thạch Tinh làm ra bao nhiêu chuyện đối với bà ấy, không biết La Hào Quý ở sau lưng bà ấy nuôi bao nhiêu phụ nữ ở bên ngoài, không biết bác sĩ của La Khúc Hách phân phối liều thuốc không hợp với bình thường cho bà ấy dùng.” Ánh mắt anh thâm lương, “Bây giờ anh mới phát hiện, thực ra bà ấy đều biết hết.”

“Em xem, ai không cho rằng bà ấy hèn hạ chứ?” Anh hơi cong khóe môi, “Bà ấy là một kẻ điên, chấp nhận mọi thứ từ nhà họ La, bà ấy đáng có kết cục như vậy.”

Lúc này Dung Tư Hàm đứng dậy, quay đầu lại nhìn anh.

“Trước đây anh cũng cho là vậy.” Anh chậm rãi đi đến trước người cô, hơi khom lưng quỳ xuống, tiếng nói tựa như trong u cốc, “Yêu một người, sao có thể yêu đến mức độ này? Huống chi là một người hoàn toàn không đáng nhận lấy tình yêu chân thành.”

Anh cúi người quỳ trước mộ, khom lưng cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Tình yêu anh áp ủ cả đời lại dùng sức khiến Phong Du nghĩ làm là hận.

Tình thân tương thông, anh nên sớm hiểu mẹ ruột của mình nhất, nhưng phải đợi đến khi cùng trời cuối đất không thể gặp gỡ mới có thể giải tỏa toàn bộ tình yêu của anh.

Không ai không thương mẹ mình, cho dù bà từng đưa cho anh mọi thứ anh không nên tiếp nhận, bà đưa anh cuốn vào tối tăm và sóng ngầm không thể vực dậy, bà khiến anh không có cách nào thẳng thắn vô tư có được người con gái mình yêu.

Bà ấy khiến anh trở thành một kẻ nhát gan, giữ mình cô đơn, không dám dùng lòng chân thành bày tỏ cho người khác.

Nhưng bà ấy chung quy vẫn là mẹ của anh.

Thật lâu sau, anh đập đầu thật mạnh trước bia mộ rồi đứng dậy.

“Bây giờ anh đã hiểu rõ.” Khi anh xoay người mới nhìn thấy hốc mắt cô đã đỏ ngầu, anh giơ tay vén sợi tóc rối trên trán cô, cong lên khóe môi, “Nếu là anh thì anh cũng vậy.”

Anh đương nhiên sẽ giống mẹ mình hơn bất cứ ai trên đời này.

Bọn họ là cùng một loại người, là một kẻ điên hoàn toàn trong tình yêu, cho dù hậu quả ra sao nhưng chỉ muốn ích kỷ mãnh liệt như vậy, đốt cháy tình yêu của bất cứ ai tới gần.

Nhưng may mà anh may mắn hơn mẹ mình.

May mà người anh yêu là cô.

May mà tín ngưỡng mà anh lựa chọn cả đời này chính là cô, dù có bao nhiêu kiếp nạn cũng thế.

Dung Tư Hàm nhắm mắt, đi về trước một bước được anh ôm chặt vào lòng.

Đường đời dài đằng đẵng chỉ một người này mà thôi.

**

Bức màn chỉ cuộn lên một nửa, trước cửa sổ sát đất vào ban đêm, ánh trăng kèm thêm trận tuyết đầu mùa chiếu rọi sàn nhà bóng loáng, sáng hơn bất cứ đêm nào.

Dung Tư Hàm thân trên trần trụi, cô đưa lưng về phía cửa sổ nằm sấp quỳ gối bên mép giường, mười ngón tay níu tấm chăn, khuôn mặt ửng đỏ kiềm chế nhỏ giọng thờ hờ hển.

Phong Trác Luân đứng phía sau cô, từ trên nhìn xuống tấm lưng của cô, thất lưng gầy gò thông thả di chuyển theo quy luật, từng chút từng chút một, anh theo đường cong mềm mại vểnh lên của cô mà tấn công chiếm lĩnh cô trước sau.

Động tác của anh chưa bao giờ chậm, tiến vào cũng không sâu, mỗi lần khi sắp tới điểm kia thì lại bị anh giày vò lùi ra.

Trong lúc di chuyển mang ra chất dịch mỏng của cô ngày càng nhiều, tích tụ tại nơi giao hợp, phát ra tiếng chất lỏng dính dính trong

trẻo, nhỏ giọt giữa mông cô và trên phần lông của anh, nhưng lại bị anh cố tình rút ra lần nữa.

Cái bụng ngày càng căng trướng, cô đưa lưng về phía anh rồi cuộc không chịu nổi nước nở thành tiếng.

“Sao vậy?” Anh biết còn hỏi, hơi cúi người xuống đến gần, lưu luyến hôn lên cổ và vành tai của cô.

Mặc dù giọng anh khàn khàn, lại mang theo chút trêu chọc, nhưng cũng mang theo vẻ u ám sau khi từ nghĩa trang trở về vẫn chưa tan đi bên làn môi.

Nỗi đau lòng của cô dần dần khuếch trương, lúc này cô cắn chặt răng, vươn tay đẩy anh ra sau, chính mình theo bên giường xoay người lại.

Cô vừa động anh liền rút ra khỏi người cô, phía dưới của cô bắt giác co thắt, khiến hai má cô ngày càng đỏ.

Phong Trác Luân hơi nghi hoặc nhìn cô.

Dung Tư Hàm hít sâu một hơi, lúc này hơi ngồi xổm trước người anh, ngón tay phát run xoa vật cương cứng của anh, ở nơi còn mang theo chất dịch của cô, bờ môi đỏ hồng chậm chậm tiến qua

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Sam

Khuất phục.

Đây có lẽ là phương thức cực kỳ đặc biệt, cam tâm tình nguyện khuất phục của một người phụ nữ đối với người đàn ông mình yêu tha thiết.

Ánh trắng như nước, Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, trái tim giống như bị người ta dùng sức bóp chặt, hô hấp của anh cũng trở nên khó khăn.

Ngón tay trắng nõn mảnh mai của cô cầm lấy vật cứng của anh, bờ môi xinh xắn kề sát, chậm rãi mở ra rồi ngậm lấy phần đầu.

Anh thấy được lông mi thật dài của cô không ngừng phát run, anh có thể cảm giác được cô rất khẩn trương, lại có phần lúng lúng, ngón tay mảnh mai thử dùng sức lực đồng đều nắm lấy vật cứng của anh.

Mà vật cứng của anh thì được bờ môi cô bao bọc, ẩm ướt mềm mại, tuy rằng chỉ ngậm được một tí nhưng đã khiến anh sướng khoái đến mức da đầu run lên từng đợt.

“Hàm Hàm...” Ở trong bóng đêm giọng anh càng khàn đục hơn, “Em đứng dậy...”

Cô là một cô gái kiêu ngạo như vậy, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà dễ dàng thỏa hiệp, hoàn toàn không tỏ ra yếu kém, còn khỏi bàn

tới việc hạ thấp mình, hiện tại toàn thân cô trần truồng quỳ gối dưới người anh, vì anh làm chuyện này.

Cô đã làm rất nhiều vì anh, cho dù mình đầy thương tích vì anh cũng sẵn lòng bỏ mặc mọi thứ để ở bên cạnh anh, anh có đức hạnh gì có thể khiến cô bằng lòng chiều mình như vậy chứ?

Dung Tư Hàm nghe Phong Trác Luân nói xong, cô hơi lùi lại ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt xinh đẹp của anh là vẻ sắc dục, là u ám không thể tan đi... còn có sự thương yêu đau lòng sâu lắng đối với cô.

Chỉ có cô biết, chỉ có cô có thể nhận thức, người đàn ông này yêu mình bao nhiêu.

Dung Tư Hàm muốn làm điều này chỉ là muốn anh biết được, cô cam tâm tình nguyện khuất phục anh, cô muốn anh thoát khỏi quá khứ âm u, dám đối mặt chính mình, dám đối mặt Phong Du đã qua đời, dám đối mặt tất cả.

Cô hơi cong môi về phía anh, trở lại ngậm vật cứng kia lần nữa, vả lại càng ngậm sâu hơn.

Miệng cô nhỏ, dù cố gắng bao nhiêu nhưng nhiều nhất chỉ có thể nuốt vào hai phần ba, đôi mắt đỏ tươi của anh ngày càng đậm, nhưng đè nén không ép cô nuốt vào hết.

Trước, sau, mút, ngậm, liếm... mặc dù cô chưa bao giờ làm những cái này, nhưng sự lĩnh hội lại rất mạnh, bên tai là tiếng thờ đốc áp lực và nặng nề của anh, gò má cô hóp lại, cố gắng làm đủ mỗi một chi tiết.

Cảm giác được vật cứng rắn nóng bỏng trong miệng lại căng trương vài phần, cô hơi khẽ cười ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn về phía anh.

Ánh nhìn kia vào lúc toàn thân kéo căng, phần cuối của vật kia có ý muốn bắn ra, nhìn thấy được ánh nhìn kia quả thực quyến rũ tới tận xương tủy.

Phong Trác Luân nhấn nhẹn nổi xung động gần lên đỉnh, đôi mắt anh lóe sáng, lúc này chậm rãi kéo ra nụ cười quyến rũ quen thuộc.

“...Bảo bối.” Anh thấp giọng mở miệng, lúc này rút vật cứng của mình ra khỏi miệng cô, anh khom lưng bồng cô lên từ trên mặt đất, anh nâng mông cô, ôm vào lòng giống như trẻ con mà nhìn cô.

Dung Tư Hàm vừa hầu hạ vật cứng rắn giữa hai chân của anh, phía dưới của cô vốn đã ướt đẫm, lúc này nghe được giọng anh cô càng cảm thấy toàn thân đặc biệt nóng.

“Anh cũng nên có qua có lại, em nói có phải không?” Phong Trác Luân ôm cô đặt trên vách tường, cắn mũi cô một cái, “Chiều hôm qua Kha Khinh Đằng giấu Doãn Bích Giới đã đưa Xuân Cung Đồ cho anh, anh xem qua từ đầu đến cuối một lần, trí nhớ của anh ấy mà...chắc là không quá kém, tối thiểu nhớ được mười tư thế.”

“Cái chúng ta làm trước đó gọi là nam cày nữ dệt; mà kiểu em vừa làm...gọi là rùng rúc thời tiêu.” Anh thong thả nâng lên đùi phải của cô đặt bên hông mình, sau đó di chuyển đẩy mình vào, “Bây giờ cái này gọi là mặt người hoa đào.”

Anh cúi đầu hôn lấy môi cô, một tay mơn trớn bờ lưng cô từ trên xuống dưới, phía dưới đẩy vào sâu một chút, hơi thở nóng hổi phả lên làn da cô: “Hoa đào ánh với mặt người đỏ tươi.”

Cô tựa trên vách tường lạnh lẽo, đồ mặt chịu đựng anh dùng sức tấn công chiếm lĩnh phía dưới, toàn thân cô rã rời đến mức chẳng nói nên lời.

Làm tư thế này được một hồi, lúc này anh lại bồng cô lên giường, nằm trên người cô, nâng mông cô lên đẩy mạnh vào.

“Cái này...là đơn giản nhất, rỗng bay phượng múa.”

Ra vào vững chắc, sức lực lại mãnh liệt, cô co rút càng ngày càng chặt, tiếng thở dốc cũng nặng nề hơn, chất dịch mỏng ở nơi giao hợp càng dính nhầy hơn, một cú nhấn cuối cùng anh đẩy vào quá sâu, cô rớt cuộc thét lên một tiếng, cơ thể cứng đờ.

Toàn thân Phong Trác Luân đỏ mề hôi đầm đìa, anh há to miệng thở gấp một hồi, sau đó đem hai chân non mịn của cô gập đến trước ngực cô, lộ ra vật mềm mại đỏ hồng, rồi lại đem chính mình đẩy vào lần nữa.

“Bảo bối, em đoán xem tư thế này gọi là gì, hửm?” Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt ý loạn tình mê của cô, hôn từ ánh mắt cô đến làn môi cô, “Anh nói cho em nghe được không, cái này gọi là uốn mình theo người.”

“...Em ở khuê phòng thêu thùa, anh bước trong hành lang uốn khúc, em là của anh.” Giọng anh truyền cảm mà mập mờ.

Dùng phương thức tình thơ ý họa, viết ra vần điệu sáng khoái phóng đãng nhất.

Dung Tư Hàm chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ càng lúc càng yếu, cô mở mắt ra nhìn anh, đáy lòng mềm mại đến mức không thể lấy gì thêm vào.

Anh dùng cách thức của mình chinh phục cô, mà cô cam nguyện bị chinh phục.

Anh càng phình to đến mức nóng hổi trong cơ thể, ra vào càng thêm dữ dội, da thịt non mềm của cô bị giày vò đến mức hơi phát đau, ai ngờ lúc này anh còn muốn nhắc hai chân cô đặt trên vai mình, đẩy vào sâu nhất.

Sự ù tai chóng chát, bên tai là tiếng thở dốc và tiếng cơ thể cọ xát, cô rã rời gục đầu, bị anh dùng sức cắn môi, nhận lấy tất cả nóng

bồng của anh.

Cơ thể hai người quấn chặt lấy nhau, không một khe hở.

Em chỉ thuộc về anh.

“Bám rông kè phượng...” Cuối cùng anh dốc sức ra vào mấy cái, ôm cô áp đảo trên giường, tất cả âm áp đều bắn vào trong cơ thể cô.

Toàn thân cô vừa run rẩy vừa thẹn thùng tê dại, lúc này cô nhắm mắt lại vươn tay véo lưng anh một cái.

“...Ngoan, đừng véo, anh biết anh không thể thỏa mãn em, hôm nay chỉ hoàn thành một nửa thôi, sáng ngày mai lại tiếp tục, được không?” Anh nằm bên cổ cô thoải mái thờ dài, trong âm thanh vẫn là ý cười bỉ ổi.

Dung Tư Hàm trợn mắt khinh thường muốn nói gì đó, trong hốc mắt lập tức ươn ướt cay xè, cuối cùng chẳng muốn nói gì vào lúc này.

Giữa bọn họ từng thiếu thốn rất nhiều sự yên ổn bình thản, sớm chiều làm bạn, thậm chí trong một thời gian rất dài đều đầy rẫy bấp bênh bất khoan, hiểu lầm chia lìa, xa cách tuyệt vọng... Bọn họ đã gặp rất nhiều ngăn trở so với những người yêu nhau bình thường.

Nhưng đây là cái thuộc về bọn họ, tình yêu từng là lửa nóng tuyệt vọng, mà hiện tại cô tự nguyện dùng sự kiêu ngạo và thật lòng cả đời để đổi lấy.

Là tình cảm lâu dài yên ổn.

**

Vào buổi sáng, thời tiết ngoài cửa sổ rất tốt, cảnh sắc mùa đông làm nền cho biệt thự sáng choang.

Đường Thốc đeo tạp dề, cười tủm tỉm từ phòng bếp đi tới, dùng vẻ mặt giống như tú bá trong Xuân Hoa Viện cao giọng nói: “Nào nào, các quan khách ăn sáng thôi!”

Trong phòng khách không một bóng người, hoàn toàn chẳng có ai đáp lại anh ta, nữ đầu bếp Đường ngốc mắt hửng, cầm cái đĩa dạo một vòng dưới lầu, vẫn không nhìn thấy nửa bóng người.

“Cốc cốc cốc.”

Lúc này ngoài cửa lớn truyền đến tiếng vang, anh ta đặt đĩa xuống đi qua mở cửa, nhìn thấy Phong Trác Luân bế Kha Ấn Thích đứng ở cửa.

“Haiz tôi nói mới sáng sớm các người đi đâu mất rồi?!” Hai tay Đường Thốc chống nạnh, bất mãn lải nhải, “Tôi nấu nhiều món ngon như vậy, thế mà một người cũng không có.”

“Bọn họ ra ngoài làm việc rồi, tôi đưa Ấn Thích ra ngoài ngắm tuyết.” Phong Trác Luân bế Kha Ấn Thích tiến vào, liếc nhìn anh ta một cái hỏi, “Vợ tôi đâu?”

“Vợ anh? Hàm Hàm? ...Ồ! Khi nào thì đổi giọng gọi vợ rồi!” Một tay Đường Thốc che miệng, cười như kẻ trộm.

Phong Trác Luân chẳng thèm để ý tới anh ta, nhét Kha Ấn Thích vào trong tay anh ta, rồi xoay người đi lên lầu.

“Này anh đừng đi chứ! Anh nói rõ trước đi, đứa con của Hoa Luân và Tiểu Hoàn Tử rốt cuộc gọi là gì mới hay? Shuke hay là Beita?! Shin-chan hay là Conan?! Tôi muốn làm ba nuôi! Tôi muốn làm ba nuôi!” Đường Thốc bế Kha Ấn Thích hô quang quác với bóng lưng của Phong Trác Luân.

Lúc này, bạn nhỏ Kha Ấn Thích được anh ta ôm trong lòng cảm thấy đầu óc choáng váng, cậu bé tình cờ lấy ra một thứ gì đó từ trong túi áo nhỏ, bình tĩnh nhét vào trong miệng anh ta.

“A a...” Đường Thốc bất ngờ không kịp đề phòng, miệng ngậm khối tuyết gào khóc kêu la, anh ta ôm đứa nhỏ trong lòng, không muốn làm cũng không được, trừng to mắt phun máu trong lòng.

Đệch! Không hổ là con trai của vợ chồng Smith thủ lĩnh hắc đạo! Mới nhỏ vậy đã biết chơi ám sát!

Mà bạn nhỏ Kha Ấn Thích vẫn giữ khuôn mặt tỉnh bơ, khóe miệng lại hơi cong lên khó mà nhận ra.

...

Khi Phong Trác Luân đẩy cửa phòng đi vào thì Dung Tư Hàm đã tỉnh dậy.

Trên người cô đã mặc áo ngủ, đang cầm di động ở trên giường gọi điện thoại.

Khuôn mặt cô nở nụ cười dịu dàng, dung mạo xinh đẹp này ở trong nắng sớm lại khiến trái tim anh đập mạnh, anh theo bản năng thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi qua bên cạnh cô.

“Dạ...được. Hôm nay là ngày mấy ạ?” Cô cầm điện thoại nói chuyện, lại bị anh ôm lấy từ phía sau, quanh thân lập tức vương vấn không khí mát lạnh của tuyết và mùi hương độc đáo trên người anh, khiến bàn tay cô cầm di động mềm xuống ngay mấy phần.

Phong Trác Luân ôm cô, cúi đầu nhìn mấy dấu vết mập mờ ở trước ngực và cổ cô, anh có ý xấu, cười bỉ ổi rồi ghé sát mút thêm mấy dấu, cuối cùng còn tiến gần bên tai không nghe điện thoại của cô, nhỏ giọng cất tiếng: “Vợ ời...”

Giọng anh khàn khàn êm tai, hai chữ vô cùng đơn giản này thốt ra khiến toàn thân nóng lên, má cô ửng đỏ, âm thanh tạm dừng một chút.

“Là cậu ta ư?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam ôn hòa chất phác.

Dung Tư Hàm hơi khấn trương, theo bản năng bấm nút loa ngoài trên màn hình.

“Người bên cạnh con, là cái cậu môi hồng răng trắng kia sao?” Âm thanh mang theo ý cười của Dung Thành trong di động phát ra.

Lúc này, sự khấn trương của cô lập tức tiêu tan, nhin không được phì cười.

Phong Trác Luân mặt trắng nhố đối với bố vợ tương lai dù sao cũng không thể đùa giỡn ngả ngớn, anh chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, cung kính cất tiếng: “Chào bác trai.”

Dung Thành ừ một tiếng, trong âm thanh là ý cười: “Thế nào? Tính xấu của Hàm Hàm nhà tôi, cuối cùng cậu vẫn nhẫn nhin được à?”

Dung Tư Hàm hừ nhẹ một tiếng, khoe mắt Phong Trác Luân không giấu được ý cười, đắn đo một lúc lâu anh mới nói: “Bác trai, khiến cô ấy đau lòng khổ sở đều do cháu không tốt, lật lọng khiến bác chê cười cũng là cháu không tốt, Hàm Hàm tốt lắm, cô ấy đối với cháu...thật sự tốt lắm, cảm ơn bác.”

Anh luôn luôn ăn nói sắc bén, hiếm khi nói năng lộn xộn như vậy.

Anh thật sự rất muốn cảm ơn người đã sinh ra cô nuôi dưỡng cô, bởi vì bọn họ mới có được cô, kiên cường, dũng cảm... Có thể vì anh và cô mà kiên trì đến bây giờ, xứng đôi với anh hơn bất cứ ai trên đời này.

“Ừm, tốt hay không tốt, chờ trở lại thành phố S cậu từ từ nói với tôi, đương nhiên còn có mẹ của Hàm Hàm, tôi nghĩ bà ấy càng muốn nghe lời cậu nói hơn.” Dung Thành từ tốn, “Ai cũng nói mẹ vợ nhin con rể càng nhin càng thuận mắt, cậu nói phải không?”

“Ai giả cho anh ấy...” Dung Tư Hàm nghe Dung Thành nói xong thì bĩu môi, lẩm bẫm một câu với người đang ôm cô.

Phong Trác Luân thấy vẻ con gái ta đây hiếm có của cô, ý cười dịu dàng tại khóe miệng càng phóng đại hơn, anh đáp ứng với đầu dây bên kia.

“VẬY ĐI, qua mấy hôm nữa là tết âm lịch, cậu và Hàm Hàm trở về cùng mừng năm mới với chúng tôi, nước ngoài có tốt bao nhiêu cũng không bằng đất nước mình gia đình sum họp náo nhiệt có phải không.” Dung Thành dừng một chút, căn dặn chu đáo, “Quà gặp mặt gì đó không cần tới, chỉ cần hai đứa trở về thôi, được không?”

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô, cô đang ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng tỏ phản chiếu ánh mắt của chính mình.

“Vâng.” Anh hôn lên mắt cô, nói với điện thoại ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: An Yên / Beta: Sam

Cúp điện thoại, Phong Trác Luân hít một hơi thật sâu rồi đặt di động lên giường, anh nghiêng cằm cúi đầu nhìn người trong lòng.

Giữa lông mày Dung Tư Hàm tràn đầy màu hồng nhợt nhạt và mềm mại, nhất thời vẫn chưa biến mất.

Mà trong ánh mắt sáng ngời của cô phản chiếu hình ảnh của anh, là một người căn bản không dựng nổi một cái gai trên người, một người căn bản không có cách nào tách mình khỏi cô.

Anh nhìn cô một lúc lâu, kéo cô ôm vào lòng mình, nhẹ nhàng vùi gương mặt vào tóc của cô.

“...Ừm, nếu một anh chàng mặt trắng nhỏ muốn cưới em, anh ta ngoại trừ có gương mặt môi hồng răng trắng kia thì còn cần những gì nữa?” Âm thanh sâu kín của anh vọng ra từ giữa tóc của cô, giọng nói đùa giỡn, nhưng trong câu chữ gần như rất nghiêm túc.

Dung Tư Hàm để mặc cho anh ôm, tim đập càng lúc càng nhanh, dường như bên tai có thể nghe được nhịp tim mạnh mẽ của mình hết lần này đến lần khác.

Trong phòng ngủ không có người nói chuyện, im lặng đến kỳ lạ, trận tuyết ở New York càng lớn hơn bên ngoài cửa sổ, một màn sương mù, chiếu vào bên trong kính trong suốt phản chiếu thân ảnh hai người đang ôm nhau trên giường.

“Phong Trác Luân, đây là lời cầu hôn của anh sao?” Một lúc sau, cô nhếch khóe miệng, nhẹ giọng nói, “Anh hiểu con người của em, mặc dù em không đặc biệt để ý lắng mạn linh tinh, nhưng chuyện này em vẫn không chấp nhận vui đùa.”

“À, người ta thường nói lời nói của đàn ông đang làm hoặc là sau khi làm xong thì đừng coi là thật, không phải tối hôm qua anh đã nói rồi à, cho nên miễn cưỡng có thể tính là nghiêm túc đi.” Ngón tay anh xoa nhẹ đuôi tóc cô, âm cuối có hơi lên giọng, nhưng cũng khó nén một chút gấp gáp, “Về phần của hồi môn...anh mua lại Xuân Cung Đồ từ Kha Khinh Đăng, thế nào.”

“...Vậy rốt cuộc là của hồi môn cho anh hay cho em?” Nụ cười trên môi cô càng lúc càng tươi.

Giọng nói của anh vừa lười biếng vừa trầm thấp cười: “Em cũng biết con người của anh, ngoại trừ khả năng khiến em sung sướng thì cũng không còn gì khác.”

“Vậy anh định giới thiệu bảy mươi hai tư thế của anh cho ba mẹ em để làm sính lễ à?” Cô từ tốn nói.

“Chỉ cần ba mẹ em không bị anh làm tức ngất xỉu... Anh quả thật định làm như vậy.” Lúc này anh xoay người cô đè trên giường, cúi đầu dùng cái mũi cao cọ cọ cái mũi nhỏ của cô, đáy mắt càng lúc càng mềm.

Dung mạo của hai người rất đẹp, cứ nằm như vậy ở trên giường, cũng không làm bất cứ chuyện gì, chỉ nhìn vào ánh mắt của nhau, trên gương mặt đều nở nụ cười như gió xuân.

“Em sẽ ngồi xem trò hay.” Cô chun mũi rồi vươn hai tay vòng qua cổ anh, “Ừm... Dựa vào gương mặt môi hồng răng trắng này của anh, còn cái miệng có thể đổi trắng thay đen, em đoán bọn họ nhất định bằng lòng gả con gái cho anh.”

“Đợi thông qua cửa của bọn họ rồi, anh lại tới cửa ải của em, hiến thân hiến nghệ... Anh hãy dùng hết sức, em sẽ miễn cưỡng cân nhắc xem xem.” Tuy cô đang cười song đáy mắt dần dần có chút ươn ướt.

Từ trước đến nay cô không phải là người dễ dàng xúc động, rất ít khóc, rất ít bi thương, tinh thần rất ít buồn bã.

Nhưng hiện tại, cô càng ngày càng buồn bã, dù cho anh đang ở nơi cô chạm đến được nhưng cô vẫn cảm thấy lo sợ.

Ai cũng nói khi tình cảm lâu dài, cần gì sớm tối ở bên nhau.

Nếu sự bình yên như vậy không dễ có được, khiến người ta mong muốn cho dù chỉ có một giây đồng hồ cũng muốn nhìn thấy lẫn nhau, tầm mắt, lỗ tai, hơi thở... Trong mọi giác quan, hy vọng mọi thời khắc và địa điểm liên quan tới em...nơi nào cũng đều là anh.

“Được.” Âm thanh của anh khàn khàn, thấp giọng nở nụ cười, cười đến ho nhẹ hai tiếng.

...

Ngày đó từ New York trở về, tuyết rơi liên tục nhiều ngày rớt cuộc ngừng nghỉ.

Vì muốn che dấu tai mắt, Doãn Bích Giới không sắp xếp máy bay tư nhân đưa bọn họ trở về mà giúp bọn họ mua vé hạng phổ thông bình thường, hơn nữa âm thầm cử người bảo vệ bọn họ trên máy bay.

Trước thời gian đi vào cửa, bọn họ vẫn luôn nghỉ ngơi trong phòng riêng tại sân bay, sau khi nữ nhân viên đến nhắc nhở bọn họ về thời gian, Đường Thốc hít sâu một hơi, đột nhiên khom lưng bế Kha Ân Thích từ trong tay Doãn Bích Giới, sau khi hôn mạnh mấy cái thì anh ta bắt đầu gào khóc.

Trận khóc lóc của anh ta đoán chừng người ngủ say như chết cũng bị anh ta làm thức tỉnh, nữ nhân viên sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, dường như nhanh chân chạy ra bên ngoài.

“Đường ngọc, lập tức đem móng vuốt của anh rút khỏi người con trai tôi.” Mặt Doãn Bích Giới không chút thay đổi nhìn Đường Thốc đang ôm con trai mình khóc đến ruột gan đứt đoạn, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dung Tư Hàm nhìn mà phì cười, trông thấy khuôn mặt nhóc Kha Tử bị méo mó đến mức sắp phát ra tiếng, cô vội vàng đi tới bế đứa nhỏ giải thoát từ trong tay Đường ngọc: “Anh làm gì vậy? Đừng làm đứa nhỏ bí hơi chứ?”

“Hức hức...” Đường Thốc dụi mắt, hơi thở yếu ớt nức nở, “Tuy nhóc mặt than này mỗi ngày dầy vò tôi từ sáng đến tối, nhưng người ta vẫn không nở xa nó... Hức hức... Về sau không biết đến khi nào mới có thể được gặp lại... Người ta thật sự...”

“Ngừng!” Doãn Bích Giới day day huyết thái dương, nhìn anh ta lạnh lùng nói, “Nếu anh còn nói ‘người ta’ hay là ‘hức hức’ nữa, tôi sẽ bắn rơi đầu anh để cho con tôi cầm trong tay chơi!”

“Đừng!” Đường Thốc sợ tới mức nhe răng, bỗng nhiên vang lên tiếng nấc.

Tiếng nấc này càng vang dội hơn ở trong phòng nghỉ, Dung Tư Hàm ôm Kha Ấn Thích nhìn tên dờ hơi kia, cười đến suýt nữa không đứng thẳng nổi, Phong Trác Luân và Kha Khinh Đằng ở bên cạnh đã uống xong chai rượu, lúc này quay đầu nhìn bọn họ.

Trong tầm mắt anh chỉ có gương mặt Dung Tư Hàm cười thật rạng rỡ dưới ánh nắng tươi đẹp, cô bế bạn nhỏ Kha mặt than tuấn tú lại đáng yêu trong tay, một lớn một nhỏ, nhưng lại rất hài hòa.

Anh đột nhiên rất muốn biết, nếu có một ngày như vậy, trong tay cô bế đứa con của bọn họ, tuyết rơi trời mưa, bầu trời trong xanh,

sau đó chờ anh về nhà, cô cứ như vậy ôm cục cứng kế thừa dung mạo của hai người họ cười vui vẻ trông chờ anh về nhà, đó là một cảnh tượng như thế nào?

“Keng.” Kha Khinh Đẳng ngồi bên cạnh anh lúc này vươn ngón tay gõ nhẹ trên ly rượu của anh một cái.

“Hả?” Anh nhìn quá mê mẩn, miễn cưỡng mới thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu nhìn người bạn thân bên cạnh.

“Quà tân hôn, muốn tôi tặng cái gì.” Tiếng nói và vẻ mặt Kha Khinh Đẳng vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, trên gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Bàn tay Phong Trác Luân nắm thành quyền đấm bờ vai anh bạn, một lúc lâu sau anh cong môi nói: “Tôi sợ cậu không nở nhường lại thôi.”

Kha Khinh Đẳng nhíu mày, bình thản nói: “Nói thử xem.”

“Xuân Cung Đồ cuốn tiếp theo.” Phong Trác Luân gằn từng tiếng, “Mấy ngày trước cậu đưa tôi là cuốn đầu.”

Kha Khinh Đẳng trầm ngâm một lúc, tầm mắt dừng trên vợ mình một lúc lâu, anh chẳng nói gì gật đầu.

“Nỡ bỏ sao? Không phải hai người còn muốn một đứa con gái à?” Phong Trác Luân biếng nhác búng ngón tay, “Thử lại lần nữa từ đầu đến cuối, chắc là sẽ có.”

“Không cần, tôi đã nhớ kỹ.” Kha Khinh Đẳng từ trên ghế đứng dậy.

“Ngoài việc ghi nhớ danh sách gián điệp, bây giờ cậu còn sở thích ghi nhớ thứ này à, chúng ghét phụ nữ?” Phong Trác Luân trêu đùa.

Kha Khinh Đẳng nhanh chóng đá anh một cước, lúc này đi qua đón lấy Kha Ân Thích ở trong tay Dung Tư Hàm, anh nói với bọn họ: “Chờ thêm hai ngày nữa tôi và Bích Giới sẽ mang theo Ân Thích đến thành phố S ở lâu dài.”

“Đừng hiểu lầm, tớ không vì nhớ cậu.” Doãn Bích Giới ngồi trên sô pha ngẩng đầu nhìn Dung Tư Hàm, “Khí hậu New York lạnh quá, vẫn nên về nước mừng năm mới tốt hơn, hơn nữa ba mẹ tớ cũng nhớ Ân Thích.”

Dung Tư Hàm nhìn người bạn thân với mình từ nhỏ đến lớn, khóe miệng cô cười càng tươi hơn.

Ngoài miệng Doãn Bích Giới luôn luôn không tha người nào, cho dù trong lòng cô biết rõ, suy cho cùng còn chưa nghe ngóng được chuyện bên kia, bọn họ muốn ở nơi cách mình gần nhất, có thể săn sóc bảo vệ mình và Phong Trác Luân.

Có được bạn bè như vậy, còn cầu mong gì hơn?

Cùng thở chung bầu không khí, sinh tử cùng nhau.

**

Sau khi Đường Thốc đến thành phố S thì trực tiếp chuyển chuyến bay đi Hồng Kông, Dung Tư Hàm cố ý không nói thời gian về nước cụ thể với Dung Thành và Lý Lị, cũng không làm phiền Tiểu Khổng tới đón, cô cùng Phong Trác Luân tự trở về nội thành.

Về đến nhà đã gần lúc hoàng hôn, Dung Tư Hàm đặt hành lý trong tay xuống, quay đầu mỉm cười nhìn người phía sau.

Ánh đèn ở lối đi chiếu vào lộ ra đường nét trên gương mặt hết sức nhu hòa, trên tay Phong Trác Luân xách hành lý đứng phía sau cô, anh nhìn cô nhưn mày: “Án chuông cửa đi, ba mẹ của em nhất định không kịp chờ để nhìn anh chàng môi hồng răng trắng lại đến nữa.”

Trong lòng Dung Tư Hàm nhỏ giọng mắng câu bỉ ổi, nhin cười rồi ấn chuông cửa.

Tới mở cửa là Lý Lệ, bà đang mặc tạp dề, nhìn thấy người đứng ở cửa thì ngẩn ra, đôi mắt sau mắt kính chột lóe, mất một lúc lâu bà mới mở cửa, cao giọng nói: “Vào đi.”

“Mẹ.” Dung Tư Hàm đi vào phòng đặt hành lý xuống, bước mấy bước đi lên ôm Lý Lệ từ đằng sau, dịu dàng nói, “Con trở về rồi.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của con gái ở bên tai, Lý Lệ lắng nghe mà mũi bỗng nhiên xót xa, sau khi hô hấp của bà bình tĩnh lại, mới từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng “hừ”.

“Cháu chào bác trai, bác gái.” Phong Trác Luân đóng cửa lại đi vào, lịch sự mỉm cười, “Chúc mừng năm mới.”

Tướng mạo người đàn ông trẻ tuổi vốn đã cực kỳ đẹp, dáng vẻ dịu dàng lại lễ phép, dù là ai cũng không dễ dàng cự tuyệt được.

Lý Lệ bị con gái ôm, thái độ vốn đã dịu đi mấy phần, tất nhiên sẽ không khát khe nói điều gì, bà thản nhiên gạt đầu với anh, quay đầu nhìn Dung Tư Hàm nhẹ nhàng trừng mắt liếc cô một cái.

Dung Tư Hàm nháy mắt nhìn anh, lúc này cô nhìn thấy Dung Thành chấp tay sau lưng đứng ở cửa phòng sách mỉm cười nhìn bọn họ, cô vội vàng chạy tới chỗ ông, ôm lấy cánh tay ông, cất giọng cười tủm tỉm nói: “Ba!”

Dung Thành đưa tay xoa đầu cô, ông nhìn Phong Trác Luân đứng một bên mặt mày hiền lành bảo: “Bên ngoài lạnh chứ? Lại đây ngồi, tôi vừa mới pha ấm trà nóng, uống vào đảm bảo dạ dày thoải mái, đợi lát nữa sẽ ăn cơm, hôm nay mẹ Hàm Hàm tự mình xuống bếp.”

Khóe miệng Phong Trác Luân cong lên, nhìn Lý Lệ nói: “Cám ơn bác gái, bác vất vả rồi.”

“Ông thật nhiều chuyện.” Lý Lị liếc nhìn chồng mình, xoay người trở lại phòng bếp.

Dung Thành thấp giọng cười hai tiếng, kêu bọn họ ngồi xuống sofa, vừa rót trà trên bàn trà cho bọn họ vừa nói chuyện phiếm cùng Phong Trác Luân: “Sau hôm cậu nấu ăn lần trước, thực ra ở trong lòng mẹ Hàm Hàm đã thích cậu rồi, hôm nay bà ấy muốn làm thử làm món ăn cậu đã làm, bận bịu từ sáng đến tận bây giờ.”

“Món ăn ba nấu mới là ngon nhất.” Dung Tư Hàm thoải mái tựa bên cạnh Dung Thành, miệng lẩm bẫm.

“Khi Hàm Hàm còn nhỏ tôi và mẹ con bé đã từng nói.” Dung Thành cúi đầu nhìn con gái, rồi ngẩng đầu nhìn Phong Trác Luân cười, “Tôi và bà ấy nói, sau này ai cưới Hàm Hàm sẽ gặp vận xui rồi, con bé giống mẹ nó, vừa bướng bỉnh lại khó hầu hạ.”

Phong Trác Luân trầm ngâm một lúc, gương mặt rất nghiêm túc: “Cháu không dám nói giống bác gái, nhưng cô ấy quả thật là thế ạ.”

Dung Thành cười vui vẻ, lúc này lại nghe giọng nói Lý Lị từ phòng bếp: “Tôi bận rộn quá có ai phụ giúp không đây.”

“Gọi anh đấy.” Dung Tư Hàm nhíu mày, ý bảo Phong Trác Luân.

Trong lòng Phong Trác Luân hiểu rõ nhất, ba vợ đối với môi hồng răng trắng thì vẻ mặt vẫn rất ôn hoà, nhưng người mẹ vợ này... thật đúng là rất khó nói.

“Đi đi.” Lúc này Dung Thành cũng mở miệng, gật đầu với anh.

...

Khi Phong Trác Luân đi vào phòng bếp thì Lý Lị đang xào rau, thấy anh đi vào, Lý Lị cũng không nói gì, bà đưa tay chỉ cái chén bên cạnh nói: “Đánh trứng là được rồi.”

“Dạ.” Anh gạt đầu, đi sang bên cạnh nghiêm túc đánh trứng.

Lý Lệ vừa xào rau vừa quan sát anh, lúc này vẻ biếng nhác tùy ý vốn rõ ràng trên người anh đã cố ý thu trở về, dáng vẻ đánh trứng rất nghiêm chỉnh.

Nhìn một lát, vẻ mặt của Phó Trưởng phòng Lý đã dịu đi mấy phần, lúc này bà nhin không được mở miệng nói: “Đừng đánh nữa, lòng đỏ trứng đã hoàn toàn hòa tan rồi.”

Phong Trác Luân dừng tay, không còn dáng vẻ luôn nhàn hạ, anh vội vàng đặt cái chén trên bàn bếp.

Khóe miệng Lý Lệ nở nụ cười, trên mặt vẫn bình thản nhìn anh: “Cậu thích thành phố S không?”

Anh lập tức gạt đầu, giọng nói có chút căng thẳng: “Cháu đã từng nói với Hàm Hàm, nơi này là nơi cháu thích nhất.”

“Ừm,” Lý Lệ đổ trứng vào trong nồi, “Hồng Kông hay là nước Pháp, nơi chốn có tốt bao nhiêu cũng không bằng ở đây đón năm mới náo nhiệt, mỗi năm Hàm Hàm đều trở về mừng năm mới cùng chúng tôi, dù trên thế giới có bao nhiêu việc quan trọng cũng không sánh bằng người một nhà đoàn viên.”

Anh không nói gì, chỉ gạt đầu.

“Sau này... nói không chừng bữa cơm tất niên sẽ phải giao cho cậu, xem cho kỹ.” Khi nói lời này Lý Lệ đưa lưng về phía anh.

Phong Trác Luân ngẩn ra, hồi lâu sau khóe miệng cong lên nụ cười xinh đẹp, rồi dần dần đượm thêm ý trong veo lại hư hỏng đã lâu không gặp.

Lúc này chuông cửa bên ngoài bỗng nhiên vang lên, phòng bếp gần cửa chính, anh đang chuẩn bị đi mở cửa thì Dung Tư Hàm đi tới trước anh, mở cửa ra.

“Chị?”

Ngoài cửa là Dung Tiến đang đỡ bụng mang thai, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, còn Cù Giản thì đang xách một ít quà tết trong tay đứng bên cạnh vợ mình ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: An Yên / Beta: Sam

Vẻ mặt Dung Tiễn trông rất ngạc nhiên, lại có chút ần ần phức tạp, mà Cù Giản đứng bên cạnh vợ mình thì gật đầu với Dung Tư Hàm, trên gương mặt vẫn lạnh nhạt giống như nước.

Dung Tư Hàm nhìn bọn họ, cô muốn mở miệng nói gì đó nhưng chẳng thể thốt ra gì.

Trong khoảng thời gian ngắn đứng ở ngoài cửa, mọi người nhận thấy có chút xấu hổ.

Phong Trác Luân nhìn cảnh tượng này, hơi sụp mắt xuống, một lúc lâu sau anh thanh thần tựa vào cửa phòng bếp, vô tư lự cười với bọn họ: “Hai người đến rồi.”

Bốn chữ này thốt ra từ miệng anh ngược lại cảm thấy dường như hơi ngạo mạn, Dung Tư Hàm nghe xong thì bừng tỉnh, cô khom lưng giúp bọn họ lấy dép từ tủ giày.

“Ai tới vậy?” Lúc này Dung Thành cũng từ ghế sofa đứng dậy, ông đi đến huyền quan nhìn thấy bọn họ liền cười nói, “Lục Lục, Cù Giản sao hai đứa lại đến đây? Mau vào đây ngồi đi.”

“Bác cả, chúng con vừa ăn cơm ở chỗ ba mẹ, con và Lục Lục mang một ít quà sang bên này cho hai bác.” Cù Giản đặt những thứ đang cầm trong tay xuống, rồi đưa tay cẩn thận đỡ eo Dung Tiễn, cười lịch sự, “Không nghĩ tới Hàm Hàm đã trở về, mọi người nhất định có rất nhiều lời muốn nói, chúng con sẽ không ở lâu.”

Anh ta nói năng lịch sự lễ phép, nhưng nghe vào tai Dung Tư Hàm ngược lại cảm thấy thật trống rỗng nhạt nhẽo, Dung Tiễn vẫn luôn nhìn Dung Tư Hàm, ánh mắt thường ngày sống động nay có phần hơi mờ nhạt.

“Hôm nay mẹ Hàm Hàm đích thân xuống bếp nấu cơm.” Dung Thành chấp tay sau lưng từ tốn nói, tầm mắt dừng trên người mấy tiểu bối.

Phong Trác Luân hít sâu một hơi, lúc này anh đi tới, từ sau lưng nhẹ nhàng nắm tay Dung Tư Hàm, bình tĩnh nhìn Cù Giản và Dung Tiễn: “Đã đến rồi thì ngồi một lúc hăng về.”

Hiếm khi thấy anh nói chuyện nghiêm túc, tựa như dòng nước ấm trong lòng bàn tay truyền tới trái tim, Dung Tư Hàm nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt cũng dần dần dịu dàng: “Lục Lục đang mang thai thời kỳ cuối, dù sao vẫn phải cẩn thận, nghỉ ngơi một lúc rồi đi.”

Mấy câu đơn giản, Dung Tiễn nghe được sự che chở của Dung Tư Hàm mà cảm thấy mũi chua xót, vành mắt lập tức ửng đỏ dùng sức gạt đầu.

...

Phong Trác Luân đi vào phòng bếp tiếp tục làm trợ thủ giúp Lý Lệ, Dung Tư Hàm đem hành lý chuyển vào phòng, lúc đi ra cô liền thấy Dung Tiễn đang đứng ở chỗ rẽ cầu thang nhìn mình.

“Sao em lại đi lên đây?” Thấy Dung Tiễn cố gắng đi lên cầu thang với cái bụng lớn như vậy, Dung Tư Hàm nhíu mày, cô vội vàng đi qua đỡ vai em gái đi đến phòng ngủ, để em gái ngồi xuống sofa.

Dung Tiễn không nói gì, trong ánh mắt mở to nhìn Dung Tư Hàm sắp chảy ra nước mắt.

Dung Tư Hàm vừa đi lấy tấm chăn giúp em gái thì thấy em gái khóc, bước chân cô chợt khựng lại.

“Chị, em xin lỗi...” Dung Tiễn nhìn Dung Tư Hàm, âm thanh nghẹn ngào đứt quãng, “Chị đừng giận em được không, đừng không nói chuyện với em, đừng phớt lờ em...”

Người ngày thường đầy sức sống như vậy lại đang ở trước mặt cô khóc lóc như đứa trẻ, âm thanh cũng thay đổi.

Dung Tư Hàm nhìn em gái một lúc lâu, cô thở dài một hơi, lúc này đi đến trước mặt Dung Tiễn, cầm tấm chăn cẩn thận đắp trên người em gái, sau đó cô ngồi xổm xuống lấy khăn giấy lau nước mắt cho em gái.

“Em thật sự không làm sai gì hết, không cần xin lỗi.”

Dung Tiễn nghe xong lời nói của cô thì nước mắt rơi dữ dội hơn, Dung Tiễn chậm rãi vươn tay ôm vai cô, tựa vào bên tai cô nhỏ giọng khóc thút thít nói: “Chị... Chúng ta sẽ không thể quay về giống như trước đúng không? Từ nay về sau dù cho chúng ta ở cùng có bao nhiêu vui vẻ, cũng sẽ không bao giờ có thể thân thiết gắn bó như trước nữa đúng không, chị đừng gạt em, em biết... Em biết chị vĩnh viễn sẽ không đối với em giống như trước nữa.”

“Em không biết làm thế nào mới có thể giống như trước đây, em biết có nói bao nhiêu lời xin lỗi cũng vô ích.”

Cảnh còn người mất, đây nhất định là chuyện bất đắc dĩ nhất.

Đã từng là chị em không giấu nhau điều gì, là người thân giúp nhau trong lúc hoạn nạn, chia sẻ vui buồn cùng nhau, ngay cả một ánh mắt cũng hiểu ý nhau.

Tuy thân thiết gắn bó từ nhỏ, đột nhiên bắt đầu từ ngày nào đó, dáng vẻ ở chung không còn giống như lúc ban đầu.

“Lục Lục.” Cô lấy khăn giấy lau vành mắt ửng đỏ của Dung Tiễn, tay kia chậm rãi vỗ sau lưng Dung Tiễn, “Em trăm ngàn lần đừng nói xin lỗi nữa.”

“Chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa, em không làm chuyện gì có lỗi với chị, chị cũng không có lỗi đối với tình cảm của hai chị em chúng ta, cho nên chúng ta không ai nợ ai, hoàn toàn không cần nhắc tới xin lỗi.” Ánh mắt cô bình tĩnh, “Đây là chuyện không cần xin lỗi, chị thích anh ấy, anh ấy không thích chị, hai em thích lẫn nhau, chuyện này rất bình thường, không có người thứ ba, không ngoại tình, anh ấy chọn em muốn bảo vệ em, anh ấy cũng đâu có làm gì sai.”

“Lục Lục, em đã lập gia đình, cũng sắp làm mẹ rồi, chị là dì của con em, bất luận là trai hay gái, chị sẽ đối tốt với đứa bé, giống như chị đối với em hồi nhỏ vậy.”

“Chị.” Dung Tiễn khịt khịt mũi một lúc lâu, rồi nhìn cô nhẹ giọng nói, “Bây giờ em mới hiểu được từ bé em dường như không có đầu óc trong cuộc sống, ngày bé chị che chở cho em, trưởng thành rồi thì Cù Giản bảo vệ em, em không học được sự kiên cường và lý trí của chị, em là một người rất thất bại.”

“Nếu có một người có thể giúp em chống đỡ mọi chuyện, em ở dưới sự che chở của anh ấy tùy ý làm bậy thì làm sao? Anh ấy tình nguyện, em toại nguyện, có chỗ nào không tốt chứ?” Dung Tư Hàm nhẹ nhàng véo mặt Dung Tiễn, “Về phần có thể trở về trước đây không, chúng ta đều không biết được, cách thức ở chung tất nhiên không giống như ngày bé nữa, chúng ta có thể giới của riêng mình, có lẽ chúng ta không hiểu thế giới của lẫn nhau, nhưng em phải nhớ kỹ, chúng ta mãi mãi là gia đình.”

Tuổi tác càng lớn, ai trong chúng ta cũng không thể nào còn đáng vẻ như lúc ban đầu, có trải qua nhiều cách trở và hiểu lầm thì đó cũng là quá khứ.

Dù cho thay đổi nhiều lại xa lạ hơn nữa, có thể giữ lại vị trí đặc biệt cho đối phương, không thể thay thế.

Thật lâu sau, Dung Tiễn dùng sức gật đầu, dùng trán huých vào cằm Dung Tư Hàm: “Chờ chúng ta già đi, chúng ta có thể trở lại nơi

hồi bé chơi đùa được không?”

“Được.” Dung Tư Hàm đem khăn giấy đặt trong tay em gái, cô đứng dậy ngồi lên sô pha, “Được rồi đừng khóc nữa, lát nữa đi xuống không chừng thấy sắc mặt của em thay đổi Cù Giản lại hỏi tội chị.”

“Chị, chị thật sự muốn lấy Phong Trác Luân sao?” Dung Tiễn lau ít nước mắt nơi khóe mắt, ngay sau đó hỏi, “Bác cả, sao hai bác lại đồng ý? Chị thật sự muốn sống cả đời với anh ta sao?”

Tướng mạo Phong Trác Luân không có gì để nói, nhưng tướng mạo vĩnh viễn không xem như cơm ăn qua ngày được, hai người sống với nhau cần phải bao dung và thông cảm nhiều cho nhau, chị ưu tú như vậy, lấy anh ta rồi sau này không phải vất vả lắm sao?

Dung Tư Hàm bắt chéo chân tựa vào sô pha, ánh mắt dừng tại một điểm trong không khí thật lâu, vẫn không nói gì.

Lúc này dưới lầu truyền đến tiếng Dung Thành gọi bọn họ xuống ăn cơm, cô đứng dậy dìu Dung Tiễn, cùng em gái đi đến giữa cửa, cô đột nhiên dừng bước chân.

“Bây giờ chị mới hiểu được, lúc ấy chị không xem trọng sự si mê của Thiệu Tây Bội đối với Phó Chính, thật là mắc một lỗi lớn.” Cô cười nhẹ.

Người có lý trí tới đâu, sau khi gặp người như vậy, tất cả nguyên tắc và lý lẽ đều trở nên không có tác dụng, trong mắt trong lòng bị người đó chiếm giữ đến nỗi chẳng nhìn thấy gì cả.

**

Người một nhà vui vẻ ăn xong bữa cơm, Dung Thành bật tivi ở trong phòng khách, trên bàn còn lại đồ ăn thừa và chén đĩa, Lý Lị đã nấu một bàn ăn lúc này bà đứng cạnh bàn chỉ huy chồng mình: “Lão Dung, ông đi rửa chén đi.”

Dung Thành không có ý kiến, nhưng chẳng hề di chuyển bước chân, ông chỉ khẽ mỉm cười mở miệng nói: “Để Hàm Hàm đi, mỗi lần trở về chỉ biết ăn rồi lại nằm, sau này lập gia đình thì làm sao.”

Dung Tư Hàm đang trò chuyện cùng Dung Tiễn, quả quyết coi như không nghe thấy, cô còn dờn tâm mắt sang Phong Trác Luân ở bên cạnh.

Người nào đó từng khoe khoang hiểu lòng người muốn cho cha mẹ vợ càng nhìn càng thuận mắt muốn đẩy mình trên nơi đầu sóng ngọn gió, anh vẫn rất phối hợp từ trên sô pha đứng dậy: “Bác gái, để cháu giúp bác.”

Lý Lị gạt đầu, trước tiên thu dọn chén đĩa rồi đi tới phòng bếp.

Công việc tại bồn rửa được phân chia đều, Phong Trác Luân phụ trách cọ rửa bát đĩa, Lý Lị đứng ở bên cạnh anh phụ trách tráng nước sạch sẽ, giữa hai người không ai nói chuyện một lúc, sau đó Lý Lị đột nhiên hỏi: “Cậu mừng năm mới, không cần về bên cha mẹ sao?”

Anh nghe được ngắt ra, một lúc lâu mới nghiêm túc đáp: “Mẹ cháu vừa qua đời khoảng thời gian trước, về phần ba cháu... Bác gái, tình huống của cháu hơi phức tạp.”

“Cứ nói đừng ngại.” Lý Lị quan sát anh kỹ lưỡng, “Tôi từng xét xử không ít vụ án, cũng đã xem nhiều phim truyền hình, cậu sống tại Hồng Kông, gia đình của cậu có phải giống kiểu đại gia tộc Hồng Kông không?”

Anh gạt đầu.

Lý Lị có thể đoán được bảy tám phần, trong lòng hiểu rõ: “Đúng là có chút phức tạp.”

“Lần trước tôi đến Hồng Kông, có một người đàn ông đến sân bay tới đón tôi, dường như Hàm Hàm rất ghét cậu ta, hình như cậu

ta họ La.” Trưởng phòng Lý nói thẳng.

“Dạ.” Về mặt anh không thay đổi, “Nói theo vai về thì anh ta là anh trai của cháu, nhưng điều đó không quan trọng, bây giờ cháu đã không còn là thành viên của gia đình đó nữa.”

“Tôi cũng không thích cậu ta lắm.” Lý Lệ đóng vò nước, “Người này có phần thật giả khó phân biệt, nhìn ra được lòng dạ rất sâu, nếu Hàm Hàm rất ghét cậu ta thì cậu ta chắc hẳn đã làm chuyện rất có lỗi với Hàm Hàm, trước đó cậu đưa Hàm Hàm đi nước Pháp, muốn chia tay với con bé, là vì người này phải không?”

Phong Trác Luân trầm mặc chốc lát, rồi đáp: “Nguyên nhân là vì bản thân cháu nhiều hơn, nhân tố bên ngoài cũng ảnh hưởng rất nhiều, nếu ý nghĩ của cháu đủ kiên định có thể chống đỡ, cuối cùng có cách ngăn chặn, thì cũng không khiến cho Hàm Hàm đau lòng vì cháu, quan hệ giữa hai người cuối cùng vẫn phụ thuộc vào hai người, không liên quan đến bất kỳ ai.”

Cho dù anh vô cùng chán ghét La Khúc Hách, cho dù La Khúc Hách từng uy hiếp tính mạng Dung Tư Hàm với anh, nhưng cuối cùng là bản thân anh làm tổn thương sâu sắc người anh yêu.

“Ừ, đàn ông quan trọng nhất có lòng trách nhiệm và gánh vác, tôi vẫn luôn coi trọng điểm này.” Lý Lệ gật đầu, “Tôi làm trong ngành luật đã mấy chục năm, cũng quen biết người ở các nơi, nếu cậu thật sự muốn ở bên Hàm Hàm, vậy về sau những mối quan hệ này đều để cậu sử dụng, tôi và ba Hàm Hàm dù thế nào cũng chỉ muốn đảm bảo hai đứa bình an.”

Phong Trác Luân nghe Lý Lệ nói, anh nghiêm túc gật đầu: “Cám ơn bác gái, nhưng có một số việc cháu vẫn muốn tự mình đi giải quyết, cháu sẽ cho Hàm Hàm và hai bác lời giải thích rõ ràng, hy vọng bác cho cháu thời gian.”

Lý Lệ không trả lời, cầm hoa quả thuận thực cắt từng miếng, bà đột nhiên mở miệng nói: “Ừ, đón năm mới trước, những chuyện

khác nói sau, cậu nói cậu không còn là người của gia tộc mình, sau này cậu cưới Hàm Hàm thì chính là người nhà của chúng tôi, chỗ nào không tốt thì từ từ sửa đổi cho tốt, hai đứa còn trẻ, cậu và Hàm Hàm đều như vậy.”

Anh nghe Lý Lệ nói xong, đến lúc Lý Lệ ra khỏi cửa phòng bếp anh mới phát hiện viên mắt hơi nóng lên, ngay cả sự buồn bực trong lòng cũng lộ vẻ xúc động mãnh liệt.

Từ nhỏ Phong Du và anh rất ít tiếp xúc, về sau trưởng thành gần như không tiếp xúc, tuy anh khó bày tỏ lòng yêu thương với Phong Du, nhưng chưa từng nghĩ sẽ có ngày giống như hôm nay, nói chuyện tử tế với một vị trưởng bối phụ nữ.

Huống chi đây là mẹ cô, con người khi còn sống luôn cho mình một cơ hội và sự tồn tại của yêu thương ấy náy đối với người quá cố, ba mẹ cô đối đãi với anh như thế, tới giờ anh vẫn chưa báo đáp, chỉ có thể dùng quãng đời còn lại cùng cô tôn kính hiếu thuận.

Anh nghĩ ngợi say sưa, lúc này mới phát hiện Dung Tư Hàm đã đi vào rồi.

“Thế nào? Con rề mặt trắng có làm mẹ em hài lòng không?” Cô bị anh kéo vào trong lòng, bình tĩnh nhìn anh hỏi.

“Tất nhiên là vô cùng tốt.” Trên mặt anh lại khôi phục vẻ mặt lười biếng đáng đánh đòn, vừa định ôm cô đi ra ngoài, anh đột nhiên nhìn thấy cửa phòng bếp có thể thông ra phía ngoài.

Dung Tư Hàm còn chưa phản ứng lại đã bị anh kéo tới cửa sau đi ra ngoài, bên ngoài là mảnh đất trống sau nhà, đúng lúc có rất nhiều đứa trẻ ở gần đây đang cười vui vẻ ồn ào chuẩn bị thả đèn Khổng Minh.

Phong Trác Luân nhìn lướt qua bốn phía, lúc này đột nhiên kéo cô đi đến bên cạnh đèn đường.

Anh buông cô ra, ngồi xổm đối diện với một bé gái đang cầm đèn Khổng Minh vừa làm xong nói: “Em gái nhỏ, đèn này của em, có thể tặng cho anh không?”

Bé gái nhút nhát nhìn anh, qua một lúc lâu mới lắc đầu.

“Như vậy được không, nhà em ở đâu? Ngày mai anh mua mười cái đèn trả lại cho em, hôm nay em tặng anh chiếc đèn Khổng Minh này được không?” Người nào đó từ từ dụ dỗ, ở trong ánh mắt của Dung Tư Hàm gương mặt xinh đẹp kia hết sức mỉa mai.

Cô đứng bên cạnh anh nhìn dở khóc dở cười, lúc này đẩy vai anh: “Anh làm gì vậy?”

“Em xem, bạn gái của anh tức giận rồi, bởi vì anh đã hứa cùng cô ấy thả đèn Khổng Minh ước nguyện.” Người nào đó lộ vẻ mặt hết sức vô tội lại bỉ ổi, khiến người ta rung động đến hồ đồ, anh còn nhẹ nhàng kéo tay bé gái, “Có thể chứ?”

Bé gái nỗ lực suy nghĩ, rốt cục cầm đèn Khổng Minh trong tay và nhiên liệu đốt đèn đưa cho anh, cô bé hơi đỏ mặt ngay cả địa chỉ nhà cũng không nói mà quay người chạy đi.

Dung Tư Hàm trợn mắt há miệng nhìn toàn bộ quá trình người nào đó dùng sắc dụ dỗ.

Bên cạnh có mấy đứa trẻ đã châm đèn xong rồi, từng cái đèn một bay lên từ phía sau anh, mấy đứa trẻ vui cười hoan hô khi đèn bay lên cao.

Thành phố mà cô quen thuộc nhất, bầu trời đêm mênh mông bao la, chỉ thêm mấy đốm lửa bé nhỏ xinh xắn.

Mà người cô yêu nhất cả đời này để cô đỡ thân đèn, anh cẩn thận châm lửa, nụ cười một bên mặt gần như nghiêng nước nghiêng thành.

Cô không còn gì hối tiếc nữa ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 42: Ngoại Truyện 2: Bí Mật Khuê Phòng

Edit: Sam

Khi Phong Dịch Tu học lớp lá nhà trẻ thì Dung Tư Hàm có mang đứa con thứ hai.

Đứa bé lần này hoàn toàn tương phản với anh trai Nhất Hữu, giày vò cô đến mức không ngừng nôn nghén, ăn uống không vô, căng chân vộp bẻ, mặc dù tính tình cô kiên cường, nhưng từ bé đã được nuông chiều quen rồi, thai đầu thoải mái nhưng thai thứ hai lại chịu khổ, ngay cả tính tình cũng trở nên gắt gỏng hơn hồi trước.

Công việc chính của Phong Trác Luân vốn ở Hồng Kông, từ khi vợ mang thai lần thứ hai, anh đã ngừng làm việc ba tháng đầu, đem việc về nhà làm, thế là bạn học Đường Thốc đáng thương nhất cầm một mớ bản thảo và đơn hàng ngồi máy bay đưa qua đưa lại.

Hiện giờ thành phố S đang vào cuối thu, Đường Thốc mặc áo khoác thật dày, từ sân bay đến cửa nhà họ Phong đã sắp hấp hối, anh ta ấn chuông cửa, qua thật lâu bên trong mới mở cửa ra.

“Mợ nó sao giờ mới mở...” Đường Thốc vốn định phàn nàn mấy câu, nhưng vừa thấy người tới mở cửa anh ta lập tức đứng yên tại chỗ.

Trên khuôn mặt yêu nghiệt nghiêng nước nghiêng thành của bạn học Hoa Luân có dấu tím bầm vòng quanh đôi mắt.

“...Ha ha ha ha.” Đường Thốc im lặng hai giây, sau đó ôm bụng cười ha hả, “Mặt mày hốc hác rồi ư? Biến dạng hả? Bị bạo hành rồi ha ha ha ha!”

Khuôn mặt Phong Trác Luân vốn đã tím bầm càng khó coi hơn, anh kéo lên Đường Thốc đang cười lăn lộn dưới đất, giật lấy tài liệu công việc trong tay Đường Thốc rồi ném người ra bên ngoài, sau đó anh đóng sầm cửa lại.

Đường Thốc ngã chổng vó, khi đang nằm bò ngoài cửa nhà khóc hu hu thì bỗng nhiên nghe được giọng trẻ con hết sức dễ thương: “Chú Đường Thốc?”

Đường ngốc lau nước mắt đứng lên, nhìn thấy Phong Dịch Tu đeo cặp sách đứng bên cạnh mình, anh ta nhào tới ôm lấy Phong Dịch Tu: “Nhất Hưu... Ba con bị mẹ con bạo hành, ba con nổi cáu trút ra hết trên người chú, còn đánh chú nữa! Hu hu!”

Phong Dịch Tu bị anh ta ôm chặt suýt nữa không thở được, cậu vùng vẫy một hồi bất đắc dĩ nói: “Chú Đường Thốc, chú buông cháu ra trước đi, cháu sắp ngạt thở rồi.”

Đường ngốc híc thêm một tiếng mới thả người ra, sau đó anh ta chợt nghe được giọng nữ như máy móc quen thuộc vang lên ở sau lưng: “Sao anh vẫn còn gà mái thế hả.”

“Dì Bích Giới, chú Kha Tử, anh Ân Thích.” Phong Dịch Tu đeo cặp sách cười tủm tỉm chào đám người, muốn ngoan ngoãn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Ng oan.” Doãn Bích Giới tiến lên sờ đầu cậu, cô dùng ánh mắt hết sức ghét bỏ liếc nhìn Đường Thốc co ro ở góc tường.

“Anh Ân Thích, anh Ân Thích, anh có thể chỉ em chơi trò chơi mới nhất không?” Từ nhỏ Phong Dịch Tu đã hết sức sùng bái Kha Ân Thích, đôi mắt to của cậu phát sáng, vội vàng chạy tới bên cạnh cậu thiếu niên nhà nữ vương, nghiêng đầu nói, “Em có một cửa chơi mãi không qua được, em luôn chờ anh đến.”

“Ừ.” Cậu thiếu niên thiên tài trầm lặng kiêu kì gật đầu, khuôn mặt thanh tú lạnh lùng giống y chang Kha Khinh Đăng.

Phong Dịch Tu nhận được sự đồng ý của Kha Ân Thích, cậu vui vẻ gật đầu thật mạnh, khuôn mặt bé nhỏ xinh xắn thật sự dễ thương hết sức.

Kha Khinh Đăng bấm chuông cửa, cánh cửa lại mở ra lần nữa, lần này đổi thành Dung Tư Hàm, cô mặc đồ ở nhà rộng rãi, trên khuôn mặt có vẻ ửng đỏ không bình thường, khoảnh khắc nhìn thấy bọn họ cô còn hơi lúng túng.

Doãn Bích Giới tự đẩy cửa ra tiến vào, đi tới liền thấy Phong Trác Luân đang quỳ dưới đất lau sàn nhà, trên khuôn mặt tuấn tú treo hai vòng tím bầm thật lớn, cô quay đầu lại nhìn vẻ mặt xấu hổ của Dung Tư Hàm, cô nhướn mày chặc hai tiếng: “Dung Tư Hàm, cậu cũng quá đói khát rồi, anh ta không hầu hạ tốt cho cậu, cậu liền đánh anh ta, còn bảo anh ta quỳ dưới đất lau sàn nhà, cơ mà tớ biết không phải dao súng thật suy cho cùng không thể thỏa mãn cậu, tớ hiểu mà.”

Kha Khinh Đăng ngồi xuống sofa, bình tĩnh vỗ tay hùa theo vợ mình.

Dung Tư Hàm trợn mắt khinh thường, muốn đến phòng bếp đi rót nước, Phong Trác Luân thấy thế lập tức đứng lên, anh đi tới bên cạnh cô nói: “Em ngồi đi, để anh đi rót nước giúp em.”

“Tự em làm được.” Cô nhấn nạt nói.

“Người hồi sáng suýt nữa ngã trong phòng bếp thì làm được gì? Con gái của anh ở trong bụng em đó.” Phong Trác Luân biếng nhác nói, đi vào phòng bếp trước cô một bước.

“Con gái của anh? Con gái của anh thì không phải con gái của em sao? Lẽ nào bản thân em muốn xảy ra sơ xuất ư? Còn nữa, nếu không phải tối qua anh...thì em sẽ suýt nữa bị ngã à!” Dung Tư Hàm nhìn bóng lưng anh, cô nhíu mày bực bội nói.

Tuy rằng Dung Tư Hàm đã đê thấp giọng, nhưng Doãn Bích Giới vẫn nghe được rõ ràng, cô bình tĩnh vỗ vai con trai Kha Ân Thích, nói với cậu: “Con đưa Dịch Tu vào phòng đi.”

Kha Ân Thích mặt không biểu cảm dẫn bé Nhất Hưu ngây thơ thuần khiết đi vào trong phòng.

Phong Trác Luân rót nước đi ra, anh cầm cốc nước đặt trong tay Dung Tư Hàm, vẻ mặt làm như rất bất đắc dĩ nói: “Vợ ơi, bây giờ tính tình của em tệ lắm, nhưng em hãy yên tâm anh sẽ không ghét bỏ em.”

“Anh im miệng.” Dung Tư Hàm tức giận nói.

Anh càng hưng phấn hơn, hai tay từ phía sau lưng cô dờ xuống, một tay mập mờ lờn vờn bên hông cô, tay kia thì dờ xuống phần vểnh lên của cô.

Dung Tư Hàm hít sâu một hơi, chợt nghe được giọng anh càng mập mờ hơn: “Còn nữa, tối qua anh làm gì? Sao anh không nhớ nhỉ?”

Người này đã bị ăn đòn thế mà sắc mặt vẫn tỏ ra đê tiện hả hê, còn làm ra vẻ con sói đói khát, Dung Tư Hàm nắm tay thành quyền, chợt nghe được chuông cửa nhà lại vang lên.

Doãn Bích Giới đang khoanh tay quan sát bọn họ, lúc này cô đi tới cửa nhìn qua mắt mèo, khóa miệng mang theo ý cười mở cửa ra.

“Chị nữ vương!” Khoảnh khắc Cố Linh Nhan thổ lộ xù nhìn thấy Doãn Bích Giới, cô nàng lập tức ngạc nhiên cảm thán ra tiếng, ra sức kéo tay áo của người đàn ông bên cạnh, “Oa Tử Oa Tử, em lại gặp được thần tượng rồi!”

“Bạn nhỏ nhà anh trước sau vẫn tràn đầy sức sống nhỉ.” Doãn Bích Giới nhíu mày nhìn Đan Cảnh Xuyên, ra hiệu bọn họ tiến vào.

Đan Cảnh Xuyên có phần bất đắc dĩ ôm vợ đi vào.

“Chị Bội Bội, chị đừng quên bảo cái người đáng thương cứ khóc hu hu ở cửa tiến vào nhé!” Lúc Cố Linh Nhan nhảy nhót vào trong mới sực nhớ ra gì đó, cô nàng quay đầu hô với Thiệu Tây Bội đang chuẩn bị tiến vào.

Dung Tư Hàm nghe được tiếng bọn họ, cô hất tay Phong Trác Luân ra đi về phía huyền quan, Thiệu Tây Bội đang thay dép, nhìn thấy cô liền tươi cười ôn hòa nói: “Hàm Hàm.”

“Bội Bội.” Dung Tư Hàm cầm lấy thuốc bổ và đồ đạc bọn họ mang tới, “Sao mọi người đến mà không nói tiếng nào thế, để bọn chị chuẩn bị cơm chiều trước.”

“Đừng khách sáo, bọn em đã ăn rồi.” Thiệu Tây Bội cùng cô đi vào trong, ân cần hỏi han, “Thai lần này có phải rất vất vả không?”

Dung Tư Hàm gật đầu, hơi bất đắc dĩ: “Buổi tối cũng không ngủ ngon.”

“Em cũng vậy, hồi trước mang thai Vấn Vấn, ăn gì cũng không có khẩu vị, sau đó thai đập mạnh lắm, đứa bé kia cứ đánh đá bên trong mãi, lúc nửa đêm chân còn vọp bẻ, luôn ngủ không yên.”

Dung Tư Hàm bị nói trúng điểm phiền, hồi lâu sau thở dài một hơi: “Chị cũng vậy.”

Thiệu Tây Bội nghe cô nói xong liền quay đầu nhìn bạn học Hoa Luân mặt mày hốc hác đang kéo Đường Thốc vào nhà, Thiệu Tây Bội nở nụ cười: “Đã nhìn ra.”

Khuôn mặt Dung Tư Hàm hơi đỏ lên, cô không lên tiếng.

“Có điều khi sinh rất thuận lợi, nhìn thấy bé con em đều cảm thấy đáng giá, chị thích con trai hay là con gái?” Lúc này Thiệu Tây Bội lại cất lời, như là nhớ lại chuyện hồi trước, vẻ mặt càng dịu dàng hơn,

“Lúc đó Phó Chính không nói gì cả, nhưng em cảm thấy anh ấy thích con gái.”

Vẻ mặt của Dung Tư Hàm cũng dịu dàng theo: “Đàn ông thường thường đều thích con gái, có lạnh lùng bao nhiêu cũng giống nhau.”

Bên kia, Phong Trác Luân ném Đường Thốc ôm mặt khóc xuống đất, anh xoay người cười mỉm vỗ vai Phó Chính: “Đã lâu không gặp.”

Phó Chính không bao giờ thích động chạm cơ thể với người khác, nhưng sau khi bị anh vỗ vai, anh ta chỉ đẩy mắt kính, vẻ mặt còn dịu đi mấy phần.

“Ô! Hoa Luân! Hai con mắt anh xảy ra chuyện gì thế! Bị ai đánh hả?!” Cố Linh Nhan làm như phát hiện điều mới lạ, cô nàng ở cách đó không xa mang sắc mặt sợ hãi chỉ vào anh.

Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành thế mà biến thành như vậy!

“Cô nhóc đoán thử xem.” Doãn Bích Giới ở một bên cười trêu đùa, lên tiếng trước.

“Người phụ nữ khác muốn cưỡng ép anh, anh không cho thế nên bị ăn đòn?” Cố Linh Nhan chống cằm, trong đầu bắt đầu nảy ra những suy nghĩ nhanh chóng.

Đan Cảnh Xuyên đang ngồi trên sofa bên cạnh đang nói chuyện với Kha Khinh Đằng thì chợt sặc một tiếng, anh ta đen mặt.

“Ừm, gần như vậy.” Phong Trác Luân dời tầm mắt sang Dung Tư Hàm, trên khuôn mặt xinh đẹp còn dần dần lộ ra vẻ khiến người ta thương xót, “Có điều không phải phụ nữ khác... Haiz, bạn thỏ lông xù, cô không biết làm đàn ông khó lắm, làm chồng của phụ nữ mang thai còn khó hơn, chẳng qua là vợ con của mình, khổ cực gì đó tôi đều vui vẻ chịu đựng.”

Từng câu từng chữ tràn đầy tình ý dõng dạc, quả thật khiến người ta cảm động.

Cố Linh Nhan nghe hiểu ý ngoài lời của anh, cô nàng lập tức chạy tới túm cổ áo Đan Cảnh Xuyên: “Oa Tử, anh xem kìa, anh ta thật tốt! Lúc em mang thai, nửa đêm bảo anh hát hò anh không biết, yêu anh cũng không chịu! Nhưng em chưa từng ra tay với anh đâu!”

Đan Cảnh Xuyên bó tay đỡ trán, sau đó nghe được Doãn Bích Giới ở một bên cất tiếng: “Bạn thả lỏng xù, chẳng lẽ cô không muốn biết, tại sao anh ta phục vụ cho vợ con, phục vụ đến nỗi mặt mày hốc hác sao?”

“Tại sao?” Cố Linh Nhan mở to hai mắt, tò mò hỏi.

“Cô có thể nhớ lại hồi cô mang thai, Oa Tử nhà cô phục vụ cho cô thế nào.” Doãn Bích Giới nhẹ nhàng phủi cánh tay, thanh thản ngồi xuống sofa.

“Hờ?” Cố Linh Nhan nghe xong thì nhìn sang Đan Cảnh Xuyên, “Có ý gì?”

Kha Khinh Đằng liếc nhìn người anh em tốt bên cạnh luôn đứng đắn nghiêm túc, trên khuôn mặt anh hơi phẩn khích, tay nắm thành quyền, ngăn chặn ý cười bên môi mà ho một tiếng.

Đan Cảnh Xuyên bị nữ vương đâm một nhát, khuôn mặt càng đen hơn, kè cà không nói gì.

Cố Linh Nhan thấy chồng mình không trả lời, lập tức hỏi thẳng nhân vật chính: “Hoa Luân, rốt cuộc anh phục vụ thế nào mà chị Hàm phải biến anh thành như vậy hả?”

“Tôi biết tôi biết!” Đường ngọc đang thoi thóp tựa vào góc tường lúc này run rẩy giơ tay lên, “Bởi vì anh ta...”

Anh ta còn chưa nói hết thì đã bị Dung Tư Hàm thẹn quá hóa giận khom người bóp mũi.

Vốn là mâu thuẫn nội bộ, ai ngờ hôm nay bắt đầu từ Đường Thốc rồi từng người một đều tới cửa, việc chần gối giữa vợ chồng đều bị đặt ra trước mặt công chúng để cười nhạo!

Đều vì tên tai họa này! Tên ngốc này! Đều do anh ta không tốt!

Đường Thốc không còn sức nữa, lại ngộ ngoạ khóc hu hu, ý cười ở khóe miệng Phong Trác Luân ngày càng đậm, anh nói với Cố Linh Nhan: “Tôi sợ làm hư cô, Oa Tử sẽ đánh tôi.”

Nói xong, anh nghiêng người nhìn Phó Chính: “Em rể trả lời đi, chắc là vẹn cả đôi đường hơn.”

Tên cận bã mặt không biểu cảm im lặng hồi lâu, sau đó chỉ nói bốn chữ.

“Bình chân như vại.”

Mọi người trong phòng khách im lặng hai giây, Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới ngồi trên sofa đều nhẹ nhàng vỗ tay, Cố Linh Nhan à một tiếng thật dài cười xấu xa, Phong Trác Luân dùng ánh mắt thương hại “quả nhiên lúc trước cũng từng chịu khổ, cả thế giới chỉ có cậu hiểu tôi nhất” mà nhìn Phó Chính.

Dung Tư Hàm trực tiếp vùi mặt xuống đất.

Lúc này cánh cửa của căn phòng nhỏ cũng mở ra, Phong Dịch Tu có thính lực tốt, cậu ở trong phòng cũng nghe được, thế là nghiêng đầu hỏi Kha Ấn Thích ở bên cạnh: “Anh Ấn Thích, cái gì gọi là bình chân như vại ạ?”

Kha Ấn Thích im lặng một lát, rồi xoa đầu cậu nhóc: “Chờ sau này em lớn lên tìm được Tiểu Diệp của mình, em sẽ tự biết thôi.”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 42+2: (18+)

Edit: An Yên / Beta: Sam

Phong Trác Luân giúp cô đỡ thân đèn thả nhẹ tay để đèn bay lên, khí nóng từ nhiên liệu bốc ra khiến thân đèn phát sáng.

Lúc này anh quay đầu nhìn cô, cười tủm tỉm nói: “Em ước nguyện đi.”

Ánh mắt Dung Tư Hàm vẫn dừng trên người anh, đột nhiên đối diện với ánh mắt của anh cô ngẩn ra, theo bản năng hơi nghiêng mặt, hai má có chút ửng đỏ.

“Hửm?” Anh nhìn cẩn thận, trên gương mặt đẹp trai tràn đầy ý cười còn dần dần nhuộm thêm vẻ mê hoặc, anh xít lại gần cô một chút, ánh mắt đối diện với ánh mắt của cô, cái mũi cao gần như kề sát cái mũi của cô, “Ước nguyện hôm nay nhất định sẽ trở thành sự thật, ước nguyện nghiêm túc nhé.”

Cô tránh không được, nhịp tim càng đập nhanh hơn, lông mi hơi run rẩy.

Phong Trác Luân cười đến xấu xa, bờ môi mỏng còn muốn tiến tới cắn cô, mơ hồ nói: “Bên cạnh đều là con nít, đừng dạy hư đám trẻ, em ngoan nào, trở về rồi em lại từ từ ngắm, nhìn từ đầu đến cuối, hoàn chỉnh trọn vẹn...”

Lúc anh nói chuyện sớm đã không quan tâm đến đèn Khổng Minh, hai tay muốn ôm vòng quanh hông cô thế là thuận thế buông lỏng tay.

Trong khóe mắt cô, đèn Khổng Minh lắc lư dần dần bay lên, ánh sáng dường như quanh quẩn ở trước mắt, cô bị hai tay anh ôm chặt chẽ, nụ hôn triền miên quấn quýt.

Cô nhắm mắt lại, hai tay cũng ôm chặt bên hông của anh, im lặng đáp lại nụ hôn dịu dàng như nước.

Ước nguyện.

Ước nguyện của cô, không phải là giờ phút này chìm đắm trong lòng người yêu nhất, cuộc đời bên nhau lâu dài như thế này sao?

Chỉ hy vọng từ nay về sau không bao giờ chia cách với anh nữa, cũng sẽ không bao giờ ném trái lại nỗi đau sâu tận xương tủy, về sau mỗi một năm đều có thể ở bên anh, ở bên ba mẹ mình... Thậm chí nếu có thể, có đứa con của bọn họ thì đã mãn nguyện rồi, cả nhà sum họp.

Chỉ nguyện hàng năm như hôm nay, mỗi năm đều như thế này.

...

Đêm hôm nay chắc chắn dài, bên ngoài là tiếng bắn pháo hoa không ngừng, kèm thêm tiếng thở dốc nặng nề của anh ở phía sau, cho đến hưng đồng thân thể dây dưa với nhau vẫn chưa kết thúc.

Dung Tư Hàm uể oải đến nỗi không mắt mở ra được, cô vùi mặt trong gối, ngón tay thon dài níu tấm drap trải giường, cô nhỏ giọng thở hổn hển theo động tác của anh.

Phong Trác Luân quỳ gối phía sau cô, đang giữ hông cô, nhẹ nhàng ra vào, trong tầm mắt anh là toàn bộ đường cong thân thể đẹp nhất của cô, bờ hông đẹp vênh lên, nửa người trên nằm sấp, nửa người dưới hơi nhếch lên, tùy ý anh dẫn dắt không chế tất cả, mà việc cô cần làm là chấp nhận mọi thứ anh cho.

Anh luôn rất thích tư thế này, quả thật như cá gặp nước, Dung Tư Hàm cảm nhận được sự tra tấn từ tổn của anh, trong lòng ai oán thở dài một hơi.

Hôm nay căn bản không cảm thấy buồn ngủ rồi.

Hết đợt sóng này đến đợt sóng khác lướt qua... Cảm nhận được cô đột nhiên co rút nhanh, dường như muốn lên đỉnh một lần, anh thấp giọng cười bỗng nhiên rút ra khỏi người cô, lúc này anh cúi người xuống, hai tay xoa nắn bờ ngực phía trước trắng mềm đẹp đẽ của cô, vuốt ve thành thạo nhẹ nhàng, làn môi anh dán bên tai cô thấp giọng nói, “Là chề anh chưa đủ sức à? Sao lại không tập trung, hửm?”

Anh chưa từng nói lời ngọt ngào, Dung Tư Hàm vui mặt càng sâu vào trong gối không muốn để ý tới anh, lại cảm giác anh thấp giọng cười, bờ môi lưu luyến từ vành tai cô hôn xuống cổ, rồi mút đầu vai tuyết trắng của cô để lại những dấu vết hồng nhạt.

“Hàm Hàm...cám ơn.” Khi anh mút đến chỗ lõm nơi thắt lưng của cô thì bỗng nhiên ngừng lại.

Cô căn bản đã bị anh hôn đến mơ màng, nhưng khi nghe thấy hai chữ kia thì tinh thần lập tức căng thẳng.

Hồi lâu sau, cô chống cổ tay nhồm dậ, quay đầu lại nhìn anh.

Anh đang sụp mắt, gần như thành kính hôn lên mỗi một tác thân thể của cô, lúc này bờ môi anh đi tới chỗ tư mật nhất của cô, anh mở miệng ra nhẹ nhàng mút mát.

Một dòng điện từ chỗ kia lan tràn lên trên, Dung Tư Hàm lập tức đỏ mặt, cô cắn môi thở dốc, vội vàng muốn đẩy anh ra, ai ngờ hai tay anh giữ chặt hông cô, môi lưỡi ân cần mút mát chỗ kia của cô từng chút một.

Khoái cảm như vậy thật sự là rất trí mạng, cô gần như không chịu đựng được, cô vô lực níu chặt tấm drap trải giường nhẹ giọng rên rỉ, theo mỗi một động tác của anh, càng ngày càng nhiều dòng nước ấm chảy ra, không thể khống chế từ giữa môi anh nhỏ xuống tấm drap trải giường.

Anh nghiêm túc vì cô phục tùng tất cả.

Lúc trước là cô làm tất cả vì anh, là cô cố gắng muốn anh kiên cường, dũng cảm đứng lên, là cô đau lòng bởi sự bi thương của anh, là cô muốn anh can đảm đối mặt với mọi thứ mà anh không dám đối mặt hơn bất cứ ai.

Cô là người phụ nữ của anh, hiện tại là người duy nhất trên đời này cam tâm tình nguyện vì anh.

Cao trào tới rất nhanh, thân thể cô lập tức mềm mại, tiếng thét chói tai bị cô vùi vào giữa gối, anh tươi cười mỉa hoặc ngẩng đầu từ chỗ kia của cô, điều chỉnh tốt tư thế, một lần nữa đẩy vào vật cực nóng cứng rắn của mình.

Mạnh mẽ ra vào rất nhanh, không thông thả nữa mà dùng sức chiếm giữ, tư thế phía sau đi vào nơi sâu nhất, anh từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang bị mình vây hãm, đem mình đẩy mạnh tới chỗ sâu nhất chiếm giữ chặt chẽ.

Sức mạnh càng lúc càng lớn, âm thanh phát ra giữa cơ thể và chất lỏng dính nhầy càng rõ ràng hơn. Dung Tư Hàm cảm thấy hình như cơ thể mình bị nứt toạc bởi động tác của anh, cô cảm giác được anh ít khi rời khỏi, kéo hai chân của cô mở rộng hơn, nắm bắt đùi của cô đẩy mình tiến vào trong với khoảng cách ngắn.

Lỗ chân lông giống như giãn nở bởi xúc cảm xâm nhập căng trướng kia, cô rốt cục không nhịn được khóc nức lên, cắn mu bàn tay thít chặt cơ thể, nhưng không mở miệng cầu xin anh.

Lúc này Phong Trác Luân ôm cô từ trên giường, nghiêng mặt cô rồi cắn môi cô, cuối cùng dốc sức ra vào vài cái nuốt lấy tiếng thét chói tai của cô, anh ôm chặt hông cô, đem tất cả của mình đưa vào trong cơ thể cô.

Sau khi làm xong toàn thân mất sức, cô mặc anh ôm nằm ngã trên giường thắm mồ hôi bần, chẳng muốn nói câu nào, anh xoa nhẹ lưng cô, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên mặt cô, vẽ mặt hết sức dịu dàng.

Dung Tư Hàm đã sắp buồn ngủ, lúc này bỗng nhiên nhớ tới gì đó, cô nhẹ giọng nói: “Ngày mai đi mua thuốc.”

Tay anh đang vỗ lưng cô chợt dừng lại, lười nhác nói: “Không tốt cho sức khỏe, em đừng uống.”

Cô dụi mắt, đưa tay nhéo dưới ngực anh một cái: “Hai ngày này của em...không an toàn.”

Anh ừ một tiếng, vẽ mặt bình tĩnh: “Ừ.”

“Ừ...?” Dung Tư Hàm trò chuyện với anh ngược lại không buồn ngủ, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, cô nhìn mắt anh nói, “Lỡ như có... thì làm sao.”

“Anh sẽ không chạy đâu.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô trêu chọc, “Muốn cho anh làm ba hả? Mẹ đũa nhỏ?”

Sắc mặt anh sung sướng, dáng vẻ ăn no đủ nhàn nhã, cô liếc anh một cái, ngẫm lại chắc là cũng không nhất định trúng thưởng, cô vùi vào lòng anh lần nữa nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Ban đêm ánh trăng rọi vào trong phòng, nhưng anh vẫn chưa ngủ, xoa tóc cô một chút, đôi mắt càng như vòng xoáy của anh dần dần mang theo chút phức tạp.

**

Mấy ngày Tết âm lịch thời tiết thật tốt, Lý Lị và Dung Thành hiếm khi được mấy ngày nghỉ Tết thuộc về mình không cần đi xã giao trong cục, ông bà còn xin nghỉ thêm vài ngày một lòng ở nhà cùng hai đứa nhỏ, cũng không đi ra bên ngoài, mỗi ngày người một nhà nấu cơm dùng bữa, xem tivi nói chuyện phiếm.

Hiện nay việc nấu ăn trong nhà cơ bản là phân chia cách ngày, Dung Thành và Dung Tư Hàm phụ trách một ngày, Lý Lị và Phong Trác Luân phụ trách một ngày.

Hôm nay tới phiên Phong Trác Luân và Lý Lị nấu bữa trưa, lúc ăn cơm có món sườn xào chua ngọt mà Dung Thành thích nhất, không biết chủ tịch tham gia bao nhiêu buổi tiệc mà ăn rất nhanh, gần như tiêu diệt nửa bàn, vừa ăn vừa cười tít mắt khen, “Tay nghề này thật là tuyệt vời.”

Lý Lị hừ một tiếng, đẩy mắt kính không nhanh không chậm nói: “Đó là đương nhiên, còn ngon hơn bữa trưa do ông và Hàm Hàm hợp tác nấu nhiều, tài nấu ăn của Tiểu Phong mới là nấu ăn, Hàm Hàm về điểm này khoa chân múa tay...chỉ là mèo què ba chân.”

Phong Trác Luân cười, ánh mắt nhẹ nhàng liếc sang Dung Tư Hàm.

Người nào đó hai ngày nay cùng mẹ vợ tương lai chung sống hòa thuận, cũng bắt đầu bắt kịp tài ăn nói của mình, Lý Lị ngoài lạnh trong nóng, bình thường các bà mẹ thiên về thích con trai, ở nhà có thằng bé cao lớn đẹp trai như vậy, quan tâm hiểu chuyện giúp đỡ, nhất định bà sẽ cảm động.

Dung Tư Hàm liếc mắt xem thường, hừ lạnh nói: “Nhìn xem khuỷu tay xoay ra bên ngoài rồi kìa, mới mấy ngày thôi.”

“Hàm Hàm, đã vào cửa là người một nhà, mẹ con cho dù thiên vị cũng là bình thường, khác tính hút nhau, tình huống rất bình thường.” Dung Thành vui vẻ cười hớn hở.

“Ăn cơm nào.” Lý Lệ gõ nhẹ chiếc đĩa, mắt nhìn chằm chằm chồng mình lộ vẻ cảnh cáo.

Phong Trác Luân nhìn về dịu dàng trên gương mặt Phó Trưởng phòng Lý, trong lòng càng thêm chua xót mấy phần.

Anh phải có bao nhiêu may mắn mới gặp được cô gái như Dung Tư Hàm, còn may mắn hơn khi ba mẹ của cô thấu tình đạt lý, tốt bụng dàn xếp chu đáo.

Mất đi không có cách nào lấy lại, những gì anh từng lỡ mất và làm sai, sau này anh nguyện ý bù lại.

“Mẹ Hàm Hàm, cháu giúp bác đi lấy thêm cơm.” Lúc này anh đặt đĩa xuống, đưa tay nhận cái chén trong tay Lý Lệ.

“Lấy một phần ba là được rồi, chừa lại chút cho cháu đi.” Về mặt Lý Lệ bình tĩnh dặn dò, trong lời nói lại ân cần, “Bản thân cháu cũng nên ăn thêm, xem cháu gầy như vậy, con trai không thể gầy quá.”

Dung Tư Hàm đang gấp đồ ăn nhìn cảnh này, đối diện với ánh mắt Dung Thành, ba và con gái hai người nhìn nhau cười.

Phong Trác Luân đi đến phòng bếp lấy cơm, chuông cửa đột nhiên vang lên, Lý Lệ đặt đĩa xuống đứng dậy đi mở cửa, khi nhìn thấy người tới thì ngẩn ra, kinh ngạc nói, “Tiểu Thẩm?”

Dung Tư Hàm nghe hai chữ cũng ngẩn ra, đặt đĩa xuống đi về phía cửa.

Trong tay Thẩm Chấn Thiên xách theo cặp hồ sơ, đi theo bên cạnh anh ta là hai trợ lý ở Sở Tư pháp, Thẩm Chấn Thiên khoác chiếc áo khoác màu xám đậm mang về gió bụi mệt mỏi, trên sắc mặt nghiêm nghị còn mang theo chút uể oải rõ ràng.

Tình huống như vậy, tất nhiên là xảy ra điều gì rồi.

Hơn nữa có liên quan với cô...hoặc là với Phong Trác Luân.

“Anh Thiên.” Cô gấp gấp bước lên mở cửa rộng ra, “Mọi người vào trong đi.”

Thẩm Chấn Thiên gật đầu, cùng hai đồng nghiệp khác đều cởi giày đi vào, Dung Tư Hàm nhìn sang Lý Lệ cho bà ánh mắt ý bảo để cô xử lý, rồi mời ba người bọn họ vào phòng sách.

Thẩm Chấn Thiên đặt cặp hồ sơ trên bàn trong phòng sách, xoay người nói với Dung Tư Hàm: “Tôi xin lỗi, bởi vì thời gian thật sự gấp gáp, cho nên đến nhà thăm hỏi lần nữa, quấy rầy em và hai bác ăn Tết.”

Cô lắc đầu: “Không sao ạ, xảy ra chuyện gì ư?”

Ánh mắt anh ta trầm tĩnh nhìn cô một lúc, vươn tay ra hiệu hai trợ lý bên cạnh lấy tư liệu trong túi đưa cho anh ta.

“Buổi chiều ngày hôm qua có một người thông qua cách nào đó liên lạc với tôi, đưa cho tôi một ít tư liệu và thông tin, hơn nữa không đòi hỏi báo đáp, cô ấy từ chối tiết lộ thông tin cá nhân của mình, chỉ cho tôi biết có thể nói lại chuyện này với em và...Phong tiên sinh.” Thẩm Chấn Thiên nói tiếng Quảng Đông, câu chữ lưu loát, “Vậy nên tôi trực tiếp đến nhà em, bởi vì chuyện này nếu thật sự lập án điều tra thì sẽ liên lụy toàn bộ tầng lớp ở Hồng Kông, sau khi đưa ra ánh sáng sẽ căn bản không thể dọn dẹp.”

Dung Tư Hàm nghe xong lời anh ta nói, trong lòng càng nặng nề, cô nhận tư liệu trong tay anh ta, mở ra trang đầu tiên bắt đầu xem.

Cô càng xem càng thấy giật mình, tay cầm trang giấy hơi run, sắc mặt gần như trắng bệch.

Dòng chữ trên trang giấy liệt kê rõ ràng mọi chuyện của nhà họ La không muốn người khác biết: La Khúc Hách ở nước Pháp nhất một cô gái trẻ trái phép, sử dụng nhiều thủ đoạn ép buộc bạo lực,

hơn nữa bắt cô gái mười lăm tuổi sinh con; La Hào Quý cầu kết với nhiều ngôi sao điện ảnh, hơn nữa từng ở khách sạn ép buộc nữ nhân viên trẻ nào đó uống thuốc kích thích quá liều dẫn đến tử vong, cũng thông qua thủ đoạn nào đó ém nhem tin tức.

Ngôi sao điện ảnh...nữ nhân viên trẻ tuổi.

“Em từng qua lại với La Khúc Hách, là nhân chứng trực tiếp, mà Phong tiên sinh...theo như lời khai của người kia là con ruột của La Hào Quý, hai người không thoát khỏi liên quan tới nhà họ La, phải trở về Hồng Kông.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: An Yên / Beta: Sam

Cô làm việc ở Sở Tư pháp gần ba năm, từng học chuyên ngành pháp luật ở Đại học tốt nhất Hồng Kông, mẹ cô Lý Lệ làm công việc pháp luật mẫu mực mười mấy năm, đối với chuyện nắm bắt công việc và tri thức về pháp luật, cô quả thật có thể gọi là cơ bản nắm vững toàn diện.

Nhưng bởi vì vậy, chỉ vài câu đối thoại ngắn ngủi của Thẩm Chấn Thiên, cô nghe được trong lòng lại run sợ.

Nếu là người bình thường, cho dù là ai phạm phải vụ án như cha con nhà họ La, tất nhiên sẽ đối mặt với hình phạt tù chung thân, càng không nói đến việc La Hào Quý ép buộc một nữ nhân viên trẻ ăn thuốc kích thích dẫn đến tử vong, tội này sẽ bị phán xử tử hình.

Thế nhưng, nhà họ La đại diện cho cái gì ở Hồng Kông?

“Tư Hàm.” Trong hai người trợ lý đứng bên cạnh Thẩm Chấn Thiên có một cô gái trẻ tuổi, cô gái nhìn cô thấp giọng nói, “Chỉ cần chị và Phong tiên sinh không tham dự bất kỳ tội hình sự nào, tuyệt đối sẽ không bị liên lụy đến vụ án này, hơn nữa chị bằng lòng không trốn tránh sự nghi ngờ, càng có khả năng tham dự phiên tòa xét xử vụ án này, Sở Tư pháp sẽ không bắt công với bên nào.”

“Không bắt công với bên nào? Tôi thì thấy ngược lại.” Một cậu trai trẻ tuổi khác nhíu mày, “Cô đừng quên vụ án Chung Thành lần trước, cô cho rằng tôi không biết nếu không vì lúc ấy La Khúc Hách mặc kệ nhà họ Chung tự sinh tự diệt, chúng ta sẽ nhanh chóng thu lượm cả nhà họ Chung sao? Không phải tôi bi quan, theo tôi thấy,

dù trong tay chúng ta có chứng cứ phạm tội của người cung cấp, cũng chưa chắc có thể lật đổ nhà họ La, cô đúng là người nói vớ vẩn, cô coi nhà họ La là gì? Nửa bầu trời Hồng Kông là của nhà họ La!”

“Cậu mới là người nói vớ vẩn!” Từng câu chữ câu đối chọi gay gắt, cô gái kia cũng không chịu yếu thế, cùng cậu trai kia cao giọng tranh cãi.

Dung Tư Hàm nghe vào tai những gì bọn họ nói, sắc mặt càng ngày càng nặng nề.

Đúng, nhà họ La.

Hào môn hàng trăm tỷ tại Hồng Kông, có liên quan đến rất nhiều ngành nghề tại Hồng Kông, tài chính tăng vọt trắng đen đều có, có lẽ ngay cả bên trong cơ cấu chính phủ cũng có người liên quan với nhà họ La.

Lật đổ như thế nào? Nhà họ La phạm tội ngập trời nhiều năm như vậy, lúc này không chuẩn bị, chỉ dựa vào sức của luật sư mấy phòng ban trong Sở Tư pháp, có lẽ ngay cả đoàn luật sư phía sau nhà họ La cũng không đối kháng nổi.

Thẩm Chấn Thiên vẫn cúi đầu nhìn Dung Tư Hàm, vẻ mặt trầm mặc và lạnh lùng, lúc này hai tiếng “cộc cộc” vang lên, cửa phòng sách đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra.

“Sao thế?” Trên mặt Phong Trác Luân là vẻ lười nhác, ánh mắt anh dừng hai giây trên người Thẩm Chấn Thiên, lúc này anh đi đến bên cạnh Dung Tư Hàm, nhẹ nhàng vòng tay ôm thắt lưng cô, âm thanh thoải mái, “Anh ở bên ngoài nghe tiếng ồn ào bên trong nên đi vào.”

Đây là hơi thở quen thuộc và yên ổn của anh, nỗi thấp thỏm lo âu cả người cô thoáng cái tản đi không ít khi được anh ôm vào lòng.

“Làm sao vậy?” Mặc dù giọng nói của anh bình thường thoải mái, nhưng ánh mắt nhìn cô hết sức chuyên tâm.

Cô không hề chân chừ đưa tài liệu trên tay cho anh.

Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh nhìn bọn họ, anh ta mím môi, ánh mắt u ám mấy phần.

Phong Trác Luân lật xem từng tờ tài liệu, vẻ mặt không thay đổi nhiều, nhưng cô có thể cảm giác được, vòng tay anh đang ôm cô càng lúc càng siết chặt.

“Thế nào?” Anh lật xong trang cuối cùng, xoay người nhìn Thẩm Chấn Thiên, “Thứ cho tôi không biết nhiều về tình sử của bọn họ.”

Anh nói tiếng Quảng Đông, nghe ra giọng điệu lạnh đi mấy phần so với bình thường.

“Hôm nay chúng tôi tới đây, mục đích chủ yếu là muốn mời anh và Tư Hàm trở về Hồng Kông phối hợp điều tra, đơn xin từ chức của cô ấy còn chưa được phê duyệt, cô ấy vẫn là một thành viên của Sở Tư pháp, hơn nữa cấp trên của Sở Tư pháp càng có ý để cô ấy trở về tiếp tục công việc.” Khuôn mặt Thẩm Chấn Thiên không chút thay đổi đáp.

“Hiện tại cô ấy không có bất kỳ quan hệ nào với người trong vụ án kia, còn quyết định trở về làm việc hay không là tùy cô ấy.” Phong Trác Luân cười nhạt, “Hơn nữa tôi đã không còn là thành viên trong nhà họ La.”

“Anh có thuộc về nhà họ La hay không chẳng quan trọng, mà là anh có thể đưa ra tố cáo đối với bọn họ, dù sao anh càng hiểu rõ người bên trong vụ án này hơn tất cả mọi người ở đây.”

Hai người đàn ông cao lớn đối thoại như vậy, rõ ràng giải quyết việc chung, nhưng bầu không khí vẫn mang theo mấy phần căng thẳng.

Phong Trác Luân nhìn Thẩm Chấn Thiên không chớp mắt.

“Tôi giao tài liệu cho hai người, hy vọng hai người trẻ nhất là ngày mai có thể trở về Hồng Kông.” Thẩm Chấn Thiên gần từng tiếng nói xong rồi xoay người cầm cặp hồ sơ, “Xin phép.”

“Em đưa mọi người ra ngoài.” Dung Tư Hàm vẫn nhìn kỹ khuôn mặt nghiêng của Phong Trác Luân, lúc này cô vươn tay nắm nhẹ tay anh, sau đó xoay người hướng về phía trước mở cửa ra, đưa ba người bọn họ đi về phía huyền quan.

“Cám ơn các cháu, Tiểu Thẩm.” Lý Lệ và Dung Thành ở trong phòng khách, gật đầu với bọn họ, “Làm phiền các cháu vì Hàm Hàm đặc biệt tới đây.”

Thẩm Chấn Thiên lắc đầu, âm thầm liếc mắt nhìn Dung Tư Hàm một cái thật sâu.

...

Dung Tư Hàm tiễn xong nhóm người Thẩm Chấn Thiên, lúc này đi vòng về phòng sách mới phát hiện anh đã không còn ở bên trong, cô đang chuẩn bị đi lên lầu hai thì bị Lý Lệ từ phía sau gọi lại.

“Có phải bên Hồng Kông có tình huống gì liên lụy đến hai đứa không?” Lý Lệ nhíu mày, “Trước đó lúc mẹ nhìn Tiểu Phong lên lầu, sắc mặt không tốt lắm.”

Dung Thành ở bên cạnh Lý Lệ, lúc này nhìn Dung Tư Hàm nói: “Có chỗ nào cần ba mẹ giúp đỡ không?”

Ánh mắt hai vị trưởng bối nhìn cô đầy quan tâm, giống như hồi bé cô gặp phải bất cứ khó khăn nào, cho dù hai người có bận bao nhiêu đều sẽ đứng phía sau cô trước tiên, làm hậu thuẫn mạnh nhất của cô.

“Con sẽ tự mình xử lý tốt, ngày mai con và anh ấy trở về Hồng Kông.” Một lúc lâu sau, cô cười với bọn họ, “Ba mẹ, nếu đến bước đường cùng con sẽ trở về tìm ba mẹ giúp đỡ, ba mẹ không cần lo lắng cho con, con ở đó sẽ báo bình an mỗi ngày cho ba mẹ, được không.”

Suy cho cùng đây là cuộc sống của cô, dù có bao nhiêu sóng gió đều phải do cô đối mặt giải quyết.

Chưa đến thời điểm cuối cùng, cô tuyệt đối không nỡ để người quan tâm cô nhất trên đời này phải lo lắng.

**

Lúc cô đi vào phòng ngủ, Phong Trác Luân đang ngồi xỏm trước va ly thu xếp quần áo, thấy cô đi vào anh cười với cô, dáng vẻ thanh nhàn.

“Bây giờ anh mới biết được, vì sao trong khoảng thời gian này La Khúc Hách im lặng như vậy.” Anh thấy cô đi tới, thấp giọng nói, “Thì ra là bản thân có mâu thuẫn nội bộ, bị Sở Tư pháp để mắt tới rồi.”

Anh nhắc đến người kia, trong giọng nói không tự chủ được mang theo một tia rét lạnh châm chọc, cô nghe được mà đau lòng, cô vòng tay ôm thắt lưng anh từ phía sau, trầm mặc dựa vào sau lưng anh.

“Hôm nay anh vừa thấy cấp trên mặt than của em thì có một loại cảm giác ngày tháng tốt đẹp chấm dứt rồi.” Anh đưa lưng về phía cô lắc đầu, cười tự giễu, “An nhàn lâu rồi, đã quên mất trước đây có bao nhiêu thê thảm.”

“Em biết anh rất không muốn trở lại nơi đó.” Trong phòng ngủ yên lặng một lúc lâu, lúc này cô mở miệng.

“Còn muốn bản thân anh nhớ lại cái nhà kia, có lẽ còn phải đối mặt với bọn họ, những điều này tương lai không thể biết trước

được. Em biết quá khứ đều là những ký ức không đẹp, thực ra em cũng hơi sợ hãi, em cũng rất muốn trốn tránh, nhưng anh đừng quên, mẹ anh an táng ở đó.” Cô dánh sát trên lưng anh nhẹ giọng nói, “Có một số việc phải để bản thân anh đối mặt, em cũng muốn coi mọi chuyện kia như là chưa từng tồn tại, chỉ đắm chìm trong hiện tại, nhưng mà điều này không có khả năng.”

Động tác trên tay anh dừng lại, ánh mắt lóe lên, một lúc lâu, anh kéo cô từ phía sau đến phía trước, xoa đầu cô, ánh mắt thương yêu: “Em đi theo anh, không biết chịu bao nhiêu khổ sở mà em chưa từng nếm trải, em xem mấy người anh em của anh, em gái Sam, Oa Tử, dù là Ân Kỳ Hoàng thích xù lông... lại càng không nhắc tới Kha Tử, anh là người vô dụng nhất trong bọn họ.”

Tính mạng của cô từng bị uy hiếp, công việc cũng từ chức, chấn động và áp lực nhiều như vậy, anh mang cho cô thương tích đầy mình, khi bản thân anh lựa chọn trốn tránh tất cả thì đều do một mình cô chống đỡ, thậm chí đến cuối cùng, lúc anh muốn vứt bỏ bản thân, cũng là cô tìm được anh không cho phép chùn bước.

Một cô gái kiên cường như thế, dũng cảm hơn anh rất nhiều.

“Ừm...anh phải biết rằng hình thức hai người ở chung không hề giống nhau, nếu cả hai đều mạnh mẽ vang dội tự nhiên không nhất định sinh hoạt hòa thuận, đương nhiên Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng là khác biệt.” Cô nhìn vào ánh mắt anh, nhếch khóe môi, “Dù sao chỉ cần anh về sau nói cho cục cưng của em biết, mẹ của nó có bao nhiêu dũng cảm là được rồi.”

“Ừ.” Anh gật đầu, lúc này cúi đầu xuống dùng sức hôn lên đôi mắt cô, ôm cô vào trong lòng, “Chắc chắn rồi.”

Từ nay về sau anh tuyệt đối sẽ không nói không xứng với tình yêu của cô, đây là sự xúc phạm lớn nhất đối với cô.

Anh chỉ có thể dùng tất cả quãng đời âm áp và vĩnh hằng còn lại của mình, để toàn tâm báo đáp yêu thương một người.

**

Lúc máy bay hạ cánh xuống Hồng Kông là giữa trưa ngày hôm sau, sau khi xuống máy bay Phong Trác Luân đi gọi xe, Dung Tư Hàm gọi điện thoại cho Doãn Bích Giới, đem mọi chuyện xảy ra nói ngắn gọn với cô bạn, Doãn Bích Giới không nói gì thêm, chỉ là không cho nói từ chối rồi bảo sẽ cùng Kha Khinh Đăng đi qua tối cùng ngày.

Cô nói điện thoại xong mới đi ra khỏi sân bay, Phong Trác Luân đã đi đến trước mặt cô nhận lấy hành lý trong tay của cô, anh dắt tay cô về phía cửa phụ bên cạnh sân bay đi tới một chiếc xe.

“Đây là?” Đi đến bên cạnh xe cô mới phát hiện căn bản không phải xe taxi, mà là một chiếc xe riêng, cô hơi nghi hoặc nghiêng đầu nhìn anh, anh cười nhẹ, mở cửa xe ý bảo cô ngồi vào rồi nói.

Chờ cửa xe đóng lại, chiếc xe liền khởi động, Phong Trác Luân không nói gì, vẻ mặt dường như có chút mệt mỏi, anh chỉ ôm bờ vai cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trên xe chỉ có tài xế, cô ngồi ở ghế sau càng nhìn người tài xế càng cảm thấy kỳ quái —— dáng người đặc biệt nhỏ gầy, dường như là một cô gái, vành nón kéo cực thấp nên không thấy rõ mặt.

Cô nhìn kỹ một hồi, đột nhiên mở miệng: “Cô là Milk?”

Tốc độ xe thoáng cái dừng chậm lại, người ngồi trước hồi lâu sau mới ừ một tiếng.

Dung Tư Hàm ngẩn ra, theo bản năng nhìn sang Phong Trác Luân.

“Người duy nhất anh tin tưởng ở Hồng Kông ngoại trừ Đường Thốc.” Ánh mắt anh mang ý cười, xoa bờ vai cô.

“Cô đừng hiểu lầm.” Milk ngồi phía trước lúc này đánh tay lái vững vàng, âm thanh bình thản, “Tôi là con gái của La Khúc Hách, chú ấy là chú út của tôi, tôi là cháu gái của chú ấy, từ nhỏ tới lớn chú ấy cũng là người duy nhất mà tôi tin tưởng.”

Mấy câu ngắn ngủn tựa như sét đánh, Dung Tư Hàm nghe xong cả người hoảng sợ, không dám tin.

Con gái của La Khúc Hách? La Khúc Hách vậy mà có con gái lớn thế này? Anh ta mấy tuổi đã có đứa nhỏ?!

“Thực ra lúc ấy La Khúc Hách đối với cô rất tốt, ít nhất còn tốt hơn đứa con gái ruột là tôi, sau đó tôi biết cô quen ông ta, có một lần tôi đặc biệt lên đi nhìn cô, khi đó tôi mới biết vì sao La Khúc Hách có nhiều kiên nhẫn đối với cô như vậy, còn không chạm vào cô.” Milk quay đầu nhìn cô một cái, “Cô trông rất giống mẹ tôi, có lẽ đời này ông ta đã biến mẹ tôi thành như vậy bản thân ông ta còn có thể bị lương tâm khiển trách, cho nên khoan nhượng đối với cô.”

Dung Tư Hàm càng nghe cả người càng lạnh, sắc mặt hơi trắng bệch.

Phong Trác Luân đang ôm vai cô, lúc này anh kéo cô ôm vào trong lòng, hôn lên chân mày cô, hờ hững nói: “Em nghe con bé nói là được rồi, đừng suy nghĩ gì hết.”

Cô nắm chặt lòng bàn tay, lúc này ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nhìn thấy sự điềm tĩnh và dịu dàng tựa biển cả trong mắt anh.

“La Khúc Hách giấu tôi rất kỹ, toàn thế giới hẳn là ngoại trừ người trong nhà họ La và mẹ tôi thì không ai biết.” Giọng Milk càng lạnh nhạt, “Cô yên tâm, bây giờ ông ta sẽ không để mắt đến hai người, bởi vì bản thân ông ta bây giờ thân mình còn lo chưa xong, Sở Tư pháp đã chú ý đến người đứng đầu nhà họ La, cho dù ông ta kêu gọi ượng bướng đến đâu thì cũng phải giữ thể diện cho cục trưởng, hơn nữa... thời gian trước mẹ tôi suýt nữa chạy khỏi biệt thự ở Pháp, hiện tại ông ta gần như vẫn ở Pháp.”

Trong xe chỉ nghe được âm thanh bình tĩnh mà lạnh lùng của cô gái: “Tuy nhiên, giữa tôi và ông ta không có tình cảm cha con máu chảy ruột mềm gì đó, tôi hận ông ta không thể chết nhanh một chút, ngay cả bia mộ tôi cũng đã mua sẵn cho ông ta rồi.”

Dung Tư Hàm ở phía sau nhìn bóng lưng gầy yếu của Milk, đáy lòng loáng thoáng hơi đau nhói.

“Cho nên lần này cháu sắp xếp toàn bộ tài liệu giao cho Sở Tư pháp, là có chuẩn bị từ lâu?” Lúc này Phong Trác Luân đột nhiên mở miệng, trong âm thanh là ý cười lười biếng, “Việc này làm rất đẹp.”

“Hả? Tài liệu gì?” Milk đập thẳng lại, quay đầu nhìn anh, “Chú đang nói cái gì? Cháu đưa tài liệu gì cho Sở Tư pháp?”

Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm liếc nhìn nhau, lại hỏi: “Những chuyện bê bối mà La Hào Quý và La Khúc Hách đã làm, không phải cháu chuẩn bị rồi giao cho Sở Tư pháp sao?”

“Đương nhiên không phải, cháu đâu có bản lĩnh lớn như vậy.” Milk thờ ơ nhún vai.

“Vậy là do ai làm?” Sắc mặt Phong Trác Luân càng ngày càng trầm, anh nhíu mày nói, “Ngày hôm qua lúc tôi nhìn thấy đã cho rằng là cháu chỉnh lý rồi giao ra, còn ai hiểu rõ tình hình của nhà họ La đến mức này?” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: An Yên / Beta: Sam

“Thật sự không phải cháu chính lý tài liệu rồi cung cấp sao?” Phong Trác Luân nhíu mày, âm thanh cũng không lười biếng giống lúc đầu nữa, anh ngồi thẳng dậy, nghiêng người về phía trước chỗ người lái hỏi, “Trên phần tài liệu này ngay cả việc mẹ ruột của cháu bị nhốt ở Pháp cũng liệt kê ra, chẳng lẽ còn có người biết được chuyện La Khúc Hách giấu kỹ thế sao?”

“Thật sự không phải là cháu.” Milk lắc đầu, “Chuyện này chỉ có người trong nhà họ La biết được, chú để cháu suy nghĩ... Có lẽ nào là Thạch Thanh không?”

“Thạch Thanh là ai?” Dung Tư Hàm nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ của La Khúc Hách, bà nội của tôi?” Milk cười lạnh một tiếng, “Lúc ấy La Khúc Hách bế tôi trở về nhà họ La, bà ta suýt nữa bóp chết tôi ở trên ban công, cuối cùng vẫn e ngại La Khúc Hách nên để tôi sinh sống dưới sự trông coi của bà ta đến bây giờ, theo tôi thấy đây là một người đàn bà đáng thương chìm trong giấc mộng tiền tài.”

“Không có khả năng.” Phong Trác Luân day huyệt thái dương, vẻ mặt lạnh nhạt, “Cung cấp chuyện của La Hào Quý và La Khúc Hách ra ngoài, bà ta chẳng hề có lợi ích gì, giống như cháu nói, bà ta có thể hủy giấc mộng tiền tài của mình sao?”

Trong xe nhất thời không ai nói nữa, Dung Tư Hàm nhìn sắc mặt mỗi một lại căng thẳng của anh, cảm thấy trong lòng nặng nề như tảng đá vậy.

Lúc này điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị tên Thẩm Chấn Thiên, cô nhẹ giọng nhận điện thoại “Alô” một tiếng.

“Em đến Hồng Kông rồi sao?” Giọng Thẩm Chấn Thiên trầm thấp, “Cục trưởng ra mặt, La Hào Quý là một trong những người có liên quan vừa mới đến phòng thẩm vấn, vợ của ông ta cũng ở đây, bây giờ em có thể lập tức tới đây được không? Làm biên bản, thuận tiện có thể đề nghị bắt đầu trở về chức vụ công việc.”

Ánh mắt cô trầm xuống, không hề do dự nói “Được” với điện thoại.

Cúp điện thoại, cô nghiêng đầu nhìn Phong Trác Luân: “Hiện tại La Hào Quý và Thạch Thanh bị mời đến thẩm vấn, chúng ta đi qua đó làm biên bản, có thể thuận tiện tìm hiểu một chút tình huống hiện nay.”

Anh nghe được cái tên La Hào Quý sắc mặt sầm xuống mấy phần, một hồi lâu vẫn nắm tay cô, không nói gì gạt đầu đáp ứng.

...

Lúc nhóm người Dung Tư Hàm đến, Thẩm Chấn Thiên cũng vừa từ bên trong đi ra, khi anh ta nhìn Phong Trác Luân, gương mặt không biểu cảm gạt đầu, lúc ánh mắt nhìn đến Dung Tư Hàm ở bên cạnh thì có mấy phần dục dằng.

“Sẽ có người chuyên môn chia nhau làm biên bản cho hai người, biên bản của La Hào Quý sẽ có cảnh sát đưa đến Sở Tư pháp tiến hành xác minh thẩm tra, tôi đã giúp em chuẩn bị báo cáo phục chức rồi, nếu em dự định phục chức, tôi lập tức giao cho Cục trưởng, toàn quyền quyết định là theo ý em.” Ba người cùng nhau đi vào trong, Thẩm Chấn Thiên vừa đi vừa thấp giọng nói.

“Cám ơn anh.” Dung Tư Hàm im lặng lắng nghe, sắc mặt nghiêm nghị nói với anh ta, “Em sẽ phục chức.”

Thẩm Chấn Thiên nghe mấy chữ cuối của cô, đôi mắt sâu sắc hơi hiện lên một tia sáng, nhưng anh ta không nói gì chỉ gật đầu.

“Anh Phong và cô Dung phải không? Mời hai vị giúp đỡ việc điều tra của chúng tôi.” Khi đi đến phòng thẩm vấn, hai vị cảnh sát tiến lên đón, mở một bên cửa, ý bảo Phong Trác Luân đi vào trước.

“Em ở bên ngoài chờ anh.” Cô nắm thật chặt bàn tay Phong Trác Luân đang nắm tay mình, nhìn vào ánh mắt anh nói.

Trong mắt cô là vẻ yên ổn và dịu dàng, chỉ khi đối mặt với anh cô mới không giữ lại chút nào.

Người phụ nữ của anh đã cho anh thật nhiều chống đỡ và dũng khí.

Phong Trác Luân nhìn cô, một lúc lâu sau nhẹ nhàng buông tay cô ra, rồi xoay người đi vào.

**

Biên bản của Dung Tư Hàm nhanh hơn, chờ Phong Trác Luân từ phòng thẩm vấn đi ra thì đã gần một tiếng rưỡi.

“Chúng tôi đã ghi lại khẩu cung trong hồ sơ, sẽ có nhân viên chuyên môn tiến hành kiểm tra.” Thanh tra cao cấp của Sở cảnh sát Cửu Long nói với bọn họ, “Bởi vì hiện tại nhà họ La bị nghi ngờ có liên quan đến giao dịch bất chính và có thể lực xã hội đen, hai người là nhân chứng quan trọng, cảnh sát sẽ bảo vệ an toàn cho hai người.”

“Cám ơn thanh tra.” Dung Tư Hàm gật đầu, “Tôi đã nói địa chỉ nhà trọ cho một vị cảnh sát rồi.”

“Mặt khác, chúng tôi vừa thẩm vấn La Hào Quý xong.” Thanh tra dẫn bọn họ ra bên ngoài, “Trên thực tế, trong tài liệu kia cung cấp tất cả thông tin, vấn đề lớn đáng nói đó là —— không có bất cứ nhân

chúng nào chúng kiến ông ta ép nữ nhân viên uống thuốc kích thích đến chết, không ai ở đó có thể chứng minh, càng không tìm ra manh mối nào ở thi thể, người nhà của nữ nhân viên hoàn toàn không biết gì cả, muốn đi điều tra cần mất thời gian dài và tinh lực, trong thời gian này ông ta có thể ém nhem sự việc.”

Đi đến chỗ queo, Dung Tư Hàm bỗng nhiên cảm giác người bên cạnh khựng lại bước chân, cô ngẩng đầu trông thấy La Hào Quý và Thạch Thanh ở phía đối diện đang đi tới.

“Ôi! Xem ai kìa.” Thạch Thanh kéo La Hào Quý, bà ta vừa thấy Phong Trác Luân thì lập tức nâng cao giọng mấy phần, “Tôi biết người bị đuổi khỏi nhà bắt đầu thừa cơ hãm hại, nhất định là cậu vì trả thù nhà họ La cho nên mới ngụy tạo chứng cứ muốn hãm hại Hào Quý và Khúc Hách!”

“La phu nhân, xin đừng lớn tiếng làm ồn ở Sở Cảnh sát.” Thanh tra giơ tay ngăn lại.

Dung Tư Hàm lần đầu tiên gặp Thạch Thanh, chỉ bằng một câu nói này cô đã biết được bà ta là người như thế nào, mà người đàn ông trung niên đứng bên cạnh bà ta mang khuôn mặt u ám, mặt mũi quả thật trông có vài phần tương tự với Phong Trác Luân.

“Bà suy nghĩ nhiều rồi.” Lúc này Phong Trác Luân lên tiếng, khuôn mặt anh không biểu cảm, “Tự mình đa tình cũng phải có giới hạn, bản thân nội bộ mâu thuẫn, vĩnh viễn không hiểu được người bên gối, hiện tại mộng đẹp vàng son sắp kết thúc, đừng kéo theo người khác xuống nước, tự cầu nhiều phúc đi.”

Anh gần từng tiếng, không nhanh không chậm, chẳng hề hoang mang.

Thạch Thanh bị nói trúng chuyện riêng tư, nghe xong cả mặt tái xanh, méo mó đến mức cơ mặt run rẩy, La Hào Quý nhìn anh chăm chăm, lúc này mở miệng nói: “Dù sao từng là người một nhà, trên người chảy cùng dòng máu, có một số việc vẫn không cần làm quá

mức, Tiểu Du ở trên trời có linh thiêng nhìn thấy, bà ấy cũng không hy vọng như vậy, cậu nói có đúng không?”

“Ông làm ơn đừng nhắc tới mẹ tôi.” Phong Trác Luân ngay cả ánh mắt cũng không liếc sang La Hào Quý, anh đưa tay ôm vai Dung Tư Hàm, dẫn cô đi về phía trước, “Ông không xứng.”

...

Trở lại nhà trọ mới nhất thời có cảm giác chột tỉnh từ trong giấc mộng.

Dung Tư Hàm vừa sắp xếp thu dọn sạch sẽ đồ dùng trong nhà, vừa thở dài trong lòng.

Trước đây cô nản lòng thoái chí, cảm thấy ở Hồng Kông mấy năm thất bại như vậy, muốn bỏ lại tất cả đi theo Lý Lệ trở về thành phố S, quyết tâm không bao giờ trở về nữa.

Nhưng hiện tại cô lại trở về nơi này, người từng khiến cô tuyệt vọng giờ đây tuyệt đối không muốn chia lìa nữa, cùng nhau đối mặt với mọi ẩn số.

“Em suy nghĩ gì đó?” Phong Trác Luân thay quần áo đi ra, anh nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, tựa bên tai cô thấp giọng hỏi.

“Suy nghĩ... Sau khi chuyện này chấm dứt thì bán căn hộ này, em vẫn muốn trở về thành phố S sinh sống.” Cô thả lỏng thân thể dựa vào trong lòng anh.

Anh nghĩ ngợi: “Em vừa mới nói muốn trở lại Sở Tư pháp phục chức, bây giờ lại nói muốn quay về thành phố S, em muốn sau khi giải quyết chuyện này lại từ chức nữa sao? Ừm... Cơ mà cũng tốt, không cần quay về Sở Tư pháp, đỡ phải để tên cấp trên mặt than kia tan nát cõi lòng sau khi nhìn anh cười em.”

Trong âm thanh nói chuyện của anh mang theo sự trêu chọc, tác phong trước sau như một của anh, nhưng mất đi giọng điệu thiếu cảm giác an toàn rõ ràng.

“Anh nói anh Thiên à?” Cô xoay người nhìn anh.

Phong Trác Luân từ chối cho ý kiến, ôm eo cô: “Mỗi lần anh nhìn thấy ánh mắt anh ta nhìn em, trên người sẽ nổi da gà.”

Cô trừng mắt liếc anh, nhỏ giọng nói: “Đâu có buồn nôn như anh nói, bọn em làm việc chung nhiều năm, ngoại trừ chuyện công việc thì gần như không có trao đổi gì khác.”

Anh không nói chuyện, vẻ mặt cười như không cười, lúc này hơi cúi đầu, từ chiếc cằm nhỏ của cô đi xuống, hôn lên cổ cô.

Trên làn da có xúc cảm lắt nhắt lại có chút tê dại khiến người ta run rẩy, cô ngoan ngoãn để anh ôm hôn, tưởng rằng anh sẽ có động tác tiếp theo, ai ngờ khi anh hôn đến trên cổ áo thì ngừng lại.

“Ừm, được thôi.” Anh nhìn hai dấu hôn đỏ tươi trên cổ cô, “Nếu sau này em vẫn muốn tiếp tục làm việc ở Sở Tư pháp, mỗi ngày đi làm đều phải có cái này.”

Bên cạnh có một tấm gương, cô xoay người ngắm mình trong gương, trông thấy hai vết nổi bật là kiệt tác của người nào đó.

“Đẹp lắm, đừng nhìn nữa.” Anh kéo cô vào lòng lần nữa, tì lên trán cô cười nói.

“Hồi ấy em nghe Lục Lục kể, sau khi Thiệu Tây Bội sinh hai đứa nhỏ, cô ấy muốn mở lại tiệm thú nuôi, có một lần Phó Chính thấy được một chú chó cọ trên người cô ấy thế là nhốt cô ấy trong nhà không cho đi đâu hết, ham muốn chiếm hữu sau khi kết hôn còn đáng sợ hơn trước khi kết hôn, sau này anh sẽ không giống như anh ta chứ? Em thấy hai người hợp nhau lắm.” Cô hơi bất đắc dĩ nhìn anh, “Anh đừng bắt chước anh ta, người đàn ông đó tốt nhất

đặt Bội Bội trong lòng bàn tay theo dõi mỗi ngày mới coi như yên tâm.”

Phong Trác Luân suy nghĩ, âm thanh khàn khàn: “Em nên biết rằng, người đàn ông thế này, ở phương diện nào đó rất xuất sắc, anh cảm thấy anh và cậu ta có tiếng nói chung.”

Tiếng nói chung... cùng mưu cầu sắc dục không kém nhau bao nhiêu.

“Tại sao La Hào Quý có thái độ như vậy đối với anh?” Cô sực nhớ ra, lúc này hỏi anh, “Theo lời nói của ông ta, em thấy dường như ông ta có tình cảm với mẹ anh, nếu anh là con trai ông ta, La Khúc Hách cũng là con trai ông ta, vì sao khác biệt lớn như vậy.”

“Hàm Hàm, em sai rồi.” Lúc này anh hơi buông lỏng cô ra, ánh mắt chợt lạnh, “Em có biết vì sao La Hào Quý có thể gom góp của cải cho tới ngày hôm nay không? Thương nhân, nhất là thương nhân sắc sảo sẽ khiến người ta có một loại ảo giác, La Khúc Hách giống ông ta, bọn họ thích nhất cũng giỏi nhất về một thủ đoạn: cho người ta ảo giác, để người đó quyết một lòng với bọn họ. Có lẽ La Hào Quý có chút cảm tình với mẹ anh, nhưng bản thân ông ta mưu lợi nhiều hơn, lúc trước ông ta đón anh và mẹ anh trở về nhà họ La, tuyên bố với người bên ngoài là góa phụ và con trai của anh em mình, tạo ra hình tượng tốt đẹp cho ông ta, ông ta và La Khúc Hách thích nhất là chấp nhận những người phụ nữ phục tùng vô điều kiện, hơn nữa dễ kiểm soát.”

“Thế nên mẹ anh chỉ thấy được mặt quan tâm dịu dàng của ông ta, cả đời tình nguyện sống trong ảo giác, quyết một lòng theo ông ta có chết cũng phải chết bên cạnh ông ta. Em có biết hồi anh mười mấy tuổi đã thấy hết những gì La Hào Quý làm sau lưng mẹ anh, anh tức đến phát điên, can đảm trực tiếp đi tìm La Hào Quý, nhưng em có biết ông ta đã làm gì không? Ông ta lấy súng chĩa vào huyết thái dương của anh, suýt nữa là bóp cò.”

“Vì sao ông ta đối với anh như vậy, rất đơn giản, anh không giống ông ta chút nào, không thủ đoạn lại không tàn khốc như ông ta, càng không biết giở mánh khéo tạo ra ảo giác giống bọn họ, đối với một người có huyết thống không giống ông ta chút nào, ông ta sẽ đặt vào mắt ư? Ở trong mắt ông ta, phụ nữ là phụ nữ, mà anh chỉ là một phụ kiện thấp kém.”

Từng chữ một thốt ra từ miệng anh, cô lắng nghe trái tim gần như bị vò nát, cô đưa tay ôm lấy eo anh chẳng thể thốt ra câu nào.

“Cho nên Hàm Hàm, hiện tại em không cần đồng cảm với anh, những điều này với anh giống như chuyện kiếp trước, anh đã sống rồi, đã vượt qua, anh chưa từng chờ đợi chút tình cảm nào từ bọn họ, bản thân anh đối với bọn họ cũng như thế, bởi vậy hiện tại bọn họ sống hay chết thật sự không liên quan đến anh, anh làm việc của anh, phối hợp với sự sắp đặt của luật pháp, chờ tất cả chuyện này chấm dứt, anh sẽ đường đường chính chính đưa em đi thăm mộ mẹ anh.”

Người đàn ông cao gầy, trên khuôn mặt điển trai không còn vẻ do dự vô vị, coi cuộc sống là trò đùa như ngày trước.

Anh dần dần sống theo cách mới, bắt đầu trở thành một người đàn ông biết gánh vác và có lòng trách nhiệm chân chính.

Có trách nhiệm với cô và bản thân mình, có trách nhiệm với tương lai của bọn họ.

Hai người tựa vào nhau trò chuyện, chuông cửa đột nhiên vang lên, Dung Tư Hàm buông anh ra nói “Chắc là bọn Bích Giới”, sau đó cô xoay người đi ra mở cửa.

Sắc trời đã tối, từ trong mắt mèo không thấy rõ người bên ngoài, chỉ nghe được tiếng giày cao gót, cô nắm chốt cửa mở ra, khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì giật mình.

Chung Hân Dực mặc bộ trang phục quý giá xách túi theo, nhưng tóc tai lại bù xù, vẻ mặt tiều tụy, gần như khác với dáng vẻ trước kia, thậm chí trong đôi mắt loáng thoáng lộ ra sự hung ác.

“Tôi có lời muốn nói với hai người.” Cô ta trực tiếp từ ngoài cửa đi vào.

Phong Trác Luân từ trong đi ra, thấy được cô ta, sắc mặt anh hơi thay đổi, vươn tay kéo Dung Tư Hàm đến bên người mình.

Chung Hân Dực đóng cửa lại, nhìn bọn họ nói: “Tài liệu giao cho Sở Tư pháp là do tôi chỉnh lý.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: An Yên / Beta: Sam

Ánh mắt Chung Hân Dục thê lương mà hờ hững, cô ta hơi lão đảo đi hai bước về phía trước, nhếch môi thản nhiên nhìn Dung Tư Hàm: “Nhìn thấy tôi như bây giờ, cô nhất định rất vui mừng, nếu cô nhìn thấy tôi trải qua cuộc sống hiện tại như thế nào thì cô nhất định sẽ càng vui mừng hơn.”

Cô ta đưa tay vén tóc ra sau: “Tất cả tài sản của nhà họ Chung đã bị niêm phong tịch thu toàn bộ, tôi thuê phòng ở bên ngoài, bán hết đồ đạc đất tiền, sống một cuộc sống giống như người bình thường thậm chí càng tệ hơn, bị xoá tên khỏi giới thượng lưu, bị mọi người cười nhạo ở chỗ làm việc, tôi chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“Đều bởi vì tôi là người bị La Khúc Hách vứt bỏ.” Cô ta càng cười lớn hơn, “Tôi biết từ trước đến giờ tôi chỉ là một con cò, bây giờ là một con cò bị vứt đi, tôi đã đoán được từ trước rồi.”

Dung Tư Hàm nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lòng nhất thời không biết nên có cảm giác gì.

Gương mặt xinh đẹp dường như dần dần bắt đầu sụp đổ, trước đây là một thân quý phái và ngạo mạn, nay bị đánh vỡ thành yếu ớt và tiều tụy.

“Tôi không cảm thấy hiện giờ nhìn cô có gì đáng vui mừng.” Dung Tư Hàm bình tĩnh nhìn cô ta, một lúc lâu nói, “Trước đây tôi không thích cô, không thích cô giống như không thích La Khúc Hách, nhưng bây giờ cô và tôi không có bất cứ quan hệ nào, tôi cần gì vì nhìn thấy cô sa sút mà vui vẻ?”

Thân thể Chung Hân Dực suy sụp gục xuống, khóe mắt dần dần ánh lên nước mắt: “Dung Tư Hàm, tôi còn nhớ lúc ấy tôi thật sự không thể chịu đựng việc cô ở bên cạnh La Khúc Hách, tôi nói cho cô biết hẳn lên giường với người đàn bà khác, nói với cô tôi là vợ chưa cưới của hẳn, tôi biết tình cảm của cô giành cho hẳn có lẽ không đến 1% của tôi, tôi cũng biết đối với hẳn cô chỉ là cái bóng của người phụ nữ kia, nhưng cuối cùng tôi chịu đựng không nổi, tôi còn nghĩ rằng bức ép cô ra đi, khi đó nhà họ Chung còn có ích đối với hẳn, cho nên hẳn ngầm đồng ý với tôi.”

Cô ta chậm rãi giơ tay che mặt mình: “Buồn cười làm sao? Đời này tôi yêu nhất một người, tôi vì người đó dốc hết tất cả sức lực, chỉ để hẳn cho tôi danh hiệu chủ mẫu nhà họ La, mà tôi tận mắt thấy hẳn lên giường với người đàn bà khác, tận mắt thấy hẳn quan tâm chu đáo đối với cô, rõ ràng biết đời này trong lòng hẳn chỉ có người phụ nữ ở Pháp kia!”

Cả phòng khách trống rỗng mênh mông chỉ vang vọng âm thanh cuồng loạn và tiếng nức nở của cô ta.

Chung Hân Dực bây giờ tựa như một bức tượng bị vỡ nát hoàn toàn, không còn trọn vẹn.

Cả đời cô ta, trước đây chói sáng như mặt trời trên cao, còn bây giờ vỡ tan thành mảnh vụn.

Phong Trác Luân vẫn im lặng từ đầu cho tới bây giờ, một lúc lâu sau anh sụp mắt xuống, lạnh lùng nói: “Cho nên bởi vì cô không còn là chủ mẫu nhà họ La, La Khúc Hách hủy hoại mọi thứ của cô, cô cũng muốn hủy hoại tất cả của hẳn, tài liệu này là cô vất vả chính lý để diệt hết bọn họ, người bình thường tuyệt đối không thể làm được, cô học theo hẳn, quả thực không bình thường đâu.”

Thẳng thẳng như vậy không hề nể mặt, từng câu vạch trần tử huyệt của đối phương, thủ đoạn nham hiểm, người phụ nữ bình thường không thể làm được.

“Hiện tại cô tới tìm chúng tôi là có ý đồ gì?” Tay anh ôm thật chặt Dung Tư Hàm, không nhanh không chậm hỏi.

Bàn tay Chung Hân Dực hơi phát run, cô ta dùng đầu ngón tay lau nước mắt ở khóe mắt, ánh mắt dần dần ngược lên nhìn: “Tôi có thể giúp các người cung cấp tất cả tài liệu và chứng cứ phạm tội mà tôi thu thập được liên quan đến nhà họ La, may là trước đây toàn bộ nhà họ La đều xem tôi là chủ mẫu tương lai, rất nhiều chuyện không hề kiêng dè ở trước mặt tôi, giờ tôi dùng những điều này làm cho bọn họ được toại nguyện cũng không quá đáng.”

“Tôi quả thật là người bội bạc, nhưng là bọn họ đã đẩy tôi và nhà họ Chung vào chỗ chết trước.” Cô ta gằn từng tiếng, “Tôi không phải giúp hai người, chỉ là cùng chung lợi ích.”

Dung Tư Hàm nhìn thoáng qua Phong Trác Luân, rồi nghiêng người nói với cô ta: “Cô có biết không? Nếu Sở Tư pháp biết cô là người cung cấp phần tài liệu này, cô cũng sẽ bị điều tra, dựa theo mức độ cô góp phần với nhà họ La, cô sẽ bị trừng phạt không kém bọn họ bao nhiêu.”

“Tôi đương nhiên đã nghĩ đến.” Chung Hân Dực cười lạnh, “Cuộc sống của tôi đã thành như vậy rồi, còn có gì tệ hơn sao?”

Trong phòng khách nhất thời không ai nói nữa, Phong Trác Luân nhìn cô ta, một lúc lâu nói: “Cô đừng chơi trò lật lọng, bên này nói với chúng tôi cùng chung lợi ích, bên kia muốn giúp đỡ La Khúc Hách ngăn cơn sóng dữ.”

“Yên tâm đi.” Chung Hân Dực lấy một xấp tài liệu trong túi xách đặt trên cái tủ, cô ta chỉnh lại mái tóc rồi xoay người nắm chốt cửa mở cửa đi ra ngoài, “Nói không chừng ngày mai hẳn sẽ phái người tới giết tôi.”

**

Nhiệt độ không khí ở Hồng Kông dần dần ấm lại, Dung Tư Hàm ngủ ở bên sát cửa sổ, buổi tối không đóng chặt cửa sổ, trời mới tờ mờ sáng thì có chút gió từ ngoài cửa sổ thổi vào.

Tối hôm qua cô mãi xem tài liệu chứng cứ phạm tội mà Chung Hân Dực đưa cho và khẩu cung do Thẩm Chấn Thiên gửi đến, cả người rất uể oải, cô nhắm mắt vén chăn lên muốn đứng dậy đi đóng cửa sổ.

Ai ngờ người cô vừa động, người ngủ bên cạnh cô liền tỉnh lại.

Phong Trác Luân hơi híp mắt từ sau nhích lại gần, một tay lười biếng thăm dò trong chăn, theo áo ngủ cô đang mặc phác họa độ cong đẹp nhất, từ bờ ngực trắng nõn cho đến bụng, dần dần xuống chút nữa.

Anh rất quen thuộc cơ thể của cô, ngựa quen đường cũ, vô cùng thuần thục đi đến quần lót của cô.

Dung Tư Hàm vốn đang nửa tỉnh nửa mê, bây giờ bị anh dánh sát vào người treu đùa như vậy, sau mộng còn có một vật nóng cứng rắn nhô lên dánh chặt, muốn không tỉnh cũng khó.

“Buồn ngủ...” Cô nhắm mắt lại lấy khuỷu tay húc anh, nhíu mày không vui nhỏ giọng, “Mệt lắm mà ...”

Trên mặt người nào đó treo nụ cười biếng nhác, xoay người cô qua đặt dưới thân, anh trần trọc hôn lên môi cô: “Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm.”

Động tác nhỏ này của anh thật sự là rất thông minh, cô bị anh đặt ở dưới thân ngón tay nhẹ nhàng chầm chậm vân vê vài cái đã dần dần hơi ẩm ướt, hơn nữa anh còn xấu xa đem chỗ đó của chính mình cọ vào đùi cô bắt chước sự chuyển động chầm rãi.

Dung Tư Hàm hơi xấu hổ, bởi anh đã cởi áo ngủ của cô ném sang một bên, hai tay cô cũng tự động bám vào lưng của anh.

Phong Trác Luân đang chuẩn bị hành động, vừa mới giải phóng chính mình muốn đẩy vào chỗ mềm mại phía dưới của cô, ai ngờ người vốn ôm bờ vai anh bỗng nhiên lập tức thu lại cánh tay, một tay che miệng buồn nôn.

“Sao thế em?” Anh hơi lùi ra, nhìn cô che miệng buồn nôn đến nỗi viền mắt ửng đỏ, anh vội vàng bao bọc tấm chắn quanh người cô một lần nữa, thấp giọng nói, “Khó chịu ư?”

Đầu cô hơi choáng váng, chỉ cảm thấy từng đợt buồn nôn, được anh ôm vỗ về bờ lưng một hồi lâu cô mới gạt đầu.

“Dạ dày khó chịu hay là đầu khó chịu?” Phong Trác Luân một lòng lo âu không thôi, vẻ mặt có chút khẩn trương, đột nhiên anh buột miệng nói, “...Lẽ nào, lẽ nào là có thai không?”

Dung Tư Hàm nghe hai chữ này cũng nghĩ tới, cả người vốn đang ngỡ ngàng lập tức lấy lại tinh thần.

Đôi mắt xinh đẹp của anh sáng lên nhìn chằm chằm gương mặt cô, bàn tay ôm vai cô hơi run: “Chu kỳ kinh nguyệt của em tháng này có phải đến chậm hay không? Muộn mấy ngày rồi? Bây giờ chúng ta đi bệnh viện kiểm tra? Hửm?”

Người nào đó luôn nổi tiếng miệng thiện, lúc này gần như nói năng lộn xộn.

Cô nhìn thấy buồn cười, tính ngày lại thật sự sợ anh nói đúng, trong lòng cũng dần dần bắt đầu trở nên căng thẳng.

Ánh mắt hai người khẩn trương đối diện nhau một lúc, vừa nãy người nào đó còn muốn mây mưa cuối cùng đưa ra kết luận: “Hôm nay chờ em tan tầm, anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra, bất luận có hay không cũng phải xác nhận mới được.”

**

Vụ án nhà họ La đã được đặt làm vụ án quan trọng nhất hiện nay ở Sở Tư pháp, sau khi Dung Tư Hàm phục chức, Cục trưởng bỏ qua cấp bậc bảo Thẩm Chấn Thiên đưa cô cùng vào phòng họp.

“Gốc rễ nhà họ La ở Hồng Kông quá sâu, hậu quả của việc nhổ tận gốc xác thực rất nghiêm trọng.” Cục trưởng cầm tư liệu, nhìn hai người bọn họ nói, “Nhưng nếu thật sự không trừ tận gốc, cả hệ thống nội bộ Hồng Kông sẽ bị ăn mòn triệt để không còn một mảnh, bây giờ nếu đã có cơ hội mở đầu này, có bao nhiêu khó khăn cũng phải đục xuống, cho dù trong quá trình điều tra đụng tới bao nhiêu tai họa ngầm và vấn đề.”

“Hiện tại thứ Sở Tư pháp cần chính là chứng cứ có lợi nhất, chỉ có nắm nhân chứng và vật chứng chắc chắn mới có thể chiến thắng ở trên toà án.” Mặt Thẩm Chấn Thiên không chút thay đổi nói.

“Tôi đã đạt được thỏa thuận với Sở Cảnh sát về các vấn đề an toàn của tất cả nhân viên phá án, tất cả hành vi làm đúng hợp pháp của mọi người đều được Sở Tư pháp bảo vệ.” Cục trưởng nhìn Dung Tư Hàm, “Hai người là luật sư trẻ tuổi nhất đầy triển vọng của Sở Tư pháp, vụ án này cực kỳ quan trọng, bây giờ hai người cần tôi giúp gì?”

Dung Tư Hàm suy nghĩ, lúc này nghiêm túc mở miệng: “Không có đầy đủ vật chứng, vậy phải dựa vào nhân chứng để giành chiến thắng. Nữ nhân viên bị bức tử, có thể bắt tay từ người bên cạnh biết được tình huống của cô ấy, còn có người phụ nữ bị nhốt ở Pháp là một bước đột phá cực kỳ quan trọng, tôi cảm thấy có thể liên lạc với người đứng đầu Sở Cảnh sát nước Pháp và nhân viên Trung Quốc cư trú tại Pháp.”

“Được.” Cục trưởng gật đầu, ngồi xuống ghế, “Việc này tôi sẽ giúp hai người liên lạc.”

...

Công việc ở Sở Tư pháp kết thúc rất muộn, Dung Tư Hàm thu dọn đồ đạc rồi cùng đi xuống lầu với anh em họ Thẩm, đi đến cửa lớn đã nhìn thấy Phong Trác Luân đứng cùng Đường Thốc.

“Bà xã!” Đường Thốc vừa thấy bọn họ đi ra lập tức chạy lên đón, anh ta cầm túi trong tay Thẩm Hạnh, nịnh nọt nói, “Vất vả rồi, bà xã đại nhân vạn tuế! Kiếm tiền nuôi gia đình vạn tuế!”

Thẩm Hạnh nhìn anh ta hừ một tiếng, mở miệng hỏi: “Món tráng miệng em muốn ăn đâu?”

“Bà xã đại nhân tha mạng!” Đường Thốc lập tức lùi về sau một bước, anh ta nghiêng người chỉ vào Phong Trác Luân ở bên cạnh, “Anh mua rồi lại bị anh ta ném đi mất! Anh ta nói Hàm Bảo có khả năng mang thai người mùi ngọt nói không chừng sẽ cảm thấy khó chịu muốn nôn! Là anh ta ép anh! Không liên quan đến anh!”

“Hàm Hàm, chị mang thai rồi?!” Thẩm Hạnh cũng kinh ngạc, lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Dung Tư Hàm.

Bàn tay Thẩm Chân Thiên vốn cầm chìa khóa xe chột khựng lại, cũng nghiêng mặt nhìn về phía Dung Tư Hàm.

“Đúng vậy!” Đường ngốc ở một bên đắc ý nhưn mày, “Anh sắp làm ba nuôi! Anh sắp làm ba nuôi đó!”

“Còn chưa xác định, đừng nói bừa.” Lúc này Phong Trác Luân từ phía sau đi lên đá anh ta một cước, trên mặt lộ biểu cảm cười như không cười nhìn Dung Tư Hàm, không nói gì nữa.

Dung Tư Hàm nhìn Đường Thốc uốn éo giống như một đóa hoa loa kèn, cô mệt mỏi xoa trán, lúc này đi đến bên người Phong Trác Luân nhỏ giọng nói: “Em hơi khó chịu.”

“Anh đã hẹn trước với bệnh viện, giờ chúng ta qua đó nhé?” Anh đưa tay ôm cô, trong tiếng nói khàn khàn mang theo vẻ dịu dàng.

Thẩm Chấn Thiên ở một bên nhìn thấy, đôi mắt u ám chán chường, trên khuôn cô gái luôn kiên cường hờ hững treo nụ cười bất mắt, khi cô ở bên cạnh đàn ông kia toàn thân giống như quanh quẩn hơi thở dịu dàng ỷ lại.

Hai người như vậy không chấp nhận bất cứ người nào nữa tới gần.

Phong Trác Luân dẫn theo Dung Tư Hàm tạm biệt bọn họ, sau đó vừa định xoay người thì di động của Thẩm Chấn Thiên bỗng nhiên vang lên, anh ta thu hồi ánh mắt cảm điện thoại lên nghe, nghe được mấy câu sắc mặt lập tức thay đổi.

“Chung Hân Dục vừa xảy ra tai nạn xe cộ đã được đưa vào bệnh viện.” Anh ta cúp máy, vẻ mặt nghiêm túc, “Tính mạng gần như bị nguy hiểm.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: An Yên / Beta: Sam

Mùi bệnh viện mãi mãi là thế, một nơi thiếu sức sống mang theo mùi thuốc ngọt ngọt.

Lúc đoàn người Dung Tư Hàm đến thì đèn phòng cấp cứu đã tắt, thanh tra cao cấp của sở cảnh sát Cửu Long và viên cảnh sát đều canh giữ bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

“Thanh tra, tình hình hiện tại thế nào rồi?” Thẩm Chấn Thiên trầm giọng hỏi.

Thanh tra đưa mắt nhìn phòng bệnh, lắc đầu: “Bác sĩ mới nói, nếu như tình hình sau khi mổ không chuyển biến xấu, không xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng nữa, sau khi tỉnh dậy sẽ có 60% khả năng trở thành người thực vật.”

Ba chữ vừa nói ra khiến người nghe giật mình, Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân nhìn nhau, vẻ mặt u ám đi vài phần.

Tối hôm qua Chung Hân Dục vừa đưa ra đề nghị hợp tác cùng bọn họ, muốn giúp bọn họ tập hợp càng nhiều chứng cứ phạm tội của nhà họ La, hôm nay cô ta đã xảy ra loại chuyện này.

Sắc mặt tái nhợt vụn vỡ tối hôm qua của người phụ nữ đã từng ngông cuồng tự cao tự đại vẫn còn ở trước mắt, giờ đây cô ta lại nằm ở phòng bệnh, từ nay về sau sẽ chỉ là một thể xác.

Trong một đêm, tất cả đều thay đổi đột ngột.

“Thanh tra, có tìm được ảnh chụp chiếc xe gây tai nạn và camera tại hiện trường không?” Dung Tư Hàm suy nghĩ, lúc này mở miệng.

“Camera tại hiện trường đã bị lấy đi.” Thanh tra gật đầu, “Chúng tôi nghi ngờ có người cố ý làm, bởi vì chiếc xe gây tai nạn không có giấy phép, sau khi đụng người ở lỗi qua đường còn quay lại chạy qua lần nữa rồi mới bỏ trốn.”

Cảm giác âm u mà lạnh lẽo từ trên cánh tay lan tràn lên, tối hôm qua trước khi đi Chung Hân Dực có nói một câu cuối cùng “Có lẽ ngày mai hấn sẽ phái người tới giết tôi”, dường như ở bên tai.

“Nói cho cùng đây vẫn là địa bàn của hấn, hấn vẫn nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay.” Lúc này Phong Trác Luân ôm chặt vai cô, vẻ mặt chứa ý cười lạnh băng, “Đoán chừng rất nhanh thôi sẽ đến lượt chúng ta, có nhiều người bảo vệ hơn nữa cũng không có ích.”

“Tôi rất sợ đó.” Đường Thốc trốn phía sau Thẩm Hạnh, lúc này nhỏ giọng nói.

“Sợ cái đầu anh.” Thẩm Hạnh bất mãn trợn mắt, nghiêm mặt nói với bọn họ, “Bây giờ không phải thời cổ xưa, cường quyền và bạo lực không thể giải quyết tất cả, hệ thống pháp chế Hồng Kông luôn luôn hoàn thiện, dù La Khúc Hách có thể làm ra bao nhiêu hành động đi nữa nhưng tà không thể thắng chính, cuối cùng hấn vẫn sẽ bị trừng trị, hiện tại chúng ta đã mất đi một nhân chứng quan trọng, thế thì phải bắt tay vào phương hướng khác trước khi bọn họ có mưu đồ che giấu bằng chứng phạm tội.”

“Ừm.” Thẩm Chấn Thiên gật gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói, “Bây giờ tôi và thanh tra sẽ đến sở cảnh sát xem kết quả thẩm vấn nhân chứng khác, Tư Hàm em tạm thời ở lại đây trước, bên chúng tôi có kết quả thì sẽ báo cho em biết và bàn bạc tình hình.”

Thẩm Hạnh và Thẩm Chấn Thiên đi theo thanh tra và viên cảnh sát đi tới Sở Cảnh sát, Đường Thốc bị vợ bỏ lại ở bên cạnh khẩn

trương ríu rít, Dung Tư Hàm cụp mắt, vẻ mặt khó khăn nhìn cửa phòng bệnh.

“Hàm Hàm.” Phong Trác Luân vẫn luôn nhìn cô, lúc này anh nắm tay cô thật chặt nói, “Trước khi giải quyết những việc còn lại, em hãy đi kiểm tra xem có phải mình mang thai không, đây là việc quan trọng nhất bây giờ.”

...

Làm xét nghiệm xong, Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân ngồi ở ghế dài chờ kết quả, Đường Thốc ở một bên nằm sấp trên tường giống như con thằn lằn, rướn cổ thò đầu nhìn cửa sổ nhân viên y tế.

“Hàm Bảo, cô nói xem rốt cuộc là bé trai hay bé gái, tôi rất khẩn trương.” Anh ta nằm úp sấp một hồi lâu, lúc này quay đầu nhìn bọn họ.

“Rốt cuộc là con cậu hay là con tôi?” Phong Trác Luân dựa vào lưng ghế, lười biếng nhắc mắt lườm anh ta, “Cậu muốn sinh thì tự sinh một đứa không phải rất tốt sao?”

Đường Thốc đau buồn phẫn nộ nhìn anh một cái: “Tôi muốn có con nhưng Hạnh Hạnh không thích trẻ con! Cô ấy muốn làm DINK*, anh có biết vì chuyện này hai chúng tôi tranh cãi bao nhiêu lần rồi không! Trên người tôi đều là vết bầm...”

(*) Dual Income, No Kids: thu nhập kép không con cái.

Dung Tư Hàm nhìn Đường ngốc khoa chân múa tay, tâm trạng nặng nề ban nãy giảm đi một ít, lúc này cô mở miệng nói: “Thật ra ý của Phong Trác Luân là bảo anh tự sinh một đứa, không cần phiền đến A Hạnh.”

“Hai người...hai người...” Đường Thốc nước mắt lưng tròng, “Sau này em bé của hai người trăm ngàn lần không thể giống hai người đối xử với tôi như vậy! Tôi hy vọng là bé gái, vừa ngoan lại

xinh đẹp, có thể ôm cổ tôi làm nũng, nhất thiết đừng giống như tên nhóc con vô lại của nhà nữ vương, chỉ biết bắt nạt tôi! Hừ!”

“Anh nói tên nhóc con vô lại nào bắt nạt anh?” Lúc này trên hành lang bệnh viện truyền đến tiếng bước chân rõ ràng, Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng một trước một sau đi về phía bọn họ.

Doãn Bích Giới đi tới, trực tiếp đem Kha Ân Thích bồng trên tay đưa cho Đường Ngốc mới nói xấu, bạn nhỏ Kha không phụ sự mong đợi của mọi người, mặt không biểu cảm giơ lên một tay véo má Đường Thốc, véo đến mức chàng ngốc nào đó gào khóc kêu thảm thiết.

“Sao hai người lại đến đây.” Phong Trác Luân vòng tay ôm vai Dung Tư Hàm, ngẩng đầu cười nhìn bọn họ.

“Người nào đó sắp làm ba đương nhiên tôi phải đến xem nào nhiệt.” Doãn Bích Giới ngồi xuống ghé dài, điềm tĩnh vén tóc, “Năm đó Cố Linh Nhan sinh con, Oa Tử căng thẳng 48 giờ không nói câu nào; năm đó Nghiêm Thâm Huyền sinh con, em gái Sam nện một lỗ lớn trên vách tường bệnh viện; năm đó Cẩn Mạt sinh con, Ân Kỳ Hoàng nhúng đầu trong hồ nước bệnh viện; năm đó Thiệu Tây Bội sinh con, chân Phó Chính mềm nhũn ngã xuống đất... Nhiều vết xe đổ như vậy, không biết anh sẽ như thế nào.”

Miệng lưỡi nữ vương lưu loát, từng chữ rõ ràng, Dung Tư Hàm nghe được cười ra tiếng, cô nghiêng đầu nhìn Phong Trác Luân, chỉ thấy trên gương mặt hại nước hại dân kia dần dần xuất hiện một nụ cười quen thuộc, anh chỉ nói mấy chữ: “Có muốn tôi nói ra năm đó lúc cô sinh con, Kha Khinh Đằng có biểu hiện thế nào không?”

Nhắc tới chuyện này, gương mặt luôn luôn trầm mặc ít nói của Kha Khinh Đằng liền cứng đờ.

Đúng lúc bác sĩ cầm kết quả đi ra, nhìn bọn họ nói: “Thai nhi đã gần hai tuần, chúc mừng hai người.”

“Ah yeah!” Đường Thốc nghe xong lập tức lập tức nhảy dựng lên, rất vui mừng, “Anh đây sắp làm ba nuôi sắp làm ba nuôi rồi!”

“Làm mẹ nuôi thì đúng hơn!” Doãn Bích Giới ném cho anh ta một ánh mắt xem thường, cô cúi đầu nhìn Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân, trên mặt lộ ra nụ cười, “Chúc mừng, ba mẹ tương lai.”

Sắc mặt Kha Khinh Đằng cũng dịu dàng vài phần, nói với bọn họ: “Chúc mừng.”

Phong Trác Luân vừa đi trước một bước đứng dậy nhận phiếu kết quả, tay anh hơi run xem kỹ lại lần nữa, lúc này anh nghiêng đầu nhìn Dung Tư Hàm.

Người phụ nữ của anh, ngoan ngoãn khéo léo ngồi trên ghế dài, sau khi nghe xong kết quả trong đôi mắt xinh đẹp của cô tràn đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng, cũng có chút luống cuống sợ hãi giống như anh, nhưng nụ cười trên mặt ngày càng tươi tắn hơn.

Anh thật sự sắp làm ba rồi.

Trước đây bởi vì vợ mang thai sinh con mà những người anh em tốt làm ra hành vi không hợp thường ngày, lúc ấy anh nghe được còn cảm thấy buồn cười, cho rằng bọn họ chuyện bé xé ra to.

Nhưng thật sự rơi xuống trên người mình, quả thật chỉ có mình biết.

Đúng là ngay cả trong lỗ chân lông cũng lộ ra loại niềm vui khó mà nói rõ.

Từ nay về sau trên thế giới thật sự sẽ có một sinh mệnh nhỏ bé, mang thai mười tháng đi vào nhân thế, thừa hưởng dòng máu của anh và người phụ nữ mà anh yêu nhất, kế thừa vẻ ngoài của bọn họ, cùng ở bên cạnh bọn họ, do bọn họ dạy bảo, hưởng thụ vui vẻ buồn lo trong cuộc sống này.

Từ nay về sau anh sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, vợ con ở bên cạnh, niềm vui thiên đường, tất cả trọn vẹn.

Anh thật sự, thật sự, rất vui mừng.

“Lần trước anh nói, có con rồi em càng không sợ anh chạy trốn.” Dung Tư Hàm bị anh kéo lên từ ghế dài ôm vào trong lòng, vẻ ửng đỏ tô điểm khuôn mặt xinh đẹp của cô, “Bây giờ thật sự có em bé rồi, còn hiệu lực không?”

“Có hiệu lực.” Anh cũng cười, khóe mắt dần dần hơi cay, anh cúi đầu hôn lên mắt cô, “Hàm Hàm... Anh thật sự vui mừng đến muốn điên rồi.”

Dung Tư Hàm nhìn gương mặt của anh, cảm xúc dâng trào đến cổ họng, âm thanh hơi nghẹn ngào: “Lát nữa em gọi điện thoại cho ba mẹ, báo cho bọn họ biết.”

“Ừ.” Cánh tay anh ôm chặt hơn, không nói gì nữa, chỉ hôn lên tóc cô hết lần này tới lần khác, khuôn mặt hơi phát run.

Lúc này chuông điện thoại của Dung Tư Hàm vang lên, cô cầm lên nghe, cúp máy xong thì nhìn Phong Trác Luân nói: “Viên cảnh sát trên lầu gọi điện thoại đến, Chung Hân Dực vừa mới tỉnh lại, có ý thức.”

**

Đi vào phòng bệnh, mùi thuốc khử trùng xông vào mũi.

Căn phòng yên tĩnh, ngay cả một tiếng động cũng không có, hoàn toàn tĩnh mịch.

Kha Khinh Đăng, Doãn Bích Giới và Đường Thốc chờ ở cửa không đi vào, Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân cùng nhau đi phía sau y tá tới bên cạnh giường bệnh.

Gương mặt Chung Hân Dực không có chút màu máu, trên đầu quần vải trắng, liếc nhìn một cái thôi thấy trên người đều là ống dẫn, giống như một thân xác vô hồn lẳng lẳng nằm đó, sự sống còn mỏng manh.

Cô ta hơi mở mắt ra nhìn thấy Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân đi tới, đôi mắt u ám chợt hiện ra một tia ánh sáng.

Cô ta nhận ra bọn họ.

“Cô có biết hay thấy rõ người lái xe đụng cô là ai không?” Dung Tư Hàm hơi cúi người nhìn cô ta, hỏi rõ từng chữ nhẹ nhàng mà từ tốn, “Có phải là người của La Khúc Hách không, cô chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu, tôi sẽ hiểu được.”

Chung Hân Dực nghe được cái tên ba chữ kia, ánh mắt lập tức trừng rất lớn, gương mặt bị lồng trong mặt nạ dưỡng khí run nhẹ nhẹ.

“Đừng để cảm xúc bệnh nhân quá kích động.” Y tá theo bọn họ đi vào lúc này ở bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở.

Dung Tư Hàm gạt đầu nói một câu “Xin lỗi”, rồi đứng thẳng dậy nhìn kỹ Chung Hân Dực.

Là nhân chứng trực tiếp và người bị hại, với tình trạng bây giờ của cô ta, dù thế nào cũng không thể xuất hiện tại tòa án, không có cách nào đưa ra bản khẩu cung có hiệu lực.

Thủ đoạn của người kia thật sự quá tàn nhẫn, tình cảm tình thân căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Đáng thương cho một người phụ nữ cành vàng lá ngọc kiêu ngạo, bây giờ lại rơi vào tình cảnh thế này.

Trong phòng bệnh không ai nói nữa, lúc này cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra.

Y tá đi cùng bọn họ đứng phía sau bọn họ, nhìn thấy bác sĩ đi vào bèn gật đầu đi ra ngoài: “Tôi ra ngoài trước, bác sĩ sẽ giúp bệnh nhân kiểm tra tình huống cụ thể, cần gì thì gọi tôi là được.”

Cửa phòng đóng lại, Chung Hân Dực vẫn không nhúc nhích, một câu cũng không thể mở miệng nói, Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt càng nghiêm nghị hơn.

Bác sĩ kia đi vào phòng bệnh lúc này từ phía bên kia đi đến bên cạnh giường, không thấy rõ khuôn mặt, Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân lui về sau mấy bước, để bác sĩ thuận tiện kiểm tra.

Ai ngờ bác sĩ kia vừa đến gần kiểm tra, Chung Hân Dực nằm trên giường toàn thân lập tức chấn động, từ bên ngoài nhìn thấy cơ thể đập chần chợt phát run, bác sĩ đưa lưng về phía bọn họ, Phong Trác Luân ở phía sau nhìn cảm thấy có chút kỳ quái.

“Ừ...” Một tiếng nói cực kỳ yếu ớt đau đớn từ giường bệnh truyền đến, Dung Tư Hàm cũng ý thức được có phần không ổn, lúc này cô tiến về phía trước vài bước, mở miệng gọi một tiếng, “Bác sĩ.”

Nhưng bác sĩ kia chẳng hề quay đầu lại, trên tay dường như còn cầm gì đó.

“Hắn không phải bác sĩ!” Phong Trác Luân lập tức kéo Dung Tư Hàm về phía sau, đi nhanh về phía giường bệnh.

Chung Hân Dực nằm trên giường bệnh trừng to mắt, đã ngừng hô hấp.

Bảy tám ống dẫn cắm trên người cô ta đều đã bị rút ra, mặt nạ dưỡng khí cũng rơi xuống một bên.

“Lâu rồi không gặp.” Lúc này bác sĩ kia rút cuộc quay người lại đối mặt với bọn họ, hắn chậm rãi lộ ra một nụ cười tao nhã thản nhiên.

Là La Khúc Hách.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: An Yên / Beta: Sam

Trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có.

Đường nhịp tim của Chung Hân Dục đã trở thành một đường thẳng, biểu hiện rõ ràng trên máy.

La Khúc Hách mặc trang phục bác sĩ màu trắng đứng ở bên giường, cười nhẹ nhìn bọn họ, ôn hòa giống như một người bạn cũ quen thuộc.

Mà không phải là kẻ vừa tự tay giết người ở trước mặt bọn họ.

Doãn Bích Giới, Kha Khinh Đăng còn có cảnh sát đều canh giữ ở cửa, hần lại dễ dàng trực tiếp đi vào phòng bệnh như vậy, không ai hay biết.

“Đã lâu không gặp, xem ra hai người sống rất tốt.” Hần vỗ tay nhẹ nhàng, thanh thoi dựa vào bên ngăn tủ ở phía sau, “Hơn nữa còn có sinh mệnh nhỏ sắp chào đời, sắp làm mẹ rồi phải không Hàm Hàm?”

Dung Tư Hàm vẫn không nhúc nhích, cô đứng phía sau Phong Trác Luân mặt không biểu cảm nhìn hần.

“Sinh mệnh luân chuyển là quy luật tự nhiên.” Lúc này La Khúc Hách cúi đầu nhìn thoáng qua Chung Hân Dục đã chết, “Em nhìn đi, vừa mới có một người rời khỏi nhân thế, có lẽ trong vòng một giây

sẽ có mấy trăm sinh mệnh đến lần nữa, cho nên chẳng có gì đáng để luyện tiếc, không phải sao?”

Phong Trác Luân hờ hững nhìn anh ta, trên vẻ mặt là khinh thường và chán ghét: “Anh đã làm theo ý mình đến nước này rồi ư? Tại sao không gọi mấy tên binh tướng vô dụng để bọn họ ra tay mà tự mình giết người ở trước mặt chúng tôi, anh coi thường luật pháp đến mức tận cùng rồi à? Chúng tôi tận mắt thấy anh giết người, sau này làm nhân chứng ở trên tòa án, anh không có phần thắng rồi.”

“Xem giọng điệu của cậu kia.” La Khúc Hách cười, “Coi thường luật pháp? Cậu nói sai rồi, luật pháp giống như quy tắc ở chỗ tôi, hoàn toàn mất đi hiệu lực, tôi có thể an toàn đi vào thì có thể an toàn đi ra, cho nên hai người cho rằng dựa vào sức lực của Sở Tư pháp là có thể đủ để phá hủy nhà họ La? Đừng nằm mơ, thẩm phán, bồi thẩm đoàn... Tất cả, không nghe theo quy luật mà chỉ nghe theo tôi.”

Giọng hắn nói thoải mái, giống như tán gẫu lúc rảnh rỗi, sóng lưng Dung Tư Hàm ớn lạnh từng đợt, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

“Còn nữa, cậu không phải đã quên rồi chứ, lúc trước khi ở Pháp, cậu quỳ xuống trước mặt tôi ra sao, làm thế nào ép Hàm Hàm đi? Từ nhỏ đến lớn, cậu thấy tôi đã sợ hãi thế nào, đáng vẻ yếu đuối rời khỏi nhà họ La? Đã quên rồi sao, em trai?” Hắn còn nói.

Phong Trác Luân vẫn không nhúc nhích, thật lâu sau âm cuối suồng sã: “Làm sao quên được, ngược lại phải cảm ơn anh, không có những điều anh làm trong quá khứ, tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay.”

La Khúc Hách nhún vai: “Hàm Hàm, em thật sự muốn lấy một người như vậy sao? Cậu ta có năng lực gì để bảo vệ em, cậu ta giống như một con kiến, tôi chỉ dùng một tay là có thể khiến cậu ta đau khổ tột cùng.”

Hắn vừa nói vừa bước về phía trước vài bước, cách bọn họ gần hơn: “Em hãy suy nghĩ thật kĩ, hiện tại lui về mấy bước không cần nỗ lực đấu tranh, trở lại bên tôi vẫn còn kịp.”

Âm thanh của hắn trầm thấp tao nhã giống như trước đây, Dung Tư Hàm nhìn hắn, hồi lâu sau cô lạnh giọng cất tiếng nói: “La Khúc Hách, người độc ác mất đi nhân tính như anh, đời này hắn là không có chuyện khiến anh hối hận.”

“Nhưng tôi thì có, cả đời này tôi hối hận nhất chính là bốn năm ở bên cạnh người như anh.”

“Hối hận?” La Khúc Hách nhẹ nhàng xắn lên tay áo, trên gương mặt dần dần đượm nụ cười như không cười, “Tôi thực sự có một số điều không hiểu, em nói ra xem, một người thế này, sinh ra thấp kém, chẳng có thủ đoạn, nghề nghiệp nhàn rỗi, mọi thứ của cậu ta đều không bằng tôi, em thích cậu ta đến mức ngay cả mạng cũng chẳng cần, vì cậu ta mà từ bỏ sự nghiệp một thời gian, sống chết vì cậu ta, em chưa bao giờ đối xử thật lòng với tôi nhưng lại thật lòng với cậu ta, em bảo tôi nghĩ thế nào đây.”

“Tôi không cần anh nghĩ như thế nào.” Dung Tư Hàm bình tĩnh nhìn hắn, “Người như anh đáng xuống địa ngục, cả đời không nhận ra tình cảm chân thành, có bao nhiêu cô gái đã bị anh hủy hoại rồi? Chung Hân Dực nói có cô gái bị anh nhốt ở Pháp, bây giờ còn sống không.”

Cô vừa dứt lời, vẻ mặt La Khúc Hách hơi thay đổi, một lúc lâu mới khôi phục lại bình thường.

Sắc mặt hắn ngày càng khó hiểu, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên hắn rút ra một khẩu súng từ phía sau.

“Người phụ nữ tự cho là thông minh đương nhiên chết không đáng tiếc.” La Khúc Hách cầm súng lên đạn, “Em trai, trước đó cậu có nói hai người tận mắt thấy tôi giết người, là nhân chứng trực tiếp, có khả năng chịu thẩm vấn tại tòa án với tôi, như vậy hiện tại...”

“Hai người còn nhìn thấy được không?” Hấn cầm súng chậm rãi giơ lên, nhắm ngay bọn họ.

Ý định giết người lạnh băng chân thật.

Phong Trác Luân không chớp mắt đối diện với họng súng, tay anh chậm rãi nắm cánh tay Dung Tư Hàm, đẩy cô về phía sau: “Anh hy vọng cả đời tôi giống như địa ngục, anh có thể giết tôi, tôi có thể cho anh toại nguyện.”

Đường nét gương mặt xinh đẹp của anh ánh lên từng nét rõ ràng trước họng súng, thậm chí lộ ra hơi thở sắc bén: “Anh không được đụng tới người phụ nữ và đứa con của tôi.”

Ba, hai, một, sự giằng co không chút tiếng động.

Hai tay và bờ lưng của Dung Tư Hàm đã thấm ướt mồ hôi, cô dùng sức lực tận sâu xương cốt nắm chặt tay Phong Trác Luân.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bệnh bị một cước đá văng ra, Kha Khinh Đằng mang khuôn mặt không biểu cảm giơ súng, chẳng lệch một phân nhắm ngay sau gáy La Khúc Hách, Doãn Bích Giới từ ngoài cửa kéo theo hai gã cấp dưới của nhà họ La ngụy trang thành nhân viên y tế đã bị đánh ngất đi vào, cô ném mạnh sang bên cạnh.

“Nhưng thật ra anh thích hợp đi làm diễn viên, tiến vào phòng bệnh thần không biết quỷ không hay, thật bản lĩnh.” Doãn Bích Giới đi vài bước đến bên cạnh Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm, cô giơ súng lên nhắm ngay La Khúc Hách, “Tự mình chạy đến bệnh viện giết người, anh đã tính trước mọi việc hay là đầu óc bị ngựa đá hả? Người đại diện cho trí tuệ Hồng Kông.”

La Khúc Hách không quay đầu lại, trên khóe miệng dần dần nhuốm một ý cười tao nhã: “Tôi quả thật có vinh hạnh, mọi người đều nói, sau khi ông chủ Kha thị vì vợ mình mà bày ra một một buổi tiệc Diêm vương thì chưa có ai có thể khiến anh ta giơ súng lên đích thân ra tay.”

Đường nét gương mặt tuấn tú Kha Khinh Đằng rõ ràng, anh trầm mặc nâng súng nhắm ngay La Khúc Hách, ngón tay chậm rãi co lại.

Chợt có một tiếng vang lên, lúc này một người từ cửa phòng bệnh chạy nhanh vào, A Nghiêm vẫn đi theo bên người La Khúc Hách sải bước tiến vào, gấp gáp nghiêm nghị nói: “Thái tử, lão gia ông ấy... Ông ấy đột ngột hôn mê đã được đưa vào phòng cấp cứu!”

La Khúc Hách nhướng mày, toàn bộ cơ mặt dần kéo căng.

Hồi lâu sau, hắn chậm rãi thu súng về, cởi ra trang phục bác sĩ màu trắng trên người rồi ném sang một bên, xoay người muốn đi ra ngoài.

“Hiện tại anh còn muốn đi?” Doãn Bích Giới cười lạnh lùng, “Tội cố ý giết người, nhân chứng ở tại hiện trường vụ án, anh còn muốn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật ư? Anh đi được sao? Báo ứng, nhà họ La chấm dứt rồi.”

“Chó chê mèo lắm lông không tốt lắm đâu.” La Khúc Hách dừng bước, lạnh nhạt nghiêng đầu nhìn bọn họ, “Cô và Kha Khinh Đằng đã không thể xuất nhập, còn muốn thêm một mạng người trong vụ án này sao? Mặt khác...”

Ánh mắt hắn lướt qua Phong Trác Luân: “Người bạn hay gào thét hoảng sợ của hai người hiện tại đang ở trong tầng hầm của nhà họ La, cho nên suy nghĩ cho kỹ đi.”

Là Đường Thốc, thừa dịp bọn họ không để ý, dùng kế điệu hổ ly sơn, bắt Đường Thốc làm con tin uy hiếp.

Phong Trác Luân mím môi không nói một lời, trên gương mặt dường như có một lớp băng mỏng.

“Chờ tình hình của ba được xác định, chúng ta lại từ từ giải quyết.” La Khúc Hách nhắc vai, cũng không quay đầu lại mà dẫn A

Nghiêm đi ra ngoài.

**

Màn đêm chậm rãi buông xuống, Dung Tư Hàm vẫn ngồi yên trong hàng lang bệnh viện.

Bác sĩ cảnh sát đi tới đi lui, bác sĩ vừa mới đẩy Chung Hân Dục vào phòng chứa xác, Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng bởi vì thân phận đặc biệt, vì không muốn phiền phức cho bản thân nên đã rời khỏi trước khi cảnh sát đến, viên cảnh sát vừa lấy lời khai của cô xong, hiện tại lấy lời khai của Phong Trác Luân.

Hiện tại hai người Kha Doãn đi điều tra tình hình của Đường Thốc, Thẩm Hạnh nghe tin Đường Thốc bị bắt cóc làm con tin, sắc mặt trắng bệch liền hôn mê bất tỉnh, Thẩm Chấn Thiên ở trong phòng bệnh chăm sóc Thẩm Hạnh, La Hào Quý sống chết không rõ, La Khúc Hách ở chỗ tối, dường như tất cả đều giăng co mơ hồ.

Khiến người ta sợ hãi biết bao, mọi thứ đều không an lòng.

“Hàm Hàm.” Phong Trác Luân lấy lời khai xong, lúc này nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, anh cởi áo khoác choàng lên người cô rồi kéo cô ôm vào lòng, “Lạnh không em?”

Cô lắc đầu, nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt thẫn thờ: “Nếu lúc trước em và hắn không ở bên nhau thì sẽ không có ngày hôm nay đúng không? Nếu người ở bên hắn không phải em, anh sẽ không bị hắn bức ép uy hiếp đúng không? Đường Thốc cũng sẽ không bị bắt cóc.”

“Tuyệt đối không phải như thế, không liên quan gì đến em, người mà hắn nhằm vào là anh, không muốn để anh sống thoải mái thôi.” Anh trầm ngâm một lát, âm thanh trầm thấp dịu dàng, không chút bối rối, “Anh chịu đựng nhiều năm như vậy rồi, bây giờ rốt cuộc có thể trả lại hắn một kết cục tốt, em hãy tin anh, tên nhóc Đường Thốc kia đại nạn không chết, cậu ta nhất định sẽ được cứu ra, ban này không

phải Thẩm Chấn Thiên đã nói sao? Đã tìm ra nhân chứng lúc La Hào Quý phạm tội, giờ đang ở cục cảnh sát lấy khẩu cung, kể hồ sơ kinh doanh của nhà họ La cũng đã bị đào bới ra, có thể thấy được tương lai, bọn họ sắp sửa đi đến cuối đường rồi.”

Người đàn ông khôi ngô tuấn tú, trước đây không nghiêm túc tùy tính làm cho cô sợ hãi bất an, không thể đoán ra, bây giờ ngay cả dáng vẻ nói chuyện cũng dần dần thay đổi.

Không lâu trước đó, anh lại đối mặt trước họng súng lần nữa, nhưng anh vẫn chẳng hề do dự che chắn trước người cô.

Yên bình, cô chỉ cảm thấy yên bình ở bên cạnh anh.

Đây là người cha của con cô, là người cô yêu nhất, sẵn lòng trở nên dũng cảm mạnh mẽ chẳng hề kiêng dè.

“Em đừng lo lắng gì cả, cũng đừng sợ hãi.” Anh ôm chặt cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, trêu đùa nói, “Con ở trong bụng em, ba tháng đầu vốn nguy hiểm, cảm xúc của em không ổn định, anh làm ba chẳng phải là sợ tới mức ngay cả mạng không cần.”

Dung Tư Hàm ngẩng đầu nhìn vào trong ánh mắt anh, lúc này cô vươn tay nhẹ nhàng ôm thắt lưng của anh: “Đợi chuyện này kết thúc, chúng ta trở về thành phố S sinh sống được không?”

“Thế nào? Vừa mới phục chức lại muốn nghỉ việc sao?” Phong Trác Luân cười, “Phụ nữ có thai một ngày đổi ba ý, xem ra quả nhiên không sai.”

“Em không muốn ở đây nữa, em muốn trở về, cùng sống với anh và con, còn có ba mẹ nữa.” Cô hít sâu một hơi, “Được không?”

“Được.” Anh gật đầu, nghiêm túc hôn má cô, “Đợi mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ trở về, bây giờ em vì anh, vì ba mẹ, hãy bảo vệ tốt cho mình và con.”

Cô cũng cười, khoe miệng dần dần hiện một độ cong nhu hòa.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Dung Tư Hàm lấy di động lắng nghe, âm thanh Doãn Bích Giới ở bên kia đặc biệt rõ ràng: “Đường Thốc hiện tại bị nhốt tại tầng hầm nhà họ La, tớ đã phái người bắt đầu đào đất, hẳn là mau chóng cứu ra được, còn nữa, lão già háo sắc nhà họ La kia, vừa mới chẩn đoán xác nhận ở bệnh viện, là bạo bệnh, nhiều nhất sống không quá ba ngày.”

Nghe câu nói đó, Dung Tư Hàm ngẩn ra, theo bản năng nghiêng đầu nhìn Phong Trác Luân.

Phong Trác Luân dường như cũng cảm giác được gì đó, anh nhíu mày nhìn cô.

“Mặt khác, người phụ nữ bị La Khúc Hách nhốt ở Pháp, hiện tại cô ta bị giam giữ ở lầu hai trong phòng sách nhà họ La, bọn tớ vừa mới dùng máy ảnh lỗ kim chụp được. Tớ nghĩ, La Khúc Hách có thể nào đặc biệt vui vẻ nhìn thấy không, ông già hẳn sắp chết, còn người phụ nữ kia thì rơi vào trong tay chúng ta?” ——

—

Lời tác giả: đoạn kịch nhỏ

Tang (đóng vai bác sĩ, bồng đứa nhỏ trong tay): khụ khụ... trải qua mấy tiếng đồng hồ cố gắng, vợ anh sinh con bình an, chúc mừng chúc mừng chúc mừng! Đến đây nào, mau nhìn đứa con nhà anh mới ra lò!

Em gái Sam: (thu lại bàn tay vừa nện lên tường) vợ tôi đâu? Vợ tôi sao rồi?

Oa Tử: (đón lấy đứa nhỏ nhìn mười giây, vẫn không nói gì)

Phó cận bã: (mặt không biểu cảm đầy mắt kính, chẳng thèm liếc nhìn đứa nhỏ một cái, xông thẳng vào phòng sinh)

Ân xù lông: mẹ nó! Đứa bé này sao trông khó coi thế? Chẳng giống tôi chút nào! Cũng không giống vợ tôi! Tránh ra cho ông! Cô đỡ đẻ sao thế hả!

Hoa Luân: (biếng nhác) thật sự bình thường, diện mạo kém hơn tôi nhiều.

Kha Tử: (mặt không biểu cảm, mười giây sau nhắm mắt, hôn mê bất tỉnh)

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: An Yên / Beta: Sam

“Bây giờ tính mạng của La Hào Quý đang bị đe dọa, toàn bộ nhà họ La đã rối ren hỗn loạn, bên Sở Tư pháp và cảnh sát đã bắt đầu tiến hành hợp tác bắt nhà họ La, tứ và Kha Khinh Đằng không thể có nhiều hành động lộ liễu.” Tiếng nói của Doãn Bích Giới ở đầu bên kia điện thoại bình tĩnh, “La Khúc Hách bây giờ thân mình còn lo chưa xong, an toàn của Đường Thốc giao cho bọn tứ. Cô gái mà hắn đưa về từ nước Pháp nhốt ở lâu hai, bọn tứ sẽ nghĩ cách giải cứu.”

“Doãn Bích Giới vừa nói gì?” Thấy Dung Tư Hàm mang sắc mặt nặng nề cúp điện thoại, Phong Trác Luân xoa xoa vai cô, thấp giọng hỏi.

“La Hào Quý... bạo bệnh, sống không quá ba ngày.” Nàng dẫn đo câu chữ, nhẹ giọng nói.

Đôi mắt anh chợt lóe lên, bờ môi mỏng dần dần nhếch lên.

“Vậy không phải tốt sao.” Hồi lâu sau, giọng anh nhẹ nhàng thoải mái, “Vốn đang muốn tìm nhân chứng và chứng cứ phạm tội của ông ta, cũng không nhất định đánh ông ta ngã ngựa, bây giờ không cần tốn nhiều sức ông ta đã có được một cỗ quan tài, quả thật là may mắn ông trời ban cho.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu nhìn gương mặt của anh, cô nhẹ nhàng vươn tay nắm tay anh.

“Em yên tâm, tuy trên người anh chảy dòng máu của ông ta, nhưng ông ta chết hay sống không liên quan đến anh, anh vốn không muốn hận ông ta, một người như vậy, căn bản không đáng nhận được tấm lòng chân thành của bất cứ ai, ngay cả cảm xúc thù hận ông ta cũng không đáng.” Giọng nói của anh càng lúc càng lạnh lẽo, “Về sự thiếu vắng vai trò người cha, anh không muốn trách mẹ anh, tuy rằng người cha được chọn cho anh là ông ta, nhưng anh chưa bao giờ chấp nhận, anh tình nguyện không có cha, cũng không muốn cha anh là ông ta.”

“Nhưng ít nhất anh có thể làm người cha tốt, làm người cha tốt của con chúng ta.” Lúc này cô tiếp lời anh, ánh mắt dịu dàng, “Con chúng ta tuyệt đối sẽ không thiếu vắng tình thương của cha, sẽ cho nó cả tấm lòng chân thành, cả đời bảo vệ con bình an không lo sầu, đúng không?”

Phong Trác Luân cũng nghiêng đầu, anh hơi cúi thấp, chuyên tâm ngắm nhìn trong ánh mắt cô.

Trước đây anh dạo chơi nhân gian, biết một người phụ nữ có thể cho thân thể, cả trái tim và tâm hồn... Hai người đã cho đi gần như hoàn chỉnh không khiếm khuyết.

Khi đó anh không cảm thấy ngạc nhiên, cũng không quý trọng.

Mà hiện tại, người phụ nữ của anh nói cho anh biết, sự cho đi trân quý nhất của một người phụ nữ là sự tín nhiệm giao phó cuộc sống.

Không hề giữ lại, sự tín nhiệm giống nhau sống chết.

“Ừ.” Anh hôn lên vàng trán sáng bóng của cô, khóe miệng dần dần tràn ra một nụ cười, “Con trai hay con gái của anh, dù là còn nhỏ hay đến khi trưởng thành, nó sẽ bình an hạnh phúc hơn bất cứ ai.”

...

Lời khai nhân chứng chống lại La Hào Quý hoàn toàn vững vàng, tài khoản chuyển tiền cũng bị tìm ra, từng chứng cứ phạm tội được phơi bày, trước đây tất cả được lồng trong cái bóng quá lớn của nhà họ La, nhưng bây giờ bởi vì cả tầng lớp Hồng Kông kiên quyết phải điều tra vụ án này đến cùng mà toàn bộ đều bị vạch ra.

Giống như quân cờ domino... Những gia tộc và thành viên khác trước đây được nhà họ La bao che, giờ đây chen lấn nhau đến sở cảnh sát cung cấp bằng chứng, lo sợ tai họa theo tới bản thân, ảnh hưởng đến quyền thế, bằng chứng phạm tội tham ô... Dung Tư Hàm ở văn phòng Sở Tư Pháp chỉnh lý đủ loại bằng chứng, chân chính thấy được sắc mặt những người đó ghê tởm đến mức độ nào.

Trong một đêm thay đổi triệt để, không có câu nào thích hợp với nhà họ La như bây giờ bằng câu “ra sức đánh chó xuống nước”.

Hiệu suất làm việc của Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng luôn luôn rất cao, trong vòng hai ngày đã âm thầm đào xong lối đi dưới lòng đất, giải cứu Đường Thốc bị giam giữ ở tầng hầm dưới đất.

“Hạnh Hạnh!...” Sau khi cứu ra Đường Thốc mặt đầy bụi đất, anh ta được Doãn Bích Giới đưa thẳng tới văn phòng Sở Tư pháp.

“Trong phòng rất tối! Bọn họ còn đá anh! Đánh anh! Anh đau muốn chết hu hu hu... Hạnh Hạnh anh rất nhớ em hu hu...” Đường ngọc giống như một con vịt từ trong chuồng chạy ra, anh ta ôm cổ gào khóc với Thẩm Hạnh vừa gập gáp từ trong tòa cao ốc chạy ra ngoài.

Vẻ mặt Thẩm Hạnh phức tạp, viền mắt ửng đỏ, nhưng cô vẫn không lưu tình đạp mông anh ta một cước, thấp giọng quát: “Khóc cái gì mà khóc! Còn ra dáng đàn ông không hả! Anh còn sống, tay chân cũng còn đó, vậy là tốt rồi!”

Đường Thốc bị đá một cước, tiếng khóc càng vang dội hơn, anh ta ôm Thẩm Hạnh khóc đến mức ngay cả người đi đường hai bên đều kinh hãi mà ngừng lại nhìn bọn họ.

Cặp đôi vừa khóc vừa gào rít cuộc bình an đoàn tụ, Phong Trác Luân từ trên xe bước xuống, anh đi nhanh qua đỡ Dung Tư Hàm từ trên lầu đi xuống, giọng nói hơi gấp gáp: “Hôm nay em cảm thấy thế nào?”

“Tốt lắm.” Dung Tư Hàm cười nhìn anh, gật đầu, “Em cảm thấy con mình nhất định là một đứa bé rất ngoan, em không khó chịu gì cả, ăn uống làm việc cũng không có vấn đề gì, anh đừng lo lắng.”

Ba tháng đầu mang thai là nguy hiểm nhất, Phong Trác Luân vốn không muốn cô tiếp tục làm việc, nhưng Thẩm Chấn Thiên đã chủ động ôm đi mọi công việc phải bôn ba cho mình, chỉ đưa việc đơn giản nhất, không để lại bất cứ công việc rủi ro nào cho cô, Dung Tư Hàm cũng muốn giúp vụ án nhà họ La, thế nên cô vẫn kiên trì mỗi ngày đến văn phòng Sở Tư pháp đi làm.

Vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đẳng ngồi ở ghế lái và ghế lái phụ, chờ bọn họ lên xe, Doãn Bích Giới quay đầu lại nhìn Phong Trác Luân bình tĩnh nói: “Vừa mới nhận được tin tức, La Hào Quý đã chết.”

Năm chữ, gọn gàng lưu loát, không sai chút nào, tất cả nằm trong dự đoán.

Dung Tư Hàm theo bản năng nắm tay Phong Trác Luân, cô vừa chạm đến ngón tay anh thì cảm giác được sự lạnh lẽo, nhưng mấy giây sau anh lập tức nắm ngược lại tay cô, bình tĩnh nói với Doãn Bích Giới: “Ừ, tình hình nhà họ La thế nào rồi.”

“Tuy rằng ông ta đã chết, nhưng tội của ông ta đều đã thành lập, vẫn giữ vững việc bồi thường cho người bị hại, tất nhiên toàn bộ tài sản nhà họ La cũng bị kiểm tra và tịch thu, người của nhà họ La không có ai may mắn tránh khỏi, những người có tội đều bị bắt ngồi tù, La phu nhân Thạch Thanh đã bị điên rồi, vừa mới đưa vào bệnh viện tâm thần.” Tay Doãn Bích Giới bấm thật nhanh trên điện thoại, “Nói tóm lại, gần như kết thúc rồi.”

“Tôi sẽ không nói cảm ơn.” Phong Trác Luân thản nhiên cười, vươn tay vỗ vai Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng, “Nợ tôi thiếu hai người đã không còn rõ ràng rồi, tôi không hoàn trả đâu.”

Kha Khinh Đăng từ chỗ ghé lái nghiêng đầu nhìn anh, không nói chuyện chỉ nhẹ nhàng cong môi.

“Ông ta đã chết, yêu cầu duy nhất của tôi chính là đừng chôn ông ta ở bên cạnh mẹ tôi.” Lúc này Phong Trác Luân thu tay về, thản nhiên nói.

“Những điều này anh có thể xử lý theo yêu cầu của mình, nhưng anh phải biết rằng, La Hào Quý vừa chết, La Khúc Hách sắp ngồi tù, Milk vẫn còn là vị thành niên, chỉ có anh là cùng huyết thống với nhà đó, cho nên sau khi kết thúc việc này, anh phải tự mình đi giải quyết.” Doãn Bích Giới không nhanh không chậm nói.

Cô vừa dứt lời, một tiếng chuông di động đột ngột vang lên.

Là di động của Phong Trác Luân.

Anh lấy di động ra bấm nút nghe, một âm thanh từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Đoán chừng cửa nhà họ La sắp tiêu tùng rồi, cậu đến đây để kết thúc đi.” Âm thanh La Khúc Hách vẫn như cũ, lại lộ ra mùi rượu hơi lè nhè, “Đời này tôi đã làm bao nhiêu chuyện đối với cậu, cậu muốn tôi hoàn trả không? Bây giờ cậu đến đây đi.”

Phong Trác Luân mặt không biểu cảm lắng nghe, lúc này anh bỗng nghe được đầu dây điện thoại bên kia loáng thoáng xen lẫn tiếng khóc cô gái.

“Cậu có thể lựa chọn không đến, tôi cũng sẽ thuận lợi bị bắt ngồi tù, nhưng trước khi cậu đưa ra quyết định, đứa con gái nhỏ xinh đẹp của tôi hẳn là sẽ bị đánh chết trước, cho nên... chuyện này do cậu quyết định.” La Khúc Hách cười nhạt, sau đó cúp máy.

“Ai vậy anh? Nói gì thế?” Dung Tư Hàm nhìn thấy sắc mặt anh tái mét, cô nhú mày cảnh giác hỏi.

Anh im lặng chốc lát, kể lại ngắn gọn sự việc, rồi nói với Kha Khinh Đằng ngồi ở ghế trước: “Hai người đưa tôi đến nhà họ La trước, một mình tôi đi vào giải quyết, Hàm Hàm giao cho hai người.”

Cả người Dung Tư Hàm chấn động, cô muốn hé miệng nói gì đó lại bị anh dùng ngón tay chạm nhẹ vào môi.

Cô nhìn thấy rất rõ ràng trong ánh mắt anh là sự bình tĩnh thản nhiên, mà lúc trước anh đã nói với cô, việc cô cần phải làm chính là bảo vệ bản thân và đưa bé bình an, những điều còn lại hãy giao cho anh.

Thật lâu sau, bờ môi cô hơi run run gật đầu, nhưng không nói thêm một câu nào nữa.

Cô tin anh, như tin chính mình.

“Được.” Kha Khinh Đằng chỉ nói một chữ.

Lúc này Doãn Bích Giới thắt dây an toàn, khước miệng rút cuộc hơi nhếch lên: “Chúng tôi đưa anh qua đó, sẽ ở trước cửa chờ anh đi ra, ngoài ra chúng tôi còn muốn tặng thêm cho anh một lợi thế.”

**

Màn đêm dần dần tối sẫm, lúc đến cửa nhà họ La thì sắc trời đã hoàn toàn tối.

Phong Trác Luân bước xuống xe, từ ngoài cửa sổ xe khẽ khàng nói hai chữ với Dung Tư Hàm: “Chờ anh.”

“Kha thiếu, phu nhân.” Vài người đàn ông mặc đồ đen gọn gàng lúc này bước nhanh từ trong rừng cây cạnh biệt thự đi đến trước

mặt bọn họ, cung kính gật đầu với bọn họ, rồi kéo ra một người từ trong vòng vây.

Là một cô gái mặc áo đầm màu trắng, tóc đen dài đến eo, cô ta cúi đầu không thấy rõ khuôn mặt.

“Lợi thế.” Doãn Bích Giới cười với Phong Trác Luân, chỉ chỗ lầu hai biệt thự nhà họ La, rồi lại nâng cằm về phía cô gái kia, “Khi cần thiết, anh có thể dùng.”

Cô gái kia lắng nghe đoạn đối thoại của bọn họ, lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dung Tư Hàm ở trong xe vẫn không nhúc nhích nhìn thấy khuôn mặt cô ta, sắc mặt cô hơi thay đổi.

Cô gái kia thật sự trông rất giống cô, làn da trắng đến mức gần như trong suốt, đôi môi không đỏ như bình thường, khuôn mặt xinh đẹp, cả người cao gầy, vẻ mặt hờ hững, khí chất có phần kỳ ảo.

Cô gái này đặt trong đám người tuyệt đối khiến người ta hâm mộ không thôi.

Cô nhìn cô gái kia, nhất thời trong lòng thật sự không thể tưởng tượng đối phương bị La Khúc Hách nhốt ở Pháp, bị ép sinh con khi còn rất trẻ như thế nào.

“Cô tên gì?” Phong Trác Luân nhìn cô gái kia hỏi.

“Kính Tịnh.” Cô gái kia chỉ nói hai chữ, biểu cảm chẳng hề có chút thay đổi.

Phong Trác Luân không hỏi thêm nữa, anh đi thẳng về phía trước, cô gái cũng không nói chuyện, bình tĩnh đi theo phía sau anh tiến về biệt thự.

“Cô gái này thật sự rất kỳ quái.” Doãn Bích Giới nhìn bọn họ đi xa, nói với Dung Tư Hàm ở trong xe, “Lúc cô ta được bọn tớ mang đi, không hề cầu cứu với người canh ngoài cửa, cũng không nói lời cảm ơn bọn tớ, từ đầu tới cuối chẳng nói câu nào, tớ cảm thấy cô ta không thật sự giống một con người.”

Dung Tư Hàm hít một hơi thật sâu, nhìn bóng dáng hai người bọn họ đi xa, ánh mắt càng ngày càng trầm ở trong bóng đêm.

**

Cửa lớn không đóng, Phong Trác Luân trực tiếp đẩy cửa lớn đi vào phòng khách, nhìn thấy La Khúc Hách ở đối diện mặc một bộ đồ ngủ phong phanh, hắn đứng bên cạnh bàn ăn, cầm bình rượu vang đổ đổ vào miệng.

Chán nản.

Người đàn ông này từng sống hết sức an nhàn sung sướng, gần như cả thế giới đều nằm trong tay mình, hắn cũng có lúc chán nản như vậy.

“Ừm...ừm...” Milk bị trói ở trên ghế, miệng bị dán băng dán, có hai người đàn ông mặc đồ đen đứng bên cạnh, khóe miệng Milk đều là máu, hai má cũng có vết bầm, vừa nhìn thấy Phong Trác Luân đi vào, trong miệng Milk lập tức phát ra tiếng úp mở, nước mắt theo viền mắt lăn xuống.

La Khúc Hách vừa quay đầu lại, hắn nhìn thấy anh đồng thời thấy được Kính Tịnh ở phía sau anh.

“Được lắm.” Một lúc lâu sau, hắn vỗ tay, trên gương mặt tao nhã lộ ra nụ cười càn rỡ, “Vợ chồng Kha Doãn rất có bản lĩnh, không hổ được xưng là có bản lĩnh đặc công cao cấp.”

“Anh thả Milk ra.” Phong Trác Luân bình tĩnh nhìn hắn, anh quay đầu nhìn thoáng qua Kính Tịnh, “Anh hắn là không muốn cô ta tận

mắt nhìn thấy anh đánh chết con gái mình.”

“Đánh chết?” La Khúc Hách nhẹ giọng nói hai chữ, từ trên bàn ăn cầm lấy một khẩu súng, hất chậm rãi chìa về đầu Milk, “Cũng có thể nổ súng bắn chết, cậu nên biết rằng tôi không muốn ra tay với con bé, cậu là chú út của nó lại muốn bỏ tù cha ruột của nó.”

“Cạch” một tiếng, hất lên đạn, “Cho nên nó vì cậu mà chết.” ——

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: An Yên / Beta: Sam

Trong biệt thự yên tĩnh ngay cả âm thanh của một cây kim rơi trên mặt đất cũng nghe được.

Phong Trác Luân nắm chặt nắm tay, đứng yên nhìn La Khúc Hách.

Trên gương mặt tao nhã của La Khúc Hách dần dần hiện lên một tia cười lạnh, hắn vẫy tay ý bảo hai người đàn ông mặc đồ đen phía sau Milk rời đi.

Một tay hắn nắm chặt khẩu súng, đề lên huyết thái dương của Milk, hắn nghiêng đầu nhìn Phong Trác Luân: “Cậu biết không, cái tôi thích xem nhất...chính là dáng vẻ lúc cậu đau khổ.”

“Để tôi nhớ lại lúc cậu mới được Phong Du đưa vào nhà họ La.” Hắn híp mắt nhìn Phong Trác Luân, “Một cậu bé đơn thuần lại thiếu cảm giác an toàn? Từ tầng lớp thấp nhất thoáng cái bước vào hào môn, dáng vẻ hoang mang lại hiếu kỳ, làm cho người khác không nhìn được muốn hủy hoại cậu.”

Phong Trác Luân không nói lời nào, anh ung dung thản nhiên đi về trước một bước.

La Khúc Hách lại đề súng lên huyết thái dương của Milk, cô gái đã sợ hãi đến cực điểm, từng giọt nước mắt chảy xuống không ngừng, pha lẫn giọt máu ở khóe miệng cùng nhau rơi xuống sàn nhà.

“Khóc cái gì?” La Khúc Hách thấy thế, hơi cúi người nhìn Milk, “Là con gái ruột của ba, con không phải vì người chú út này đã làm rất nhiều chuyện sao? Vậy bây giờ con sợ cái gì hả?”

“La Khúc Hách.” Kính Tịnh vẫn đứng phía sau Phong Trác Luân lúc này rớt cục lên tiếng, “Anh thả con bé ra.”

Âm thanh lạnh lùng của cô ta vang lên trong bầu không khí hết sức căng thẳng, lúc này tầm mắt La Khúc Hách dời về phía cô ta, bờ môi hắn hơi cong lên: “Như thế nào, ngay cả em cũng muốn đứng về phía cậu ta?”

Không đợi Kính Tịnh nói chuyện, hắn bật cười, người đàn ông tao nhã lạnh nhạt trước đây, bây giờ hoàn toàn giống như kẻ điên, cười đến mức âm thanh phát run: “Phong Trác Luân, cậu xem, người đàn ông giống như cậu không có năng lực, như con kiến rơm rác, lúc nào cũng chẳng tốn công mà nhận được sự giúp đỡ và ưu ái của mọi người, cho nên cậu vui lắm phải không, nhìn thấy mọi thứ của nhà họ La bây giờ đều hủy trong tay cậu, nhìn thấy tôi sắp ngồi tù.”

“Cậu không hỏi tôi, vì sao tôi cố chấp muốn Dung Tư Hàm trở lại bên cạnh tôi sao?” Bàn tay hắn cầm súng dần buông lỏng, cách một tiếng khẩu súng rơi trên mặt đất, “Có lẽ trước đây là vì cô ấy trông giống Kính Tịnh, chấm dứt thì chấm dứt thôi, nhưng sau đó cô ấy lại ở bên cậu... Cho nên, tôi chỉ là muốn nhìn thấy cậu đau khổ mà thôi, nhìn thấy cậu không có khả năng tranh giành với tôi, mẹ qua đời, người phụ nữ cậu yêu nhất lại phải chấp tay nhường cho tôi, tôi muốn nhìn cậu nhát gan sợ sệt, nói lời tổn thương người phụ nữ của mình để đẩy cô ấy đi, nhìn cậu đau khổ tột cùng, sống như cái xác không hồn.”

“Anh không vào bệnh viện tâm thần thật sự đáng tiếc.” Khi Phong Trác Luân nói chuyện thì đã từng bước một đến gần bọn họ, “Người khác đều nói anh thông minh, biết quan sát mọi thứ, thật ra anh tự cho mình thông minh, hết lần này đến lần khác muốn cuộc sống vốn

có của mình biến thành tro tàn. Anh muốn hủy hoại tôi, nhưng lại hủy hoại chính mình.”

Thân thể La Khúc Hách dần dần buông lỏng, như là từ từ rỉ ra xói mòn tất cả sức lực.

Thần kinh Phong Trác Luân căng thẳng cao độ, anh mím môi, chậm rãi chuẩn bị khom lưng đoạt lấy khẩu súng kia.

“Đùng —” một tiếng.

Trong phút chốc trước khi anh chạm vào khẩu súng kia, La Khúc Hách mới suy sụp ngồi trên mặt đất lại dùng tốc độ nhanh như chớp cầm lên khẩu súng kia lần nữa, hấn bóp cò chuẩn xác.

Gương mặt Milk dần dần vắn vẹo, phần ngực tựa như đóa hoa rơi lá tả, dòng máu nhanh chóng thấm ướt quần áo, từ trước ngực lan rộng ra.

Toàn thân Kính Tịnh run lên, lập tức ngã xuống đất, khuôn mặt cô ta trắng bệch, dùng hai tay hai chân bò qua, sau đó nhồm người dậy dùng sức ôm lấy Milk, kéo ra băng dán trên miệng.

“Mẹ...” Máu từ miệng Milk chảy ra, trong âm thanh mang theo nghẹn ngào, nhưng không kịp nói ra câu nào nữa.

Milk mở to mắt, trong viền mắt còn đọng nước mắt chưa kịp rơi xuống.

Cô gái mới mười sáu tuổi, vốn nên có cuộc sống tươi đẹp, dần dần biến mất mãi mãi trên thế gian này.

Sau khi bắn ra phát súng này, La Khúc Hách hoàn toàn suy sụp ngồi dưới đất, hấn cất tiếng cười to: “Cậu xem, người yêu thương cậu sẽ phải trả giá như thế này, Phong Du yêu cậu cho nên bà ta chết ở nhà họ La, Milk là con gái tôi lại một lòng vì cậu, cho nên con bé chết cũng đáng.”

Phong Trác Luân chứng kiến cảnh này anh cực kỳ phẫn nộ, trong cổ họng phát ra một tiếng nghẹn ngào nặng nề, cả người anh run lên, chột nhào tới đoạt lấy khẩu súng La Khúc Hách đang cầm trong tay, anh đứng lên, cầm súng nhắm ngay mi tâm La Khúc Hách.

Cả người La Khúc Hách giống như bị rút cạn chút sức lực cuối cùng, hắn suy sụp tựa vào bên chân bàn ăn, vẻ mặt tiêu tụy giống như cây khô.

“Đau khổ nửa đời trước của cậu là do tôi gây nên, mà vạn kiếp không phục của tôi bây giờ là vì cậu, cho nên chúng ta thanh toán xong rồi.” La Khúc Hách vẫn không nhúc nhích nhìn anh, “Có câu tìm được đường sống lúc cùng đường, dùng trên người cậu hẳn là không còn gì tốt hơn.”

“Ba tôi đã chết, mẹ tôi điên rồi, con gái tôi bị tôi giết chết.” La Khúc Hách chậm rãi vươn tay, che ánh mắt mình, “Thật tốt, người nhà họ La có thể gặp lại trong địa ngục.”

“Để cho anh chết là đối xử hào phóng với anh.” Phong Trác Luân đứng yên cầm súng, trong ánh mắt là sóng ngầm cuộn cuộn.

La Khúc Hách khẽ cười, âm thanh thê lương: “Lúc nào cũng có phụ nữ che chắn trước mặt cậu, ngược lại hôm nay cậu có can đảm đến một mình.”

“Tôi cho cậu cơ hội giết tôi, sao cậu không ra tay?” Hắn gằn từng tiếng nói.

Phong Trác Luân nhìn hắn, đáy mắt là ý lạnh giết người, ngón tay chậm rãi co lại bóp cò súng.

“Pằng pằng pằng pằng.”

Bốn phát súng vang lên, trên hai tay hai chân La Khúc Hách dần dần có máu chảy ra, máu từ từ loang ra trên mặt đất.

“Kỹ năng bắn súng của cậu...thật...tệ.” Trên gương mặt La Khúc Hách vẫn nở nụ cười tao nhã, nhưng bắt đầu dần dần mất đi màu máu.

“Bốn phát súng này, là vì những chuyện anh đã làm với mẹ tôi lúc trước, là vì anh bảo tôi quỳ xuống trước mặt anh, là vì anh từng uy hiếp tính mạng người phụ nữ của tôi, là vì anh giết Milk.” Phong Trác Luân ném súng xuống đất, “Anh chết cũng không hết tội.”

La Khúc Hách chậm rãi nhắm hai mắt lại, khước miệng vẫn nhếch lên.

Lúc này Phong Trác Luân đi sang bên cạnh, anh cúi xuống bồng lên thân thể Milk đã bắt đầu lạnh đi.

“Cô muốn đi cùng tôi không?” Anh bồng Milk, nhìn thẳng Kính Tịnh ngồi dưới đất từ đầu tới cuối chưa nói câu nào.

Cô ta vẫn không lên tiếng.

Lúc này cô ta chậm rãi đứng lên, cầm bật lửa nằm trên bàn trà, từng bước một đi vào phòng bếp.

Phong Trác Luân bồng Milk, hồi lâu sau ánh mắt anh thay đổi, vừa định chạy vào phòng bếp thì nhìn thấy trong phòng bếp có ánh lửa mờ ảo xuất hiện.

Người phụ nữ mặc áo đầm màu trắng, ngọn lửa trong phòng bếp bốc cháy phía sau lưng, trên người cô ta dính máu của Milk, màu trắng làm nền cho màu máu đỏ tươi tựa hoa tường vi, giống như lễ tế cuối cùng.

“Anh hãy chôn cất con bé ở một nơi thật tốt, Milk thích dòng suối, anh hãy chọn một nơi gần dòng suối để cho con bé yên nghỉ.” Trên gương mặt Kính Tịnh đã ánh lên ngọn lửa, cô ta đi qua ngồi xuống bên cạnh La Khúc Hách nằm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Phong Trác Luân nhẹ giọng nói, “Hai người đi đi.”

Ngọn lửa lớn dần dần từ trong phòng bếp lan ra ngoài, xà ngang trong phòng khách đã sụp đổ rơi xuống sàn nhà.

Ngoài biệt thự loáng thoáng truyền đến tiếng xe cứu hỏa và xe cảnh sát, Phong Trác Luân bồng Milk, nhìn hai người kia trong ánh lửa lần cuối rồi xoay người đi ra biệt thự.

...

Dung Tư Hàm ngồi trên xe, vừa nhìn thấy biệt thự bốc cháy sắc mặt chợt thay đổi, cô lập tức mở cửa xe, bước xuống chạy về phía biệt thự.

Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới bảo thuộc hạ rút lui trước, chỉ cần hai người chạy theo phía sau cô.

Xe cảnh sát, xe cứu thương và xe cứu hỏa đã đến nơi, từng chiếc đỗ ở bên ngoài, lửa cháy càng lúc càng lớn, cả bầu trời tràn ngập khói lửa dày đặc.

Dung Tư Hàm chẳng hề quay đầu lại cứ chạy về phía trước, gió thổi qua bên tai, sượt vào hai má cô càng ngày càng đau.

Rốt cục chạy tới trước biệt thự, mơ hồ thấy có người từ trong biệt thự đi ra, bước chân cô vững vàng chạy về phía người kia.

Dưới ánh lửa đầy trời, biệt thự đã dần dần sụp đổ, ngọn lửa phả vào mặt nóng đến mức toàn thân cũng nóng lên, cô dụi mắt, miệng há to thở hổn hển, nhìn thấy Phong Trác Luân bồng Milk toàn thân đầy máu trong tay, đi từng bước một hướng về phía cô.

Trên gương mặt của anh mang vẻ đau thương tiêu tụy, khi nhìn thấy cô, trên gương mặt ấy lại chậm rãi nở nụ cười.

Nước mắt Dung Tư Hàm từ từ theo viền mắt lăn xuống, cô mím môi chạy về phía anh.

**

Trận lửa lớn kia đã hoàn toàn biến nhà họ La từng một tay che trời thành mảnh tro tàn và cát bụi.

Từ nay về sau, toàn bộ Hồng Kông không còn chút dấu vết của nhà họ La nữa.

Bên ngoài nghĩa trang ngoại ô Hồng Kông yên tĩnh vắng vẻ, Phong Trác Luân thấp nhang xong, chậm rãi đứng thẳng dậy.

Trong tấm ảnh trắng đen là Milk, dung mạo trẻ tuổi tươi cười, tùy ý và vui vẻ giống như khi đối với anh.

Trong thời gian khó khăn nhất là cô gái này ở bên cạnh anh, dùng cuộc sống sinh động và chân thành ở bên anh.

Nữ minh tinh trẻ tuổi của giới giải trí cứ như vậy qua đời, nguyên nhân chết được cảnh sát che giấu, tuyên bố với bên ngoài là mắc bệnh mà chết.

Dung Tư Hàm đứng ở phía sau anh, lúc này nhẹ nhàng khoác cánh tay anh.

“Anh mệt không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Phong Trác Luân lắc đầu, cúi đầu nhìn cô: “Bây giờ sang bên kia thăm mộ mẹ, nhìn mẹ xong chúng ta trở về, em ngủ nhang khói nhiều không tốt đâu.”

“Không sao.” Dung Tư Hàm nhìn anh lắc đầu, “Chúng ta đi thôi.”

...

Lúc ở Mỹ bọn họ từng lập mộ cho Phong Du, khi đó là mộ trống.

Thật sự bước đến trước mộ phần chân chính chôn Phong Du, dường như cách một thế kỷ rất dài.

Phong Trác Luân nhìn bia mộ, dứng chân ở đây vẫn không nói gì.

Dung Tư Hàm ở bên cạnh anh trải miếng lót xong, cô cầm nhang chậm rãi quỳ xuống trước mộ.

“Mẹ.” Cô cầm nhang nhẹ nhàng cất tiếng, “Hy vọng mẹ trên trời có linh thiêng, có thể phù hộ đứa bé khỏe mạnh lớn lên, có thể để đứa bé trở thành một người thật xuất sắc, cả đời bình an.”

“Cả đời này của con không thể hiếu kính mẹ, chỉ có thể cầu xin kiếp sau. Mẹ không cần lo lắng cho bọn con, chúng con sẽ sống thật tốt.”

“Cám ơn mẹ.” Cô nhắm mắt lại, cung kính dập đầu lạy bia mộ ba cái.

Cám ơn mẹ nuôi dưỡng dạy dỗ anh ấy, cảm ơn mẹ để anh ấy trải qua mọi việc vẫn có thể bình an trở về bên con.

**

Từ nghĩa trang đi ra trời đã gần tối.

Phong Trác Luân kéo chặt áo khoác của Dung Tư Hàm, anh ôm cô từ cửa chính đi về phía bãi đỗ xe.

Tới trước chiếc xe, anh đột nhiên dứng bước, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn cô, thấp giọng gọi tên cô, “Hàm Hàm.”

“Hửm?” Dung Tư Hàm bị anh ôm vào lòng, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Trong đôi mắt anh thể nhưng chất chứa vẻ không nở.

“Ngày mai Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới sẽ đưa em về thành phố S trước, ba mẹ chăm sóc em và con, anh yên tâm.” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

“Vậy còn anh?” Dung Tư Hàm ngẩn ra, bàn tay bất giác nắm chặt góc áo của anh.

“Anh à.” Anh cười cười, tránh né không trả lời, đột nhiên thay đổi câu nói, “Em và con sẽ đi tìm người chồng và người cha khác sao?”

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 50: Kết Cục

Edit: Sam

Đầu tháng năm năm nay vào hạ.

Sau khi về tới thành phố S thời tiết gần như đều rất tốt, nhiệt độ không khí sau mùa xuân liên tục tăng lên đã dần có ý hạ nổi gót.

Dung Tư Hàm ngồi trên sofa lười biếng xem tivi, cô định đứng lên đến phòng bếp làm chút gì ăn.

Sau khi cô mang thai trở về thành phố S, Dung Thành và Lý Lệ gần như lâm đại địch, hai vợ chồng vì con gái còn có đứa cháu ngoại trong bụng, quả thực giống như cùng Tôn Ngộ Không đi Tây Thiên thỉnh kinh, bận rộn như lên núi đao xuống biển lửa, mỗi buổi sáng phó trưởng phòng Lý đích thân xuống bếp, nấu xong thức ăn rồi mới đi làm, Dung Thành gần như bỏ bớt xã giao một nửa, sớm tan tầm về nhà pha trà cho con gái uống.

Dung Tư Hàm đang múc cháo từ trong nồi ra thì điện thoại trong phòng khách vang lên, cô chậm chậm buông bát xuống, đi qua bắt máy.

“Hàm Hàm, con có khó chịu ở đâu không?” Lý Lệ từ trong văn phòng gọi tới, âm thanh khẩn trương, “Thời tiết nóng, có dấu hiệu choáng váng nào không?”

Dung Tư Hàm cảm thấy buồn cười, cô kiên nhẫn lắc đầu: “Mẹ, đâu có ai như mẹ mỗi ngày vắng mặt vài tiếng còn gọi về năm sáu cú điện thoại, con cũng không phải sinh gấu trúc.”

“Haiz, dù sao cũng là cháu ngoại của mẹ, sao không khăn trương chứ? Từ nhỏ đến lớn con chưa từng chịu khổ, sinh con là một chuyện rất cực khổ.” Lý Lệ nói một tràng thì dừng lại, “Mẹ nói này, đứa bé đã sắp bốn tháng rồi, sao Trác Luân còn chưa trở về? Cậu ấy...”

Lý Lệ muốn nói lại thôi, Dung Tư Hàm sao không biết trong lòng bà suy nghĩ gì, cô vội nói: “Mẹ, con đã nói với mẹ bên Hồng Kông và Pháp còn rất nhiều chuyện phải xử lý, anh ấy không muốn con mang thai cùng anh ấy bên ba, vả lại cũng sắp xong rồi, đoán chừng hai hôm nữa là về thôi.”

“Mẹ biết, mẹ cũng không phải sợ cậu ấy bỏ lại hai mẹ con con.” Lý Lệ thở dài, “Máu chốt là gia đình, mấy người đồng nghiệp đều hỏi thăm, biết con mang thai rồi ai cũng hỏi khi nào thì tổ chức tiệc cưới, vả lại không phải mẹ thấy con nhớ cậu ấy quá sao.”

“Ai nhớ anh ấy chứ.” Dung Tư Hàm bĩu môi, “Được rồi, con không nói nữa, sau khi ăn xong Bích Giới sẽ tới đón con, hôm nay bọn họ bao một tòa biệt thự ở ngoại ô chơi.”

“Con cẩn thận đấy, trở về sớm nhé.” Lý Lệ dặn dò nhiều lần mới cúp máy.

Dung Tư Hàm đặt điện thoại nhà trở về chỗ cũ, cô hít sâu một hơi, đi đến bên cửa sổ rồi mở cửa ra.

Làn gió từ bên ngoài phả vào mặt mát lòng mát dạ, cô nhẹ nhàng vươn tay chống trên mép cửa, tĩnh tâm nhắm mắt lại.

Nhà họ La bị diệt, tài sản ở Hồng Kông và Pháp, chuyện bồi thường này nọ đều liên tục rơi xuống người Phong Trác Luân, anh vốn là người biếng nhác không bó buộc, chẳng có chút bận lòng với gia đình kia, nhưng cuối cùng vẫn phải lựa chọn xử lý mọi chuyện.

Cô biết anh muốn dùng khuôn mặt kiên định dũng cảm, một mình đi đối mặt với cơn ác mộng từng giảm bớt giá trị của anh không

đáng một đồng.

Nghĩ đến khuôn mặt của người nào đó, cô thu hồi suy nghĩ, khước miệng bất giác cong lên.

Lúc xa nhau anh nói sẽ mau chóng trở về, coi như có thể qua cửa ải mang thai ba tháng đầu, ngày hôm qua trong điện thoại anh còn bỉ ổi nói rằng sẽ cho cô tiểu biệt thắng tân hôn.

Chỉ hy vọng mọi việc đều tốt, hy vọng ngày mai có thể nhìn thấy anh ở trước mặt mình.

**

Cửa chính biệt thự cho thuê chỉ đóng hờ, trong khu vườn trên bãi cỏ có mấy đứa trẻ chơi đùa ồn ào, âm thanh rõ ràng truyền đến trong phòng.

Ngoại trừ hai người thê nô Trần Uyên Sam và Ân Kỳ Hoàng đưa vợ ra ngoài hưởng tuần trăng mật thứ ba, những người anh em khác của Phong Trác Luân đều trình diện đầy đủ.

Trong phòng khách tất cả mọi người vừa chuẩn bị bữa tối vừa trò chuyện hết sức náo nhiệt, lúc này cửa chính kêu kẹt một tiếng, cục trưởng mặt đen Đan Cảnh Xuyên dẫn các bạn nhỏ chơi đùa đồ mô hôi nhẽ nhại đi vào rót nước uống.

“Chú Oa Tử mau thả con xuống, con muốn dì Hàm Hàm ôm!”

Phó Thiên Vấn con gái nhà Phó Chính chẳng hề khách khí véo khuôn mặt tuần tú của Đan Cảnh Xuyên, cô bé xinh đẹp giống như búp bê quay đầu dùng ánh mắt mong mỏi nhìn Dung Tư Hàm, thật là hết sức đáng yêu.

“Cái con rùa nhỏ Phó Thiên Vấn, tên nhóc a dua con!” Lúc này Cố Linh Nhan bỏ xuống bột mì đang nặn trong tay, chạy mấy bước tới làm ra vẻ lôi kéo cô bé nhỏ trong tay chồng, “Mỗi lần dì ôm con,

con đều bĩu môi không thèm! Thế nào, chê dì không đẹp bằng dì Hàm Hàm hả?”

Cô bé Phó Thiên Vấn không nói đến những ưu điểm khác, chỉ nói tới phương diện mặt không biểu cảm nhìn theo hướng gió bẽ lái thì giống y chang người ba Phó Chính của mình, cô bé lập tức không chịu thua Cố Linh Nhan, vội vàng vùng vẫy khỏi người Đan Cảnh Xuyên rồi nhào vào lòng Dung Tư Hàm: “Dì Hàm Hàm đẹp hơn dì Nhan Nhan nhiều, còn chưa bao giờ mắng Vấn Vấn là con rùa nhỏ, con thích dì Hàm Hàm!”

Dung Tư Hàm lắng nghe giọng trẻ con êm ái bên tai, cô vui vẻ đón lấy Phó Thiên Vấn hôn mạnh một cái, ánh mắt cong theo nụ cười: “Vấn Vấn ngoan quá, dì Hàm Hàm có mang quà cho con, lát nữa đưa cho con, được không.”

“Dạ!” Công chúa nhỏ nhà họ Phó vui vẻ, dính sát người cô ê a làm nũng.

“Con nhóc này cái bản lĩnh kia rốt cuộc học từ ai hả?” Cố Linh Nhan day mi tâm, gân xanh nổi trên trán.

Doãn Bích Giới rót nước cho con trai lớn nhà họ Phó và cậu nhóc hiếu động nhà họ Đan, lúc này cô hất cằm về phía Phó Chính đang nghiêm mặt xem vợ gói sủi cảo, giọng cô không cao không thấp nói: “Hồ phụ sinh hồ tử.”

Kha Khinh Đằng đang xử lý văn kiện ở sofa, anh chẳng hề ngẩng đầu lên, mặt không biểu cảm vỗ tay.

“Dung Tư Hàm,” Phó Chính nằm không cũng trúng đạn hồi lâu sau đẩy mắt kính, đứng cạnh bàn ăn đột nhiên cất tiếng, “Nếu con cô là con trai, phải sớm thực hiện giáo dục sinh lý, đừng để cuối cùng trở thành người mắc chứng ghét phụ nữ, mắt nhìn và sinh lý không tương đồng, cưới vợ không cần hiền lương thực đức, nhưng không nên là loại cầm súng coi như đồ chơi, trước khi gần gũi còn đánh một trận.”

Cả căn biệt thự lặng ngắt như tờ, hồi lâu sau Cố Linh Nhan có hành động trước nhào vào lòng Đan Cảnh Xuyên, cười đến mức âm thanh phát run, Thiệu Tây Bội lấy tay đẩy chồng, nhưng cũng không giấu được nụ cười.

Vợ chồng Smith bị Phó cận bã hung hăng cho hai nhát, khuôn mặt cả hai đều đen thui, Dung Tư Hàm không đành lòng thêm một nhát nữa, cô đành phải nhin cười gật đầu: “Được, tôi biết rồi, nói không chừng là con gái đấy.”

“Con gái cũng không tốt.” Cố Linh Nhan xua tay trước tiên, “Chị xem Đan Diệp nhà bọn em, da dày như trái banh, không có giây nào yên tĩnh được.”

Thiệu Tây Bội gật đầu, phụ họa: “Vấn Vấn nhà bọn em cũng vậy... À đúng rồi Hàm Hàm, Hoa Luân anh ấy có tỏ ý với chị chưa?”

“Tỏ ý gì?” Dung Tư Hàm nghi hoặc hỏi.

“Kiệu tám người nâng, cưới hồi đình hoàng.” Lúc này Đan Cảnh Xuyên hờ hững cất tiếng.

“...Hình như không có.” Dung Tư Hàm lắc đầu cũng không nghĩ nhiều, cô chỉ cảm thấy hơi mệt, dụi mắt nói, “Chị đi lên ngủ trưa trước.”

**

Lúc Đường Thốc bị Phong Trác Luân đẩy mạnh vào cửa biệt thự thì anh ta suýt nữa ngã sấp mặt.

Anh ta vừa khóc hu hu muốn đứng dậy, đối diện bỗng nhiên có ba bốn cái bóng nhỏ nhào tới anh ta.

“Mợ nó!” Đường Thốc bị bạn nhỏ Kha Ân Thích đè trên mặt đất trước tiên, nhóc Kha Tử mặt không biểu cảm cười trên bụng anh ta

giống như cưỡi ngựa, theo sau là Phó Thiên Vấn và Đan Diệp reo hò chia nhau bám giữ tay chân anh ta.

“Cứu mạng với!” Đường Thốc phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, “Tôi có tuổi...A!”

Doãn Bích Giới đi tới, đưa một tách trà cho Phong Trác Luân, cô chỉ Đường Thốc trên mặt đất bị đám tiểu ma vương chôn vùi: “Đây là cái gì?”

“Thú nuôi!” Phong Trác Luân nhận trà uống một ngụm, chào hỏi mấy người bạn, “Lát nữa bảo cậu ta biểu diễn một điệu hula cho các người xem.”

“Được đó!” Cố Linh Nhan tò mò thò đầu ra.

“Xong chuyện rồi?” Phó Chính đi tới vỗ vai anh.

“Ừ.” Phong Trác Luân mỉm cười, “Cô ấy đâu rồi?”

“Ở trên lầu ngủ trưa.” Kha Khinh Đăng chỉ trên lầu.

“Ồ! Sắp cầu hôn à?” Doãn Bích Giới huýt sáo, ánh mắt trêu chọc nhìn anh.

“Mã đáo thành công.” Đan Cảnh Xuyên điềm tĩnh gạt đầu.

Phong Trác Luân nhún vai, tỏ vẻ thần bí nháy mắt với bọn họ, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đi lên lầu.

Dung Tư Hàm ngủ ở ban công.

Phong Trác Luân nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, anh nhìn thấy cô đắp một tấm chăn ngủ trên ghế nằm ở ban công, ánh nắng ấm áp dạt dào tựa như mạ vàng rơi trên người cô, khuôn mặt ngủ say của cô yên tĩnh đẹp đẽ, chỉ vài tháng ngắn ngủn không gặp, trong lòng anh lại cảm thấy hơi chua xót.

Anh nhìn cô, từng bước một đi về phía cô.

Dung Tư Hàm ngủ không sâu lắm, bên tai lại truyền đến tiếng cười đùa của trẻ con xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của Đường Thốc, cô dụi mắt duỗi lưng, trong lòng dường như cảm ứng được gì đó.

Khi quay đầu lại cô nhìn thấy Phong Trác Luân đứng bên trong cách một lớp kính của cửa sổ sát đất, anh cười tươi nhìn cô.

Cô ngó ra, một lúc sau định mỉm cười thì cảm thấy hốc mắt hơi cay.

Lúc này anh nhẹ nhàng mở ra cửa ban công, người đàn ông anh tuấn xinh đẹp trước đây dường như có chút thay đổi so với ngày trước khó mà nói ra.

Là sự thay đổi gì chứ?

Hình như trầm lắng hơn mọi khi, không mang khí thế hùng hực và kiêu ngạo ban đầu, không còn vẻ trêu đùa suồng sã, mỗi một tác ngữ quan đều sâu sắc, là dáng vẻ chín chắn toàn vẹn.

“Con anh khỏe không?” Phong Trác Luân đi đến bên cạnh cô, hơi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm tay cô.

“Khỏe lắm.” Cô cười cười, nhìn kỹ ánh mắt anh, “Dạo này em ăn nhiều lắm, ba mẹ nói có khả năng là một đứa con trai.”

“Ừm.” Anh cầm tay cô đặt ở bên miệng hôn lên, “Con trai giống mẹ, con gái giống ba, tuy rằng em xinh đẹp, nhưng mà anh trông càng đẹp hơn, cho nên giống anh nhiều vẫn tốt hơn.”

Giọng điệu của anh vẫn bỉ ối như thường, cô giơ tay che miệng, bật cười khúc khích.

“Mọi chuyện ở Pháp và Hồng Kông đều đã ổn thỏa, hai chữ La gia hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Kông, còn nữa anh đã chuyển

việc thiết kế trang sức chủ yếu tại Hồng Kông và thành phố S, chạy qua lại hai bên, coi như nể tình anh vất vả nhận đơn thiết kế, em có muốn làm bà chủ gia đình không, ngoan ngoãn ở nhà để anh nuôi em và con?” Anh thong thả nói từng câu chữ.

Là ngữ khí chững chạc kiên định, có đủ kinh nghiệm.

Dung Tư Hàm nghe được trong lòng hơi phát run, hồi lâu sau cô cong khóe miệng: “Để em suy nghĩ rồi nói sau.”

“Ba mẹ có thúc giục muốn anh cưới em qua cửa chưa?” Anh vươn tay nhẹ nhàng xoa gò má cô, “Lần trước ba lén gọi điện thoại cho anh, nói mẹ đã gấp đến độ đặt trước khách sạn tổ chức hôn lễ rồi, còn muốn bảo người ta in luôn thiệp cưới.”

Cô trầm ngâm một lúc, vươn tay đặt trên tay anh: “Thúc giục hay không cũng vô ích, mấu chốt là phải xem người nào đó có chịu hay không kia.”

“Cầu hôn cần những gì nhỉ?” Anh híp mắt, giọng điệu có phần tiếc nuối, “Rượu ngon, du thuyền, nhẫn kim cương? Làm sao bây giờ, anh hình như không có gì cả.”

“Phong Trác Luân, thiết kế trang sức không phải nghề nghiệp của anh sao?” Cô lên tiếng hỏi.

“Hiện tại anh thiết kế đủ loại trang sức ngoại trừ nhẫn kim cương.” Chân anh chậm rãi gập lại, “Đã quên nói với em, từ rất lâu trước kia anh đã không thiết kế nhẫn kim cương, anh còn nhớ hồi đó đã làm ra một thành phẩm cuối cùng, nhưng sau đó không tìm thấy.”

Ánh mắt anh nhìn cô mang sự trêu đùa, lại có tia sáng tình thâm không thể che dấu, mũi cô cay xè, bĩu môi nói: “Lần đầu chúng ta chia tay đã bị em lấy đi giấu rồi.”

Nụ cười của Phong Trác Luân càng lớn hơn: “Khi đó anh đã nói với Đường Thốc, sau khi làm xong chiếc nhẫn đó anh sẽ không thiết kế nhẫn kim cương nữa, anh đã từng thiết kế nhẫn kết hôn cho các anh em của anh, mà chiếc cuối cùng sẽ để lại cho vợ anh.”

Trên bản nháp là chiếc nhẫn kim cương cuối cùng mà anh hoàn thành trong cuộc đời này, để lại cho người phụ nữ anh yêu nhất.

“Nhưng bây giờ không kịp lấy, em để ở nhà rồi.” Dung Tư Hàm cười, nước mắt chảy xuống, “Anh cầu hôn không chuyên nghiệp chút nào.”

“Tuần trăng mật em muốn đi đâu?” Anh vươn tay lau nước mắt của cô, hồi lâu sau đột nhiên hỏi cô.

“Không có nơi nào đặc biệt muốn đi.” Cô lắc đầu.

Thực ra sáng sớm cùng anh tản bộ, buổi tối cùng anh đi dạo ven đường, nắm tay anh nhìn anh ở bên cạnh em, cho dù đi đâu em đều cảm thấy thỏa mãn.

Chỉ bởi vì được ở bên anh.

“Vậy không đi đâu hết, mỗi ngày ở nhà lăn lộn trên giường được rồi.” Anh cười nhìn cô, quỳ một gối xuống đất.

“Dung Tư Hàm, anh nhớ tới lần đầu nhìn thấy em, anh mới hai mươi lăm tuổi, bây giờ anh đã sắp ba mươi, cũng không có gia tài bạc triệu biệt thự khu nhà cao cấp, em rốt cuộc thích anh cái gì?” Tốc độ nói của anh càng chậm, dường như đang nhớ lại, “Một người đàn ông khi người phụ nữ của mình cần nhất thì đẩy cô ấy ra thật xa, tặng cho người khác, đặt vào nguy hiểm, năm lần bảy lượt tổn thương người phụ nữ của mình, đã từng thốt ra rất nhiều lời vô liêm sỉ, đã làm rất nhiều chuyện khốn nạn, loại đàn ông này có chỗ nào tốt chứ?”

Nước mắt cô tuôn rơi, nhưng nụ cười càng tươi hơn: “Em cũng không biết, chắc đầu óc bị ngạ đá rồi.”

Anh chậm rãi cầm lấy lòng bàn tay cô kê sát bên cạnh ánh mắt mình, nhẹ giọng nói: “Có lẽ may mắn của cả đời anh đều dùng để đổi lấy em.”

Bọn họ cùng nhau trải qua rất nhiều, có đau khổ có hạnh phúc, đã từng tuyệt vọng cùng đường, đã từng trải qua sống chết, nhiều bất an và bấp bênh như vậy đều là cô ở bên anh, là cô kiên trì tới cùng.

Anh rất cảm kích cô, sự cảm kích này khiến anh không còn cô độc, không còn tự ti, không còn dùng sự kiêu ngạo để tổn thương người mình yêu.

Tổn thương và đau khổ là một loại tài phú, sẽ khiến người ta có nhiều sức mạnh và quyết tâm để nắm chặt người mình quý trọng.

“Lấy anh nhé.” Anh nhìn ánh mắt cô, nở nụ cười dịu dàng, “Hãy để anh kiên trì nửa đời sau, em chỉ cần thanh thản làm bà Phong của anh, ở bên cạnh anh, để anh chăm sóc em, để anh đối xử tốt với em.”

Tình yêu của anh đã từng cho em tuyệt vọng, cực nóng, vạn kiếp không phục.

Mà hiện giờ, anh cho em tình yêu trọn vẹn, bao dung, từ đầu đến cuối.

Dung Tư Hàm vốn định trêu chọc anh một câu, nhưng nghẹn lại ở cổ họng, chẳng thể nói nên lời.

Một cô gái kiêu ngạo đã vì một người, vì anh ấy dũng cảm kiên cường, không cầu báo đáp, không cầu nhận lại, là bởi vì cái gì?

Không oán trách không hối hận, có lẽ chính là vì một thời khắc thế này.

Sau khi vui mừng bị thương, chuyện may mắn nhất của em chính là cả đời em vẫn còn liên quan với anh.

Anh vì em mà thay đổi, vì em trầm lắng, anh đem bản thân tốt nhất đổi lấy ở bên em cả đời.

Tình sâu bao nhiêu, đối đãi với nhau thế nào, em không biết tương lai sẽ biến thành dạng gì.

Nhưng em biết rằng, thời gian cuối cùng đối xử tốt với anh và em, em có thể thấy được anh ở bên cạnh em.

- Hoàn chính văn-

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 51: Ngoại Truyện 3: Duyên Phận

Edit: Sam

Thành phố S, cuối mùa thu.

Một người sợ nhất là dường như chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì, cảm thấy cái gì trong mắt đều là chẳng qua thế thôi.

Người bên cạnh quay quần sang đây kính rượu càng nhiều hơn, Dung Tư Hàm đứng ở đại sảnh buổi tiệc cảm thấy hơi nóng, còn có phần mắt kiên nhẫn, cô chịu đựng hồi lâu mới viện cớ rời khỏi điểm trung tâm nhỏ.

Hôn lễ của Ân Kỳ Hoằng cháu đích tôn nhà họ Ân, đứng đầu trong giới truyền thông, hậu thuẫn phía sau cô dâu Cẩn Mạt ngay cả nhà họ Dung cũng phải kiêng dè ba phần, muốn bàn ra tán vào cũng kiêng kị, hôn lễ phô trương đương nhiên rất lớn, trừ quân đội chính trị thì các ngành nghề khác gần như đều có liên quan.

Cẩn Mạt biết Dung Tư Hàm qua Doãn Bích Giới, mà tính tình của Doãn Bích Giới nhất định không chịu làm phù dâu, hôn lễ long trọng không thể khinh thường, Cẩn Mạt chỉ đích danh muốn cô giúp đỡ.

“Phù rể của ông đâu rồi?” Ân Kỳ Hoằng ôm Cẩn Mạt từ phòng nghỉ hậu trường đi ra rốt cuộc tìm được cô ở bên cửa sổ, lông mày rậm cau lại trên khuôn mặt đầy khí khái của anh ta, “Đợt thứ hai sắp bắt đầu rồi, con bướm kia lại chết ở đâu hả!”

Cẩn Mạt che miệng cười khúc khích, thấp giọng giải thích với cô: “Cô có nhìn thấy Phong Trác Luân không?”

Cô suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Ban nãy sau khi đọt đầu kết thúc thì tôi đã không thấy anh ta rồi.”

“Cái tên kia! Nhất định lại ôm gái trong phòng nghỉ tán tỉnh rồi, không nên để cậu ta làm phù rể mà! Chẳng đáng tin cậy chút nào!” Ân Kỷ Hoàng bùng nổ, “Mợ nó, Trần Uyên Sam còn nói cũng muốn để con bướm kia làm phù rể, làm cái con khỉ, chính em gái cậu ta cũng bị tên khốn kia vớt đi mất! Không chừng bà xã cũng chạy theo đấy!”

Nói xong, anh ta dường như nhận ra có điểm bất ổn, bèn ôm lấy Cẩn Mạt tội nghiệp nói: “Vợ ơi vợ ơi, anh xin em, em nhất thiết đừng chạy theo cậu ta đó!”

Đầu Cẩn Mạt hiện đầy vạch đen, cô phớt lờ rồi kéo anh ta vào hội trường tìm kiếm, Dung Tư Hàm cũng cười, trong lúc ánh mắt vô tình dời chuyển thì chợt dừng lại ở khu vườn nhỏ dưới cửa sổ.

Người đàn ông ban nãy bị người anh em giáng chức thành con bướm nhìn một cái là nhận ra ngay, tướng mạo có thể xưng là trời thần kinh ngạc, anh tùy ý dựa bên cây tử đằng, biếng nhác khoanh tay nhìn cô gái đối diện.

Cô gái kia trông chừng mười ba mười bốn tuổi, hình như nói rất nhiều lời với anh, rất khẩn trương, Dung Tư Hàm thấy hơi quen mắt nhưng không nhớ ra là ai.

Cảnh tỏ tình mới mẻ như vậy cô vốn không có hứng thú, nhưng chẳng biết tối nay xảy ra chuyện gì cô lại ma xui quỷ khiến đứng tại chỗ.

Một lát sau, người đàn ông vươn cánh tay ra, cười tủm tỉm xoa đầu cô gái đối diện, nhưng trước sau chẳng nói lời nào.

Cô gái kia dường như cũng khó hiểu, đúng lúc này Ân Kỷ Hoàng và Cẩn Mạt xuất hiện bên cạnh bọn họ, cô gái nhìn thấy người tới

bèn xấu hổ lên tiếng chào hỏi, rồi lập tức trốn tránh nhấc váy lên bước nhanh vào trong khách sạn.

Âm thanh đầy sức sống của Ân Kỳ Hoằng lập tức vang lên, trên khuôn mặt người đàn ông vẫn là nụ cười thờ ơ, dưới ánh trăng trông anh càng quyến rũ hơn.

Ân Kỳ Hoằng nói một tràng hết lời, rồi ra hiệu anh cùng bọn họ đi vào, người đàn ông gật đầu đi theo sau bọn họ về phía trước.

Cô nhìn anh đi xa, rồi cuộc nhớ ra cô gái tỏ tình với anh là ai —— Trần Hi San em gái ruột của Trần Uyên Sam, một trong mấy người anh em của Phong Trác Luân.

Ai ngờ Phong Trác Luân vừa đi được hai bước thì bỗng nhiên dừng lại, anh gương mặt nhìn về phía cô.

Dung Tư Hàm bất ngờ không kịp đề phòng bị tóm tại trận, cô đứng ngây ra tại chỗ.

Anh mặc âu phục màu đen càng tôn lên vẻ tuấn tú trên khuôn mặt kia, trong lúc ánh mắt lưu chuyển, anh hướng về cô nhẹ nhàng cong lên khóe môi.

Cô hơi lúng túng, dường như trong nhịp tim đều đặn đã chậm lại một nhịp, không biết nên đưa ra biểu cảm nào với anh.

Hồi lâu sau Phong Trác Luân thu hồi tầm mắt, anh uể oải đi về phía khách sạn.

Thực ra chỉ là một cái đối mặt đơn giản thôi.

Rất nhiều năm sau đầu bạc tuổi xế chiều, nhớ tới khoảnh khắc ấy mới nhận ra, trên đời có rất nhiều cuộc gặp gỡ và khoảnh khắc bình thường, nhưng nó sẽ thay đổi bởi vì một người đã định tạo ra dấu ấn quan trọng trong cuộc đời bạn.

Mọi thứ không thể nói ra hết, chỉ có thể tùy duyên.

**

Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới, cặp vợ chồng kiều mẫu vượt nóc băng tường tình huống vốn đã đặc thù, hôn lễ đương nhiên cũng đặc thù, hai người đã tổ chức hôn lễ ở Mỹ, trở về thành phố S cũng làm một buổi tiệc trong phạm vi nhỏ do nhà họ Doãn đứng ra tổ chức.

Cô là bạn thân nhất của Doãn Bích Giới trong đám bạn thân, anh thì chơi thân nhất với Kha Khinh Đăng trong mấy người anh em, chẳng cần nói hai lời là người xưa hợp tác đã định từ trước.

“Đã lâu không gặp.”

Khi ấy thành phố S vào giữa hè, anh chỉ mặc áo sơ mi, cầm ly rượu trên tay, lại mang dáng vẻ cười mà không cười đi về phía cô, còn tao nhã trêu đùa hành lễ cung đình: “Trưởng công chúa nhà họ Dung, hai lần hợp tác vui vẻ.”

Từ bé tính tình Dung Tư Hàm đã điềm tĩnh lạnh nhạt, cô im lặng một lúc, cuối cùng vẫn đáp lễ: “Hợp tác vui vẻ.”

Cô dâu chú rể còn ở phòng nghỉ, hai người đi một vòng trên bãi cỏ chẳng nói gì, Phong Trác Luân bỗng nhiên cất tiếng: “Bây giờ em bao nhiêu tuổi?”

Ánh mắt cô hơi kinh ngạc, hồi lâu sau nhướng mày nhìn anh: “Không phải mọi người đều nói anh rất hiểu phụ nữ ư? Giờ anh đột ngột hỏi tuổi cô gái khác là sao?”

Phong Trác Luân nhìn lại cô, nụ cười càng tươi hơn: “Em là cô gái khác ư?”

Một câu vô cùng đơn giản, cô nghe được sắc mặt ngó ra, cuối cùng anh tú ý bổ sung một câu: “Bạn thân của Doãn Bích Giới có

bản lĩnh đặc công, em chính là cô gái bình thường sao?”

Dung Tư Hàm nghĩ nghĩ rồi đáp: “Cũng phải, cho nên anh hỏi loại vấn đề này, không sợ tôi rút súng ra bắn anh ngay ư?”

Anh cảm thấy mới lạ gật đầu: “Hơi sợ.”

Cô rút cuộc không nhịn được mà bật cười, anh lấy tay đặt lên môi cũng cười rất đẹp.

“Tôi hai mươi ba.” Cô nâng ly về phía anh, lúc này mới trả lời câu hỏi của anh.

Phong Trác Luân không nói gì, hình như đang suy nghĩ.

“Cơ mà tôi đoán chừng anh sẽ cảm thấy tôi già.” Cô hát cảm về phía anh, ý bảo anh nhìn sang bên cạnh, “Ồ trong mắt anh...chắc là mười lăm mười sáu mới gọi là trẻ nhỉ.”

Anh theo tầm mắt của cô nhìn qua, trông thấy Trần Hi San mặc áo đầm trắng đứng cách đó không xa, mặc dù đang nói chuyện với người khác, nhưng tầm mắt cô gái kia vẫn như có như không quanh quẩn trên người anh.

Là ánh mắt nóng rực, khó nén chung tình.

Phong Trác Luân mau chóng thu hồi tầm mắt, anh nghiêng đầu nhìn lại người bên cạnh, cô vừa uống rượu trong ánh mắt loáng thoáng ý cười lên.

Cô đang trêu chọc anh ăn cỏ non.

“Em nói không sai.” Anh cười tủm tỉm, khuôn mặt anh tuấn của anh hết sức xinh đẹp dưới ánh nắng chiếu rọi, lúc này anh vỗ vai cô ra hiệu cô quay đầu.

Dung Tư Hàm vừa quay đầu qua thì ánh sáng liền bị ngăn trở, khuôn mặt anh càng phóng đại hơn ở trước mặt, bờ môi trơn ướt

vững vàng đặt xuống một nụ hôn.

Cô gần như trợn tròn mắt, đứng tại chỗ không nhúc nhích, anh thu về động tác làm như không có việc gì uống cạn ly rượu đỏ: “Cơ mà tôi không thích trẻ lắm, quá non nớt thì tính khiêu chiến rất thấp, như em là vừa vặn.”

Sau khi nói xong anh làm như chưa xảy ra chuyện gì đi về hướng khác, Dung Tư Hàm rút cuộc lấy lại tinh thần, Trần Hi San ở bên kia không thấy bóng dáng đâu đã đuổi theo về phía anh, cô giơ tay chạm môi, mày nhíu thật chặt.

**

Lần thứ ba.

Nhân vật chính của hôn lễ lần này là Trần Uyên Sam chủ tịch tập đoàn Qua Sam tại thành phố S, trước đây ở Nhật Bản là đại ca xã hội đen vùng Đông Nam Á, cũng là bạn thân của Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới, Dung Tư Hàm cũng biết vợ anh ta Nghiêm Thẩm Huyền, con gái của hai người đó đã ba tuổi, mọi việc ổn thỏa mới tổ chức hôn lễ bổ sung.

Lần này Dung Tư Hàm không làm phù dâu.

Mà người đàn ông trẻ trung anh tuần tươi cười xinh đẹp đi theo cô dâu chú rể kính rượu, không phải người họ Phong nào đó thì là ai?

“Chậc chậc.” Doãn Bích Giới ngồi bên cạnh cô, chống má nhìn anh chàng kia đang kính rượu, “Xem em gái của Trần Uyên Sam kìa, sao lại thích gã này chứ.”

Cô biết Doãn Bích Giới chỉ ai, cô im lặng ăn uống không đáp lại.

“Những cô nàng thích Phong Trác Luân cơ bản là không có đường về, đùa vui tán tỉnh chẳng sao, nhưng chơi lớn thì sẽ ngã

đau.” Doãn Bích Giới thu hồi tầm mắt, đặc biệt nghiêm túc nhìn sang Kha Khinh Đằng ngồi ở phía bên kia mình, “Có điều anh và anh ta thân cận quá cũng không sao, em tin tưởng định lực của anh.”

Dung Tư Hàm sặc đồ ăn trong họng, cô thấy được khuôn mặt tuấn tú của Kha Khinh Đằng không chút thay đổi, anh lấy khăn giấy lau tay bình tĩnh đáp lại: “Hôm qua anh đã thu mua quyền thượng hạ của Xuân Cung Đồ, lát nữa anh sẽ nói với Trần Uyên Sam hôm nay chúng ta về sớm.”

Khuôn mặt của Doãn nữ vương đen lại ngay tức khắc, Dung Tư Hàm nhin cười, hướng về phía Kha Khinh Đằng dùng sức vỗ tay, có câu đạo cao một thước ma cao một trượng, hình dung hai người mạnh mẽ này là tốt nhất.

...

Khi hôn lễ của vợ chồng Trần Uyên Sam tiến hành được một nửa thì Dung Tư Hàm rời buổi tiệc đi toilet, lúc đi qua bên hông hành lang, ánh mắt cô thoáng lướt qua rồi lập tức dừng bước.

“Em thích anh suốt năm năm trời Phong Trác Luân, hôm nay anh hãy nói rõ cho em biết, rốt cuộc anh cảm thấy điểm nào của em không tốt, em đã nói với anh em, nếu anh còn không đưa ra lý do, anh ấy nói anh ấy sẽ trối anh đưa cho em.” Tại góc cầu thang, trên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Hi San đọng nước mắt, cô gái kia đang lôi kéo cổ tay áo Phong Trác Luân gần từng tiếng nói.

Phong Trác Luân cười nhạt: “À...bắt cóc anh em của mình, anh trai em bây giờ có vợ và con gái, loại chuyện xấu xa này cậu ta còn làm sao?”

“Anh ấy chỉ muốn em vui vẻ, em thích.” Sắc mặt Trần Hi San nghiêm túc, “Em chưa bao giờ vô cớ gây rối yêu cầu anh ấy làm gì cho em, nhưng cả đời người luôn sẽ có một lần điên cuồng, em cảm thấy vì anh rất đáng giá, trừ khi...trừ khi anh đã có người mình thích.”

“Có chứ.” Anh trầm ngâm một lát, “Tôi nói có thì thế nào?”

“Là ai?” Trần Hi San truy hỏi, “Anh đừng nói với em là nữ minh tinh làng giải trí có scandal với anh, hay là tiểu thư quyền quý, em không tin, anh không thực sự thích những người phụ nữ đó.”

Anh không trả lời, vẫn cười nhìn Trần Hi San: “Em không phải là tiểu thư quyền quý à, tiểu thư nhà họ Trần, cả thành phố S có ai không nhún nhường em ba phần chứ?”

“Em không giống bọn họ.” Trần Hi San lắc đầu, “Anh cũng biết, chưa đến mười tuổi em đã biết anh, anh xem giờ em đã mười tám rồi, em là người thế nào anh rõ ràng nhất.”

Phong Trác Luân nhìn ánh mắt kiên định của Trần Hi San, hồi lâu sau giọng anh thấp mấy phần: “Tôi quả thực có người trong lòng, tôi không muốn nói lời đại loại từ nhỏ đã coi em là em gái, tuy rằng sự thật quả là vậy.”

Trần Hi San vẫn không nhúc nhích, sắc mặt ngày càng u ám, trong mắt chẳng có chút tia sáng.

“Xin lỗi em, San San.” Anh lùi về sau một bước, nghiêm túc nói, “Lúc trước tôi mang ý tứ mơ hồ là lỗi của tôi, bây giờ em đã mười tám, sự yêu thích thời niên thiếu đến giờ cũng nên ngừng rồi, em nên biết rằng, sự yêu thích sau khi trưởng thành hoàn toàn khác với thuở xưa.”

“Em ngoan đi.” Anh nhẹ nhàng nắm cánh tay Trần Hi San đưa cô gái xuống cầu thang, “San San, sau này em sẽ nhận ra, tôi hoàn toàn không phải là người ở trong tưởng tượng của em, hoàn toàn không đáng được em thích, sau này sẽ có chàng trai tốt hơn đối xử tốt với em, nâng niu em trong lòng bàn tay, tuyệt đối không phải là tôi.”

Trần Hi San nhìn anh nắm lấy cánh tay mình, hồi lâu sau cô gái lắc đầu thật mạnh, giơ tay lau khóe mắt rồi đẩy anh ra chạy về một

phía khác của hành lang.

Dung Tư Hàm xem đủ một màn, trong lòng dường như chẳng có cảm giác gì, nhưng loáng thoáng có chút hoảng loạn, cô vừa định xoay người đi sang con đường khác thì đã thấy Phong Trác Luân đi nhanh về phía mình.

Người anh cao gầy, động tác dường như nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã chạy tới, khi đối diện cô anh chẳng hề kinh ngạc, kéo vai cô đi qua góc tối bên cạnh.

Cô không kịp đề phòng, bị anh đặt trên vách tường ở góc tối, anh quán chặt thắt lưng cô, nâng cằm cô lên rồi hôn xuống mạnh mẽ.

Anh không hổ là tay sành đời, dùng sức mút mát ngậm cắn đầu lưỡi cô, khiến kích thích chi phối lý trí của cô.

Một nụ hôn đầy dục đến mức gần như kịch liệt, thỏa thích, cũng mang chút mùi vị dục vọng.

Lý trí của Dung Tư Hàm dần dần rõ ràng, sau một lúc lâu cô lấy tay dùng sức đẩy anh ra mới rút cuộc tách anh ra một chút.

“Để tôi nhớ xem.” Anh không buông cô ra, cúi đầu tiến đến bên tai cô, “Cách hôn lễ Kha Tử ba năm mới có ngày hôm nay, thời gian xa cách thật sự hơi dài.”

Cô không biết nói gì, trái tim đập thành thịch, cảm thấy cái gì cũng bất ổn.

“Trong ba năm nay, thực ra em có thể gặp mặt tôi, nhưng mỗi lần biết được tôi có mặt thì em sẽ không đi.” Phong Trác Luân hà nhẹ một hơi, “Dung Tư Hàm, em đang sợ gì đó?”

Sợ gì ư? Cô cũng không biết. Cô của ba năm trước và cô của hiện tại, bởi vì mọi việc xảy ra tại Hồng Kông mấy năm nay, cô đã thay đổi mà không ai biết.

Nhưng nụ hôn không tính là nụ hôn khi ấy cùng với hôm nay, lại khiến cô nhất thời không thể suy nghĩ.

“Anh toan tính cái gì? Tình một đêm? Hay là tình cũ ba năm hai nụ hôn?” Hồi lâu sau, cô mới nhìn ánh mắt anh, “Phụ nữ nhiều như vậy ai cũng được cả, anh đừng rước lấy phiền toái cho chính mình.”

“Vậy em có cảm thấy phiền toái không?” Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Dung Tư Hàm nhìn đôi mắt sâu của anh, còn chưa mở miệng đã bị anh ngăn lại.

“Tôi thích em.” Anh nhẹ nhàng dùng răng cắn môi cô, nói thật chậm, “Em tin không?” ——

Khuôn mặt Phong Trác Luân vốn đã đẹp hơn người, cái nhìn chăm chú gần kề như vậy, Dung Tư Hàm có bình tĩnh bao nhiêu thì nhịp tim vẫn đập nhanh hơn.

“Nhịp tim của em tăng nhanh rồi này.” Anh nhìn ánh mắt cô, nhẹ giọng cười, “Em đã động lòng.”

Nụ cười kia trở tráo lại trên tức, khiến cô ngửa răng.

“Nếu một người phụ nữ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành cầm lấy tay anh tỏ tình với anh, nhịp tim của anh sẽ không tăng nhanh ư?” Cô đẩy anh ra nói.

“Không đâu.” Anh thoải mái chỉnh sửa cổ áo, “Tình huống như vậy không phải là hiếm.”

Nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ chắc chắn của anh, Dung Tư Hàm im lặng một lát, cô làm ra hành động mà ngay cả bản thân nhất thời không thể đoán trước, cô tiến về trước một bước, hơi nhón chân lên, tay nắm lấy cằm anh thốt ra từng chữ: “Tôi thích anh.”

Anh ngó ra.

Anh hẳn là không đoán được, cô luôn hành xử thận trọng và bình tĩnh thế mà...thế mà lại làm vậy...đùa giỡn anh?!

Cô nhìn dáng vẻ ngỡ ngác của anh, ánh mắt cong lên, trên khuôn mặt loáng thoáng hiện lên ý cười: “Ừm, nhịp tim của anh còn nhanh hơn tôi trước đó.”

Phong Trác Luân ngó ra một hồi lâu, anh nhíu mày rồi đè cô ra phía sau, đặt cô lên tường lại hôn sâu lần nữa.

Nụ hôn vừa chấm dứt, anh vén tóc rối của cô ra sau tai, thấp giọng nói: “Hai bên đã có tình ý thì quá tốt rồi, tiệc cưới chấm dứt em chờ tôi ở cửa hông.”

...

Chạy trốn mất dạng.

Dung Tư Hàm cau mày thờ dài, muốn dùng đũa gắp món ăn rồi lại đột nhiên dừng động tác, đặt đũa bên cạnh cái bát.

Doãn Bích Giới ngồi bên cạnh gửi đi mấy tin nhắn, rồi nghiêng đầu nhìn cô tỉnh bơ nói: “Cậu có thai rồi à?”

Mọi khi Doãn nữ vương thốt ra lời độc địa thì Dung Tư Hàm đương nhiên sẽ đáp lễ vài câu, nhưng hôm nay cô quả thật có chút khác thường, chẳng hề thốt ra nửa câu, ánh mắt hơi trầm xuống.

“Cậu đi toilet nửa tiếng đồng hồ, lẽ nào ban nãy bị cưỡng bức trong toilet?” Doãn Bích Giới nói tiếp.

Cô lắc đầu, bỗng nhiên nghe được lời bàn tán thì thầm từ bàn khác truyền đến, trong đó còn kèm theo một cái tên quen thuộc.

Cô nhìn qua theo ánh mắt của những người đó, quả nhiên nhìn thấy một người phụ nữ vóc dáng thướt tha đứng bên cạnh Phong

Trác Luân, chiếc đầm chạm rồng quần quanh dáng người hoàn mỹ, trên khuôn mặt nghiêng là nụ cười xinh đẹp.

Hai người đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau, bàn tay của người phụ nữ kia tự nhiên khoác cánh tay anh.

Tướng mạo đối xứng, sao sáng lóng lánh.

Hồi lâu sau Dung Tư Hàm thu lại tầm mắt, cô nhẹ nhàng đứng lên chào Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng, sau đó đi thẳng ra ngoài cửa.

Thật sự là đầu óc mơ hồ, một lần phản bội không thể đoán trước hòi ở Hồng Kông còn chưa đủ, bây giờ bị một người bay bướm bông đùa thế này, cô lại suýt nữa coi là thật rồi.

**

Sau khi tan tầm về nhà, Dung Tư Hàm định nấu bữa tối, cô lục lọi tủ lạnh trong nhà, không còn thừa bao nhiêu đồ ăn, cô dứt khoát choàng áo khoác đi xuống lầu tới siêu thị lân cận mua chút đồ ăn.

Cô tính tiền xong, vừa định lấy đồ bên cạnh thì thấy đã có người vươn tay xách lấy đồ đạc của cô.

“Ồ, đây là tôi...” Cô vừa ngẩng đầu định ngăn lại người kia lấy nhầm đồ thì trông thấy một yêu nghiệt mang diện mạo lộng lẫy đang xách đồ, anh cười mỉm nhìn cô.

Dung Tư Hàm nhất thời không biết đưa ra phản ứng gì, hồi lâu sau cô cất lại ví tiền, không hề nhìn anh mà đi về phía trước.

Ra khỏi siêu thị, hai người một trước một sau đi trên đường, cô chẳng nói lời nào, anh thì thông thả xách đồ đi phía sau cô.

Làn gió mùa hạ thổi qua gò má, quét sạch thấu đáo lại lộ ra chút hơi thở mập mờ khác thường, thấm thoát đã đi tới dưới lầu nhà cô,

cô xoay người nhìn Phong Trác Luân giúp cô xách đồ rồi nói tiếng “Cảm ơn”, sau đó cô vươn tay muốn cầm lấy gói to trong tay anh.

“Khoan đã,” anh lùi về sau nửa bước, cười biếng nhác với cô, “Em hôn tôi một cái, tôi sẽ không thu phí dịch vụ của em.”

Cô chẳng nói gì, xoay người muốn đi lên lầu.

“Dung Tư Hàm, em thật kiêu ngạo.” Anh đuổi theo cô, từ phía sau giữ chặt cổ tay cô, “Tại hôn lễ của Trần Uyên Sam là em nuốt lời không chờ tôi mà, sau khi trở về Hồng Kông cũng chẳng liên lạc, ngay cả nói chuyện với tôi cũng không muốn, hửm?”

“Tôi làm sao dám kiêu ngạo với anh?” Cô quay đầu lại, “Đối tượng chàng chàng thiếp thiếp của anh nhiều lắm, tôi làm sao không biết xấu hổ đi quấy rầy anh?”

“Ô?” Anh nghiêng người đi tới trước mặt cô, như gặp được chuyện lạ, “Em có ngửi được mùi dấm chua không?”

Cô trợn mắt, trong lòng rất cuộc hiểu được tại sao Doãn Bích Giới nói anh là kết hợp hoàn mỹ của ngoài lẳng lơ trong bỉ ổi.

“Có lẽ tôi có chút cảm giác với anh.” Cô im lặng một lát rồi thấp giọng nói, “Cảm giác tôi không thể nắm chắc, chỉ có thể nói là duyên phận, nhưng những cảm giác đó không đủ để lật đổ lý trí của tôi, tôi biết không nên ở cùng anh.”

“Anh cũng cảm thấy không phải sao?” Cô giương mắt nhìn thẳng anh, “Chúng ta không phải người cùng một thế giới, căn bản không thích hợp, hiện tại tôi cũng đã qua tuổi tác làm theo ý mình, anh đừng lãng phí thời gian vào mối quan hệ không có khả năng nữa.”

“Em có biết không?” Anh đột nhiên giơ tay ngắt lời cô, “Những người phụ nữ mà tôi từng tiếp xúc tuyệt đối không nói những lời này trong lúc trồng hoa dưới ánh trăng.”

Dung Tư Hàm híp mắt: “Chẳng phải anh đã nói tôi không phải người con gái bình thường à.”

“Bởi vậy,” Lúc này Phong Trác Luân đưa gói to trong tay cho cô, “Ban đầu tôi cũng cho rằng cảm giác đối với em chỉ chợt lóe qua như thường ngày, thời gian dài nó sẽ phai nhòa, nhưng hiện giờ tôi phát hiện nó khác biệt.”

“Là hứng thú và quán tính.” Anh cầm ngón tay lạnh lẽo của cô, “Trước đây tôi chưa từng có hai thứ này, bằng không tôi cũng không cần phải giống như một cậu nhóc tuổi dậy thì, bất chấp mạo hiểm bị nữ vương độc miệng cười nhạo để hỏi Kha Tử địa chỉ của em ở Hồng Kông.”

Ánh trăng tựa tia sáng bạc, cô hiểu rõ những lời này của anh có lẽ là lời hay sáo rỗng, nhưng cô nhất thời không phản bác nữa.

Hai người đối diện nhau một hồi chẳng nói gì, anh buông tay cô ra rồi xoay người rời khỏi.

...

Dung Tư Hàm vốn tưởng rằng buổi nói chuyện dưới ánh trăng ngày đó chỉ là anh bốc đồng nhất thời, nhưng ai ngờ sau hôm đó, trong một tuần có ít nhất ba buổi tối anh sẽ ở dưới lầu đợi cô.

Có đôi khi sẽ cùng nhau đi ăn bữa tối, thỉnh thoảng thì đi xem phim, giống như người yêu hẹn hò bình thường, anh sẽ nắm tay cô hôn cô, hai người nói chuyện rất nhiều, nhưng không hề đề cập tới việc xác định.

Cô không muốn suy đoán, cũng chưa từng thử sống chung như vậy, mỗi khi lý trí cô nhận định mối quan hệ này tuyệt đối không nên tiếp tục nữa, nhưng nhìn thấy nụ cười biếng nhác của anh thì ý định đó lại tan biến.

Hơn nữa cô còn quen biết trợ lý Đường Thốc thân thiết của anh, khi nhìn thấy cô lần đầu tiên hai mắt Đường Thốc lập tức tỏa sáng, lớn tiếng hô lên: “Bà chủ tương lai rất cuộc xuất hiện rồi! Tuyệt vời! Tuyệt vời!” Sau đó anh ta ngã chổng vó xuống đất.

Nhiều năm sau cô hỏi anh chàng ngốc giờ đã làm ba, tại sao lúc ấy lần đầu nhìn thấy cô lại nói như vậy, anh ta vẫy đuôi, dùng lỗ mũi hửi một tiếng: “Giác quan thứ sáu của một người đàn ông!”

Mà cô thì cảm thấy đây không phải là chuyện làm theo ý mình, mà là xuôi theo ham muốn, chạy trời không khỏi nắng.

**

Vào cuối năm, Dung Tư Hàm vốn đã đặt vé máy bay muốn trở về thành phố S, nào ngờ buổi tối một ngày trước Phong Trác Luân cầm hai tấm vé tàu, đèo cô trên sofa, gần như dùng sắc dụ dỗ: “Em nói với ba mẹ em mấy hôm nữa mới về, chúng ta đi du thuyền mừng năm mới được không.”

Anh vừa nói vừa hôn lên gò má cô, hơi thở nóng rực, kể cả nơi nào đó đèo cô dưới người đã bắt đầu thức tỉnh.

Cô mặt đỏ tai hồng dùng sức đẩy anh, anh vẫn ôm cô giống như bạch tuộc, giọng nói khàn khàn: “Em không đồng ý thì bữa tối không cần ăn, để anh ăn em.”

Dung Tư Hàm chỉ hận đạo hạnh của mình quá kém, bị anh nửa uy hiếp nửa dụ dỗ, vẫn cùng anh đi du thuyền.

Chiếc du thuyền này chạy từ Hồng Kông sang Nhật Bản, du thuyền rất lớn, giá thành xa hoa, bên trong có đủ loại giải trí, cô biết anh nhất định dùng số tiền lớn mới mua được vé tàu, trong lòng cũng âm thầm hơi xúc động.

Vốn tưởng rằng anh có kế hoạch, nhưng đêm thứ nhất hai người ở sòng bạc chơi tới khuya, đêm thứ hai lại bởi party trên thuyền mà

ở tới sáng, khi trở về phòng thì đã rất muộn, cô mệt không thôi, anh cũng đi theo ngủ cùng.

Đêm thứ ba chính thức là đêm giao thừa, vào lúc hơn tám giờ trên thuyền có trẻ em đã chơi bắn pháo bông nhỏ, hết sức xinh đẹp, từ một tiếng trước đã không tìm thấy anh đâu, cô vẫn đứng trên boong tàu, nghĩ rằng anh sẽ qua đây tìm cô.

“Là cô Dung phải không?” Lúc này một nhân viên phục vụ chạy tới, kính cẩn hỏi cô.

Cô gật đầu, hơi kinh ngạc.

“Là thế này, anh Phong ở khoảnh sân lâu hai chờ cô, mời cô qua đó.”

...

Thành phố S có một khách sạn cao cấp, có tổng cộng bảy tầng, trên tầng lầu cao nhất chỉ cung cấp vị trí chứa được hai người, một bàn ăn, một sân thượng nhỏ, một bó hoa hồng, một chiếc nhẫn kim cương, lời đồn lan truyền mạnh mẽ ở thành phố S, mỗi tối chỉ có một bàn, giá cả bốn con số, một bữa tối tương đương với một lần cầu hôn thành công.

Mà hiện tại trên chiếc du thuyền xa hoa này, Phong Trác Luân gần như làm lại một màn đó.

“Thế nào? Em hài lòng không?” Anh cười nhìn cô ngồi vào chỗ, nâng ly với cô, “Em có nổi xung động muốn lấy thân báo đáp không?”

Cô nhìn cách bố trí tinh tế nhất thời chẳng nói gì, cũng chỉ cầm ly lên hướng về phía anh.

Có lẽ anh giỏi tán tỉnh, nhưng sự sắp đặt chú tâm chi mạnh tay này, quả thật không thiếu thành ý.

Bữa cơm kết thúc, anh bảo người ta mở khúc hát xưa, rồi đến bên người cô mời cô khiêu vũ, gió đêm hây hây, hai người ôm nhau thong thả đong đưa theo điệu nhạc.

Dung Tư Hàm nhìn ngọn đèn dịu nhẹ, cùng với dung nhan tuấn tú của người trước mặt, cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Phong Trác Luân cách cô rất gần đương nhiên nghe được tiếng thở dài kia, anh khẽ sát cô thấp giọng hỏi: “Em thở dài cái gì? Anh luôn cho rằng người phụ nữ bình thường ở trong hoàn cảnh thế này sẽ hết sức cảm động mới đúng.”

“Anh làm thế này...với bao nhiêu người rồi?” Cô bình tĩnh hỏi.

Anh sửng sốt rồi mỉm cười: “Anh nói một mình em, em tin không?”

Không đợi cô đáp lại anh nói tiếp: “Lần trước tại hôn lễ của Trần Uyên Sam anh nói thích em cũng không tin, lần này anh dùng nhiều công sức như vậy em vẫn nghi ngờ, Dung Tư Hàm đâu có ai kiêu ngạo nhẫn tâm như em chứ?”

Trong giọng điệu nói chuyện của anh có chút oán trách, còn có vẻ giận dữ như con nít, cô nghe tới đây thì nhìn ánh mắt anh một lúc, sau đó bật cười: “Em không hiểu phong tình, anh cũng không phải ngày đầu tiên biết được.”

Phong Trác Luân ôm cô xoay một vòng, sau đó bỗng nhiên bồng cô lên.

Cô hét hồn ôm lấy cổ anh.

“Vậy đêm nay anh nhất định phải giải đáp cho em hiểu.” Anh nói xong thì bỗng cô đi nhanh xuống căn phòng dưới lầu.

**

Sầu thiên miên.

Ngọn đèn trong phòng nửa tối nửa sáng, anh đè cô trên giường, cởi quần áo cô một nửa, cố chấp hôn lên xương quai xanh của cô.

Hai tay cô ôm bờ vai anh, chịu đựng ẩm ướt trên người, chậm rãi cởi ra áo sơ mi của anh.

Khi thân trên của hai người trần trụi, anh đột nhiên ngừng động tác, sau đó bế cô lên ôm vào lòng giống như trẻ con, đi tới mép quầy bar nằm bên cạnh cửa sổ sát đất.

Anh ngồi trên ghế chân cao, tùy ý rót ra một ly rượu đỏ, bản thân ngửa đầu uống một ngụm, sau đó tới gần cắn môi cô rồi dứt rượu cho cô.

Trong khoang miệng là mùi rượu nồng nặc, cùng với sự nóng bỏng khiến toàn thân người ta sôi trào, cô ngồi trên đùi anh, cùng anh hôn mãnh liệt, tùy anh cởi ra chiếc váy phía dưới của cô.

“Nhìn anh.” Anh từ bờ môi cô mơn trớn tới bên tai cô nói nhỏ, “Bảo bối, nhìn anh này.”

Thần trí cô vốn đã mơ hồ, lúc này ánh mắt rớt cuộc dừng trên khuôn mặt anh, ở đó hiện lên vẻ sắc dục, bản thân cảm thấy chưa tới trầm luân với anh.

Ở trong mắt anh, cô có thể nhìn thấy một chính mình giống anh như đúc.

“Avec moi.” Anh hơi cúi đầu xuống, ngậm lấy núm hồng trước bầu ngực trắng nõn của cô, sau đó lấy chính mình căng trương chậm rãi đẩy vào nơi ẩm ướt của cô.

Trán cô từ từ chảy mồ hôi, anh cảm giác được toàn thân cô kéo căng và run rẩy.

“Đau lắm phải không?” Anh dùng tay xoa gò má cô, “Đừng sợ.”

Cô lắc đầu, đáy mắt hơi ươn ướt.

Đau lắm, lần đầu tiên của người con gái còn đau hơn so với tưởng tượng của cô, cũng không phải như lời dễ nghe của người khác nửa giây thôi là có thể hưởng thụ, mà bởi vì động tác của anh dù là nhỏ nhất cũng có thể khiến cô đau đớn đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Anh nhẹ một chút.” Anh thấp giọng nói, hai tay nâng lên chiếc mông yêu kiều của cô, động tác bắt đầu chậm rãi.

Vào rồi ra, nơi ẩm ướt thít chặt của cô bao lấy anh chặt chẽ, khiến anh muốn ngừng mà không được, không thể kìm chế.

Trong bầu không khí chỉ có mùi hương mê đắm nhất, nhờ ánh trăng rọi nghiêng vào phòng anh cúi đầu nhìn thấy vật cứng rắn của mình.

Phần đầu dính chất lỏng và tơ máu của cô, nơi của cô nhỏ như vậy, cái miệng nhỏ đở tựa anh đào lại có thể chứa vật cứng của anh.

Âm thanh ra vào nhớp nháp, anh có phần không thể khống chế, động tác càng lúc càng mạnh, cô khẽ khàng a một tiếng, ôm chặt lấy bờ vai anh, nhỏ giọng thở hổn hển, nhưng cô vẫn nén chịu không để nước mắt rơi xuống.

Cô mau chóng tới đỉnh một lần, vẫn cảm thấy toàn thân đau đớn, nơi chất chứa anh ở phía dưới càng đau hơn nữa, cho dù cao trào mãnh liệt, cô vẫn chưa thể nghiệm được bất cứ cảm giác hưởng thụ nào.

“Khó chịu có phải không?” Anh còn chưa rút ra, cúi đầu hôn lên ánh mắt cô, “Là tay nghề của anh chưa tốt.”

Cô vốn đau vô cùng, nhưng bị câu nói này của anh chọc cười.

Lần thứ hai, anh thay đổi tư thế, cô bị anh vây ở đầu giường, vịn lấy thanh gỗ đầu giường, anh từ phía sau ôm lấy eo cô, mạnh mẽ tấn công chiếm lĩnh cô lần nữa.

Cô rút cuộc thốt ra tiếng rên rỉ, anh nghe được âm thanh khàn khàn êm tai của cô lại sôi trào hăng hái, còn muốn nâng lên hai cái đùi của cô, chuyển động mạnh mẽ quyết đoán.

Khi vật cứng của anh va chạm phần mông cô thì phát ra tiếng vang, cô ngày càng thẹn thùng rụt đầu lại, nhưng anh thì càng sáng khoái hơn, lúc này anh hướng về phía trước, nằm trên lưng cô, thấp giọng hỏi: “Em thấy thế nào? Thoải mái chút nào không?”

Cô chẳng nói gì, yếu ớt hất tay anh ra.

“Chưa hài lòng à?” Hai tay anh cầm lấy bầu ngực trắng nõn của cô vuốt ve có mức độ, “Là không đủ sâu, hay là không đủ lớn, hoặc là...”

Cô hung hăng mắng anh một câu, câu tiếp theo lại bị nghẹn trong cổ họng, động tác của anh càng lúc càng nhanh, chất lỏng giữa cơ thể gần như bắn tung tóe trên tấm ra giường, trên cơ thể anh, trên lông tóc.

Rốt cuộc Dung Tư Hàm không nhịn được mà khóc ra, lại bị anh hơi thô bạo xoay người qua, anh để cô cưỡi trên người mình, lúc cơ thể cô ngồi xuống anh đẩy vào một cách mạnh mẽ, sức lực sâu như vậy, cô bị đâm vào lập tức cắn mu bàn tay mình không chế tiếng hét chói tai.

Cao trào mãnh liệt thổi quét, anh nghiêng qua trong cơ thể cô, đôi mắt cô ửng đỏ, lúc cơ thể nằm xuống, cô mệt mỏi cúi đầu tựa trên vai anh.

Là ai ban nãy nói nhẹ một chút hả? Cô bắt mẫn oán trách trong lòng.

Rốt cuộc Phong Trác Luân thu hồi sự thô bạo, lúc này anh thờ dốc một hơi, vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, anh yêu thương hôn lên má cô: “Em đã hiểu phong tình chưa?”

Cô không muốn đáp lại hành vi lưu manh của anh, cô im lặng hồi lâu sau đó mới khàn giọng cất tiếng: “Cái câu anh nói ban nãy...có phải tiếng Pháp không?”

Anh ôm cô nằm xuống, ôm cô vào lòng rồi ừ một tiếng.

“Có nghĩa gì?” Cô nhắm mắt nhẹ giọng hỏi.

Đợi một hồi lâu cũng không thấy anh trả lời, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trong bóng đêm, ánh mắt xinh đẹp của anh vẫn tỏa sáng, tôn lên ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, dường như hiện ra một sắc màu ấm đặc biệt mà cả đời này chưa từng có.

...

Sau đó có một ngày, khi cô bế Phong Dịch Tu dứt con ăn cơm thì mới nhớ tới chuyện này, bèn hỏi anh ngay.

Lần đầu tiên khó quên của cô, trước khi anh tiến vào cô rốt cuộc đã nói gì với cô.

Bây giờ anh đã không còn ngây ngô do dự, anh đã là một người cha và một người chồng, anh lấy quần áo ở ban công đi vào, cười tủm tỉm nhìn cô.

Hãy ở bên anh.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoại Truyện 4: Thái Tử

Edit: Sam

“Cộc, cộc, cộc.”

Tiếng bước chân đều từ tầng dưới cùng của cầu thang xoay tròn tiến về phía trước, cách gian phòng cuối lầu hai càng ngày càng gần.

“Thái tử.” “Thái tử.”

Có hai cô người hầu đứng kính cẩn tại hành lang, nhìn thấy người đàn ông trẻ từ đối diện đi tới, bọn họ đều kính sợ khom lưng chào hỏi.

Người đàn ông được gọi là thái tử chính là La Khúc Hách.

“Cô ấy có ở bên trong không?” Trên mặt hắn không có biểu cảm gì, bước chân cũng không dừng lại.

“Vâng ạ.” Một cô hầu hơi hoảng sợ cụp đầu thấp hơn, nói với bóng lưng của hắn, “Phu nhân...phu nhân đã gần một tuần không ra khỏi cửa phòng.”

Bước chân La Khúc Hách khựng lại, sau đó hắn lập tức lấy chìa khóa trên tay mở ra cửa phòng.

Vào phòng, hắn vươn tay đóng cửa rồi khóa lại, sau đó ném chìa khóa xuống đất.

Căn phòng to như vậy, trong bầu không khí tràn ngập mùi rượu thối nát, một cô gái mặc chiếc váy trắng ôm một chai rượu đỏ trống trơn trong lòng, cô đang ngồi trên bệ cửa sổ.

Cô gái cao gầy, làn da tái nhợt đến mức không có chút màu máu, chỉ một cái nhìn đã thấy khuôn mặt nghiêng xinh đẹp vô cùng.

Tựa như một bức tranh tường chân dung tuyệt mỹ.

Hắn nhìn cô một lúc, trực tiếp bước nhanh về phía cô.

“Tịnh Nhi.” Hắn đi tới phía sau cô, cất tiếng gọi tên cô.

Cô dường như vừa mới nhận ra hắn vào phòng, thế là cô quay đầu nhìn hắn, điềm tĩnh lên tiếng: “Anh tới rồi à.”

Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn cô, lúc cô nói chuyện vệt rượu theo khóe miệng đổ thẫm của cánh môi cô chậm rãi uốn lượn chảy xuống, nhỏ trên chiếc cằm nhỏ tinh xảo của cô.

Cô dường như cảm thấy hơi nóng, cởi ra vạt áo trước của chiếc váy, bờ ngực trắng nõn mịn màng dần dần phơi bày trong không khí.

Hình như còn cảm thấy chưa đủ, ngón tay cô từ ngón chân trượt vào dưới váy.

La Khúc Hách vẫn không nhúc nhích nhìn động tác của cô.

Người phụ nữ tái nhợt xinh đẹp, hồn xiêu phách lạc, nếu không vươn tay bắt lấy thì sẽ tiêu tan trong không trung.

“Em đang quyến rũ tôi à.” Hồi lâu sau, trên khuôn mặt tuần tú của hắn chậm rãi hiện ra một nụ cười mập mờ mà lạnh băng, “Kính Tịnh, không phải em điên rồi chứ?”

Người phụ nữ gọi là Kính Tịnh lúc này nghiêng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, trong ánh mắt hơi trống rỗng, không mang theo bất cứ cảm xúc nào, gần giống như một con rối vải.

“Em muốn làm cái gì?” Hấn vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, “Em muốn đạt được mục đích gì, vậy mà không ngại muốn quyến rũ tôi? Quyến rũ cái người đã nhốt em mười mấy năm trời ư?”

“Không phải em nằm mơ cũng muốn giết tôi à.” Khóe miệng hấn nhếch lên, lúc này hấn bế cô xuống bệ cửa sổ, khép cửa sổ lại rồi đi nhanh tới bên giường, “Cho dù mục đích của em là gì tôi cũng không thể chống lại sự quyến rũ của em, em nói có phải không.”

...

Trên chiếc giường tinh xảo to lớn, tay vịn đầu giường tỏa ra ánh sáng bóng màu vàng, ánh sáng từ bên ngoài rọi ảnh ngược trên vách tường phòng ngủ.

Sợi dây lụa chia nhau quấn lấy hai bên trái phải tay vịn đầu giường, dọc theo hai sợi dây lụa đi xuống là hai cổ tay mảnh mai trắng nõn.

Trong bầu không khí nhuộm vẻ sắc dục và âm thanh rên rỉ không thể bỏ qua.

Toàn thân Kính Tịnh lỏa lồ, hai tay bị hai sợi dây lụa cột lấy, cơ thể mảnh mai trắng nõn tựa như cây thuốc phiện trí mạng, phơi bày trước mắt người đàn ông ở trên người.

Quần áo của La Khúc Hách đã nằm rải rác xung quanh chiếc giường, hấn đang nghiêm túc từ cổ cô hôn xuống dưới, đã hôn đến u cổ giữa hai chân cô.

Ánh mắt cô dừng trên trần nhà trắng như tuyết, ngón tay bất giác co lại run rẩy theo môi lưỡi của hấn.

Sắp sửa tới đỉnh điểm.

Nhưng lúc này hắn đột nhiên dừng động tác, từ giữa hai chân cô nhôm dậy, đem chất lỏng của cô ngậm trong miệng đổ hết vào miệng cô, hắn dùng sức hôn cô ép cô nuốt xuống tất cả.

Cô không có bất cứ động tác phản kháng nào.

“Mùi vị thế nào?” Hắn nâng lên hai chân thẳng tắp thon dài của cô, chia nhau treo ở hai bên thắt lưng gầy gò của mình, “Cảm giác uống hết thứ của mình ra sao? Ngon hơn của tôi chứ?”

Kính Tịnh vẫn không nói gì, chỉ giơ lên hai cánh tay vòng qua cổ hắn.

Hắn chẳng hề do dự đẩy tới tiến vào cô.

Bởi vì trước đó đã ẩm ướt, sự ra vào đặc biệt thuận lợi, mười mấy năm qua cô chưa bao giờ nghe lời như ngày hôm nay, giống như một con búp bê thối phồng mặc hắn điều khiển.

Giữa cơ thể phát ra âm thanh, hắn hận không thể vùi vào tất cả của mình, ép cô thừa nhận.

Từ đầu đến cuối khuôn mặt cô chẳng hề có biểu cảm nằm dưới thân hắn, chưa từng phát ra tiếng nào, trên khuôn mặt tuấn tú của hắn dần dần đượm thêm vẻ chuyên chế tàn khốc, mấy cú nhấn cuối cùng hắn đẩy vào thật sâu gần như muốn cô vỡ nát.

Cô tới đỉnh hai lần liên tiếp, bao bọc hắn chặt chẽ mà ướt át, hắn thỏa thích đến mức mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng vẫn chịu đựng không bắn ra.

Lúc này La Khúc Hách rút mình ra, cởi bỏ sợi dây lụa, hắn đẩy cô tới đầu giường, mình thì nằm xuống, để cô ngồi trên người mình.

“Tự mình động đi.” Hắn vung tay vỗ mạnh mông cô, bàn tay giữ thắt lưng cô bức bách cô nuốt trọn vật cứng của mình, “Em không

phải muốn quyền rũ tôi sao? Không phải trước đó đê tiện lẳng lơ ư, tự mình làm đi.”

Trên khuôn mặt hắn không có nửa phần tuấn tú lịch lãm thường ngày, mà trở nên hung tàn gần như méo mó, hắn nhìn cô, trong ánh mắt nặng nề hoàn toàn không phân biệt rõ ràng cảm xúc cuộn cuộn, hận không thể xé cô thành vụn.

Hắn vốn căng trướng ghê gớm, cứ vậy thoáng cái mạnh mẽ buộc cô nuốt vào toàn bộ, đau đớn đến mức trên khuôn mặt cô chẳng có chút màu máu.

Huống hồ hắn còn không cho cô thời gian tạm dừng, bóp thắt lưng cô kéo người cô lên, khi cô ngồi xuống hắn dùng sức đẩy vào.

Kính Tịnh chẳng hề rơi xuống giọt nước mắt nào, một câu cũng không nói.

Cô như máy móc lên xuống theo động tác của hắn, nơi giao hợp dần dần có tơ máu chảy ra, trên gương mặt cô đều là mồ hôi, bờ môi đã hơi trắng bệch.

La Khúc Hách nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, hắn nhấn mạnh mấy cú cuối cùng rồi rút ra, bắn hết trên bụng cô.

Tựa như dùng sinh mệnh để vật lộn.

Hắn làm xong cả người đổ mồ hôi, lúc này hắn đưa cô xuống đặt trên giường, cũng không giúp cô đắp chăn mà tỉnh bơ cầm lấy quần áo rồi xoay người hướng về phòng tắm.

Cô nằm trên giường, đau đến mức dần choáng váng ngủ thiếp đi.

**

Lúc cô tỉnh lại thì cơ thể đã được thay quần áo sạch sẽ.

Lúc này Kính Tịnh chống tay ngồi dậy, nửa thân dưới đau đến mức ngay cả hành động rất nhỏ cũng có thể khiến môi cô trắng bệch.

Cửa phòng rộng mở.

Đã không còn bóng dáng của La Khúc Hách, mọi thứ trong phòng đã được thu dọn sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Người hầu vẫn đợi ngoài cửa thấy cô tỉnh dậy liền đi nhanh qua, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, thái tử nói ngày hôm nay cô có thể tùy ý hoạt động.”

“Mấy giờ rồi?” Cô chậm rãi xuống giường.

“Sáu giờ chiều, ngài ấy cũng nói...cô phải trở về đây trước mười hai giờ.”

Vậy là đủ rồi.

Cô gạt đầu, vẫy tay ra hiệu với người hầu: “Cô đi xuống đi.”

...

Sắc trời dần tối, mỗi một góc biệt thự đều có người canh gác, Kính Tịnh đi qua phòng khách to lớn, rồi đi thẳng tới một góc của khu vườn phía sau.

Bầu trời chẳng có ngôi sao nào, u ám không ánh sáng, gió thổi vào người hơi lạnh, cô lại chỉ mặc áo quần mỏng manh.

Nửa thân dưới đi từng bước vẫn đau đến mức có thể chảy nước mắt cho dù đã được người hầu thoa thuốc, nhưng cô lại giống như không có cảm giác, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Nếu không phải tuần trước bị cấm ra ngoài, việc rấp tâm quyền rũ và gần như làm tình đến chết mới khiến hấn từ bi một lần, bỏ lệnh cấm đối với cô trong sáu tiếng đồng hồ.

Đúng vậy, người tự đại như La Khúc Hách nhất định cho rằng, đối với một người phụ nữ như cô chẳng ăn uống bao nhiêu trong một tuần, nửa thân dưới gần như tàn phế tay trói gà không chặt, cô có thể dùng sáu tiếng này làm ra cái gì?

Đáng tiếc phải làm cho hắn bất ngờ rồi.

Kính Tịnh đi tới chỗ sâu nhất trong khu vườn rồi nhìn quanh bốn phía, cô nhẹ nhàng dời đi một chậu hoa.

Nơi được chậu hoa che chắn có một cánh cửa rất nhỏ rất thấp, gần như chỉ có thể cho một đứa bé ra vào.

Cô nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Cánh cửa cũ kỹ phát ra tiếng kẹt, bảo vệ canh gác xung quanh hình như đã có người nghe được, đang nhìn về phía này.

Cô cắn chặt răng, gập người lại nằm sấp xuống đất, bò qua cánh cửa từng chút một đi ra ngoài.

Cô cố gắng không phát ra tiếng động, bởi vì cơ thể cô rất gầy, dùng tư thế bò thật sự chậm rãi đi ra cánh cửa kia.

Không biết qua bao lâu, trên quần áo cô đã dính đầy bùn đất, ngón tay còn bị trầy xước, cơ thể cô rốt cuộc thoát khỏi cánh cửa kia.

Từ cánh cửa đi ra là một khu rừng phía sau núi, trong bóng đêm vươn tay ra không thấy năm ngón, chẳng thấy rõ gì cả.

Kính Tịnh không hề chần chừ, kéo lại cánh cửa kia rồi chẳng thèm quay đầu lại mà đi vào trong khu rừng.

Cho dù lạnh chết đói chết, bị động vật cấu xé, cô cũng hy vọng đây là một màn đào thoát không có điểm cuối.

**

Cô âm thầm nhớ lại hồi ức.

Chỉ nhớ hồi còn bé cô vẫn còn ở trong một gia đình hạnh phúc viên mãn.

Thủ đô nước Pháp lãng mạn, ba mẹ ở bên cạnh, tất cả đều như ý, thời thơ ấu của cô không có một khuyết điểm nào.

Năm bảy tuổi, cuộc đời cô xuất hiện sự biến đổi lớn đầu tiên.

Ba thiếu nợ bọn vay nặng lãi một khoản tiền lớn, bị xã hội đen diệt khẩu; sau đó mẹ mắc bệnh qua đời, mọi thứ trong nhà đều bị tịch thu, cô bị tổ chức vay nặng lãi mang vào thị trường giao dịch ngầm.

Khó mà tưởng tượng một Paris tràn đầy màu sắc lung linh này còn có tổ chức như vậy, cô bị nhốt dưới tầng ngầm, giúp bọn xã hội đen làm đủ loại việc vặt.

Mọi đau khổ của cuộc đời cũng không có gì sánh bằng, sau khi ba mẹ qua đời nước mắt chẳng còn chảy xuống nữa.

Năm mười hai tuổi, cô bị cưỡng bức.

Tổ chức vốn có quy tắc, người phụ nữ bị bắt về không đụng mặt thành viên, việc vặt chính là việc vặt, không đảm đương trách nhiệm dư thừa, nhưng hôm đó một cánh tay đắc lực của tổ chức uống say, khi ngẫu nhiên thoáng thấy cô đang tuổi trưởng thành mang diện mạo xinh đẹp, thế là quên mất quy tắc.

Cây thuốc phiện tươi đẹp đã bắt đầu nở rộ từ khi ấy.

Có lẽ không có một cô gái nhỏ tuổi như cô trải qua loại chuyện này sẽ làm như vậy, khi chấm dứt chỉ nói với người đàn ông cưỡng bức mình một câu, “Xin anh giúp tôi đốt cháy chiếc váy này, cảm ơn.”

Sau đó trong tổ chức không ai gặp mặt cô nữa, người đứng đầu giữ cô lại bên người, chỉ ra lệnh cô làm một số việc sẵn sóc.

Năm mươi bốn tuổi, cô bị người ta mang đến một nơi khác.

Từ nay về sau trong cuộc đời cô chỉ có ba chữ La Khúc Hách.

Lúc ấy một lực lượng quan trọng trong khu vực Châu Á Thái Bình Dương đang trỗi dậy, người đàn ông được gọi là thái tử làm giao dịch với tổ chức ngầm này, hơn nữa dùng một phần ba thù lao để trao đổi cô.

Hắn đưa cô rời khỏi nơi khiến cô mất đi lần đầu tiên của người con gái, mang cô rời khỏi căn nguyên ác mộng của cô, mang cô rời khỏi cuộc sống màu đen của cô trong bảy năm trời.

Nhưng cũng là hắn đưa cô vào cuộc sống vạn kiếp bất phục mười mấy năm trời.

**

Đêm khuya nhiệt độ không khí trong rừng cây đã xuống thẳng dưới 0 độ.

Hai tay Kính Tịnh ôm lấy bả vai mình ngồi dựa dưới tàng cây, cô dùng diêm mang theo trên người, lấy nhánh cây xếp chồng lên rồi đốt lửa.

Ánh lửa phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Trong tiếng gió tiêu điều, có tiếng bước chân liên tiếp bỗng nhiên đến gần về phía cô.

Thần kinh cô căng thẳng, chột ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt La Khúc Hách nhanh chóng xuất hiện trước mặt.

Bảy tiếng.

Cô vốn tưởng rằng cuộc đào thoát này hoàn mỹ, nhưng nó chỉ duy trì bầy tiếng đồng hồ.

Khuôn mặt hắn nghiêm nghị lạnh băng trong gió, rất nhiều người đi theo ở phía sau hắn, trong ánh lửa mỏng manh hắn đi nhanh về phía cô.

“Bốp.” Một tiếng bạt tai vang dội.

Hắn nắm tóc cô, kéo cô lên từ trên mặt đất, vung tay cho cô một cái tát.

“Tiện nhân.” Ánh mắt hắn tựa băng tuyết sắc lẹm, “Khen cho một kẻ lạt mềm buộc chặt, điệu hổ ly sơn, em học cách dùng binh rất tốt.”

Cả khuôn mặt Kính Tịnh bị đánh đến mức xiêu vẹo, làn da cô vốn non nớt nhợt nhạt gần như trong suốt, dấu vết năm ngón tay của La Khúc Hách khắc rõ trên má trái của cô.

Trong khu rừng chẳng có chút tiếng vang nào, ánh lửa lúc sáng lúc tối, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm gương mặt cô.

Cô không nói gì, chỉ giơ tay lên lau khóe miệng.

“Milk nói, anh ở Hồng Kông, ngoại trừ những người phụ nữ lên giường với anh, anh từng dùng thời gian bốn năm để theo đuổi một cô gái.” Cô nhẹ giọng nói, “Anh yêu cô ấy không?”

La Khúc Hách nhìn cô, hồi lâu sau hắn nhếch khóe môi, chẳng trả lời.

“Cho dù anh có yêu cô ấy hay không, anh hãy đưa cô ấy tới đây hoán đổi với tôi đi.” Cô đột nhiên đi một bước về trước, chậm rãi rút ra khẩu súng nằm bên trái dây thắt lưng của hắn.

Hắn mặc động tác của cô, chỉ là ánh mắt nhìn cô không rời.

Kính Tinh giờ lên khẩu súng, chậm rãi nhắm ngay huyết thái dương của mình.

Người phụ nữ diện mạo xinh đẹp bình tĩnh giờ lên họng súng tối đen, ánh mắt trống rỗng.

“Em đang uy hiếp tôi à?” Hấn nở nụ cười, “Hôm nay em sao thế? Ma ám ư?”

Mười mấy năm nay cô bị hấn sắp đặt ở trong ngôi biệt thự kín mít nhưng cô chưa từng phản kháng, chưa bao giờ có ý định chạy trốn, chưa bao giờ có ý đồ tìm chết.

“Anh cũng biết, từ khi còn rất nhỏ tôi đã không có khả năng yêu đương.” Cô lắc đầu, “Bây giờ cũng không kém người chết là bao.”

“Em đừng hòng.” Lúc này hấn vươn tay ra tựa tía chớp, chậm rãi lấy đi khẩu súng trong tay cô, “Mười mấy năm trước là tôi cứu em ra khỏi nơi đó, em sinh con gái cho tôi, làm con rỗi của tôi, em chỉ lên giường với tôi...vì tôi mà sống.”

Hơi lạnh rét buốt trong khu rừng vào ban đêm thấu đến tận xương, cô nhìn ánh mắt hấn đột nhiên bật cười.

Âm thanh của cô bé nhỏ khiến người ta không rét mà run, La Khúc Hách chẳng hề quay đầu lại giờ tay ra hiệu với thủ hạ đằng sau, bọn họ lập tức xoay người rút khỏi khu rừng.

“Cả đời này của em...” Hấn nhìn khuôn mặt cô cười đến mức như điên cuồng, quăng mạnh khẩu súng kia xuống đất, “Muốn chết cũng phải chôn cùng tôi, em đừng hòng bước xuống địa ngục sớm hơn tôi.”

**

Cô bị bắt về biệt thự, bị hấn dùng thủ hạ gấp đôi canh giữ, ngày thứ ba hấn từ tang lễ ba mình trở về đây.

Buổi chiều ánh nắng Paris rất đẹp, hần thổi quét sóng triều màu đen cắn nuốt cô lần nữa.

Hần hung tàn chiếm giữ cô, nâng chân cô lên gập đến bả vai, hần quỳ gối giữa hai chân cô, lần này tới lần khác không biết mệt mỏi gì cả đem chính mình hòa hợp trong cơ thể cô.

Chỗ kia của cô chảy máu rất nhiều, trên tấm ra giường trắng tinh là màu máu xen lẫn chất dịch sền sệt màu trắng.

Cho đến rạng sáng, khi hần đẩy sâu hai cú nhấn cuối cùng thì mới rút cuộc ngừng lại.

“Kết thúc rồi.” Hần đặt cô dưới thân, lấy ngón tay nắm lấy cằm cô, nói thật chậm, “Ba tôi đã chết, mẹ tôi điên rồi, hai ngày sau sở cảnh sát sẽ bắt tôi quy án. Kính Tịnh...em vui không?”

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng chiếu vào ánh mắt hần.

Vui không? Người đàn ông này giam cầm cô mười mấy năm trời, ép cô sinh con làm tình, ngoài mặt hần đối xử dịu dàng với mọi người còn với một mình cô thì hết sức hung tàn.

Hần sắp phải xuống địa ngục.

“Tôi không chỉ lên giường với một mình em, những người phụ nữ kia đều là lần đầu tiên, tôi có thể khiến một công ty phá sản trong đêm, có thể khống chế hướng đi nửa năm của giới giải trí...” Ngón tay hần dùng sức bấm vào làn da cô, “Những tội tôi đã phạm trong ba mươi năm qua cũng đủ bị bắn chết mấy trăm lần, tôi không coi con người là con người, tôi đem những thứ nhỏ bé yếu ớt bóp trong lòng bàn tay đùa bỡn, giống như thằng em trai kia của tôi, bị tôi ép đến đường cùng, trên thế giới này không có chuyện tôi không làm được, tôi thấy sáng khoái trong lòng, ba mươi năm nay của tôi...đã sáng khoái đến mức không gì tiếc nuối.”

Kính Tịnh vẫn không nói gì, chiếc cằm bị hắn nắm lấy dần dần đã có vết đỏ.

“Milk nói với em về người phụ nữ tôi đời tốt bốn năm trời, cô ấy là Dung Tư Hàm.” Lúc này hắn buông lỏng bàn tay nắm cằm cô, hắn cúi đầu chậm rãi hôn lên bờ môi đỏ mọng của cô, “Cô ấy trông rất giống rất giống em.”

Hắn thế mà dịu dàng hôn lên bờ môi cô.

Ánh mắt cô rớt cuộc chuyển động.

Cô vươn tay, lòng bàn tay đặt trên tóc hắn.

“Cô ấy giống em, cô ấy không sợ tôi cũng không yêu tôi.” Hắn dường như uống say, thì thào, “Tôi đời tốt với cô ấy đủ điều, bởi vì tôi vẫn cho rằng trên thế giới này chỉ có một mình em không yêu tôi, không yêu vật chất, tương mạo...cùng với mọi thứ của tôi.”

“Cô ấy nói tôi không đáng nhận được tình yêu của bất cứ ai, cô ấy nói tôi cũng sẽ không yêu người nào, bởi vì tôi căn bản không hiểu thật tình là gì.” Hai tay hắn chậm rãi ôm thắt lưng cô, “Cho nên, tôi làm sao có thể yêu cô ấy chứ?”

Hắn đang trả lời vấn đề cô hỏi hắn trước đó ở trong khu rừng.

“Em có biết vì sao tôi chưa bao giờ chạm vào phụ nữ không còn trinh không.” Giọng hắn lạnh lùng, “Bởi vì tôi vĩnh viễn không thể chịu đựng được lần đầu của em không phải là tôi, tôi vĩnh viễn mãi mãi không thể nào quên được.”

Cô mím môi, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

“Tịnh Nhi.” Hắn rút mình ra khỏi cơ thể cô, “Em sẽ ở bên tôi cho đến khi tôi chết, cho đến khi tôi xuống địa ngục âm phủ, đúng không?”

Kính Tịnh sụp mắt, trên khuôn mặt nhợt nhạt chẳng có biểu cảm gì.

Hắn nhìn cô một lúc, không truy hỏi cô câu nào nữa mà nằm xuống bên cạnh gối cô.

Cuộc ân ái ban nãy cùng với lần cô có ý định quyến rũ hắn, cả hai đều khiến người ta dung hợp đến mức kiệt sức cực điểm, hắn nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hơn nữa hắn ngủ rất sâu.

Trong phòng ngủ không có chút tiếng động, chỉ có âm thanh đồng hồ cổ xưa thong thả chuyển động, tay trái của cô chạm rãi lần mò dưới gối đầu.

Ngón tay chạm vào vật lạnh lẽo, con dao gọt trái cây đã được cô lén lấy thời gian trước.

Giết hắn, sau đó tự sát.

Hắn phải chết, hắn làm ra nhiều chuyện như vậy, hắn đối xử với con gái ruột của mình như con kiến, mỗi lần đến bên cạnh cô hắn đều mang theo vẻ hung bạo, trên thế giới này hắn là kẻ khiến cô đau khổ vô cùng vô tận còn hơn cả người đã giết ba cô và tên cưỡng bức cô.

Hiện tại hắn ngủ say, tất cả thủ hạ đều đã giải tán, trong mấy tiếng giữa ngày đêm này, cô giết hắn rồi sẽ không ai biết được.

Giết hắn.

Con dao phản chiếu ánh sáng trên gương mặt cô, tay cô nắm con dao, run run rút ra từ dưới gối đầu.

Cô nhìn khuôn mặt tuần tú của tên Satan này, được gọi là linh hồn đen tối trong tôn giáo.

Thời gian đọng lại.

Con dao trong tay chậm rãi rơi xuống bên giường.

**

Biệt thự Paris bị bán đấu giá, hắn đưa cô về Hồng Kông.

Nhà họ La trống trải hiu quạnh, chẳng có chút tiếng động.

Hắn nhốt cô ở lầu hai, ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

Cô nghe được trong phòng khách dưới lầu truyền đến tiếng la hét khóc lóc của Milk, cô nghe được tiếng cười buông thả của hắn.

Không ngày không đêm, Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng thần không biết quỷ không hay mang cô đi từ lầu hai.

Cô không phản kháng cũng không cầu cứu, bởi vì cô chưa bao giờ phản kháng.

Buổi tối đó, cô được yêu cầu đi theo Phong Trác Luân, dùng cách con tin và át chủ bài cùng đi vào nhà họ La, đi đổi mặt La Khúc Hách vẫn tưởng rằng cô ở trên lầu hai.

Hai ngày sau, cô rút cuộc gặp lại hắn.

So với thái tử nhà họ La từng nhìn xuống mọi người, hắn giờ đây là một trời một vực.

Quần áo lôi thôi, khuôn mặt méo mó, hắn cười điên cuồng, suy tàn đến mức giống như một biểu tượng của đỉnh cao quyền lực ở Hồng Kông đã từng huy hoàng và giờ đổ nát, hắn giờ súng về phía Phong Trác Luân.

Sau đó, cô giống như một người đứng ngoài quan sát, cô đứng đó nhìn hắn tự tay giết chết con gái mình.

Cũng là đưa con gái cô sinh cho hắn.

Cô đi qua, ôm lấy Milk đã chết mình đầy máu me.

“Bốn phát súng này tôi trả lại cho anh.” Phong Trác Luân bắn hắn bốn phát súng, sau khi phé đi tay chân của hắn thì anh đi qua đón lấy Milk trong tay cô, hỏi cô muốn đi cùng không.

Cô quay đầu nhìn dưới người hắn đã chảy đầy máu nhưng trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười.

Cô đứng dậy đi vào phòng bếp.

Ánh lửa từ từ theo phòng bếp lan ra ngoài, trên chiếc váy màu trắng của cô dính máu trên người Milk, cô đi tới bên cạnh La Khúc Hách rồi nói với Phong Trác Luân: “Anh hãy chôn cất con bé ở một nơi thật tốt, Milk thích dòng suối, anh hãy chọn một nơi gần dòng suối để cho con bé yên nghỉ, hai người đi đi.”

Xà ngang trên trần nhà đã sập xuống, rơi xuống bên người cô.

Phong Trác Luân nhìn cô và người ở trên mặt đất lần cuối cùng rồi xoay người bế thi thể Milk rời khỏi biệt thự.

Lúc này Kính Tịnh khom lưng ngồi xổm bên cạnh La Khúc Hách.

Màu máu trên khuôn mặt hắn ngày càng mờ nhạt, máu trên người hắn chảy ra rất nhiều, hơi thở ngày càng suy yếu.

“Em đi đi.” Hắn nhìn gương mặt cô gần như gang tấc trong ánh lửa, “Cám ơn em đã cho tôi một cái chết thể diện.”

“Tịnh Nhi, em tự do rồi.” Hắn nhìn cô, âm thanh ngày càng nhẹ.

Tự do, chỉ cần cô bước ra khỏi đây, từ nay về sau trong cuộc đời cô sẽ không còn La Khúc Hách, không còn sự giam cầm tối tăm và bạo lực, cô có thể sống cuộc sống bình thường, thậm chí sẽ nhận

được sự bảo vệ của luật pháp Hồng Kông, cả đời cô có thể rời xa tối tăm và địa ngục.

“Không phải anh đã nói, dù tôi chết cũng phải chôn cùng anh sao.” Cô rút cuộc cất tiếng nói một câu.

La Khúc Hách nhắm mắt: “Tôi đổi ý rồi, một mình ném đủ cô độc trong địa ngục sẽ có mùi vị tốt hơn, không phải sao.”

Ánh lửa ngày càng lớn đã lan tràn tới phía sau bọn họ, cô thậm chí có thể cảm giác được ngọn lửa đã tới gáy cô.

“Em đi...còn kịp.” Hấn xoay mặt sang một bên, không nhìn cô nữa.

Cô có thể thay đổi cuộc đời.

Ai ngờ lúc này cô lại ngồi xuống, co lại cơ thể mảnh mai rồi ngồi dựa vào bên cạnh hấn, cô vươn tay choàng qua bờ vai hấn.

“Tôi cũng không yêu bất cứ ai.” Cô tới gần lỗ tai hấn, “Sau khi ba mẹ qua đời, tôi không còn yêu bất cứ người nào nữa, đau khổ và hạnh phúc có nhiều bao nhiêu cũng chỉ là thùng rỗng kêu to đối với tôi.”

“Một người không có tư tưởng và linh hồn, làm sao yêu đương hoặc là thù hận chứ?”

“Chúng ta là một loại người, anh vô tình với mọi thứ trên thế gian, những thứ đó đối với tôi đều là vô nghĩa.”

La Khúc Hách không quay đầu lại, khóe mắt dần dần có vệt nước chảy xuống.

“Bởi vậy tôi không yêu anh cũng không hận anh. Tôi biết anh không yêu tôi cũng không hận tôi.” Cô nhắm mắt lại, tựa đầu vào

bên trán hắn, “Anh có biết vì sao tôi muốn trốn đi lần cuối cùng không?”

Giọng cô rất êm tai, tựa như đang kể một câu chuyện xưa: “Bởi vì tôi muốn ép anh giết tôi, giết tôi dám chống lại anh, nói vậy tôi có thể tới địa ngục trước chờ anh.”

Khi cô phát hiện cánh cửa kia có thể chạy ra khỏi biệt thự, thực ra hắn cũng đã có dự cảm.

Cho dù đây là một cơ hội hoàn mỹ, dù rằng cô có thể tính toán để mình chạy thoát, nhưng cô vẫn vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn đã đi sâu vào linh hồn cô.

Trên cơ thể bọn họ đã dính ngọn lửa nóng cháy chết người.

Tôi dùng ánh lửa làm lễ truy điệu, vì dung nhan không đổi của anh.

La Khúc Hách, hẹn gặp lại ở địa ngục.

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 5: Nút Thất Hạnh Phúc

Edit: Sam

“Ba ơi!” Hai cô bé đáng yêu trông giống nhau như đúc từ trong phòng chạy ra, hướng về phía Đường Thốc đang cần cù thành khăn mát xa lưng cho Thẩm Hạnh.

Đường Thốc nghe được tiếng đồng thanh của hai bé gái, anh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngay cả trốn cũng không kịp rồi.

Đã không còn kịp rồi.

“Ba ơi, ba chơi búp bê Barbie với con đi!”

“Ba ơi, chơi bán đồ hàng với con đi!”

“Tổ tông của tôi ơi...” Đường ngốc khóc không ra nước mắt, anh nhìn con gái, rồi nhìn sang Thẩm Hạnh ra hiệu dám không tiếp tục mát xa thì đêm nay đừng hòng XX, “Lát nữa được không? Để ba mát xa cho mẹ các con trước...”

“Ba ơi, sao ba sợ mẹ thế!” Một bé gái chống nạnh không vui hỏi.

“Ba ơi, sao ba lại cưới mẹ!” Bé còn lại không cam lòng yếu thế.

“Ba...” Đường Thốc không dám trả lời.

Nếu trả lời sai...đêm nay không bị nhào nặn thành cái bánh sao...không bị đánh thành tên ngốc à...

“Ba ơi, lần đầu tiên ba gặp mẹ ở đâu vậy?” Thấy anh quanh co không dám trả lời, bé sinh đôi số một đột nhiên hỏi.

“Ba ơi, ba còn nhớ câu đầu tiên nói với mẹ không?” Bé số hai nói ngay sau đó.

Đường Thốc rõ ràng cảm nhận được có sát khí đánh tới...

**

Nếu bây giờ hỏi Thẩm Hạnh, có còn nhớ cảnh tượng gặp mặt Đường Thốc là thế nào không, vậy cô nhất định sẽ trả lời rằng, là kỷ ức dù có hóa thành tro tan thành bụi cũng không quên được.

Bởi vì lần đầu gặp mặt anh chàng ngốc chỉ biết líu ríu kia...thực ra chẳng khác nào đêm đầu của cô.

Hôm đó công việc ở Sở Tư pháp kết thúc sớm, Thẩm Hạnh nói hết lời mới cam đoan với anh trai mặt than Thẩm Chấn Thiên sẽ trở về nhà trọ trước nửa đêm, cô kéo theo một vài đồng nghiệp ở Sở Tư pháp đi thẳng tới Lan Quế Phường chơi.

Cuối tuần, Lan Quế Phường nhộn nhịp trong vàng son khỏi phải nói, ánh sáng rực rỡ, trên quầy bar còn có vũ nữ gợi cảm ngâm ly rượu biểu diễn, nghệ sĩ, triệu phú, thành phần tri thức...đủ loại người, tại nơi này không cần che giấu gì, chỉ cần phóng túng.

Tính tình Thẩm Hạnh phóng khoáng, sau khi uống hết mấy ly không hề chớp mắt cô liền đi vào sàn nhảy.

Cô có diện mạo xinh đẹp mày dày mắt to, rất nhiều đàn ông lăm la lăm lét nhìn chằm chằm muốn đi qua, nhưng vướng ngại ánh mắt bực dọc mà mắt kiên nhẫn của cô, bọn họ chỉ có thể lùi bước trở về.

Nhảy quá ba lượt, thật vất vả rời khỏi sàn nhảy, cô tóm lấy một đồng nghiệp lớn tiếng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Đồng nghiệp kia bị cô làm cho hết hồn, dè dặt nhìn di động nói: “Sắp mười hai giờ rồi chị Hạnh...”

“Được, vậy cô nói với mọi người một tiếng, anh tôi ở nhà canh cửa, tôi về trước đây.” Thẩm Hạnh nhét tiền vào tay đồng nghiệp kia, sau đó buộc tóc lại rồi cầm túi xách bước ra Lan Quế Phường.

Tửu lượng của cô rất tốt, hôm nay uống không nhiều lắm, theo thường lệ hẳn là không say có thể đi ra Lan Quế Phường, nhưng cô cảm thấy bước đi hơi lảo đảo.

Đèn đường trước mặt, cảnh đêm dường như hơi mơ hồ, cô véo mạnh má mình để làm cho mình giữ tỉnh táo, chuẩn bị vẫy tay đón một chiếc taxi.

“Này cô.” Bỗng nhiên có người vươn tay vỗ vai cô, cô quay đầu nhìn, là một người đàn ông trẻ tuổi điển trai.

Cô ho khan một tiếng, ánh mắt thoáng thấy...một người đàn ông khác có ngoại hình tương xứng với người đàn ông kia!

Hơn nửa đêm...hai người đàn ông trưởng thành đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, cô lập tức tỉnh táo ngay.

Người đàn ông trẻ tuổi thấy cô hơi thất thần, anh ta vươn tay hươ hươ trước mặt cô: “Cô à, cô có biết tại Lan Quế Phường có quán gay nổi tiếng nhất ở đâu không?”

Cô ngẩn ra.

Người đàn ông hơi ngượng ngừng gật đầu: “Ngại quá, tôi và bạn trai lần đầu đến nên lạc đường.”

.....

Cho nên nói... ảo tưởng gặp gỡ bất ngờ trong phim thần tượng đều là lừa bịp người ta thôi.

Thẩm Hạnh im lặng một lúc, cô mệt mỏi đỡ trán: “Tôi đưa hai người qua đó, gần đây thôi.”

Cô đưa hai người đàn ông nghiêng nước nghiêng thành đi tới quán gay, thấy hai người trông lóng ngóng không hiểu, cô còn có lòng tốt đưa bọn họ tới quầy bar, gọi rượu ngon cho bọn họ.

Hai người đàn ông hết sức cảm ơn cô, muốn giữ cô lại uống thêm ly nữa, diện mạo đối phương thật sự rất đẹp khiến cô hoa mắt, thế là cô quên chuyện anh trai canh cửa, chẳng hề khách khí ngồi xuống.

Lần này uống ba lượt rượu, cô say thật rồi.

“Tôi về đây, tạm biệt.” Thần trí cô mơ hồ, nhưng vẫn dựa vào bản năng vẫy tay với hai người đàn ông kia, rồi nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài.

“Chúng tôi giúp cô đón xe nhé, cô say rồi nguy hiểm đó.” Một người đàn ông trong đó đuổi theo, áy náy nói với cô.

“Không có việc gì, tửu lượng của chị đây sẽ say ư? Đừng nói đùa! Hơn nữa chỗ này là gay, có thể có nguy hiểm gì chứ!” Cô lườm mắt khinh thường, đẩy người đàn ông kia đi, “Mau đi về ở cùng bạn trai anh đi, ngoan.”

Tác phong chị đại của cô mau chóng ảnh hưởng người đàn ông kia, anh ta thật sự tin tưởng cô có thể bình an vô sự, thế là gật đầu trở về chỗ ngồi.

Mà Thẩm Hạnh đẩy người đi rồi đã say đến mức mất tri giác còn cho rằng mình tỉnh táo lúc này cô lão đảo lần mò đi ra ngoài, sau đó bất cẩn đụng trúng một người.

“Mợ nó!” Người kia cầm rượu trong tay, cả ly rượu bắn hết vào người, anh lập tức phát cáu, “Đi đường thế nào hả!”

Thẩm Hạnh bị đụng phải cũng không có cảm giác, cô ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt trũng to tròn tròn.

Là một người đàn ông, khuôn mặt búp bê, mặt mày thanh tú, nhưng hình như rất bực bội, lông mày nhíu lại đặc biệt thú vị, dưới ngọn đèn mờ mờ càng nhìn càng thấy...rất có cảm giác hân hoan.

“Nữ hả?” Khi người đàn ông nhìn thấy khuôn mặt cô thì kinh ngạc, “Phụ nữ tới đây làm gì chứ.”

“Làm...anh...” Thực ra cô muốn nói “Làm gì thì mắc mớ tới anh?”, nhưng cô hơi uể oải, ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh, cô không vui vung tay về phía đối phương rồi muốn tiếp tục đi ra ngoài.

Nhưng người kia lập tức túm tay cô kéo trở về, lông mày sắp nhảy dựng lên: “Cô nói cô tới đây...làm, tôi?”

Mùi rượu pha lẫn mê hoặc tâm trí, Thẩm Hạnh lắc đầu, cơ thể loạng choạng hướng về phía trước lập tức cản bờ môi người kia.

Người đàn ông dường như bị sét đánh ngây ngẩn cả người, như là tên ngốc đứng tại chỗ.

Thẩm Hạnh hôn một lúc, dường như chưa đã còn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bờ môi anh, rồi mới lùi về sau một bước, cô làm như không xảy ra chuyện gì tiếp tục đi về phía trước.

“Cô trở về cho tôi!” Sắc mặt người đàn ông búp bê đỏ cam rồi xanh, anh nhảy dựng lên đuổi theo cô, dùng sức giữ vai cô kéo về phía góc tối của quán bar.

Anh đè cô trên vách tường, xoa nhẹ cổ cô, đột ngột cúi đầu hôn môi cô.

Hai người dường như đều có chút ngây ngô, thăm dò môi lưỡi khó khăn, lại không biết ai tiến ai lùi, mùi rượu hòa vào nhau, người

đàn ông búp bê hôn đến mức muốn ngừng mà không được, bàn tay ôm eo cô càng ôm càng chặt.

Thẩm Hạnh có chút không thoải mái, cô giãy dụa, làm như nửa tỉnh nửa mê nói: “Tôi phải về nhà.”

“Về nhà?” Anh nở nụ cười.

Lúc nói chuyện đôi má anh lộ ra lúm đồng tiền trông hết sức đáng yêu, cô lấy tay chọt chọt hai cái, cười tủm tỉm nói: “Bằng không anh còn muốn làm gì hả? Ngoan, mau buông chị ra đi.”

“Tôi nhớ nơi này hình như có một sân thượng bỏ hoang...” Người đàn ông buông lỏng tay, “Cô làm bản áo của tôi, cô cùng tôi uống một ly rồi tôi để cô về nhà, tôi rất công bằng không cần cô đền quần áo.”

**

Khô nóng.

Trên sân thượng gió thổi vào người rất thoải mái, nhưng Thẩm Hạnh vẫn cảm thấy toàn thân khô nóng.

Quần áo trên người đã cởi ra một nửa nhưng vẫn cảm thấy rất nóng, Thẩm Hạnh dụi mắt, muốn nhìn kỹ gương mặt người đàn ông trước mắt.

Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh đang sờ soạng trên người mình, mang theo dục vọng lại chẳng biết làm thế nào, cô giơ tay ôm lưng anh, cảm giác được cơ thể anh hơi cứng ngắc.

“Anh không phải là...” Cô tựa bên cổ anh nhẹ giọng cười, “Gà tơ chứ?”

“Cô mới là gà tơ đó!” Khuôn mặt người đàn ông đỏ lên, nhẹ nhàng cởi ra quần lót của cô, bàn tay hơi run run, “Ông đây... ông

đây kinh nghiệm phong phú!”

“Đi chết đi, tôi thấy anh chắc chắn là con gà tơ.” Lúc này cô say đến mức nói lảm nhảm, vươn tay véo phần thịt trên vai anh, “Ờ? Tôi tưởng, anh không phải là gay sao?”

Cơ thể người đàn ông càng cứng ngắc hơn, anh kìm nén im lặng hồi lâu, rốt cuộc đưa tay thăm dò vào giữa hai chân cô.

Cô bất giác rên rỉ một tiếng.

Thân dưới rõ ràng cảm nhận được có một vật cứng nóng nào đó đè lên.

“Tôi khó chịu.” Thẩm Hạnh lắc đầu, lấy bàn tay đánh vai anh một cái, “Anh nhanh lên, anh còn lè mề nữa tôi cắn anh đó!”

Cơ thể người đàn ông chấn động, anh buông lỏng tay suýt nữa để cô ngã xuống đất.

“Cô...cô có biết ở đâu không?” Nghẹn một hồi, giọng anh còn nhỏ hơn con muỗi.

Cô nghe được, nhíu mày: “Cái gì ở đâu!”

Anh không nhắc lại nữa, tựa lưng vào tường, nâng mông cô lên ngón tay không ngừng lần mò, cơ thể cô có phản ứng, dần dần có chất lỏng dính trên lòng bàn tay anh.

Cô ôm cổ anh, nhỏ giọng thở hổn hển, hai má dần dần ửng đỏ.

Nhưng anh vẫn không làm gì cả, bàn tay hơi bối rối giữ mông cô.

“Rốt cuộc anh có làm hay không hả!” Thẩm Hạnh tức giận, bàn tay dè dặt xuống cầm lấy nơi nào đó của anh, “Phiền chết! Tôi...tôi muốn đi ngủ!”

Sắc mặt anh đã xanh mét giống như tấm sắt, dường như trong lòng đấu tranh rất lâu, thật vất vả mới giải phóng mình khỏi lòng bàn tay cô, anh dùng sức thổi hỗn hển mấy hơi, sau đó cầm lấy vật cứng của mình dần dần đẩy vào chỗ mà mình phán đoán.

Lúc này cơ thể cô động đậy, động tác anh vốn chậm chạp, lúc này cô lập tức ngồi xuống.

Nuốt vào toàn bộ.

“A!” Cô quả thực phát ra tiếng hét thảm thương, đau đến mức sắc mặt trắng bệch, “Đừng nhúc nhích!”

“Rất...rất đau sao?” Anh đổ mồ hôi đầm đìa ôm cô, sắc mặt cũng rất đau đớn, “Tôi...tôi cũng đau lắm!”

“Anh đau cái rắm ấy!” Cô cắn mạnh cổ anh một cái, đau đến độ nước nỡ.

Mồ hôi toàn thân anh dần dần nhỏ xuống, nhờ cảm giác say sưa mới lớn mật thử chuyển động.

Đây là lần đầu tiên của cô, gần như đau đến mức không có chút cảm giác thoải mái, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một sự tồn tại không thể bỏ qua, hướng hồ ở trong hoàn cảnh chẳng có chiếc giường, mà là nơi rộng mở trời đất chứng giám, cơ thể càng căng thẳng hơn.

“Bộp” một tiếng, cô dùng sức đánh anh một cái: “Bảo anh đừng nhúc nhích! Không nghe hiểu tiếng Trung hả!”

Anh bị đánh đến mức nơi nào đó sắp mềm xuống, vừa nghẹn lời suýt nữa kêu lên.

Không biết qua bao lâu.

“Cô...cô còn đau không?” Anh ôm cô, rụt rè cất tiếng hỏi, “Cô... cô thả lỏng chút đi, tôi đau đến mức không động được, cô để tôi chuyển động đi...”

.....

**

Ngày hôm sau ánh mặt trời đặc biệt đẹp.

Hoàn cảnh vốn ngoài trời, cả đêm cơ thể Thẩm Hạnh giống như bị tháo dỡ bị máy nghiền qua, nhưng cô tỉnh dậy rất sớm.

Thân trên của cô được choàng áo, mà toàn thân đang ngồi trên đùi một người đàn ông, người đàn ông kia cũng trần trụi, khuôn mặt nghiêng sạch sẽ, dáng vẻ nhắm mắt lại dưới ánh mặt trời thoát nhìn lông mi thật dài, thực sự khiến trái tim người ta đập thành thịch.

Tổng thể mà nói, đây vẫn là một hoàn cảnh hài hòa ấm áp.

Nếu không phải ban ngày ban mặt; nếu không phải ở hoàn cảnh ngoài trời; nếu không phải cô còn cảm thấy phía dưới rất đau; nếu không phải người đàn ông cô không quen biết đang ôm cô hiển nhiên là tình một đêm của cô...

“A ——” Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, trên khuôn mặt người đàn ông búp bê bị cắn mạnh một miếng, anh lập tức bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say.

“Anh tên gì?” Thẩm Hạnh nhanh chóng mặc quần áo, bình tĩnh nhìn người đàn ông.

“Đường...Đường...Đường...” Anh dùng quần áo quấn lại vị trí quan trọng, sợ tới mức trốn ở góc tường.

“Anh tên là Đường Đường Đường?” Cô nhíu mày, “Tôi hỏi tên thật của anh, không phải nữ danh.”

“...Tôi...tôi...” Người đàn ông che mặt, chưa nói xong đã bắt đầu khóc lóc.

“Dám làm không dám nhận! Mẹ nó anh có phải đàn ông không hả!” Thẩm Hạnh mặc xong quần áo, hậm hực đi tới trước mặt anh, cô nhìn anh từ trên cao xuống, “Đêm qua rốt cuộc có phải anh không!” ——

“Sau đó thì sao sau đó thì sao ạ?” Cặp sinh đôi nhà họ Đường hào hứng lắng nghe, hai bé chống má chớp mắt nhìn ba, “Ba ơi, sau khi ba mẹ ngủ ở sân thượng, có phải có chúng con không.”

Đường Thốc đáng thương dùng từ “ngủ” văn minh thay cho “mẹ các con ngủ với ba”, anh vắt óc hồi lâu mới nói: “...Không phải...hai con...là sau khi ba mẹ ngủ rất nhiều giấc mới có.”

Bé sinh đôi số một nhà họ Đường lúc này quay đầu nghiêm túc nói với bé số hai: “Chúng ta cứ làm vậy đi.”

“Ừ! Quyết định làm như vậy!” Bé số hai đưa lên nắm đấm, trông rất phấn khởi.

“Hai đứa con muốn làm cái gì?” Đường Thốc nhìn thấy hai tiểu ma vương nhà mình lộ ra sắc mặt này, toàn thân anh liền toát ra mồ hôi lạnh.

“Đình đoong ——”

Lúc này chuông cửa trong nhà vang lên.

“Chắc là Hàm Hàm và Hoa Luân tới rồi.” Thẩm Hạnh nằm trên sofa duỗi thẳng lưng, cô còn chưa lên tiếng thì hai đứa nhỏ đã đi mở cửa, hai đứa bé sinh đôi dùng tốc độ mắt thường khó mà nhận ra liền vọt tới cánh cửa.

“Anh Nhất Hưu!” “Anh Nhất Hưu!”

Hai bé gái một trái một phải kéo cánh tay Phong Dịch Tu, dùng ánh mắt tựa vì sao đáng yêu nhìn cậu: “Anh có mệt không? Chúng ta đi ngủ đi!”

Phong Dịch Tu chẳng hiểu nguyên do, trên khuôn mặt cậu thiếu niên ôn hòa anh tuấn xuất hiện biểu cảm nghi ngờ, không rõ lý do.

Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm đi theo sau bọn nhỏ, Hoa Luân bắt lươg nghe được đối thoại của cặp sinh đôi, trên mặt anh dần dần lộ ra biểu cảm cười như không cười: “Nhất Hưu, đi đi, ngủ thật ngon giấc, giống như ba mẹ vào cuối tuần ấy, chưa ngủ tới trưa thì đừng thức dậy.”

Dung Tư Hàm đóng cửa lại, hít sâu một hơi, cô vươn tay véo anh một cái, vừa xấu hổ vừa trừng mắt liếc anh.

Hai bé gái sinh đôi vui vẻ kéo Phong Dịch Tu đi về phía phòng ngủ, hết sức tích cực nghĩ ngợi trong lòng rằng dựa theo vết xe đổ của ba gốc nhà mình thực hiện giấc mơ của mình —— ngủ thật nhiều giấc, cùng anh Nhất Hưu ngủ ra em bé ~

“Đường ngọc, cậu lại dạy dỗ tư tưởng không có hạn cuối gì cho cặp sinh đôi nhà cậu thế?” Phong Trác Luân đi vào phòng khách, đá Đường Thốc một cước, “Gần đây muốn ngủ với Nhất Hưu nhà chúng tôi, liêm sỉ đâu hả!”

“Anh ấy kể với bọn nhỏ,” Thẩm Hạnh đứng lên đi rót nước cho bọn họ, “Kể lại toàn bộ quá trình năm đó anh ấy bị em bẻ thẳng _____”

**

Thẩm Hạnh gào thét một trận với Đường Thốc lửa lò run lẩy bẩy, chất vấn anh có phải là 419 của mình hôm qua không, bạn học Đường Thốc đời này hiếm khi dừng cảm một lần, mặc vào quần lót, rồi giống như cơn gió lốc chạy xuống sân thượng chẳng biết đi đâu.

Thẩm Hạnh tức giận chết, nơi nào đó lại hơi đau không có sức lực đuổi theo anh, cô đành phải phần nộ rời khỏi quán gay này, thề rằng phải chôn đăm đầu của mình dưới đất, hoàn toàn cho rằng đây là một cơn ác mộng.

Có thể trốn qua mừng một nhưng không tránh khỏi mười lăm, số phận luôn nói với Đường ngọc: cả đời anh sẽ không ngừng thất bại.

Lan Quế Phường đông đúc, Thẩm Hạnh chỉ liếc một cái là thấy được Đường Thốc giống như tên ngọc ở trong đám người.

“Tôi phải giết anh!” Ánh mắt cô đỏ ngầu, chẳng hề để ý tới hình tượng mà tiến lên, túm lấy cổ áo anh gào thét, “Tôi phải tố cáo anh tội cưỡng bức!”

“Ơ? Anh ta không phải gay sao?” Dung Tư Hàm ở bên cạnh khuyên can nghi hoặc nói.

“Gì cơ!” Đầu óc cô trống rỗng, giống như bị hồng máu, “Mẹ nó thán trước anh ta ngủ với em!”

Đường Thốc bị cô túm cổ đến mức sắp không thở nổi lúc này rơi lệ đầy mặt, hức hức nói: “Chuyện đó là ngoài ý muốn!”

Ngoài ý muốn.

Thẩm Hạnh nghe xong ba chữ này không biết làm thế nào, cô lập tức thu hồi cơn giận, chỉnh lại tóc tai, rút về bàn tay giống như kẻ điên, sau đó không ngoảnh đầu nhìn bất cứ ai mà đi nhanh ra khỏi Lan Quế Phường.

Trời trong đầy sao, không khí ban đêm tốt lắm, cô đi ra Lan Quế Phường hít một hơi thật sâu.

Cô hoàn toàn không biết người đàn ông này, tuy rằng hiện tại đã biết anh cũng là bạn của Dung Tư Hàm, còn biết anh là gay thích

đàn ông, nhưng cô không thể phủ nhận lần đó quả thật chính là ngoài ý muốn.

Hơn nữa không phải cô đã nghĩ kỹ rồi à, để lần đầu tiên sai lầm và thất bại này vĩnh viễn chôn dưới đất sao? Cái đó và đối tượng là ai thì có quan hệ gì chứ?

Nhưng cô vẫn cảm thấy buồn bã.

Lần đầu tiên lại mơ hồ trao cho một người xa lạ? Cô không phải chưa từng yêu đương, đã từng tưởng tượng về đối tượng của mình, người đó có lẽ là người cô yêu, có lẽ là chồng cô... Người đàn ông chứng chạc thận trọng đáng để giao phó, cô cam tâm tình nguyện, nhất định sẽ cảm thấy đó là chuyện tốt đẹp nhất.

“Chuyện đó...” Lúc này một âm thanh yếu ớt từ phía sau truyền đến, cô quay đầu lại nhìn thấy Đường Thốc bị cô túm cổ đến mức mặt mũi xanh xao, “Tôi thực sự xin lỗi...”

“Không cần.” Cô lắc đầu không nhìn anh.

“Cô...cô có cần tôi chịu trách nhiệm không?” Anh dè dặt nhìn cô, do dự rồi hỏi tiếp.

“Chịu trách nhiệm?” Thẩm Hạnh nghe anh nói liền bật cười, cô nhìn anh, hết sức khí khái, “Chịu trách nhiệm thế nào? Anh không phải thích đàn ông à?... Vậy thì nếu tôi muốn anh cưới tôi, anh chịu trách nhiệm chứ?”

**

Sự việc thế mà lại biến thành như vậy.

Thẩm Hạnh nhìn thấy Đường Thốc xuất hiện tại căn hộ của mình ra vào làm cu li, thỉnh thoảng bởi vì khuôn mặt núi băng của anh trai Thẩm Chấn Thiên mà sợ tới mức bị ngã, cô thấy vậy nhíu mày.

Lần trước ở ngoài cửa Lan Quế Phường, cô yêu cầu anh cưới mình, anh thế mà thật sự đồng ý.

Sau đó anh luôn làm chuyện mà chồng chưa cưới phải làm, nghe theo mọi mệnh lệnh của cô, cho dù cô yêu cầu anh nửa đêm đi cướp ngân hàng, anh sẽ run rẩy mặc quần áo ban đêm, vừa lái nhai vừa thực sự lén vào kho tiền ngân hàng.

Cô thực sự có chút mơ hồ.

Sau khi mọi thứ trong nhà dọn dẹp xong, Đường Thốc thấp thỏm đi tới ngoài cửa, nhìn cô hỏi: "...Còn, còn có gì phải làm nữa không?"

Dáng vẻ nhút nhát của anh khiến cô bật cười, hồi lâu sau cô nghiêm mặt cứng rắn nói: "Đã hết rồi, anh ra ngoài đi, tôi có lời muốn nói với anh."

...

"Anh về đi." Tới dưới lầu khu nhà, Thẩm Hạnh quay đầu nhìn anh, "Sau này anh không cần giúp tôi làm bất cứ chuyện gì nữa."

"Hả?" Đường Thốc ngẩn ra.

"Tôi nói anh tự do rồi." Cô gằn từng tiếng, "Sau này anh không cần phải giống như một tên nô lệ, tôi nói gì thì anh làm cái đó, anh có thể đi tìm người đàn ông hay là phụ nữ mình thích, cũng có nghĩa là anh và tôi không còn quan hệ gì hết."

Đường ngọc chớp mắt nhìn cô hồi lâu, rồi mới lắp bắp nói: "Em, em...có phải muốn mưu sát anh không, đây...đây là di ngôn chia tay tặng cho anh sao?"

Thẩm Hạnh trở nên mất kiên nhẫn, lườm mắt khinh thường: "Tôi không có sủng, nếu có di ngôn cũng không tặng mà trực tiếp bắn anh ngay."

“Tóm lại anh đi đi.” Cô không quay đầu lại nữa, “Anh không nợ tôi gì hết, thực ra anh cũng chưa bao giờ thiếu nợ.”

“Khoan...khoan đã.” Lúc này Đường Thốc tiến lên một bước, đối diện bóng lưng cô, anh im lặng thật lâu mới yếu ớt cất tiếng, “Em đừng đuổi anh đi...”

“Hả?” Cô nghe vậy sửng sốt, xoay người nhìn khuôn mặt búp bê thanh tú của anh, “Anh có khuynh hướng SM à?”

Đường Thốc ghen hợm, dáng vẻ hình như không biết nói gì, đặc biệt khẩn trương.

“Tôi biết anh thích đàn ông, bây giờ tôi không ép buộc anh cưới tôi làm việc cho tôi nữa, tại sao anh không cho tôi đuổi anh đi?” Cô nói tiếp.

“...” Đường Thốc dùng sức nuốt nước bọt, “Anh...anh biết nấu ăn...anh biết giặt quần áo...anh biết mát xa...anh biết quét dọn làm vệ sinh...anh biết lái xe... Hơn, hơn nữa anh đã rất lâu không tới quán gay, tuy rằng hồi trước tới đó chơi, nhưng anh chưa từng yêu đương với người đàn ông nào...”

Anh bình thường chỉ biết khóc lóc, chưa từng nói một đoạn dài như vậy, Thẩm Hạnh ngờ ngác nhìn anh, từ lời nói của anh, cảm giác mơ hồ như ở trong sương mù của cô dường như...lập tức tan biến.

Cô không biết vì sao cảm thấy trong lòng mình...rất vui vẻ.

“Biết rồi.” Nhưng cô không dám liếc nhìn anh, dùng sức quay đầu qua, vẫy tay với anh, “Tôi muốn đi ngủ, tạm biệt.”

Dưới vầng trăng tròn hai tên ngốc đang ở dưới lầu, một người đi về phía trước một người đứng phía sau, trên đầu là một đám mây hồng bay qua.

**

Hai người cứ âm ỉ ồn ào như vậy, tiếp tục cuộc sống S và M, không biết hôm nào đó Đường Thốc có can đảm (thực ra là được Hoa Luân chỉ chiêu), anh ôm Thẩm Hạnh hôn một cái, còn lấy dũng khí gọi một tiếng “Bà xã”.

Tuy rằng lúc ấy Thẩm Hạnh đánh anh tơi bời một trận, nhưng sau đó vẫn chấp nhận sự động kinh của anh, bạn học Đường Thốc thừa thắng xông lên, rút cuộc sử dụng “công năng” chính xác của mình lần nữa.

Rồi sau đó khi tình cảm của Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm dường như tới điểm cuối, Phong Trác Luân muốn kéo anh theo trở về Pháp làm việc, Thẩm Hạnh vừa giận vừa đau lòng, không cho anh sắc mặt tốt ngày nào, ngay cả nói chuyện cũng không, cứ vậy kéo cho tới ngày anh đi.

Hôm đó Phong Trác Luân ở cổng bệnh viện gặp được La Khúc Hách, Đường Thốc đuổi theo tới sau thì người ta đã đi đâu mất, một mình anh buồn chán tản bộ trên đường, khi tới gần Khải Hoàn Môn vậy mà gặp được Thẩm Hạnh.

“Đồ khốn nạn!” Cô cũng thấy anh, thế là lập tức hướng về phía này, túm lấy lỗ tai anh gào to, “Gọi di động anh không bắt! Một chút tin tức cũng chẳng có! Anh có phải giấu người khác sau lưng tôi không hả! Đàn ông hay phụ nữ, anh nói đi!”

Đường Thốc còn đắm chìm trong sự bất ngờ bởi sự xuất hiện đột ngột của cô, bị cô đá bị cô la hét một trận cũng chẳng thốt ra lời nào, Thẩm Hạnh mệt mỏi bay tới đây thấy dáng vẻ anh lúc này cho rằng anh làm ra chuyện xấu, cô bèn xoay người chạy về phía khác.

Đường ngọc đáng thương đuổi theo hụt hơi mới bắt kịp cô ở bên cây cầu, anh nhìn thấy người phụ nữ luôn kiên cường và mang thân kinh thép đứng ở trong gió, cô đang giương miệng khóc nức.

“Bà xã...em...em khóc gì chứ...” Anh sợ hãi, vội vàng chạy tới ôm lấy cô, “Sao em đột nhiên tới đây?”

“Không cần anh lo!” Cô điên cuồng đẩy anh ra, che mặt, “Anh cứ vậy rời khỏi Hồng Kông, tôi phớt lờ anh, anh khuyên không được thì thực sự bỏ đi, tới đây rồi anh lại không có tin tức, tôi không biết làm sao mới tìm được anh, tôi giống như đũa ngọc từ sân bay chạy khắp nơi tìm loạn xạ, tôi hoàn toàn không biết nơi này, anh tôi muốn tới tôi cũng không để anh ấy cùng qua đây, nếu không gặp được anh tôi không biết mình nên làm cái gì đây!”

Cô nói một tràng, rồi ngồi xổm xuống ôm đầu gối: “Tôi muốn anh nói ra chút hứa hẹn cuối cùng cũng không được, tôi cũng không biết anh rốt cuộc có cái gì tốt, vừa yếu đuối còn ngốc nghếch nữa, chẳng hề chứng chạc thận trọng, tôi lo cho anh đau lòng vì anh làm gì chứ!”

Người này quả thật kém xa vạn dặm với người chồng tương lai trong tưởng tượng của cô, mà mối quan hệ gọi là tình yêu này cũng lộn xộn, hoàn toàn không phải là kiểu mẫu mà cô dự đoán.

“Tôi không muốn ở cùng anh nữa, tùy anh muốn đi đâu thì đi đi!” Cô dùng sức lau nước mắt, từ trên mặt đất đứng lên phủi tay áo.

“Đừng!” Đùng Thốc rít cuộc cất tiếng, anh cào tóc không biết phải làm sao, chỉ giữ lại tay cô nói, “Bà...bà xã em đừng đi!”

“Ai là bà xã của anh?!” Cô đỏ mắt gào to.

“Em đó...” Anh yếu ớt lên tiếng.

Thẩm Hạnh tức tới mức không nói được.

“...Thực ra sau khi tới đây, Hoa Luân và Tiểu Hoàn Tử cứ cãi nhau mãi, hiện tại không biết bọn họ đi đâu, anh cũng không biết bọn họ có gặp nguy hiểm không, di động bị rớt hỏng trên máy bay, cho nên anh không liên lạc với em được, anh vừa định tìm được

bọn họ rồi gọi điện báo bình an cho em.” Lần đầu tiên anh nói chuyện lưu loát như vậy, “Vừa nhìn thấy em anh rất vui vẻ, cho nên cứ ngây ra chẳng nói gì, hơn nữa em xem, đàn ông đều thích Tiểu Hoàn Tử, phụ nữ thì thích Hoa Luân, anh đâu có ai để dụ dỗ?”

Anh vươn tay lau nước mắt trên mặt cô, điềm tĩnh nói tiếp: “Anh thừa nhận anh không tốt chút nào, không giống như Hạnh Hạnh nhà anh học hành giỏi giang, lại là luật sư lớn, ngoại hình cũng xinh đẹp, cho nên em tới đây rồi anh càng lo lắng em có thể ở cùng người đàn ông khác hay không, em cái gì cũng tốt cả, chỉ là tính tình quá nóng nảy, nếu bị người đàn ông xấu nào làm mê muội bắt trói đi, anh khóc cũng không kịp rồi.”

“Anh tuyệt đối không chín chắn không trưởng thành, ngoại hình không đẹp bằng Hoa Luân, cũng không tài giỏi đáng tin cậy như anh trai em, nếu em không cần anh, anh cũng không biết còn ai sẽ cần anh nữa.” Đường Thốc đặc biệt nghiêm túc, “Anh sợ hãi, anh lo lắng, anh không muốn mất em một khắc nào.”

Thẩm Hạnh nhìn anh, cô ngây ra lắng nghe anh nói.

Cảnh đêm xinh đẹp, dưới Khải Hoàn Môn nguy nga lộng lẫy, Đường ngọc bình thường chỉ biết đùa giỡn làm trò, thế mà nghiêm túc nói ra những lời mà cô chưa bao giờ nghe được.

Phải, có lẽ anh tệ, chẳng có điểm nào tốt, quả thật chính là một tên ngọc từ đầu đến đuôi.

Người mình thích có thể rất khác biệt với trong tưởng tượng, chênh lệch rất nhiều, khiến mình thất vọng hoài nghi. Nhưng thực ra cả thế giới chỉ có một người như vậy, cho dù có tệ hại lỗi thời bao nhiêu đi nữa, mỗi chữ anh thốt ra, mỗi việc anh làm đều hướng về lòng mình, cho dù tức không thôi, thực ra trong lòng vẫn lo lắng anh có gặp bất trắc hay không.

Nếu hiện tại đứng trước mặt cô là một người hoàn mỹ không thiếu sót, diện mạo đẹp lại chững chạc, người đó nói ra những lời

này thì cô sẽ thế nào?

Có thể thế nào nữa, người kia có tốt bao nhiêu cũng không phải anh, thế thì có liên quan gì đến cô chứ?

Cô chỉ biết duyên phận cả đời cô là anh, vui mừng buồn đau, quẩn thành nút thắt không thể cắt đứt.

“Cái đó...” Anh nói xong, nhìn Thẩm Hạnh trước mặt không chỉ không ngừng chảy nước mắt, mà càng chảy càng dữ dội hơn, “Đoạn phía sau anh quên rồi thật sự chưa thuộc lòng, làm sao cũng không nhớ ra... Bà xã, xin em đừng khóc nữa được không?”

Thẩm Hạnh không nghe được từ “thuộc lòng” kia, cô đã bị lời thổ lộ rung động lòng người này che đi thính lực và thị giác, cô lập tức nhào tới anh, ôm chặt lấy anh.

Đường ngốc cảm thấy hạnh phúc tới quá nhanh, nhất thời ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thật không ngờ... hóa ra cái người tên là Tang Giới kia viết lời thoại tiểu thuyết ngôn tình dùng tốt như vậy!

TÙY TÌNH SỞ DỤC

Tang Giới
dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện 6: Chung Tình

Edit: Sam

Ánh sáng trong sân nhà rất đẹp, một chiếc bàn nhỏ màu trắng đặt ngay ngắn.

Hai chiếc ghế đặt song song cạnh bàn tròn, trên bàn bày đủ đồ chơi sách vở.

“Hạ Hạ.” Phong Dịch Tu kiên nhẫn ngồi trên ghế, giải cứu ngón tay nhỏ bé bị Phong Hạ ngậm rất vui vẻ, “Trên tay đều là vi khuẩn, em không thể ngậm trong miệng, nếu không sẽ ngã bệnh đó.”

Phong Hạ mở to ánh mắt chớp chớp nhìn anh trai mình, tỏ vẻ dường như đã biết sai rồi.

“Chị Tiểu Diệp.” Hai giây sau, cô bé đột nhiên cất tiếng, ngón tay chỉ về phía sau cậu.

Cậu thiếu niên anh tuấn xinh đẹp ngẩn ra, theo bản năng quay đầu lại.

Phong Hạ lập tức đổi một ngón tay khác ngậm trong miệng.

Phong Dịch Tu thấy phía sau không có ai, cậu quay đầu lại nhìn thấy nụ cười gian manh của em gái mới biết mình lại bị lừa, cậu bắt đắc dĩ đỡ trán, lấy khăn giấy bên cạnh lau ngón tay của cô bé: “Haiz, tính tình phá phách kiêu ngạo của Hạ Hạ rất cuộc giống ai hả...”

“Giống, ba!” Phong Hạ không hiểu ý nghĩa sâu xa, cô bé theo bản năng coi mình là bản sao tính tình của ba, còn nhếch miệng cười vui

về.

Phong Dịch Tu nghe xong ngẩn ra, trong lòng thầm than nói có lý lắm.

“Hạ Hạ còn muốn chơi gì nữa? Anh kể chuyện cho em nghe được không?” Cậu vươn tay sờ mái tóc mềm mại của cô bé, hiền lành nói.

Phong Hạ lắc đầu.

“Anh cùng em chơi bán đồ hàng nhé?”

Phong Hạ lại lắc đầu.

Phong Dịch Tu thở dài, thật sự không biết làm gì với cô nhóc phá phách này, vợ chồng Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm đi du lịch đảo Fiji, ít nhất ba ngày sau mới có thể trở về, bình thường ở nhà chỉ có Dung Tư Hàm có thể đối phó với cô bé, hôm qua cậu dỗ em gái ngủ xong, chính mình cũng mệt mỏi không thôi.

“Muốn chị Tiểu Diệp!” Lúc này cô bé xinh đẹp đột nhiên cất tiếng, ánh mắt lại chuyển sang phía sau cậu.

“Hạ Hạ.” Phong Dịch Tu dí trán cô bé, “Em đã quên truyện cổ tích rồi à? Con nít không được khoác lác, phải thành thật.”

“Hạ Hạ nhà chúng ta sẽ không khoác lác đâu.” Thật sự có một cô gái xinh đẹp từ phía sau cậu đi tới, mặt mày thanh tú, còn đượm phong thái Giang Nam.

Đây là Diệp Thiên Tinh, con gái một của nhà họ Diệp, hàng xóm với nhà họ Phong.

Cô đi tới cạnh chiếc ghế, vươn tay bồng lên Phong Hạ đang ngồi trên ghế, sau đó hôn lên hai má cô bé.

Phong Dịch Tu nhìn thấy cô, trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn lập tức ửng đỏ.

“Thích, chị Tiểu Diệp.” Phong Hạ vươn cánh tay nhỏ bé ôm lấy Diệp Thiên Tinh, cô bé vui vẻ cười khanh khách không ngừng.

“Hạ Hạ ngoan, à chị mang sách tranh cho em này, tự em xem nhé, chị Tiểu Diệp có mấy câu muốn nói với anh em, em ngoan ngoan đừng làm ồn, được không?” Diệp Thiên Tinh thả cô bé về ghế, từ phía sau lấy ra hai quyển sách tranh thiếu nhi đưa cho cô bé.

Trước đó Phong Dịch Tu dĩ nhiên thế nào Phong Hạ cũng lắc đầu như trống bỏi, giờ thì cô bé lập tức ngoan ngoãn xem sách, cũng không cắn ngón tay nữa.

“Có chuyện gì thế?” Phong Dịch Tu nhìn cô gái mặc chiếc váy xanh nhạt đi tới bên cạnh mình, giọng cậu hơi căng thẳng.

Diệp Thiên Tinh nhìn cậu, đi vài bước trong sân.

“Tớ sắp dọn nhà đi rồi.” Cô im lặng thật lâu rồi mới nhẹ giọng lên tiếng.

Cậu nghe xong ngó ra tại chỗ.

“Ba tớ sắp đổi thành phố khác để làm việc, hơn nữa bọn họ cảm thấy trường học ở đây không tốt bằng ở thành phố kia, hy vọng tớ đi học tại ngôi trường tốt hơn.” Cô vén tóc, ánh mắt sụp xuống, “Đã quyết định rồi thì không thay đổi nữa, hai hôm nay mẹ tớ sắp xếp hành lý, có lẽ...là chuyến bay buổi sáng ngày kia.”

“...Cậu nhất định phải đi sao?” Cậu thiếu niên bình thường thông minh lại hiểu chuyện nhìn cô, không khỏi thì thào tự nói.

“Có phải sau này tớ không gặp được cậu nữa không? Chúng ta không thể cùng đi học, cùng nhau về nhà ư?” Phong Dịch Tu tiến về

trước một bước, nhẹ giọng nói, “Có phải...sẽ không gặp lại không?”

Không giống như đang hỏi cô, như là đang nói với bản thân.

“Tôi không biết.” Diệp Thiên Tinh lắc đầu, nói thật chậm.

Hai đứa nhỏ mới mười mấy tuổi đứng trong sân nhìn lẫn nhau, cũng không biết tiếp theo phải nói gì, khuôn mặt hai người đều rất ngây ngô, âm thanh cũng mang theo một chút non nớt.

Thanh mai trúc mã, hàng xóm từ nhỏ đến lớn, hơn nữa là người luôn chia sẻ với nhau mười năm trời.

Nhưng bây giờ sắp sửa xa cách vào thời kỳ niên thiếu đẹp nhất của bọn họ.

**

Đảo Fiji.

Biệt thự bãi biển của khách sạn thật đẹp, tia nắng sáng ngời rọi vào mặt nước hồ bơi yên ả, ánh nước óng ánh.

Phong cảnh vạn vật yên tĩnh xinh đẹp, mặt nước lại phản chiếu hình ảnh quá khích.

Cạnh hồ bơi là bikini bị cởi ra và quần bơi kiểu nam nằm rải rác. Dung Tư Hàm nằm sấp bên mép hồ, trên người không mảnh vải, khuôn mặt kìm nén tiếng rên rỉ.

Phong Trác Luân giữ thất lực cô, mặc anh xâm nhập chuyển động bên trong cô, từng chút từng chút một, động tác mang theo tiếng nước đặc biệt rõ ràng.

“Thoải mái không em?” Anh tiến đến bên tai cô, bí ổi nói.

Anh vui quá sâu, cô hô hấp một hơi cũng cảm thấy bên trong căng trướng, cô cắn môi dứt khoát không nói gì.

Anh thấy cô không nói lời nào, bàn tay giữ thắt lưng cô càng đẩy sâu vào, từng vòng bên trong thít chặt lấy mình.

“Vợ à...em nhanh quá.” Phong Trác Luân đẩy thêm vài cái, cảm giác được bên trong cô thít chặt, biết cô tới đỉnh rồi, hơi thở nóng bỏng cắn lỗ tai cô.

“Nước...” Cô mở miệng thở hổn hển, lấy khuỷu tay đẩy anh ở phía sau, cô hơi ngượng ngừng nhỏ giọng nói, “Nước, không thoải mái...”

“Nước gì?” Anh càng đến gần, trong ánh mắt là ý cười xảo quyết, “Ở đây khắp nơi đều là nước, chúng ta ở ngay trong nước đó.”

Dung Tư Hàm giận đến mức cười ra tiếng, cô nghiêng răng nghiêng lợi mắng anh là lưu manh, biết rồi còn hỏi.

“Còn nữa...nước mà em nói là màu gì thế?” Anh nói thêm, “Là màu trắng...hay là trong suốt...”

Thấy anh càng nói càng quá đáng, cô nghiêng đầu trợn mắt, miễn cưỡng dùng sức đẩy anh ra sau.

Cú đẩy này khiến anh trượt ra cơ thể cô, bên trong trống rỗng cô ưm một tiếng, chẳng còn sức lực nằm sấp bên mép hồ.

Mà nơi nào đó của ai kia lúc này vẫn còn vênh cao, nhìn thấy rõ rệt trong mặt nước, anh lộ ra nụ cười như có như không, lúc này xoay cô lại rồi bồng cô lên.

Một tay anh ôm lấy cô, tay kia thì đi xuống tìm u cổc của cô, ngón tay dò xét bên trong: “Ừm...quả thật có nước.”

“Này!” Cô thật sự bị anh chọc giận, hung hãn cắn một ngụm trên bờ vai anh, “Dạo này anh sao thế hả!”

Gần đây khi hai người ân ái, anh nói đặc biệt nhiều, lúc trước mặc dù anh cũng nói không ít nhưng lại không như bây giờ, động một chút là thốt ra lời khiến người ta nóng lỗ tai.

“Không có gì...” Anh thấy cô tức giận, rút ra ngón tay rồi thay đổi vật cứng của mình tiến vào lần nữa, “...Chỉ là hai hôm trước anh gặp Phó Chính, nhận được một ít chân truyền mà thôi.”

Dung Tư Hàm lắng nghe đã biết được xảy ra chuyện gì, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Nhiều năm trước cô và Thiệu Tây Bội đã đạt thành nhận thức chung, không nên để hai người đàn ông này qua lại với nhau! Thế nhưng bọn họ vẫn lén qua lại sau lưng các cô!

Vào vào ra ra, chọt nông chọt sâu, anh nâng mông cô lên, chậm chậm tấn công chiếm lĩnh cô, chất dịch ở nơi giao hòa càng nhỏ ra nhiều hơn, có tiếng nước sền sệt, anh đẩy vào mấy cái rồi hôn môi cô: “Còn có nước không?”

Cô tức giận, nhìn ánh mắt tràn đầy đắc ý của anh, cô nghĩ ngợi vài giây liền co bụng lại.

Anh không ngờ cô lại có chiêu này, dưới sự không phòng bị đã khiến anh bay mất bảy hồn sáu phách, trước đó còn sức sống chuẩn bị tái chiến thêm mấy hiệp, giờ đây lập tức thất thủ.

Sóng triều qua đi, cô cũng mệt đến mức thờ hồng học, lúc này đi xuống người anh, cười tủm tỉm vỗ nơi nào đó đã mềm nhũn: “Anh không được rồi ~”

Ai bảo anh đùa bốn lưu manh hăng say! Ai bảo anh học thói xấu từ Phó Chính!

Khuôn mặt anh chàng nào đó nhất thời tái mét.

...

Hai vợ chồng chơi xong một hồi thì vào phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó tản bộ trên bờ cát.

“Anh chợt nhớ ra nhà họ Diệp bên cạnh hình như sắp chuyển đi rồi.” Trên bờ cát đảo Fiji, Phong Trác Luân đeo kính râm, chỉ lộ ra chiếc mũi cao và bờ môi mỏng, anh nắm tay Dung Tư Hàm, nghiêng đầu nhìn cô nói.

Dung Tư Hàm ừ một tiếng, ý bảo anh nói tiếp.

“Nhất Hưu không phải rất thích cô con gái nhà họ Diệp sao?” Anh nghĩ nghĩ, “Trước khi đi anh vốn muốn nói một tiếng với thằng bé, để tránh bà xã tương lai của nó đột nhiên biến mất thì thằng bé sẽ đau lòng biết bao.”

“Bà xã tương lai?” Cô liếc xéo nhìn anh.

“Đúng vậy.” Anh nhấn mạnh, “Con trai anh, anh nhìn ra được thật lòng giả dối, có để tâm hay không của nó.”

Dung Tư Hàm im lặng một lúc: “Em cũng rất thích Tiểu Diệp, nhưng mà...”

Hai đứa trẻ mới bao nhiêu tuổi, bây giờ đã nói khẳng định như vậy, tương lai có ai biết sẽ ra sao?

“Ý em là hoàn cảnh gia đình nhà họ Diệp bình thường? Hay là Tiểu Diệp còn chưa đủ tốt?” Anh chậm rãi nói.

Quả thật, so với gia đình bọn họ, nhà họ Diệp thuộc tầng lớp lao động bình thường, hai người chủ gia đình bình thường phổ thông mà lại thành thật, Diệp Thiên Tinh ngoan ngoãn, học hành cũng không tệ, nhưng mà cũng không phải cô gái vượt trội.

Hiện nay hai đứa nhỏ không cần lo âu điều gì, nhưng mà tương lai trưởng thành phải đối mặt với bao nhiêu cám dỗ và ẩn số, bọn họ

là ba mẹ, cũng không thể cho hai đứa trẻ đính hôn từ nhỏ rồi mới để người ta dọn đi chứ?

“Nhất Hữu bình thường điềm tĩnh, sẽ không khóc lóc quậy phá.” Cô nghĩ nghĩ, “Chờ khi trở về rồi chúng ta nói chuyện với thằng bé, có lẽ khi trở về nhà họ Diệp còn chưa dọn đi, hơn nữa thằng bé mới mười mấy tuổi thôi, đâu biết bản thân thích Tiểu Diệp là loại nào?”

“Chuyện này cũng không nhất định.” Phong Trác Luân hừ một tiếng, “Ánh mắt của anh sẽ không sai, mỗi lần thằng bé nhìn Tiểu Diệp giống như anh nhìn em vậy, em thấy thằng bé đối với ai cũng khiêm tốn lễ phép, nhưng mà sự lễ phép cũng đại diện cho xa cách, chỉ khi đối với Tiểu Diệp là khác biệt, giống như thay đổi thành người khác, nó sẽ rất khẩn trương.”

Cô có chút dở khóc dở cười: “Tỉ mỉ như vậy, thì ra bình thường anh quan sát hai đứa ở chung như thế nào à?”

“Đương nhiên rồi.” Người nào đó kiêu ngạo nhún vai, “Là một người cha tốt, đây là việc anh phải làm, nắm chắc việc chung thân đại sự của con trai.”

“Huống hồ,” sắc mặt anh bỗng nhiên điềm tĩnh lại, anh dừng bước, “Có đôi khi vượt mặt duyên phận chính là bỏ lỡ, mới có thể bởi vậy tổn thương lẫn nhau, đem chuyện vốn khẳng định biến thành ần số... Không phải mỗi người đều may mắn giống như chúng ta.”

Không phải ai cũng giống như chúng ta, sau khi trải qua tất cả còn có thể ở bên nhau cho tới giờ, cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Anh chỉ là lo lắng, sợ rằng con trai sẽ không có được sự may mắn như mình.

“Anh đã nói là duyên phận.” Lúc này Dung Tư Hàm vòng tới trước người anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, “Nếu

thật sự có duyên, chuyển nhà đi đâu khoảng cách bao xa có thể ngăn cản được ư?”

Phong Trác Luân lắng nghe lời cô, biết cô đã hiểu rõ ban nãy mình nghĩ gì trong lòng, anh cong khóe miệng, ôm cô vào lòng.

“Ừ, vợ nói phải.”

Gió biển nhẹ nhàng thấm vào ruột gan, ráng chiều rọi xuống bờ cát thừa thớt người, cô vui trong lòng anh, quanh thân là hơi thở quen thuộc của anh.

“Anh tin đứa con thiên tài của chúng ta nhất định có thể có được một mối nhân duyên tốt như ba mẹ nó, tuy rằng ngoại hình của thằng bé không đẹp bằng ba nó.” Anh vuốt tóc cô, giọng điệu thoải mái.

“Phải, anh đẹp nhất, xinh đẹp tựa thần tiên, nghiêng quốc nghiêng thành, được chưa?” Cô vui trong lòng anh cười bất đắc dĩ, “Người bao nhiêu tuổi rồi...còn ấu trĩ như vậy.”

Thật tốt, chỉ mong con gái bọn họ cũng có thể giống như bọn họ, bao nhiêu năm trời lặn trăng lên, cuộc sống luôn hạnh phúc.

**

Trong mảnh sân thành phố S.

“Diệp Diệp.” Lúc này Phong Dịch Tu bỗng nhiên tiến về phía trước một bước, cổ họng hơi kéo căng.

Diệp Thiên Tinh đáp lại, ngẩng đầu nhìn cậu.

Cậu rõ ràng nhìn thấy đáy mắt cô đã có chút ánh nước.

Đây là cô gái của cậu, ở bên cậu từ bé, ấm áp sạch sẽ, cậu cảm thấy cô là cô gái tốt nhất.

“Cậu đến chỗ mới rồi hãy chăm sóc tốt cho ba mẹ, học hành chăm chỉ, quen biết bạn tốt đáng để tin tưởng, mỗi ngày đều phải vui vẻ.” Cậu vươn tay, nhẹ nhàng nắm tay cô, “VẬY thì tớ sẽ không quá buồn bã.”

Cậu rất nghiêm túc, bắt chước dáng vẻ người lớn nói rõ từng câu từng chữ.

Cô ngạc nhiên nhìn cậu, nhất thời không biết phải nói gì.

“Hồi trước mẹ từng nói với tớ.” Cậu nắm tay cô, dùng bàn tay mình bao bọc tay cô, “Mẹ chờ ba chấp nhận nội tâm của chính mình rất lâu, có một dạo mẹ rất tuyệt vọng, nhưng mẹ chưa từng nghĩ tới việc từ bỏ.”

“Tớ nghĩ điểm này tớ rất giống mẹ.” Cậu thiếu niên anh tuấn âm áp nở nụ cười, “Tớ có thể viết thư cho cậu, tìm cậu trò chuyện trên mạng, gửi tin nhắn cho cậu.”

Diệp Thiên Tinh nhìn thấy nụ cười trên mặt cậu, hồi lâu sau cô mang ánh mắt rưng rưng dùng sức gật đầu rồi ừ một tiếng.

Bởi vì kiên trì, bởi vì chờ đợi, cho dù thế gian thay đổi muôn vàn, lòng tớ nhất định vẫn sẽ như trước.

Có lẽ xa cách là vì lần sau tương phùng.

Nhưng nhất định sẽ là sự tương phùng đẹp nhất ——HOÀN-

Truyện chính thức hoàn rồi nhé, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, đặc biệt cảm ơn em An Yên đã giúp mình hoàn thành bộ truyện này!